

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Think Buffy the Vampire Slayer starring Philip Marlowe."—Entertainment Weekly

SMALL FAVOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
A NOVEL OF THE DREDDEN FILES

Jim Butcher
KÜÇÜK İYİLİK

DRESDEN DOSYALARI
CILT 10

E-Bookbinder

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

1.....	4
2.....	11
3.....	14
4.....	20
5.....	30
6.....	38
7.....	46
8.....	56
9.....	61
10.....	67
11.....	73
12.....	82
13.....	90
14.....	98
15.....	105
16.....	116
17.....	123
18.....	129
19.....	137
20.....	146
21.....	151
22.....	157
23.....	161
24.....	167
25.....	173
26.....	183
27.....	191
28.....	198
29.....	209

30.....	214
31.....	221
32.....	226
33.....	231
34.....	239
35.....	246
36.....	252
37.....	258
38.....	264
39.....	271
40.....	281
41.....	288
42.....	297
43.....	305
44.....	315
45.....	325
46.....	335

Bölüm 1

O yıl kış erken gelmişti; bu bir ipucu olmalıydı.

Bir kartopu akşam havasında süzüldü ve yardımcımın ağzına çarptı. Ona çarptığında mantra tarzı bir ilahi mırıldandığından, ağzı donmuş bir tezahüratla doldu - bu, birçok metalik piercingin aniden karla doğrudan temas ettiği göz önüne alındığında, onun için çoğu insandan daha ürkütücü olabilir veya olmayabilirdi.

Molly Carpenter tükürerek kar kustu ve etrafında toplanan çocuklardan kahkahalar yükseldi. Uzun boylu, sarışın ve atletik olan, kot pantolon ve ağır bir kışlık mont giymiş olan Molly, karlı ortamda doğal görünüyordu, yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı.

"Konsantrasyon, Molly!" Ben seslendim. Atmak isteyebileceğim kahkahaları sesimden özenle uzak tuttum. "Konsantre olmalısın! Tekrar!"

Çocuklar, küçük erkek ve kız kardeşleri, hemen ona fırlatmak için yeni cephaneye toplamaya başladılar. Carpenter'ların evinin arka bahçesi kış savaşının yaşandığı bir akşamdan sonra zaten iyice çiğnenmişti ve iki alçak "kale" duvarı on metrelik açık çimenlikte karşı karşıya duruyordu. Molly duvarların arasında titreyerek durdu ve bana sabırsız bir bakış attı.

"Bu gerçek bir eğitim olamaz," dedi, sesi soğuktan titriyordu. "Bunu sadece kendi iğrenç eğlencen için yapıyorsun, Harry."

Ona gülümsedim ve görünüşe göre kendisini yaverim olarak atamış olan küçük Umut'tan yeni yapılmış bir kartopu aldım. Küçük kıza içtenlikle teşekkür ettim ve kartopunu avucumun üzerinde birkaç kez zıplattım. "Saçmalama," dedim. "Bu harika bir alıştırma. İşe bul- letleri zıplatarak mı başlayacağını sanıyordun?"

Molly bana bıkkın bir bakış attı. Sonra derin bir nefes aldı, başını tekrar eğdi ve sol elini kaldırdı, parmaklarını iki yana açtı. Tekrar mut- terasyona başladı ve etrafındaki büyüğü neredeyse katı bir bariyer halinde çekmeye başladığında enerjilerin ince değişimini hissettim, onunla yeni başlayan füze fırtınası yükselen bir kalkan.

"Hazır!" Seslendim. "Nişan al!"

Ben de dahil olmak üzere oradaki herkes, ben *hedefin* sonuna gelmeden önce fırlattı ve en büyüğü on yedi yaşındaki Daniel'den en küçüğü küçük Harry'ye kadar uzanan çocuklar tarafından fırlatılan kartopları havada süzüldü.

henüz fırlatma koluna sahip olacak kadar büyük değildi, ama bunun onu kaldıracabileceği en büyük kartopunu yapmaktan alıkoymasına izin vermedi.

Kartopları çırağımın kalkanına yağdı ve ilk ikisini durdurdu, donmuş füzeler taze toz puflarına dönüşerek patladı. Ama diğerleri Molly'nin savunmasını delip geçti ve Molly'nin üzerine kilolarca kar sıçradı. Küçük Harry ona doğru koştu ve sonuncusunu iki eliyle fırlattı ve ekmek somunu büyüklüğündeki kartopu Molly'nin karnına sıçrarken neşeli bir zafer çılgılığı attı.

"Ateş!" Gecikmeli olarak havladım.

Molly karda poposunun üzerine düştü, biraz daha ve uzun bir kahkaha patlattı. Çocukların en küçüğü olan Harry ve Hope hemen Molly'nin üzerine atladılar ve savunma büyüğü dersi, Carpenter çocuklarının uzun süredir devam eden, birbirlerinin paltolarının boyunlarından aşağı mümkün olduğunca çok kar küreme geleneğine dönüştü. Sırıttım ve orada durup onları izledim ve bir an sonra çocukların annesini yanımda buldum.

Molly, boyama ve inşa etme yeteneğini kızına aktarmış olan Charity Carpenter'a çekmiş. Charity ile her zaman göz göze gelemedik -aslında neredeyse hiç göz göze gelemedik- ama bu gece çocukların maskaralıklarına gülümsüyordu.

"İyi akşamlar Bay Dresden," diye mırıldandı.

"Charity," diye dostça cevap verdim. "Bu çok sık oluyor mu?"

"Neredeyse her zaman, yılın ilk gerçek kar yağışı sırasında," dedi. "Genelde Noel'e Cadılar Bayramı'ndan daha yakın oluyor."

Çocukların oynaşmalarını izledim. Molly birçok açıdan hızla büyüyor olsa da, burada kolayca çocukluğuna dönüyordu ve bunu görmek bana iyi geliyordu.

Charity'nin alışılmadık derecede yoğun ilgisini hissettim ve bir kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Ailenle hiç kartopu savaşı yapmadın," dedi sessizce, "yaptın mı? Sen?"

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar çocuklara çevirdim. "Ailem yok kavga etmek için," dedim. "Bazen okulda çocuklar denerdi ama öğretmenler buna izin vermezdi. Ve çoğu zaman diğer çocuklar bunu eğlenmek için değil, kötü olmak için yaparlardı. Bu da işleri değiştiriyor."

Charity başını salladı ve çocuklara baktı. "Kızım. Eğitimi nasıl gidiyor?"

"Sanırım," dedim. "Onun yetenekleri benimkilerle aynı alanlara yakın değil. Ve asla bir savaş büyücüsü olamayacak."

Charity kaşlarını çatı. "Neden böyle söylüyorsun? Sence yeterince güçlü değil mi?"

"Gücün bununla hiçbir ilgisi yok. Ama en büyük yetenekleri onu bazı açılardan bu iş için uygunsuz kılıyor."

"Anlamıyorum."

"Şey, ince şeylerde iyidir. Hassas şeyler. İnce, hassas büyüler yapma yeteneği olağanüstü ve her geçen gün artıyor. Ancak aynı hassasiyet, gerçek savaşın psişik stresleriyle başa çıkmakta sorun yaşadığı anlamına geliyor. Aynı zamanda kaba fiziksel şeyleri de onun için gerçek bir meydan okuma haline getiriyor."

"Kartoplarını durdurmak gibi mi?" Charity sordu.

"Kartopu iyi bir alıştırma değildir," dedim. "Gururundan başka hiçbir şey incinmez." Charity kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama sen kartopuyla öğrenmedin, değil mi?"

Justin DuMorne'un altında aldığım ilk kalkanlama dersinin anısı özellikle duygusal bir tane. "Beyzbol topu."

Charity başını sallayarak, "Merhametli Tanrım," dedi. "Kaç yaşındaydın?"

"On üç." Bir omzumu silktim. "Acı iyi bir motivasyon kaynağı. Ben öğrendim hızlı."

"Ama kızıma aynı şekilde öğretmeye çalışmıyorsun," dedi Charity. "Acelelerimiz yok," dedim.

Çocuklardan gelen sesler kesildi, kaçamak fısıltılara dönüştü ve ben Charity'ye göz kırptı. Çocuklardan bana baktı, eğlendiği yüzünden okunuyordu. Beş saniye geçmeden Molly "Şimdi!" diye bağırdı ve birden fazla kartopu bana doğru hızla geldi.

Sol elimi kaldırdım, irademi, büyümü odakladım ve önümde geniş, düz bir disk şekline getirdim. Kurşunları, hatta iyi atılmış beyzbol toplarını bile durduracak kadar iyi bir kalkan değildi ama kartopları için gayet iyiydi. Kalkanımın üzerinde paramparça olup toz haline geldiler ve soluk mavi ışığın küçük parıltılarıyla, uzatılmış sol elimin açık parmaklarının ortasında dairesel güç düzlemi olarak ortaya çıktılar.

Çocuklar onaylamadıklarını haykırırken gülüyorlardı. "Hah!" diye bağırdım ve muazzam bir yumruk kaldırdım.

Sonra duran Charity, paltomun boynundan aşağı iki avuç kar boşalttı.

Soğuk omuriliğimi yiyip bitirirken irkildim, yerimden sıçradım ve kıyafetlerimin altındaki karı silkelemeye çalışarak etrafta dans ettim. Çocuklar annelerine tezahürat yaparak kartoplarını rastgele hedeflere fırlatmaya başladılar ve tüm bu heyecan ve ciddiyetsizlik içinde ışıklar sönene kadar saldırı altında olduğumuzu fark etmedim.

Tüm blok karanlığa gömüldü; Carpenter'ların arka bahçesini aydınlatan projektörler, yakındaki tüm evlerin ışıkları ve sokak lambaları aniden söndü. Ürkütücü, ortam ışığı kardan yansıyor. Daha önce hiç olmayan yerlerde aniden gölgeler belirdi ve kokarca ile çürümüş yumurta fiçisi arasında bir şeyin kokusu burun deliklerime doldu.

Patlatma çubuğumu ceketimin iç tarafındaki tutucusundan çıkardım ve Charity'ye "Onları içeri götür" dedim.

"Acil durum," dedi Charity benden çok daha sakin bir sesle. "Herkes güvenli odaya, tıpkı antrenmanda olduğu gibi."

Çocuklar henüz hareket etmeye başlamıştı ki daha önce hiç görmediğim üç yaratık karların arasından koşarak geldi. Adrenalinin etkisiyle zaman yavaşladı ve sanki onları incelemek için yarım saatim varmış gibi hissettim.

Çok uzun boylu değillerdi, belki 1.80 boylarındaydılar ama beyaz kürkleri ve kasları vardı. Her birinin neredeyse keçiye benzeyen bir kafası vardı, ancak tepelerindeki boynuzlar arkaya doğru eğilmek yerine bir boğanınki gibi öne doğru kıvrılıyordu. Bacakları ters eklemliydi ve toynaklarla son buluyordu ve koşmaktan çok bir dizi tek bacaklı sıçrama şeklinde hareket ediyorlardı. Chicago Bull'dan daha iyi hava alıyorlardı, bu da doğaüstü güce sahip bir şeyle karşı karşıya olduğum anlamına geliyordu.

Gerçi düşününce, doğaüstü güce sahip *olmayan* bir şeyle en son ne zaman uğraştığımı hatırlayamadım, bu da büyücülük işinin dezavantajlarından biri. Demek istediğim, bazı şeyler diğerlerinden daha güçlüdür, elbette, ama paranormal bir çetin cevizin bir lokomotifle bench press yapabilmesi ya da sadece refrigera- tors hokkabazlığı yapabilecek kadar güçlü olması kafatasım için pek önemli olmazdı.

Patlatma çubuğumun ucunu kurşun şeye doğrulttum ve sonra çevresel görüşümde yukarıdan bir demet kar düştü ve yumuşak bir gümbürtüyle yanımdaki yere indi.

Kendimi öne doğru bir dalışa attım, bir omzumun üzerinden yuvarlandım ve zaten yanlamasına hareket ederek ayağa kalktım. Üzerime düşmeden hemen önce karları savurmuş dördüncü bir şeyin hücumundan kaçınmak için tam zamanında yetişmişim

Michael'ın çocukları için yaptığı ağaç evden. Tıslayan, köpüren bir hırıltı çıkardı.

Bu arkadan bıçaklayan budalayla kaybedecek zamanım yoktu. Bu yüzden ucu kızıl bir aleve dönüşen sopayı kaldırdım, irademi serbest bıraktım ve "*Fuego!*" diye hırladım.

Patlatma çubuğundan bilek kalınlığında saf alevden bir mızrak fırladı ve yaratığın üst gövdesini yakarak etini kararttı. Aşırı ısı etrafındaki karı eritti ve kaynar bir buhar dalgası oluşturdu. Buhar kardan yukarı doğru fişkirirken yaratığın bacaklarının arasında asılı duran takıma bakılırsa, muhtemelen gerçek ateş kadar acı çekmişti.

Ney düştü ve sıçancılık oynayacak kadar parlak olmadığını ummak zorunda kaldım: Carpenter'ların çocukları çığlık atıyordu.

, oltayı tekrar hazırladım ama net bir atış yapamadım. Beyaz kürklü yaratıklardan biri Molly'nin en büyük kardeşi Daniel'in peşinden hızla koşuyordu. Boyu başlamıştı ve parmakları en küçük çocuklar olan Harry ve Hope'un paltolarının arkasına kilitlenmiş, onları birer pabuç gibi taşıyarak koşuyordu.

Yaratık on adım kadar arkasındayken kapıya ulaştı, hınzır görünümlü boynuzlarını indirmiş saldırıyordu. Daniel kapıdan içeri girdi ve hiç yavaşlamadan ayağıyla kapıyı tekmeledi ve yaratık kapıya kafa üstü çarptı.

Michael'ın benim evime olduğu gibi onun evine de tamamen çelik, ahşap panelli güvenlik kapıları taktırdığını fark etmemiştim. Yaratık muhtemelen ahşap bir kapıyı un ufak ederdi. Bunun yerine kafasını çelik kapıya çarptı, boynuzları önden gitti ve kapıda bir ayak derinliğinde bir çukur açtı.

Sonra acı dolu bir çığlık atarak sıçradı. Boynuzlarından dumanlar yükseldi ve üç parmaklı, pençeli elleriyle onları savurarak sendeleyerek geri döndü. Çeliğin dokunuşuna böyle tepki veren pek fazla şey yoktu.

Diğer iki whatsits dikkatlerini bölmüşlerdi. Biri küçük Amanda'yı kucağında taşıyan ve Michael'ın bağımsız bir garajdan dönüştürdüğü atölyeye doğru deli gibi koşan Charity'nin peşindeydi. Diğeri ise Alicia ve Matthew'u arkasından iten Molly'ye saldırıyordu.

Her iki gruba da yardım etmek için yeterince zaman yoktu ve zor bir seçimin ahlaki ikilemi üzerinde kaybedecek daha da az zaman vardı.

Sopayı Charity'yi kovalayan canavarın üzerine çevirdim ve ona verdim. Patlama sırtının küçük kısmına çarptı ve onu toynaklarından düşürdü. Yana doğru uçu,

Atölyenin duvarına çarptı ve Charity kızıyla birlikte kapıdan içeri daldı.

Patlatma çubuğumu tekrar diğer yaratığa çevirdim ama zamanında yetişemeyeceğimi zaten . Yaratık boynuzlarını indirdi ve ben başka bir atış için sıraya girmeden Molly ve kardeşlerinin üzerine kapandı.

"Molly!" Çığlık attım.

Çırağım Alicia ve Matthew'un ellerini tuttu, nefes nefese bir kelime söyledi ve üçü de aniden ortadan kayboldu.

Yaratığın hücumu onu bulundukları boşluğun ötesine taşıdı, ancak göremediğim bir şey toynağına çarptı ve neden oldu. Son sürat etrafında dönerek karları savurdu ve ben anı, şiddetli bir yüceltme ve gurur dalgası hissettim. Çekirge iyi bir kalkan ama modası geçmiş gibi peçe takabiliyordu ve dikkatini ve aklını .

Yaratık yavaşladı, başını kaldırdı ve sonra görünmez ayaklar tarafından karın dağıtıldığını ve eve doğru ilerlediğini gördü. Dünyevi olmayan bir çığlık daha attı ve peşlerinden gitti ve ben başka bir alev patlaması riskine girmeye cesaret edemedim - Carpenter'ların evi ateş hattındayken olmazdı. Bunun yerine sağ elimi kaldırdım, irademle üzerindeki üç katmanlı halkalardan birini tetikledim ve şeytana bir ham güç patlaması gönderdim.

Görünmeyen enerji onu dizlerinden vurdu ve bacaklarını altından öyle bir güçle fırlattı ki kafası kara çarptı. Karın içindeki evin ön kapısına doğru hızla ilerledi. Molly güvenlik kapısındaki kapının açılmasını zorlaştıracaklarını, hatta imkânsız hale getireceğini anlamış olmalıydı ve bir kez daha şiddetli bir onaylama hissettim.

Ancak arkamda sıçancılık oynayan şey, kükürt ve çürümüş yumurtayla tahrik edilen bir lokomotif gibi sırtımın küçük kısmına çarptığında bu his oldukça hızlı bir şekilde kayboldu.

Boynuzlar sertçe vurdu ve canım çok acıdı ama uzun siyah deri pardösümdeki savunma büyüğü boynuzların bana saplanmasını engelledi. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi, başımı sertçe geriye attım ve beni karların üzerine fırlattı. Bir an için her şey karıştı ve sonra üzerimde durduğunu, pençeleriyle enseme parçaladığını fark ettim. Omuzlarımı kamburlaştırdım ve yuvarlandım, ancak bir toynak tarafından burnuma tekme yedim ve tamamen gereksiz miktarda acı, dönen yıldızların bir yan siparişiyle geldi.

Kaçmaya çalışıyordum ama hareketlerim yavaştı ve whatsit benden daha hızlıydı.

Charity sol elinde elik saplı bir bilyeli eki ve sağ elinde ağır hizmet tipi bir müteahhit çivi tabancasıyla atölyeden çıktı.

ivi tabancasını on adım öteden kaldırdı ve ilerlerken tetiği çekmeye bağladı. *Dt dt dt* sesleri çıkardı ve zaten yanmığ olan Şey acı içinde çığlık atmaya bağladı. ılgınca havaya sıçradı, havada acı içinde dönmeye bağladı ve çırpınarak karların dğt. Sırtından ağır çivilerin çıktığını gördüm ve tüten yaralardan yeğil-beyaz ateğ kanıyordu.

Kaçmaya alığtı ama ayağa kalkamadan toynaklarını tekmeleyerek altından çekmeyi bağardım.

Charity çekici dikey bir hareketle çevirdi, bunu yaparken keskin bir çığlık attı ve aletin elik kafası yaratığın kafatasını parçaladı. Yaradan grimsi bir madde ve daha fazla yeğil-beyaz ateğ fığkırdı ve yaratık hareketsiz kalmadan önce bir kez seğirdi, vücudu ürkütücü alev tarafından tüketildi.

Ayağa kalktım, patlatma çubuğu hâlâ elimdeydi ve kalan canavarları yaralı ama hareketli buldum, sarı, dikdörtgen gözleri nefret ve açlıkla parlıyordu.

Patlatma çubuğunu bıraktım ve çocukların kar kalelerinden birinin yanına bırakılmığ elik bağlı bir kar küreğini aldım. Charity ivi tabancasını kaldırdı ve onlara doğru yürümeye bağladık.

Bu Şeyler her neyse, soğuk çelikle donanmığ mllere karėı savağacak mideleri yoktu. Sanki gnahkr bir varlıkmığ gibi rperdiler, sonra dönüp gecenin içine doğru uzaklağtılar.

Orada durdum, nefes nefese etrafıma bakındım. Birkaç nefeste bir ağzımdan kan tükürmek zorunda kalıyordum. Burnuma sanki biri birkaç canlı kömür yapığtırmığ gibi hissediyordum. Arkadan yediğim darbenin etkisiyle boynumdan küçük gmğ teller halinde acı akıyordu ve sırtımın küçük bir kısmı kocaman bir çürük gibi hissediyordu.

"Sen iyi misin?" Charity sordu.

"Periler," diye mırıldandım. "Neden periler olmak zorundaydı ki?"

Bölüm 2

"Şey," dedi Charity, "kırılmış."

"Sence?" diye sordum. Parmaklarının burnuma hafifçe dokunması pek hoş değildi ama beni incelerken seğirmedim ya da rahatsız edici bir ses çıkarmadım. Bu erkeklere özgü bir şey.

"En azından yerinde durmuyor," dedi Michael, botlarının üzerindeki karları temizlerken. "Geriye almak, unutmak istemeyeceğiniz türden bir şey."

"Bir şey buldun mu?" Ona sordum.

İri adam başını salladı ve kınalı kılıcını duvara dayalı bir köşeye koydu. Michael benden sadece birkaç santim kısaydı ve çok daha kaslıydı. Koyu renk saçları ve kısa bir sakalı vardı, her ikisi de gümüş rengindeydi ve mavi kot pantolon, iş botları ve mavi-beyaz flanel bir gömlek giymişti. "O ceset hâlâ orada. Çoğunlukla yanmış ama dağılmamış."

"Evet," dedim. "Periler tamamen ruhlar dünyasının varlıkları değildir. Arkalarında ceset bırakırlar."

Michael homurdandı. "Bunun dışında ayak izleri vardı ama hepsi bu kadar. Bu keçi şeylerinin hâlâ etrafta olduğuna dair bir işaret yok." Yemek odasına baktı; Carpenter'ların çocukları masada toplanmış, heyecanla konuşuyor ve saldırı sırasında babalarının almaya pizzayı indiriyorlardı. "Komşular ışık gösterisinin patlamış bir trans- former'dan kaynaklanmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Bu da iyi bir bahane," dedim.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki kimse yaralanmadı," dedi. Onun için bu sadece bir ifade değildi. Kelimenin tam anlamıyla söylüyordu. Dindar bir Katolik olmasından ve belki de Çarmıha Gerilme'nin çivilerinden birinin saplandığı kutsal bir kılıç taşımamasından kaynaklanıyordu. Kendini salladı ve bana kısa bir gülümseme verdi. "Ve tabii ki sen, Harry."

"Daniel, Molly ve Charity'ye teşekkür ederim," dedim. "Ben sadece ziyaretçilerimizi meşgul ettim. Küçükleri güvenli bir yere götüren senin ailen. Ve asıl vurma işini Charity yaptı."

Michael'ın kaşları kalktı ve bakışlarını karısına çevirdi. "Şimdi mi?"

Charity'nin yanakları pembeleşti. Kanattığım çeşitli mendil ve bezleri hızlıca topladı ve oturma yanan ateşte yakılmak üzere odadan dışarı taşıdı. Benim işimde, hiçbir zaman

Kan, saç ya da tırnak kırpıntılarını başkası bulsun diye ortalıkta bırakma. O yokken Michael'a kavganın özetini anlattım.

Charity mutfağa geri döndüğünde sırtarak, "Çivi tabancam mı?" diye sordu. "Onun bir peri olduğunu nereden bildin?"

"Ben yapmadım," dedi. "Sadece elimde ne varsa onu aldım." "Şansımız yaver gitti," dedim.

Michael bana bir kaşını kaldırdı.

Ona kaşlarımı çattım. "Başına gelen her iyi şey ilahi bir müdahale değildir, Michael."

"Doğru," dedi Michael, "ama aksine inanmak için iyi bir nedenim olmadığı sürece O'na itibar etmeyi tercih ederim. Bu diğer türsünden daha kibarca görünüyor."

Charity kocasının yanına geldi. İkisi de gülümsüyor ve saldırı hakkında hafifçe konuşuyor olsalar da, ellerini çok sıkı tuttuklarını fark ettim ve Charity'nin gözleri, sanki hala orada ve güvende olduklarına dair kendini rahatlatmak istemesine çocuklara doğru kaymaya devam etti.

Birden kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

"Pekala," dedim ayağa kalkarak, "görünüşe göre yeni bir projem var." Michael başıyla onayladı. "Saldırının nedenini biliyor musun?"

"Proje bu," dedim. Tozluğumu üzerime çektim, hareket sertleşen boynumu hareket ettirmeme neden olduğu için yüzümü buruşturdum. "Sanırım benim peşimdeydiler. Çocuklara yapılan saldırı, ağaçtakinin beni vurması için bir şaşırtmacaydı."

"Bundan emin misin?" Charity sessizce sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Arctis Tor'daki o işle ilgili kin tutuyor olmaları mümkün."

Charity'nin gözleri kısıldı ve çelikleşti. Arctis Tor Kış Sarayı'nın kalbiydi, Kraliçe Mab'ın kalesi ve kutsal mabedi. Kış'tan gelen bazı kötü müşteriler Molly'yi çalmış, Charity ve ben de biraz yardım alarak kuleye saldırmış ve Molly'yi ana güçle geri almıştık. Tüm bu karmaşa cehennem gibi gürültülüydü ve bunu yaparken bütün bir kötü fae ulusunu kızdırmıştık.

"Her ihtimale karşı gözlerini açık tut," dedim ona. "Ve Molly'ye şimdilik burada kalmasını istediğimi söyle."

Michael bana kaşlarını . "Bizim korumamıza ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır," dedim. "Bence senin onunkine ihtiyacın olabilir."

Michael gözlerini kırptırdı. Charity sessizce kaşlarını çattı ama bana itiraz etmedi.

İkisine de başımı salladım ve oradan ayrıldım. Molly bugünlerde ona yapmasını söylediğim her şeye sadece refleks olarak karşı çıkmıyordu ama oldu bittiye getirmek onunla tartışmaktan kaçınmanın en iyi yolu olmaya devam ediyordu.

Carpenter'ların evinin kapısını arkamdan kapattım, sıcak pizzanın kokusunu ve heyecandan gürültülü bir şekilde hareket eden çocuk seslerini kestim.

Kasım gecesi sessizdi. Ve çok soğuktu.

İçimdeki ürperme dürtüsüne karşı koydum ve aceleyle arabama gittim, eski püskü bir Volkswagen Beetle'dı, aslında toz mavisiydi ama şimdi kırmızı, mavi, yeşil, beyaz, sarı ve şimdi astar grisi karışımıydı. Çok fazla Disney filmi izlemiş olan isimsiz bir şakacı kaputun üzerine bir dairenin içine spreyle boyayla 53 rakamını yazmıştı ama arabanın adı Mavi Beetle'dı ve öyle de kalacaktı.

Bir süre oturup evden gelen sıcak altın ışığa baktım.
ment.

Sonra Beetle'ı hayata döndürdüm ve eve doğru yola .

Bölüm 3

"Ve onların periler olduğundan emin misin?" Kafatası Bob sordu.

Kaşlarımı çattım. "Demir ve çeliğe değdiğinde kanı tutuşan başka kaç şey var Bob? Evet, sanırım bir peri tarafından burnum kırıldığında anlarım."

Bodrum kattaki dairemin oturma odasındaki bir kapak ve katlanır ahşap bir merdiven aracılığıyla ulaşılan laboratuvarımdaydım. Yaşadığım pansiyonun geri kalanının altında, sürekli serin olacak kadar derin bir oda. Yazın bu güzel bir şey. Kış gelince, o kadar da değil.

Laboratuvar, odanın ortasından geçen ahşap bir masadan oluşuyordu ve üç tarafı odanın dış duvarına yaslanmış masalar ve çalışma tezgahlarıyla çevriliydi, masanın etrafında dar bir yürüme yolu bırakıyordu. Tezgahlar aletleriyle ve Wal-Mart'tan oldukça ucuza alabileceğiniz beyaz tel raf ünitelerini tezgahların üzerindeki duvarlara yerleştirerek daha fazla depolama alanı yaratmıştım. Raflar, kurşun kaplı bir kutudan çuval bezine, Tupperware'den gerçek bir Afrika aslanının genital kesesinden yapılmış deri bir keseye kadar muazzam çeşitlilikte kaplarla kaplıydı.

Bu bir hediye idi. Sakın sorma.

Odanın etrafında yanan mumlar odaya ışık veriyor ve orta masanın üzerindeki Chi- cago şehrinin ölçekli bir modeli olan kalaylı minyatür binaları parlatıyordu. Molly için tek bir yazı masası getirmiştım -bütün odayı ona ayırmıştım- ve kendi defterleri ve yavaş yavaş biriken malzeme koleksiyonu, küçük alana rağmen düzenli kalmayı başarıyordu.

"Görünüşe göre biri Arctis Tor'u sana karşı tutuyor," dedi Bob. Göz çukurları tam olarak göremediğiniz mumlar gibi turuncu ışık titreşimleriyle parlayan kafatası, düzenli duvardaki kendi rafında oturuyordu. Etrafındaki rafta yarım düzine aşk romanı vardı ve yedincisi raftan düşmüştü ve şimdi yerde duruyordu, oraya yerleştirdiğim gümüş sum- moning çemberinin bir kısmını kapatıyordu. "Periler kinlerini asla unutmazlar, patron."

Kafamı kafatasına doğru salladım, yere düşen kitabı yerden aldım ve rafa geri koydum. "Bu adamlar gibi bir şey duydun mu hiç?"

Bob, "Peri diyarları hakkındaki bilgim daha çok kış aylarıyla sınırlı," dedi. "Bu adamlar daha önce karşılaştıklarına hiç benzemiyor."

"O zaman neden Arctis Tor'daki savaşı bana karşı tutuyorlar Bob?" Ben sordum. "Kahretsin, Winter's'a gerçekten saldıranlar biz bile değildik."

Sermaye. Olaydan sonra içeri girdik ve Molly'yi araklayan Winter'ın ayak işlerini yapan çocuklardan bazılarıyla kavga ettik."

"Belki de bazı Kış Sidhe'leri intikam işlerini sözleşmeli işçi olarak kiralamışlardır. Bunlar Wyldfae olabilir, biliyorsun. Diğer her şeyden çok daha fazla Wyld var. Satir de *olabilirler*." Gözleri parladı. "Hiç su perisi gördün mü? Eğer satirler varsa, yakınlarda bir yerlerde mutlaka bir ya da iki su perisi vardır."

"Hayır, Bob."

"Emin misin? Çıplak bir kız, son derece güzel, daha iyisini bilecek kadar yaşlı ve umursamayacak kadar genç?"

"Görmüş hatırlardım," dedim.

"Feh," dedi Bob, hayal kırıklığı içinde gözlerinin ferisi sönerek. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun, Harry."

Elimi boynumun arkasına sürttüm. Daha az acıtmıyordu ama bana yapacak bir şey veriyordu. "Bu keçi adamları daha önce görmüştüm ya da haklarında bir şeyler okumuştum," dedim. "Ya da en azından onlara yakın bir şey. Nevernever'ın yakın çevresiyle ilgili o metinleri nereye koymuştum?"

"Kuzey duvarı, tezgâhın altındaki yeşil plastik kutu," diye ima etti Bob.

"Teşekkürler," dedim. Ağır plastik saklama kutusunu çıkardım. Kitaplarla doluydu, çoğu deri ciltliydi, çeşitli doğaüstü konular üzerine el yazısıyla yazılmış incelemelerdi. "Calvin ve Hobbes" çizgi romanlarının bir derlemesi olan bir kitap hariç. O oraya nasıl girmişti?

Kitaplardan birkaçını aldım, masanın Michigan Gölü olarak modellenmiş kısmına taşıdım ve yere bıraktım. Sonra taburemi çektim ve kitapları karıştırmaya başladım.

"Dallas'a yolculuk nasıldı?" Bob sordu.

"Hmmm? Oh, iyi, iyi. Birisi bir Kara Köpek tarafından takip ediliyordu." Bob'un rafının altındaki duvarda, kalın bir poster panosunun üzerinde asılı duran Birleşik Devletler haritasına baktım. Dalgınca tahtadan yeşil bir raptiye aldım ve Dallas, Teksas' sapladım, orada bir düzineden fazla yeşil raptiye ve çok az kırmızı raptiye ile birleşti, yanlış alarmların olduğu yere. "Paranet aracılığıyla benimle temasa geçtiler ve ben de onlara Fido'yu nasıl şehir dışına çıkaracaklarını gösterdim."

Bob, "Elaine'le kurduğunuz bu destek ağı gerçekten akıllıca," dedi. "Küçük balıklara, büyük bir balık onları yemek için ortaya çıktığında nasıl birlik olacaklarını öğretin."

"Ben bunu serçelere bir araya gelip şahinleri kovalamayı öğretmek olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedim ve yerime döndüm.

"Her iki da, uzun vadede tehlikeye daha az maruz kalmak ve sizin için daha az iş anlamına gelir. Yapıcı korkaklık. Çok kurnazca. Onaylıyorum." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Dallas'ta dünyanın en iyi striptiz kulüplerinden bazılarının olduğunu duydum, Harry."

Bob'a sert bir bakış . "Bana yardım etmeyeceksen, en azından yolumu kesme."

"Oh," dedi Bob. "Kontrol et." Rafa geri koyduğum roman bir an titredi ve sonra ters çevrilip ilk sayfaya açıldı. Kafatası kitaba doğru döndü, gözlerinden çıkan turuncu ışık sayfaların üzerine düşüyordu.

Eski bir metni gözden geçirdim. Sonra iki. Sonra üç. Tanrı aşkına, bunlardan birinde bir şey gördüğümü ya da okuduğumu biliyordum.

"Elbisesini !" Bob bağırdı.

Kafatası Bob ciltsiz romanları çok ciddiye alır. Bir sonraki sayfa o kadar hızlı döndü ki kağıdı biraz yırttı. Bob kitaplara karşı benden serttir.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Sayfalar çevrildikçe Bob bağırdı. "Satir olamazlar," diye yüksek sesle mırıldandım.

düşüncelerimi düzene soktum. Burnum çok acıyordu ve boynum da aynı posta kodundaki bir yer gibi ağrıyordu. Bu tür bir acı, beyzbol toplarıyla şiddetli bir şekilde bombardımana tutulurken temellerini öğrenmiş bir büyücü olsanız bile sizi hızlı bir şekilde yıpratır. "Satirlerin insan yüzleri vardır. Bu şeylerin yoktu."

"Weregoats?" Bob önerdi. Bir sayfa daha çevirdi ve okumaya devam etti. Bob zeki bir ruhtu ve hemen hemen herkesten daha iyi çoklu görev yapardı. "Ya da belki keçi kurtları."

Bir an durdum ve kafatasına kızgın bir bakış attım. "Az önce bu kelimeyi duyduğuma inanamıyorum."

"Ne?" Bob parlak bir sesle sordu. "Weregoats?"

"Yaban keçileri. Bu kelimeyi duymasaydım ya da zihnimde canlandırdığı imgelerden hoşlanmasaydım bile son derece zengin ve tatmin edici bir hayat sürebileceğimden oldukça eminim."

Bob kıkırdadı. "Yıldızlar ve taşlar, çok kolaysın Harry."

"Yaban keçileri," diye mırıldandım ve okumaya geri döndüm. Beşinci kitabı bitirdikten sonra bir kol dolusu daha almak için geri döndüm. Bob kitabına bağırıyor, aşk sahnelerinde tezahürat yapıyor, diğer sahnelerin çoğunda ise sanki karakterlerin hepsi sahnede canlı performans sergiliyormuş gibi alay ediyordu.

Eğer zeki bir insan olsaydım, bu bana Bob hakkında önemli bir şey söylerdi. Ne de olsa Bob'un kendisi de esasen düşünce enerjisinden yaratılmış ruhani bir yaratıktı. Bir kitaptaki karakterler, belli bir bakış açısına göre, bazı temel düzeylerde birbirinin aynısıydı -onların herhangi bir görüntüsü, herhangi bir fiziksel somutluğu yoktu. Onlar okuyucunun kafasındaki resimlerdi, hayal gücü ve fikirlerin kurgularıydı, yazarın çalışması ve becerisi ve okuyucunun hayal gücü tarafından şekillendirilmişlerdi. Bir nevi ebeveynler.

Bob, kitaplarını okurken ve olayları hayal ederken, bu kurgulanmış varlıkları bir tür kardeş olarak mı görüyordu? Akran? Çocuk mu? Bob gibi bir varlık bir aile için bir tür edinilmiş zevk geliştirebilir miydi? Bu tamamen mümkündü. Bu, ölümlü bir ailenin kökenleriyle ilgilenen kurgusal konulara duyduğu sürekli hayranlığı açıklayabilirdi.

Öte yandan, karakterlere bazı erkeklerin şişme seks bebeklerine baktığı gibi bakıyor da olabilirdi. Bilmek istemediğimden oldukça emindim.

İyi ki zeki değilim.

Saldırganlarımızı sekizinci kitabın yarısında, notlar ve çizimlerle birlikte buldum.

"anasını," diye mırıldandım, dik oturarak.

"Onları buldun mu?" Bob sordu.

"Evet," dedim ve çizimi görebilmesi için kitabı kaldırdım. Keçi gibi saldırganlarımıza, polisin çizdiği çoğu fail eskizinden daha çok uyuyordu. "Eğer kitap doğruysa, az önce bir huysuz tarafından saldırıya uğradım."

Bob'un aşk romanı rafın yüzeyine düştü. Boğuk bir ses çıkardı. "Hımm. Huysuz mu dedin?"

Ona kaşlarımı çattım ve o da kıkırdamaya başladı. Kafatası duvara çarptı. Raf.

"Gruffs?" Kıkırdadı. "Ne?"

Gücenerek söyledim.

"Üç Billy Goats Gruff'taki gibi mi?" Kafatası kahkahalarla uludu.

"Az önce bir *çocuk masalı* tarafından kışına tekme mi yedin?" "Kışımı elime verdiler diyemem," dedim.

Bob neredeyse kahkahalarından boğulacaktı ve ciğerleri olmadığı düşünüldüğünde bu nedense gereksiz görünüyordu. "Çünkü kendini göremiyorsun," diye boğuldu. "Burnun şişmiş ve iki siyah gözün var. Bir rakuna benziyorsun. Çıkık bir kış tutuyorsun."

"Bu şeyleri iş başında görmediniz," dedim. "Güçlü ve oldukça zekiydiler. Ve onlardan dört tane vardı."

"Tıpkı Dört Atlı gibi!" dedi. "Sadece hayvanat bahçelerinde!"
Kaşlarımı biraz daha çattım. "İyi, iyi," dedim. "Seni eğlendirebildiğime sevindim." "Oh, kesinlikle," dedi Bob, sesi neşeyle köpürüyordu. "Bana yardım et,

Yardım ! Bu Billy Goats Gruff!"

Ters ters baktım. "Asıl noktayı kaçırıyorsun Bob."

"Gelenler kadar komik olamaz," dedi. "Bahse girerim Kış'taki her Sidhe bu konuda kıkırdıyordur."

"Eminim değildir," dedim. "Mesele de bu zaten. Huysuzlar Summer için çalışıyor.

Onlar Kraliçe Titania'nın infazcılarından bazıları." Bob'un kahkahası aniden kesildi. "Oh."

Başımı salladım. "Arctis Tor'daki o işten sonra Winter'dan biri peşime düşseydi bunu anlayabilirdim. Summer ile bu tür bir iş yapacağımı hiç düşünmemiştim."

"Bob, "Kraliçe Titania'nın kızına bin kesiklik bir ölüm yaşattınız," dedi.

Homurdandım. "Evet. Ama neden vurucuları şimdi gönderiyor? Bunu yıllar önce de yapabilirdi.

önce.

" "İşte size periler," dedi Bob. "Mantık onların pek de güçlü değil."

. "Hayat bu kadar basit olmalı." Parmağımı kitabın üzerine vurdum, düşünüyorum. "Bundan daha fazlası var. Bundan eminim."

"Yaz hiyerarşisinde ne kadar üst sıradalar?" Bob sordu.

"Oradalar," dedim. "En azından bir grup olarak. Trolleri öldürmekle ün salmışlar. Muhtemelen çocuk masalı da buradan geliyor."

"Trol katilleri," dedi Bob. "Troller. Parçalarını Arctis Tor'un dört bir yanına dağılmış halde bulduğun Mab'ın özel muhafızları gibi mi?"

"Aynen öyle," dedim. "Ama orada yaptığım şey Kış'ı kızdırdı, Yaz'ı değil."

"Tek taraflı olarak sinir bozucu olma yeteneğini her zaman takdir etmişimdir."

Başımı salladım. "Hayır. Orada bir şekilde Sum- mer'i incitecek bir şey yapmış olmalıyım." Kaşlarımı çattım. "Ya da Winter'a yardım etti. Bob, biliyor musun-"

Telefon çalmaya başladı. Molly bir telefona cevap vermek için merdivene tırmanırken neredeyse boynunu kıracaktı, yatak odamdaki prizden laboratuvara uzun bir uzatma kablosu çekmiştim. Bir raftaki eski kurmalı saat bana saatin gece yarısını geçtiğini söylüyordu. Kötü bir şey olmadığı sürece kimse beni bu kadar geç saatte aramaz.

"Bu düşünceni unutma," dedim Bob'a.

"Benim," dedi Murphy cevap verdiğimde. "Sana ihtiyacım var."

"Neden, Çavuş, çok duygulandım," dedim. "Sonunda gerçeği itiraf ettiniz.
"Romantik tema müziğini başlatın."

"Ben ciddiym," dedi. Sesindeki bir şey yorgun ve gergin geliyordu.

"Nerede?" Ona sordum.

Bana adresi verdi ve kapattık.

Artık Chicago Polisi'nden neredeyse hiç iş alamıyordum ve bu durum ile Müdür olarak görevlerimin bir parçası olarak diğer şehirlere yaptığım sık seyahatler arasında, bir dedektif olarak hiçbir şey kazanamıyordum. Beyaz Konsey Müdürü olarak aldığım maaş beni iflastan koruyordu ama banka hesabım yavaş yavaş kan kaybediyordu, öyle ki karşılıksız çek vermemek için çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Çalışmaya ihtiyacım vardı.

"Arayan Murphy'ydi," dedim, "görev çağrısı yapıyordu."

"Gecenin bu saatinde başka ne olabilir ki?" Bob da aynı fikirdeydi. "Arkanı daha dikkatli kolla patron."

"Neden söylüyorsun?" içinde omuz silkerek söyledim.

"Çocuk masallarından haberin var mı bilmiyorum," dedi Bob, "ama hatırlarsan, Billy Goats Gruff'ın bir sürü kardeşi vardı."

"Evet," dedim. "Her biri bir daha büyük ve daha acımasız."

Murphy ile buluşmak için yola çıktım.

Weregoats. Tanrım.

Bölüm 4

Polis Murphy'yi yanıma getirdiğinde ben de orada durmuş herkesle birlikte yangını izliyordum.

"Zamanı gelmişti," dedi, sesi gergindi. Polis bandını kaldırdı ve beni çağırdı. Lamine edilmiş küçük danışman kimliğimi pardösümün yakasına ilıstirmıştim bile. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yerde bir karış kar var ve durma belirtisi göstermiyor," diye cevap verdim.

Bana doğru baktı. Karrin Murphy ufak tefek bir şeydi ve giydiği ağır kışlık mont onu daha da küçük gösteriyordu. Hâlâ yağmakta olan iri, kabarık kar taneleri altın sarısı saçlarına yapışıyor, kirpiklerinde parılıyor ve gözlerini buz mavisine çeviriyordu. "Oyuncak araban sürüklenmeye mi takıldı? Yüzüne ne oldu?"

Etrafımdaki tüm normallere baktım. "Kartopu savaşındaydım."

Murphy homurdandı. "Sanırım kaybettin."

"Diğer adamı görmeliydin."

Beş katlı küçük bir apartmanın önünde duruyorduk ve bir şey onu havaya uçurmuştu.

Binanın ön cephesi sanki hayal edilemeyecek kadar büyük bir balta tarafından kesilmiş gibi yok olmuştu. Boş dairelerin katlarını ve içlerini, toz, duman ve yoğun kar yağışı arasından bir an için görebiliyordunuz. Binada alevler yanıyordu, alev ve kış sisinin ardında belli belirsiz. Molozlar sokağa taşmış, diğer taraftaki binalara zarar vermişti ve polis en az bir blok ötede herkesi kordon altına almıştı. Her yerde kırık camlar, çelik ve tuğlalar vardı. Hava, yangını asla beslememesi gereken yanan malzemelerin pis kokusuyla kaplıydı.

Havaya rağmen polis kordonunda birkaç yüz kişi toplanmıştı. Girişimci bir ruh büyük bir termosla sıcak kahve satıyordu ve ben de köpüklü bir fincan kahve, toz krema ve bir paket şeker için bir dolar ödemekten gurur duymadım.

"Bir sürü itfaiye aracı var," diye not ettim. "Ama sadece bir ambulans. Ve herkes soğuktan titrerken ekip kahve içiyor." Fincanımı yudumladım. "Piçler."

"Bina dolu değildi," dedi Murphy. "Aslında yenileniyordu."

"Kimse yaralanmadı," dedim. "Bu da bir artı."

Murphy bana gizemli bir bakış attı. "Kayıt dışı çalışmak ister misin? Günlük mü?"

Yüzümdeki çekingenliği örtmek için kahvemi yudumladım. En az iki gün çalışmayı tercih ederim. "Sanırım şehir danışmanlar için fazla para ödemiyor, değil mi?"

"SI kahve parasını bir havuzda topluyordu, belki bir konuda görüşüne ihtiyacımız olur diye."

Bu kez irkildiğimi gizleme zahmetine girmedim. Şehir yönetiminden para almak başka bir şeydi. SI'daki polislerden para almak başka bir şeydi.

Özel Soruşturmalar, CPD'nin havuz filtresi versiyonuydu. Diğer departmanların ilgi alanlarına girmeyen şeyler SI'ya atılırdı. Çoğu zaman bu işler kimsenin yapmak istemediği pis işleri de içeriyordu, bu yüzden SI görünürdeki kurbağa yağmurlarından köpek dövüşü haraçlarına ve El Chupacabra'nın yerel bir kanalizasyondaki ininden mahalledeki evcil hayvanları taciz ettiği raporlarına kadar her şeyi araştırıyordu. bir işti, kelime oyunu yapmak istemedim ve sonuç olarak SI şehir tarafından beceriksizler için bir tür olarak görülüyordu. Öyle değillerdi, ancak SI'nın mahkumları genellikle birkaç özelliği paylaşıyorlardı - bir şey mantıklı gelmediğinde soru soracak kadar zeka ve iş ofis politikasının bulanık sularında gezinmeye geldiğinde affedilmez bir yetenek eksikliği.

Çavuş Murphy, Teğmen Murphy iken, SI'dan sorumluydu. Bir soruşturmanın özellikle kritik yirmi dört saati boyunca ortadan kaybolduğu için tutuklanmıştı. Üstlerine Nevernever'ın yakınlarındaki donmuş bir kaleye saldırmaya gittiğini söyleyemezdi, değil mi? Şimdi eski ortağı Teğmen John Stallings SI'dan sorumluydu ve burayı gergin, yıpranmış, çoğu zaman düğümlenmiş bir bütçe ile yönetiyordu.

Dolayısıyla Chicago'nun tek profesyonel sihirbazı için kazançlı bir iş bulunmuyor.

Paralarını alamazdım. Para içinde yüzmüyorlardı ki. Ama aynı zamanda gururları da vardı. Onu da alamazdım.

"Harcırah mı?" Ona söyledim. "Kahretsin, banka hesabım bir tütün lobicisinin ahlaki gerekçelerinden daha ince. Saatlik giderim."

Murphy an bana ters ters baktı, sonra isteksizce başını teşekkür etti. Gurur her zaman pratikten daha ağır basmaz.

"Peki nedir?" Ben sordum. "Kundaklama mı?"

Omuz silkti. "Bir çeşit patlama. Belki bir kaza. Belki de değildir." . "Evet, çünkü sen beni her zaman belki de kazalar için arıyorsun."

". " Murphy ceketinin cebinden bir toz maskesi çıkardı ve
üze
rin Bir bandana çıkarıp burnumun ve ağzımın etrafına bağladım. Tek ihtiyacım
de. olan

On galonluk bir şapka ve görüntüyü tamamlamak için mahmuzlar. Yapıştır onları,
pahd- ner.

Bana bir bakış attı, toz maskesinin altından yüzünü okumak zordu ve beni
yıkık dairenin bitişiğindeki binaya götürdü. Murphy'nin ortağı bizi bekliyordu.

Rawlins ellili yaşlarında, oldukça kilolu ve bir Brinks kamyonu kadar
yumuşak görünümlü, tıknaz bir adamdı. Koyu teniyle keskin bir kontrast oluşturan
gri sakalı uzamıştı ve hazır takım elbisesinin üzerine hava şartlarından yıpranmış
eski bir kışlık palto giymişti.

"Dresden," dedi kolayca. "Seni gördüğüme
sevindim." Elini sıktım. "Ayağın nasıl?"

"Gitmem istenmek üzereyken ağrıyor," dedi ayık bir şekilde. "Ow." Murphy
kollarını iki yana açarak, "İnkâr edebilirsen daha iyi olur," dedi.
Zeki bir gözlemcinin inatçı bir tartışma tonu olarak nitelendirebileceği bir şey.
"Beslemen gereken bir ailen var."

Rawlins içini çekti. "Evet, evet. Sokağın başında olacağım." Bana başıyla
selam verdi ve yürüdü. Ayağından vurulduktan sonra oldukça iyi iyileşmişti ve
topallamıyordu. Onun adına sevindim. Benim için de öyle. Onu bu pisliğe bendim.

"İnkâr edilebilirlik mi?" Murphy'ye sordum.

Murphy, "Kesin bir şey yok," dedi, "ama SI'dan yukarıdakiler sizin
istenmeyen kişi olduğunuzu açıkça belirttiler."

Bu biraz canımı yaktı ve sesim eğilim gösterdiğimden daha kırılgan bir tona
dönüştü. "Oh, tabii ki. CPD'ye kendi başlarına halledemeyecekleri işlerde yardım
edip durmam affedilemez."

"Biliyorum," dedi Murphy.

"Beni ağır yeterlilik ve toplumsal düzene katkıda bulunmakla suçlamadıkları
ve hapse atmadıkları için şanslıyım."

Yorgun, umursamaz bir el salladı. "Her zaman bir şeyler olur.
Organizasyonlar böyledir."

"Şehir kulübünün burnuna bir böcek kaçtığında ve birinin dışarıda olduğuna
karar verdiğinde, sonuç olarak kimsenin ölmemesi dışında," dedim ve "çoğunlukla"
diye ekledim.

Murphy bana ters ters baktı. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Harry? Sırf
işimi kaybetmemek için topladığım her fişi geri istedim. İşimi kaybetmemek için

Bırakın departmanda gerçek bir değişim yaratabileceğim bir pozisyona yükselmeyi, tekrar komuta etme şansım bile yok."

Çenemi sıktım ve boynumda bir kızarıklık hissettim. Bunu söylememişti ama benim arkamı kolladığı için komutanlığını ve kariyerinin parlak geleceğini kaybetmişti. "Murph-"

"Hayır," dedi, sesi olabileceğinden daha sakın ve kararlıydı. "Gerçekten bilmek istiyorum, Dresden. Şehir harcama yapmadığında sana kendi cebimden ödeme yaptım. SI'nın geri kalanı, sana gerçekten ihtiyacımız olduğunda ödeme yapabilmek için ayırabildikleri tüm parayı bütçeye koyuyor. Sence ücretini ödemek için bir hamburgercide ek iş mi yapmalıyım?"

"Tanrı aşkına Murph," dedim. "Mesele para değil. Hiçbir zaman parayla ilgili olmadı."

Omuz silkti. "Peki neden şikayet?"

Bir an düşündüm ve "İşinizi yapmak için tüm merdiven tırmanıcılarının talepleri etrafında step dansı yapmak zorunda kalmamalısınız" dedim.

"Hayır," dedi, ses tonu açıldı. "Makul bir dünyada değil. Ama eğer fark etmediyseniz, o dünya farklı bir alan kodunda olmalı. Ve bana öyle geliyor ki üstlerinizi bir ya da iki kez atlatmak zorunda kaldınız."

"Bah," dedim. "Ve touché."

Belli belirsiz gülümsedi. "Berbat bir durum ama elimizde olan bu. Sızlanman bitti-
ing?"

"Canı , " dedim. "Hadi çalışalım."

Murphy başını sallayarak hasarlı binaların arasındaki molozlarla dolu sokağa baktı.

ve komşusuyla birlikte aşağı inmeye başladık, gerekli yerlerde devrilmiş tuğla ve kerestelerin üzerinden tırmandık.

Yaklaşık üç adım gitmiştik ki, kükürt ve keskin kkokusu burun deliklerimi yaktı, yıkılmış apartmanın kokusu içinde bile keskindi. Böyle kokan tek bir şey var.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Tanıdık bir koku olduğunu düşündüm," dedi Murphy. "Kaledeki gibi." Bana baktı. "Ve... kokusunu aldığım diğer zamanlar."

Bakışını fark etmemiş gibi davrandım. "Evet. Bu Hellfire," dedim.

"Dahası da var," dedi Murphy sessizce. "Hadi gel."

Yıkılmış binanın enkaz halindeki kısmının kenarından geçene kadar sokakta ilerlemeye devam ettik. Bir adımda enkazdan başka bir şey yoktu. Bir sonraki adımda binanın tuğla duvarı kendini yeniden gösterdi. Yapı ile yıkıntı arasındaki sınır, toza doğru uzanan kaba, sivri bir çizgiydi ve

Kar ve duman... Duvarın yerden yaklaşık beş metre yükseklikteki bir kısmı hariç hepsi.

Orada, parçalanmış tuğlalar ve bükülmüş inşaat demirlerinden oluşan kırık bir çizgi yerine, duvarı delip geçen kusursuz bir yarım daire vardı.

Kaşlarımı çatarak yaklaştım. Cehennem ateşinin kokusu güçlendi ve bir şeyin tuğla duvarı *eriterek* geçtiğini fark ettim; dev bir matkap ucuna benzeyen bir enerji şaftı. Tuğla, beton ve çeliği buharlaştırmak için neredeyse hayal edilemeyecek kadar sıcak olmalıydı, dokunduğu alanın pürüzsüz bir cama erimiş halde bıraktı, ancak basketbol topu büyüklüğündeki dairenin yarısı kayıptı, çöken duvar tarafından taşınmıştı.

Bunun gibi herhangi bir doğal ısı kaynağı, içinde bulunduğum sokağı karartacak ve çoraklaştıracak bir termal çiçeklenme yayardı. Ancak sokak, molozlarla tıkanmadığı yerlerde her zamanki şehir kalıntılarıyla doluydu ve birkaç saatlik kar da oraya yığılmıştı.

"Konuş benimle," dedi Murphy sessizce.

"Hiçbir normal yangın bu kadar kontrol altına alınamaz" dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimle belli belirsiz bir işaret yaptım. "Büyü ile üretilen ateş yine de *ateştir*, Murph. Demek istediğim, elbette muazzam bir ısı ve enerji çağırabilirsin, ama bir kez sana ulaştığında ısı gibi *davranır*. Hâlâ termodinamik yasalarına göre hareket eder."

"Demek mojudan bahsediyoruz," dedi

Murphy. "Şey, teknik olarak mojo-"

İç çekti. "Sihirle uğraşıyor muyuz, uğraşmıyor muyuz?"

Sanki cehennem ateşinin kokusu onu ele vermeye yetmiyormuş gibi. "Evet."

Murphy başıyla onayladı. "Yangını her zaman çağırıyorsun," dedi. "Normal yangına benzemeyen pek çok şey yaptığını gördüm."

"Elbette," dedim, elimi alevle delinmiş tuğlaların yüzeyinde gezdirerek. Hâlâ sıcaktılar. "Ama onu bir kez çağırdıktan sonra kontrol etmek isterseniz, ateşi istediğiniz yöne odaklamak için ek enerji gerekir. Enerjiyi kontrol etmek genellikle ateşin kendisi kadar, hatta daha fazla çaba gerektirir."

"Böyle bir şey yapabilir misin?" diye sordu binayı işaret ederek. Bir zamanlar bu soruyu çok daha farklı bir şekilde yöneltirdi-
ve ceplerindeki ellerin bir silah kelepçe tutup tutmadığı konusunda endişelenirdim. Ama bu uzun zaman önceydi. Tabii o zaman da muhtemelen ona şimdi olduğu gibi net bir cevap veremezdim.

"Hayatta olmaz," dedim sessizce, ama tamamen mecazi anlamda değil. "İlk etapta bu kadar enerjiyi çağıramayacağımdan oldukça eminim. Çağırabilseydim bile, onu kontrol edebileceğim hiçbir şeyim kalmazdı." Bir an için gözlerimi kapattım, etrafta kalan güç izlerini hissetmeye çalıştım ama yıkım ve ardından gelen toz, kar ve duman, çalışmanın nasıl yapıldığına dair bana ipucu verebilecek her türlü tutarlı örüntüyü gizlemişti.

Ancak başka bir şey daha fark ettim. Kesiğin yüzeyi binanın duvarına dik değildi. Bir açıyla girmişti. Kaşlarımı çatarak arkama baktım ve sokağın diğer tarafındaki binanın duvarıyla hizaya getirmeye çalıştım.

Murphy beni bir şey fark ettiğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu ve ben de onu, kendini sessiz olmaya ve çalışmama izin vermeye zorlarken ani ilgisinin kaşlarının arasında çatıklar oluşturduğunu görecektim kadar iyi tanıyordum.

Ayağa kalktım ve sokağın uzak tarafına gittim. Duvarı hafif bir kar ve toz tabakası kaplamıştı.

"Gözlerine dikkat et," diye mırıldandım, kendi gözlerimi kısarak. Sonra sağ elimi kaldırdım, irademi çağırdım ve "*Ventas reductas*" diye mırıldandım.

Çağırdığım rüzgâr, her zaman kullandığım gibi bir patlama değildi. Ondan çok daha hafifti ve uzattığım elimden düzenli bir şekilde akıyordu. Molly ile yaptığım tüm çalışmalar, büyücülerin çaresiz ve şiddetli durumlarda kullandıkları hızlı ve kirli büyüler olan temel çağrışımlarımın çoğunu yeniden düşünmemi sağladı. Molly'ye bu büyüyü öğretmeye çalışıyordum ama benim sahip olduğum ham güce sahip değildi ve ağır bir hava patlamasını çağırmak onu neredeyse bayıltacaktı. Biraz hava büyüsü kullanma konusunda onu rahatlatmak için öğrettiklerimi değiştirdim ve kazara elektrikli fön makinesinin fena olmayan bir taklidini geliştirdik.

Duvardaki tozu ve karı nazikçe temizlemek için kurutucu büyüsünü kullandım. Yaklaşık bir buçuk dakika sürdü ve işim bittiğinde kükürt kokusunun altında başka bir koku yakaladım ve "Çifte saçmalık" dedim.

Murphy el feneriyle öne çıktı ve fenerini duvara tuttu.

Mühür duvara kan gibi kokan kalın ve kahverengi bir şeyle boyanmıştı. İlk başta bunun bir beş köşeli yıldız olduğunu düşündüm ama aradaki farkı hemen anladım.

"Harry," dedi Murphy sessizce. "İnsan mı?"

"Büyük olasılıkla," dedim. "Ölümlü kanı, yüksek enerjili büyülerde bunun gibi semboller için kullanabileceğiniz en güçlü mürekkeptir. Bu binayı havaya uçurmak için gereken enerji miktarını başka bir şeyin içerebileceğini sanmıyorum."

"Bu bir beş köşeli yıldız, değil mi?" Murphy sordu. "Senin taktığın gibi." Başımı salladım. "Farklı."

"Nasıl yani?" Ağzının bir köşesi seğirdi. "Kan dışında yani."

"Beş köşeli yıldız bir düzen sembolüdür," dedim sessizce. "Beş nokta, beş kenar. Hava, toprak, su, ateş ve ruh güçlerini temsil . Bir daire içinde yer alır, noktaları dış halkaya dokunur. İnsan kontrolüne bağlı büyü güçlerini temsil eder. Güç, kısıtlama ile dengelenmiştir." Sembolü işaret ettim. "Şurayı görüyor musun? Yıldızın noktaları halkanın çok dışında kalıyor."

Kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Tanrım," dedi. "Verdiğim paraya değersin."

"Ha-ha. Bakın, bu sembolü daha önce görmüş olsam bile, farklı insanlar için farklı anlamlara gelebilir. Örneğin Hindular ve Naziler gamalı haç hakkında çok farklı fikirlere sahiptirler."

"Bir tahminde bulunabilir misin?"

Omuz silktim. "Aklımda kaldığı kadarıyla mı? Bu rahatsız edici bir şekilde beş köşeli yıldız ve anarşi sembolünün birleşimine benziyor. Sınırsız büyü."

"Anarşist büyücüler mi?" Murphy sordu.

"Bu sadece bir tahmin," dedim. Yine de içimden bir ses bunun iyi bir tahmin olduğunu söylüyordu ve Murphy'nin de aynı şeyi hissettiği izlenimine kapılmıştım.

"Bu sembol ne için?" Murphy sordu. "Ne yapması gerekiyor?" "Gücü yansıtır," dedim. "Benim tahminime göre, bu enerji bina bu mühürden yansıdı, yani..." Konuşurken bir mantık çağlayanında kaydım. "Bu da enerjinin önce başka bir yerden gelmiş olması gerektiği anlamına geliyor." Açıları değerlendirmeye çalışarak yavaşça arkamı döndüm. "Gelen ışın doğrudan binanın yıkılan kısmından geçmiş olmalı ve-"

"Beam?"

Yıkık duvardaki yarım daire şeklindeki deliği gösterdim. "Evet. Isı enerjisi, hem de çok fazla."

Deliği inceledi. "Binayı yıkacak kadar büyük gibi görünmüyor."

"Öyle değil," dedim. "En azından bir patlamada değil. Bu sadece bir delik açmış. Giderken yangın çıkarmış olabilir ama binanın önünü bu şekilde kesmiş olamaz."

Murphy kaşlarını çattı, başını yana eğdi. "O zaman ne oldu?"

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım. Elimden geldiğince açıları değerlendirdim ve ara sokaktan aşağı indim. İtfaiyeciler hâlâ binada harıl harıl çalışıyorlardı ve apartmanın arka tarafındaki sokağa çıkarken birkaç hortumun üzerinden yürümek zorunda kaldık. Sokağı geçtim ve binanın enine yürüdüm, ellerimi kaldırdım, duvarlarımı herhangi bir büyü kalıntısı arıyordu. Herhangi bir şey bulamadım ama yine Cehennem Ateşi'nin kokusunu aldım ve birkaç metre sonra hafif bir kar tozunun altına gizlenmiş, ilkiyle aynı olan başka bir beş köşeli yıldız buldum.

Yıkık binanın etrafında saat yönünde ilerlemeye devam ettim. Yan taraftaki hasarsız binada iki sembol daha buldum ve yıkık apartmanların önünden geçen caddenin karşısında bir tane daha buldum ve ardından daireyi tamamlayarak orijinal yansımcı sembolümüze geri döndüm.

Gerçekten ürkütücü miktarda enerjiyi binaya yönlendiren beş yansıma noktası, bunu yaparken tek ve devasa bir şekil oluşturdu.

"Bu bir pentagram," dedim

sessizce. Murphy kaşlarını çattı.

"Ne?"

Yıkılan binanın duvarındaki yuvarlak, pürüzsüz delik izine dokundum. "Tam buradaki binayı parçalayan enerji bir pentagramın beş kenarından biriydi. Beş köşeli bir yıldız."

Murphy bana boş boş baktı.

Elimi cebime attım ve bir parça tebeşir çıkardım. "Tamam, bak. Herkes bunu çizmeyi ilkokulda öğrenir, değil mi?" Temiz bir tuğla duvar parçasına hızlıca bir yıldız çizdim; tebeşirle beş vuruş yaparak beş nokta oluşturdum. "Değil mi?"

"Doğru," dedi Murphy. "A aldığında bunları öğretmenden alırsın." "Farklı anlamlara sahip sembollerin bir başka örneği," dedim. "Ama Buraya, ortaya bak." Yıldızın ortasındaki kapalı şekli doldurdum. "Bu bir beşgen şekli, görüyor musun? Pentagramın merkezi. İçine almaya çalıştığın şey her neyse, onu orada tutuyorsun."

"Ne demek kontrol altına almak?"

"Bunun gibi bir pentagram bir güç sembolüdür," dedim. "Nasıl kullandığınıza bağlı olarak pek çok kullanım alanı vardır. Ama çoğunlukla bir varlığı izole etmek ya da kontrol altına almak için kullanırsınız."

Murphy, "İblis çağırmak gibi bir şey mi demek istiyorsun?" dedi.

"Elbette," dedim. "Ama doğru yaparsan bunu başka şeyleri tuzağa düşürmek için de kullanabilirsin. Harley MacFinn'in evindeki güç çemberini hatırlıyor musun? Beş mum ondaki pentagramı oluşturunuyordu."

Murphy ürperdi. "Hatırlıyorum. Ama bu kadar büyük değildi."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ve ne kadar büyük yaparsan, onu çalıştırmak için o kadar fazla enerji gerekir. Çalıştırmak için bu kadar enerji harcayanını hiç ama hiç duymadım."

Yıldızın noktalarına küçük X şekilleri çizdim ve tebeşiri birinden diğerine çekerek örnek pentagramın çizgilerini kalınlaştırdım. "Anladın mı? Işın bir yansıtıcıdan diğerine akıyor, ilerledikçe binada delikler açıyordu. Yansıtıcılar ışını aşağı yukarı zemin seviyesinde büyük bir pentagram haline getirdi."

Murphy kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak basit diyagrama baktı. "Bu şeklin merkezi tüm binayı kaplıyor olamaz."

"Hayır," dedim. "Emin olmak için iyi bir haritaya ihtiyacım var, ama sanırım pentagramın merkezi ön kapıdan yaklaşık yirmi metre geride olmalı. Bu yüzden binanın sadece ön yarısı çöktü."

"Patlama bu beşgen şeyin içinden mi geldi? Büyülü TNT mi?"

Omuz silktim. "Patlama pentagramın merkezinden geldi ama illa pentagramdan olması gerekmiyor. Yani, bir tür normal cihaz da olabilirdi."

"Dev, korkunç pentagramın ortasındaki kare mi?" Murphy sordu. "Belki," dedim başımı sallayarak. "Pentagramın ne olduğuna bağlı istihdam edildi. Bunu bilmek için de kuzeyinin ne tarafta olduğunu bilmem gerekir." Tebeşir beş köşeli yıldızın en üst noktasını daire içine aldım. "İlk çizginin yönünü kastediyorum."

"Bu bir fark yaratır mı?"

"Evet," dedim. "Çoğu kişi bu yıldızları benim çizdiğim gibi çizer. İlk vuruş olarak sol alttan en üst noktaya kadar. Bir şeyi savunmak, bir şeyi bir yerden uzaklaştırmak ya da ruhani bir varlığı kovmak istediğinizde bu şekilde çizersiniz."

"Yani bu bir sürgün büyüsü olabilir mi?" Murphy sordu.

"Bu mümkün. Ancak farklı bir şekilde çizerseniz, onunla başka pek çok şey yapabilirsiniz."

Murphy, "Bir şeyler için kafes inşa etmek gibi," dedi.

"Evet." Kaşlarımı çattım, sıkıntılıydım. "Ya da bir şey için bir kapı açmak."

"Yüzünüze bakılırsa, bu kötü olurdu."

"I..." Başımı salladım. Ne tür bir terörün dünyamıza sızmak için bu kadar büyük bir pentagrama ihtiyaç duyacağını bilmek bile istemiyordum. "Bence bu pentagrama sığacak büyüklükte bir şey içinden geçseydi, muhtemelen birden fazla bina yanardı."

"Oh," dedi Murphy sessizce.

"Bakın, pentagramın amacının ne olduğunu öğrenene kadar yapabileceğim tek şey tahminde bulunmak. Ve burada başka bir tuhaflık daha var."

"O da ne?"

"En ufak bir büyü kalıntısı yok, olması da gerekirdi. Etrafta bu kadar güç varken, tüm alanın neredeyse parlıyor olması gerekirdi. Ama öyle değil."

Murphy yavaşça başını salladı. "Parmak izlerini sildiklerini mi söylüyorsunuz?"

Yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bunun *mümkün* olduğunu bilmiyordum."

Sessizlikte kahvemi yudumladım ve omurgamdan aşağı inen ürperti soğuktanmış gibi davrandım. Fincanı Murphy'ye uzattım, o da karşı taraftan bir yudum aldı ve bana geri uzattı.

"Yani," dedi, "elimizde sorular var. Süper ligden bir süper doğal vurucu boş bir apartman binasının altına devasa bir pentagram yerleştirerek ne yapıyor? Bunu yaratmaktaki amacı neydi?"

"Peki neden daha sonra binayı havaya uçurdunuz?" Kaşlarımı çattım ve daha iyi bir soru düşündüm. "Neden *bu* bina?" Murphy'ye döndüm. "Sahibi kim?"

"Lake Michigan Ventures," diye yanıtladı Murphy, "CEO'su Mitigation Unlimited'in bir yan kuruluşu-"

"Üçlü saçmalık," diye tükürdüm. "Beyefendi Johnnie Marcone."

Bölüm 5

Yansıtıcı sembollerdeki kanın bir kısmını toplamaya ve onu asıl sahibine kadar takip etmek için bir izleme büyüsünde kullanmaya çalıştım ama başarısız oldum. Ya kan zaten kullanılamayacak kadar kurumuştur ya da kanı bağışlayan kişi ölmüştü. Büyünün başarısız olmasının nedeninin kış havası olmadığına dair içimde kötü bir his vardı.

Tipik. Marcone işin içindeyken hiçbir şey basit değildi. Centilmen Johnnie Marcone, Chica sokaklarının soyguncu baronuydu.

ve yeraltı suç dünyasının tartışmasız efendisiydi. Uzun süredir yasal kuşatma altında olmasına rağmen, avukat lejyonları tarafından savunulan evrak kaleleri hiçbir zaman fethedilememiş ve güç tabanı istikrarlı ve sessiz bir şekilde büyümüştü. Muhtemelen onu alaşağı etmek için daha fazla uğraşabilirlerdi ama işin acımasız gerçeği Marcone'nin yönetim tarzının diğerlerinden daha iyi bir alternatif olduğuydu. Sivillere ve kolluk kuvvetlerine karşı şiddeti sert bir şekilde azaltarak sivil *suçluluğu* geri getirmişti. Bu onun işini daha az çirkin yapmadı, sadece daha düzenli hale getirdi, ancak şehrin yetkilileri söz konusu olduğunda daha kötüsü de olabilirdi.

Tabii ki yetkililer durumun daha da kötü *olduğunu* bilmiyordu. Marcone güç tabanını doğaüstü dünyaya da genişletmiş, Unseelie Anlaşması'na özgür bir lord olarak imza atmıştı. Bu onu doğaüstü dünyanın otoritelerinin gözünde bir tür küçük, tarafsız devlet, tanınabilir bir güç haline getirmişti ve bu yeni gücünü her zaman yaptığı şeyi yapmak için kullanmaya başladığından hiç şüphem yoktu - aynısından daha fazlasını yaratmak.

Bunların hepsi Harry Dresden tarafından mümkün kılınmıştı. Ve tüm bu durumla ilgili gerçekten can sıkıcı olan şey, o sırada benim için mevcut olan seçenekler arasında en az kötü olanın bu olmasıydı.

Sokakta korunaklı bir çıkıntının altındaki betona tebeşirle çizdiğim daireden başımı kaldırdım ve başımı salladım. "Üzgünüm. Bir şey bulamadım. Belki de kan çok kurudur. Belki de donör ölmüştür."

Murphy başını salladı. "Ben morglara göz kulak olurum o zaman."

Elimin bir hareketiyle çemberi kırdım ve dizlerimin üzerinden kalktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Murphy söyledi.

"Elbette."

"Neden hiç pentagram kullanmıyorsun? Tek çizdiğini gördüğüm şey daireler."

Omuz silktim. "Çoğunlukla halkla ilişkiler. Bu ülkede bir sürü beş köşeli yıldız yaparsan insanlar Şeytan diye bağırmaya başlar. Satanistler dahil. Yeterince sorunum var zaten. Eğer bir pentagrama ihtiyacım olursa, genellikle onu hayal ederim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Sihir çoğunlukla kafanızın içindedir. Zihninizde bir imge oluşturmak ve onu orada tutmak. Teorik olarak her şeyi tebeşir, sembol ya da başka bir şey olmadan da yapabilirsiniz."

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

"Çünkü aynı sonuçlar için anlamsız derecede zor bir çaba." Gözlerimi kısarak hâlâ yağan kara baktım. "Sen bir polissin. Bir çöreğe ihtiyacım var."

Ara sokaktan çıkarken homurdandı. "Çok klişe, Dresden?"

"Polisler arabalarında çok fazla koştururlar ve saatlerini her zaman kontrol edemezler, Murph. Çoğu zaman olay yerinden ayrılıp arabaya servis yapan bir yere gidemezler. Bu yüzden arabada saatlerce durabilecek, tadı kötü olmayan ya da gıda zehirlenmesine yol açmayacak yiyeceklere ihtiyaçları var. Donutlar bunun için iyidir."

"Granola barlar da öyle."

"Rawlins de mi mazoşist?"

Murphy adımlarımın arasındayken omzunu koluma çarparak beni sendeletti ve ben de sırtıttım. Çoğunlukla boş olan caddeye çıktık. Ben geldiğimde itfaiyeciler işlerini bitirmek üzereydi ve biri hariç tüm kamyonlar ayrılmıştı. Alevler söndüğünde gösteri sona ermişti ve artık etrafta hiç lastikçi yoktu. Görünürde sadece birkaç polis vardı, onların da çoğu arabalarındaydı.

"Peki yüzüne ne oldu?" Murphy sordu. Ona söyledim.

Gülümsemesini gizledi. "Üç Billy Goats Gruff?" "Hey.

Onlar sert, tamam mı? Trolleri öldürüyorlar."

"Bunu bir kez yaptığını görmüştüm. Ne kadar zor ki?" Kendimi sırtırken buldum. "Biraz yardım aldım."

Murphy de benim gülümsememe karşılık verdi. "Bir kısa şaka daha ve diz çöküyorum-şapka."

"Murphy," diye azarladım, "küçük şiddet sana yakışmıyor. Bu da demek oluyor ki bir şey."

"Böyle devam et, zeki çocuk. Sen yerde baygın yatarken ben her zaman senden daha uzun olacağım."

"Haklısın. Bu alçakça bir darbeydi. Bunun üstesinden gelmeye çalışacağım."
Bana sıkılmış bir yumruk gösterdi. "Pow, Dresden. Ay'a doğru."

Murphy'nin arabasına ulaştık. Rawlins yolcu koltuğunda horluyormuş gibi yapıyordu. Öylece uykuya dalacak biri değildi.

"Demek Summer sana saldırdı," dedi Murphy. "Marcone'nin binasına yapılan saldırının bununla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tesadüflere olan inancımı kaybettim," dedim.

"Atla," dedi. "Seni eve bırakayım."

Başımı salladım. "Burada yapabileceğim bir şeyler olabilir ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve bir çöreğe ihtiyacım var."

Murphy narin, koyu altın rengi bir kaşını kaldırdı. "Ooooooooo-kay."

"Aklını çukurdan çıkar ve şu lanet çöreği bana ver." Murphy başını salladı ve arabasına bindi. Bana bir poşet fırlattı.

Gösterge panelinin Rawlins'in tarafında duran Dunkin' Donuts. "Hey!"

Rawlins gözlerini açmadan itiraz etti.

"İyi bir amaç için," dedim ona ve Murphy'ye teşekkür ederek başımı salladım.

"Bir şey öğrendiğimde seni ararım."

Burnuma kaşlarını çattı. "Yalnız kalmak istediğine emin misin?"

Kararmış gözlerimden birini ona kırptım. "Bir büyücünün kendisi için yapması gereken bazı şeyler vardır," dedim.

Rawlins bir attı. Hiç saygı görmüyorum.

Arabayı sürüp gittiler ve beni şafaktan önceki saatlerde sessizce yağın karın içinde bıraktılar. Orada hala birkaç itfaiye ekibi ve üniformalı polisler vardı, ikincisi caddeyi kapatmıştı, ancak birincisi aktif olarak yangınla mücadele etmiyordu. Bina dışarıdaydı ve bir buz tabakasıyla kaplıydı - ama sanırım duvarlarda saklı ve tekrar dışarı çıkmaya hazır bir şeyler her zaman olabilirdi. Birinin diğerine, sokaktaki molozları temizlemesi gereken yol ekibinin, kara saplanmış bir belediye küreme aracına yardım ettiğini ve mümkün olduğunda orada olacaklarını söylediğini duydum.

Yaklaşık bir blok öteye kadar yürüdüm, tıkanmamış bir sokak buldum ve çöreğimle içeri girdim. Bir an için nasıl bir yaklaşım sergileyeceğimi düşündüm. Ne de olsa bu özel kaynakla olan ilişkim yıllar içinde değişmişti. Tepkiler, uzun süredir devam eden prosedüre sadık kalmanın en iyi seçeneğim olduğunu gösteriyordu. İçgüdülerim mantığın beni birden fazla kez hayal kırıklığına uğrattığını ve zaten uzun vadede düşünmediğini söylüyordu.

Yıllar geçtikçe, içgüdülerim ve ben yakınlaştık.

Bu yüzden, basit bir yem ve tuzakla uğraşmak yerine, ayaklarımı destekledim, sağ elimi avuç içime doğru uzattım, çöreği bir adak gibi üzerine koydum ve bir İsim mırıldandım.

İsimler, büyük harfle N, güç sahibidir. Bir şeyin Adını biliyorsanız, otomatik olarak ona ulaşip dokunabileceğiniz bir kanala, sihirle ona ulaşmanın bir yoluna sahip olursunuz. Bazen bu gerçekten kötü bir fikir olabilir. Büyük, kötü bir ruhani varlığın Adını söyleyin ve ona dokunabilirsiniz, elbette - ama o da *size* dokunabilir ve büyük adamlar bunu herhangi bir ölümlüden çok daha sert yapma eğilimindedir. Böyle varlıkların Adını söylemek ruhunuz kadar değerlidir.

Ancak Nevernever büyük bir yer ve mecazları karıştırmak istemem ama o denizde çok fazla balık var. Kelimenin tam anlamıyla çok daha az meta-fiziksel öneme sahip sayısız varlık var ve bunlardan birinin Adını çağırarak emrinizi yerine sağlamak gerçekten çok zor değil.

(İnsanların da isimleri vardır. Sayılır. Ölümlülerin kişisel kimliklerini, değerlerini, inançlarını sürekli olarak yeniden değerlendirmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardır ve bu da bir ölümlünün Adını onlara karşı kullanmayı çok daha kaygan bir iş haline getirir).

Birkaç isim biliyorum. Kibar olmaya çalışarak bunu olabildiğince hafif ve nazik bir şekilde çağırdım.

Çağırdığı varlığın ortaya çıkması uzun sürmedi, belki bir düzine kez tekrarladım. Basketbol topu büyüklüğünde mavi bir ışık küresi tepemdeki kardan fırladı ve ara sokaktan yüzüme doğru fırladı.

Açıldığında sabit durdum. Nispeten küçük çağırımlarda bile, asla ürküttüğünüzü görmelerine izin vermezsiniz.

Küre, çörekten yaklaşık bir adım ötede aniden durdu ve içindeki küçük insansı figürün ışıklı şeklini seçebildim. Ufacıktı ama onu son gördüğümdeki kadar ufak değildi. Tanrı aşkına, son konuştuğumuzdan iki kat daha uzun olmalıydı.

"Düt dü," dedim başımla periyi işaret ederek.

Toot dikkat kesildi ve "Lordum!" diye seslendi. Peri, atılmış çöplerden yapılmış bir zırh giymiş, atletik olarak ince bir genç gibi görünüyordu. Miğferi üç litrelik bir Coca-Cola şişesinin kapağından yapılmıştı ve ince lavanta rengi saçlarından tutamlar zırhın kenarlarına dağılmıştı. Özenle yeniden şekillendirilmiş bir Pepto-Bismol şişesine benzeyen bir göğüs zırhı giyiyor ve bir omzunda lastik bantlı bir kayış üzerinde turuncu plastikten kılıflı bir kutu bıçağı taşıyordu. Kutu bıçağının kılıfının üzerinde siyah ojeye benzeyen kaba bir yazıyla şöyle yazıyordu: *Pizza ya da Ölüm!* Tabanı atletik yapışkan bant katmanlarıyla dikkatlice sarılmış uzun bir çivi, altıgen plastik kılıfın içindeydi.

yanında bir tükenmez kalem. Botları bir Ken bebeğinden ya da belki eski bir GI Joe'dan almış olmalı.

"Büyümüştün," dedim şaşkınlıkla.

"Evet lordum," diye havladı Toot-toot.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu sana verdiğim kutu bıçağı mı?"

"Evet, lordum!" diye bağırdı. "Bu benim kutu bıçağım! Bunu seven çok kişi var ama bu benim!" Toot'un sözleri çok keskindi ve *Full Metal Jacket* filmindeki talim çavuşunu taklit ettiğini fark ettim. Yüzüme yerleşmeye çalışan ani gülümsemeyi bastırdım. Ciddiye alıyor gibi görünüyordu ve ben onun küçük duygularını ezmek istemiyordum.

ne. Birlikte oynayabilirim. "Rahat, asker."

"Lordum!" dedi. Elinin topuğunu alnına vurarak selam ve ardından çöreğin etrafında hızlı bir daire çizerek ona dikkatle . "Bu," dedi, her sesine daha çok benzeyen bir sesle, "bir çörek. Bu *benim çöreğim* mi, Harry?"

"Olabilir," dedim. "Ödeme olarak teklif ediyorum."

Toot ilgisizce omuz silkti ama perinin yusufçuk kanatları heyecanla vızıldadı. "Ne için?"

"Bilgi," dedim. Başımı yıkılmış binaya doğru salladım. "Birkaç saat önce o binanın içinde ve çevresinde ciddi anlamda büyük bir mühür çalışması yapıldı. Küçük Halk'ın olanlar hakkında bildiği her şeyi bilmem gerekiyor." Biraz iltifattan zarar gelmez. "Ve Küçük Halk'tan bilgi almak istediğimde, en iyisi sensin, Toot."

Pepto zırlı göğsü gururla biraz kabardı. "Halkımın onları solgun avcılardan kurtardığın için sana , Harry. Za-Lord'un Muhafızları'na katıldı."

"Pizza Lordu" bazı Küçük Halkın bana verdiği unvandı - büyük ölçüde onlara haftalık pizza rüşveti sağladığım için. Benim çevremde bile çoğu kişi bunu bilmez ama Küçük Halk her yeredir ve herkesin beklediğinden çok daha fazlasını görürler. Benim mozzarella odaklı iyi niyet politikam pek çok yerlinin sevgisini kazanmıştı. Bir zamanlar müttefikim olan birinden yakalanan birkaç Halk'ı serbest bırakmasını talep ettiğimde, onların gözünde daha da yükselmişim.

Yine de "Za-Lord'un Muhafızı" benim için yeni bir

şeydi. "Bir muhafızım mı var?" diye sordum.

Toot göğsünü dışarı attı. "Tabii ki! Korkunç Canavar Bay'ı, senin apartmanını temizlemeye geldiklerinde kekleri öldürmekten kim alıkoyuyor sanıyorsun-

ment? Biz yapıyoruz! Yatağınıza girip ayak parmaklarınızı kemirebilecek fareleri, sıçanları ve çirkin büyük örümcekleri kim yere seriyor? Biz yaparız! Korkma, Zalı Lord! Biz nefes aldığımız sürece ne en iğrenç fareler ne de en zeki böcekler evinizi rahatsız edemeyecek!"

Temizlik hizmetinin yanı sıra bir de böcek ilaçlama şirketi edindiğimi fark etmemiştim. Gerçi şimdi düşününce çok kullanışlı olduğunu anladım. Laboratuvarımda kemirgen yuvası malzemesi olmaya iyi tepki vermeyecek şeyler vardı.

"Olağanüstü," dedim ona. "Ama çörek istiyor musun, istemiyor musun?"

Toot-toot cevap bile vermedi. Kaçak bir kâğıt fener gibi ara sokaktan aşağı doğru fırladı, ama o kadar hızlıydı ki arkasında spiraller çizerek sürüklenen karlar bıraktı.

Genelde periler işleri aceleyle hallederler - zaman, en azından. Yine de Toot-toot dönmeden önce "When You Wish upon a Star "ı mırıldanacak zamanım bile olmamıştı. Etrafındaki ışık küresinin kenarları renk değiştirmiş, tedirgin bir kıızıla bürünmüştü.

"Kaşun!" Toot-toot ara sokakta hızla ilerlerken seslendi. "Kaşın lordum!"

Gözlerimi kırptım. Dönüşünde küçük fae'den duymayı hayal ettiğim onca şey arasında bu listemde yoktu.

"Kaşın!" diye bağırdı, başımın etrafında panikle daireler çizerek dönüyordu.

Beynim hâlâ işlem yapıyordu. "Peki ya çörek?" Aptal gibi sordum.

Toot-toot hızla yanıma geldi, omuzlarını alnıma dayadı ve var itti. Göründüğünden daha güçlüydü. Bir adım geri atmam ya da dengemi kaybetmem gerekiyordu. "Çörekleri unut!" diye bağırdı. "Kaşın lordum!"

Çörekleri unuttun mu?

Bu, her şeyden çok beni harekete geçirdi. Toot-toot paniğe kapılacak türden biri değildi. Bu nedenle, küçük fae her zaman... tehlikenin farkına varacak kadar cahil değil, *masum* gibi görünüyordu. Geçmişte, ölümcül yiyecekler söz konusu olduğunda tehlikeye karşı hep kayıtsız kalmıştı.

Karlı akşamın sessizliğinde, sokağın uzak ucundan gelen bir ses duydum. Ayak sesleri, sessiz ve yavaş.

Kafamın içinde titreyen, korku dolu küçük bir ses bana Toot'u söyledi ve dönüp gösterdiği yöne doğru koşarken kalbimin hızlandığını hissettim.

Sokağı temizledim ve sola döndüm, derinleşen karın içinden geçtim. Buradan sadece iki ya da üç blok ötede bir polis karakolu vardı. Orada ışıklar ve insanlar olacaktı ve muhtemelen olan şey için caydırıcı olacaktı. Toot , omzumun hemen üzerinden uçuyordu.

küçük plastik spor düdüğü. Düdüğü keskin bir ritimle ve yağın karın içinden Toot'unkinden daha küçük, çeşitli renklerde yarım düzine ışık küresinin gecenin içinden çıkıp rotamıza paralel olarak ilerlemeye başladığını belli belirsiz gördüm.

Bir blok daha, sonra iki blok daha koştum ve koştukça bir şeyin beni takip ettiğinden giderek daha fazla emin olmaya başladım. Bu rahatsız edici bir , ensemde bir tür karıncalanma vardı ve gerçekten korkunç bir şeyin dikkatini çektiğimden emindim. Bu farkındalığın ardından korku seviyem arttı ve var gücümle kaçmaya başladım.

Sağa döndüm ve karakol binasını gördüm, dış aydınlatması bir güvenlik vaadiydi, lambaları yağın karda halelerle kuşatılmıştı.

Sonra rüzgâr çıktı ve tüm dünya donmuş ve beyaza büründü. Hiçbir şey göremiyordum, ne karda debelenirken kendi ayaklarımı ne de yüzümün önünde tutmaya çalıştığım elimi. Kaydım ve yere düştüm, sonra panik içinde ayağa fırladım, peşimdeki kişi beni yerde yakalarsa bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan emindim.

Omzumu bir elektrik direğine çarptım ve sendeleyerek geri döndüm. Karanlıkta ne tarafa baktığımı anlayamadım. Yanlışlıkla caddeye mi düşmüştüm? Muhtemelen bu karmaşada hareket eden bir araba olmayacaktı, ama yavaş da olsa bir tane olsa, onu asla yoldan çekilecek kadar zamanında göremeyecektim. Bir araba kornası da duyamazdım.

Kar artık o kadar yoğun yağıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Beni polis karakoluna götürecekmış gibi görünen bir yön seçtim ve aceleyle ilerledim. Birkaç adım sonra bir elimi uzattığım bir bina buldum. Bir elimi sağlam duvara yaslayarak bana yol göstermesi için kullandım. Bu, yirmi metre kadar işe yaradı ve sonra duvar kayboldu ve bir ara sokağa doğru yanlamasına tökezledim.

Uğuldayan rüzgâr sustu ve etrafımdaki ani sessizlik duyularımda bir şok etkisi yarattı. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine ittim ve arkama baktım. Caddede kör edici kar perdesi hâlâ dönüyordu, kalın, beyaz ve aşılmazdı, bir duvar gibi aniden başlıyordu. Ara sokakta kar ancak bir santim derinliğindeydi ve rüzgârın uzaktan gelen iniltisi dışında sessizdi.

O anda sessizliğin boş sessizlik olmadığını fark ettim. Yalnız değildim.

Sokağın zeminindeki pırıl pırıl kar, donmuş mavi ya da buzul yeşili çizgilerle renklendirilmiş pırıl pırıl beyaz bir elbiseye kusursuzca karışmıştı. Gözlerimi kaldırdım.

Elbiseyi insanlık dışı bir zarafetle giydi, dalgalanan kumaşı kadınsı bir mükemmellikle dökülüyordu, vücudu kıvrımların ve düzlemlerin mükemmel bir dengesiyle, beau-

ty ve güçlüydü. Elbisesi düşük kesimliydi ve omuzları ile kollarını çıplak bırakıyordu. Cildi, karla kıyaslandığında biraz solgun görünüyordu. Bileklerinde, boğazında ve parmaklarında ışıltılı renkler titreyiyor, sürekli değişiyor, koyu mavi, yeşil ve menekşe yanardönerliği arasında dönüp duruyordu. Tırnakları da aynı inanılmaz değişken tonlarla parıldıyordu.

Başında zarif ve karmaşık bir buz halkası vardı, sanki tek bir kristal kar tanesinden oluşmuş gibiydi. Saçları uzundu, kalçalarını geçiyordu, uzun, ipeksi ve beyazdı, elbisesine ve kara karışıyordu. Dudakları -o muhteşem, şehvetli dudakları- donmuş ahududu rengindeydi.

O, yüzyıllardır sanatçılara ilham veren türden bir güzellik timsaliydi; nadiren hayal edilen, gerçekte görülmek şöyle dursun, ölümsüz bir güzellik. Onunki gibi bir güzellik beni sevinçten havalara uçurmalıydı. Beni ağlatmalı ve ona bakmama izin verildiği için Yüce Tanrı'ya şükrettirmeliydi. Nefesimi kesmeli ve kalbimi zevkle çarptırmalıydı.

Olmadı.

Bu beni korkuttu.

Bu beni dehşete düşürdü çünkü gözlerini de görebiliyordum. Geniş, kedi gözleri gibiydiler, bir kedininki gibi dikey olarak yarılmışlardı. birlikte renk değiştiriyorlardı - ya da daha büyük olasılıkla mücevherler *gözleriyle* birlikte renk değiştiriyordu. Ve onlar da ölümlülüğün sınırlarının ötesinde güzel olsalar da, soğuk gözlerdi, insanlık dışı gözler, zeka ve arzuyla doluydular, ama şefkat ya da acıma duygusundan yoksundular.

O gözleri tanıyordum. *Onu* tanıyordum.

Eğer korku kol ve bacaklarımdaki gücü almasaydı, kaçardım.

Arkasındaki karanlıktan ikinci bir şekil belirdi ve bir görevli gibi gölgelerin içinde onun yanında durdu. Bir kedinin dış hatlarını andırıyordu -eğer evcil bir kedi bu kadar büyümüşse. Kürkünün rengini göremiyordum ama yeşil altın rengi gözleri soğuk mavi ışığı yansıtıyordu, parlak ve ürkütücüydü.

"Ve sen de eğilmelisin ölümlü," diye mırıldandı kedi şekli. Sesi son derece ürkütücüydü, insan olmayan bir gırtlaktan insan sesi çıkarırken garip ritimlerde zonkluyordu. "Havanın ve Karanlığın Kraliçesi Mab'ın önünde eğil. Unseelie fae'lerin hükümdarı, Sidhe'nin Kış Sarayı'nın önünde eğil."

Bölüm 6

Dişlerimi sıktım ve bir iğneleme salvosu toplamaya çalıştım. Ama gelmedi. Çok korkmuştum ve iyi bir nedenim vardı.

Duyduğunuz tüm peri masalı kötülerini düşünün. Kötü cadıları, şeytani kraliçeleri, çılgın büyücüleri düşünün. Çekici sirenleri, aç devleri, vahşi dişi canavarları düşünün. Onları düşünün ve bir yerlerde, bir zamanlar hepsinin gerçek olduğunu hatırlayın.

Mab onlara *ders* verdi.

Hepsinin yeterli olduğundan emin olmak için bir tür sertifikasyon süreci başlatırsa hiç şaşımam.

Mab, Faerie diyarının yarısının, Nevernever'ın, ruhlar dünyasının bizimkine en yakın bölgelerinin hükümdarıydı ve evrensel olarak saygı duyulan ve korkulan biriydi. Onu görmüştüm, büyücü Görüşümün acımasız berraklığında görmüştüm ve *tam olarak* nasıl bir yaratık olduğunu biliyordum - sadece şüphelenmiyordum, *biliyordum* da.

Dehşet verici, işte bu. O kadar dehşet vericiydi ki tek bir ukala yorum bile yapamadım ve bu benim başıma gelmez.

Konuşamıyordum ama hareket edebiliyordum. Kendimi ayağa . Soğuktan ve korkudan titriyordum ama Peri Kraliçesi'yle yüzleştim ve çenemi kaldırdım. Bunu yaptıktan, omurgamın nerede olduğunu bildiğimi kanıtladıktan sonra, onu gırtlığımı bulmak için bir referans noktası olarak kullanabildim. Sesim kaba ve sert çıkmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Mab'ın ağzının kenarları titreyerek en küçük gülümsemeye dönüştü. Mab başını eğdiğinde kedi sesi tekrar konuştu. "Bana bir fa- vor yapmanı istiyorum."

Önce ona, sonra da arkasında belli belirsiz görünen kedi şekline kaşlarımı çatarak baktım. "Oradaki Grimalkin mi?"

Kedi şeklinin gözleri parıldadı. "Gerçekten de öyle," dedi Grimalkin. "Arkamdaki hizmetkâr bu ismi taşıyor."

Bir an için gözümü kıptım, şaşkınlığım dehşetimin bir kısmını çaldı. "Arkadaki hizmetkâr mı? Arkanda kimse yok Grimalkin."

Mab'ın yüz ifadesi sıkıntıyla titriyor, dudakları ince bir çizgi halinde büzülüyordu. Grimalkin konuştuğunda sesi de aynı ifadeyi taşıyordu. "Ser- vitor şimdilik benim sesim büyücü. Başka bir şey değil."

"Ah," dedim. İkisinin arasına bir göz attım ve merakım, kafa karışıklığı dikkatimi dağıtmışken dehşeti yumruklama fırsatını yakaladı. Ellerimin titremesinin durduğunu hissettim. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi neden bir tercümana ihtiyaç duysun ki?"

Mab gururlu bir hareketle çenesini hafifçe kaldırdı ve ağzında küçük bir gülümseme daha belirdi. "Zaten bana borçlusun," dedi ürkütücü, vekil ses onun yerine. "Ve bu soruya bir cevap istiyorsan, daha fazla yükümlülük altına gireceksin. Ben sadakaya inanmam."

"İşte bir şok," diye mırıldandım nefesimin altında. Vay be. Şaka bezim nekrotik hale gelmemiştii. "Ama sanırım sorunun ana fikrini kaçırdın. *Mab* neden böyle bir şeye ihtiyaç duysun ki? O bir ölümsüz, bir yarı-tanrı."

Grimalkin, "Anlıyorum." derken Mab ağzını açtı. Kimliğimden şüphe ediyorsun." Başının biraz geriye kaymasına izin verdi, ağzı açıldı ve hizmetkârından ürkütücü küçük bir kahkaha yükseldi. "Tıpkı ilk karşılaşmamızda yaptığın gibi."

Kaşlarımı çattım. Bu doğrudu. Mab yıllar önce ölümlü kılığında ofisime ilk girdiğinde, bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş ve ardından gerçekte kim olduğunu gizlemiştim. Bildiğim kadarıyla o toplantıdan başka kimse olmamıştı.

"Belki de eski günleri yad etmek istersiniz," diye mırıldandı ürkütücü ses. Mab bana göz kırptı.

Lanet olsun. Ona son rastladığımda da böyle yapmıştı. Ve bir kez daha, başka kimse bu konuda bir şey bilmiyordu. Onun sahte olduğunu umarak hüsnükuruntu içindeydim. O gerçek Mab'di.

Mab bana dişlerini gösterdi. "Bana üç iyilik borcun vardı," dedi Mab, bir bakıma. "Henüz iki tane kaldı. Bunlardan muhasebemizden silmen sana bir fırsat yaratmak için buradayım."

"Hı-hı," dedim. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Gülümsemesi genişledi ve bana incelikle sivrilttiği köpek dişlerini gösterdi. "Sana yardım edeceğim."

Evet.

Bu iyi olamaz.

Sesimi sabit ve sakin tutmaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?" "Bakın."

Mab sağ eliyle bir işaret yaptı ve yerdeki kar tabakası Zemin, yaklaşık on sekiz santim yüksekliğinde bir bina heykeline dönüşene kadar kıpırdadı ve hareket etti. Bir kumdan kalenin tersine erimesini izlemek gibiydi.

Binayı tanıdığımı sandım. "Bu...?"

"Bayan şövalyenin incelemeni istediği bina," diye onayladı Mab'ın vekil sesi. Günlük tuhafılık payınız yeterince yüksekse alışabildiğiniz şaşırtıcı. "Onu parçalayan çalışmadan önce olduğu gibi."

Kardan başka şekiller oluşmaya başladı. Oldukça rahatsız edici bir şekilde kuyruklu araba şekilleri binanın yanından sorunsuzca geçip gidiyordu, tipik Chicago trafiği - ta ki içlerinden biri, pahalı bir şehir arabası, bir saat önce yürüdüğüm binanın yanındaki sokaktan aşağı dönene kadar. Durağa gelip durduğunda onu takip etmek için birkaç adım atmak zorunda kaldım. Kar arabasının kapıları açıldı ve eski *Star Wars* aksiyon figürleri büyüklüğünde insan şekilleri araçtan dışarı fırladı.

Onları tanıdım. İlki, Marcone'nin kişisel koruması ve infazcısı olan Hendricks adında, yassı kafalı, ensesi olmayan bir kabadayıydı. Annesi bir Kodiak ayısıydı; babası bir Abrams tankıydı ve arabadan indikten sonra arabanın içine uzandı ve bir elinde taşıdığı hafif bir makineli tüfekle dışarı çıktı.

Hendricks bunu yaparken arabanın diğer tarafından bir kadın indi. Hendricks onu ufak tefek gösterse de Gard uzun boylu, 1.80 boylarında biriydi. Şık bir iş kıyafeti ve uzun bir trençkot giymişti ve ben onu izlerken arabanın bagajını açıp bir kılıç ve yaklaşık iki ayak genişliğinde tamamen metal bir kalkan çıkardı. Elini kalkanın yüzeyinde gezdirdi ve ardından kalkanın üzerini, kalkanın üzerine oturması için kesildiği anlaşılan bir kumaş parçasıyla hızla örttü.

Her ikisi de gergin, kesin, profesyonelce endişeli bir tempoda hareket ediyordu. Arabadan inen üçüncü adam Marcone'nin kendisiydi, orta boylu ve bir adamdı, arabamdan daha pahalı bir takım elbise giymişti ve her zamanki gibi rahat ve sakin görünüyordu. Marcone suçlu bir pislikti ama Hakkını vermek lazım, topları yürürken yere sürtünüyor.

Marcone'nin kafası aniden dönerek geldikleri yöne, ara sokağa geri döndü ama ne Hendricks ne de Gard benzer bir hareketle tepki vermedi. Neredeyse sihirli gibi görünen bir hızla bir silah çıkardı ve karla şekillendirilmiş silahın namlusundan hafif buz pufları çıktı.

Hendricks hemen tepki vererek canavar silahını doğrulttu ve izli ateşi temsil eden küçük mavi ışık motifleri ara sokakta parladı. Gard kalkanını ve vücudunu Marcone ile sokağın sonundaki her neyse onun arasına koydu. Çökme sırasında yıkılmış olan binanın yan kapısına doğru aceleyle ilerlediler. Hendricks onu takip etti, hâlâ ara sokağa ateş püskürtüyordu. O da binanın içinde gözden kayboldu.

"Cehennem çanları," diye nefes aldım. "Marcone *içeride* miydi?"

Mab elini kesik bir hareketle salladı ve küçük kar binasının üst üste ikisi minyatür bir kutup fırtınası altında parçalandı. Geriye binanın iç kısmının kesit görüntüsü kalmıştı. Marcone ve korumaları labirentteki fareler gibi içeride ilerliyorlardı. Bir kat merdivenden aşağı koştular. En altta Marcone bir tür tuş takımına kısa, keskin, hassas hareketlerle vurdu ve sonra yukarı baktı.

Çeliğe benzeyen ağır levhalar aynı anda merdivenin üst ve alt tarafındaki yerlerine düştüler ve yerlerine yerleşirken çıkardıkları uğursuz *gümbürtüyü* duyabiliyordum. Gard uzanıp yakın kapının ortasına dokundu ve görüşümde küçük noktalar bırakacak kadar parlak bir ışık parlaması oldu. Sonra aceleyle kısa bir koridordan geçip başka bir tuş takımına gittiler ve işlemi tekrarladılar. Daha fazla kapı, daha fazla ışık parlaması.

"Kendini içeri kilitlemek..." Kaşlarımı çatarak mırıldandım. Sonra anladım. "Koğuşlar. Patlama kapıları. Bu bir panik odası. Bir panik odası inşa etti."

Grimalkin alçak, tembel bir miyavlama sesi çıkardı ve ben bunu bir anlaşma mırıltısı olarak algıladım.

Kendi dairemde de benzer korumalar vardı ve gerektiğinde bunları devreye sokabiliyordum - gerçi benimki biraz daha fazla Merlin biraz daha az Bond'du. Ama Marcone'u derin bir çukura koşturacak kadar sarsan şeyin ne olduğunu merak etmek zorundaydım.

Sonra Gard başını kaldırıp doğrudan Mab'ın durduğu yere baktı, sanki küçük kar heykeli bir şekilde Kış Kraliçesi'nin devasa formunun kendisine baktığını görebiliyordu. Gard elini takım elbisesinin cebine soktu, ince ahşap bir kutuya benzeyen bir çıkardı, bazen gerçekten yüksek kaliteli kalem setlerinin içinde gelen türden ve kutudan küçük, dikdörtgen bir tür plaket aldı. Tekrar Mab'a dönerek plaketi kaldırdı ve küçük plaketi parmaklarının ucuna taktı.

Tüm kar heykeli kendi üzerine çöktü ve yok oldu. "Gizli kamerayı gördüler," diye mırıldandım.

"Sınırları dahilinde, Seçici becerikli ve zekidir," diye yanıtladı Mab. "Baron onun hizmetlerini almakla akıllıca davrandı."

Mab'a baktım. "Ne oldu?"

"Tüm görüş birkaç dakikalığına bulanıklaştı. Sonra bu."

Başka bir hareketle bina yeniden şekillendi ama bu kez küçük buz bulutları, etrafını saran yoğun dumanı taklit ederek birçok ayrıntıyı gizliyordu. Aslında tüm görüntü daha puslu, daha grenli görünüyordu, sanki Mab onu ayrıntıları göstermek için birkaç boyut büyük kar tanelerinden seçmişti.

Yine de, binanın ön kapısından tökezleyerek çıktığında Marcone'yi tanıdım. Arkasından birkaç kişi aceleyle dışarı çıktı. Etrafını sardılar. Gecenin içinden sade bir minibüs belirdi ve bilinmeyen figürler onu açık kapılarından içeri attılar. Sonra içeri girdiler ve gittiler.

Minibüs uzaklaşırken bina ve kendi üzerine çöktü, gördüğüm enkaz ve harabenin içine doğru kaydı.

"Elçim olman için seni seçtim," dedi Mab bana. "Bana olan borcunu ödeyeceksin. Baron'u bulacaksın."

"Cehenneme kadar yolum var," dedim, beynim bu hissi değerlendirmeye vakit bulamadan.

Mab alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı. "Yapacaksın, büyücü çocuk. Ve hayatta kalmak istiyorsan, başka seçeneğin yok."

Öfke göğsümde alevlendi ve ağzıma doğru giderken beynimi bir kenara itti. "Anlaşmamız böyle değildi," diye tersledim. "Anlaşmamızda hangi iyiliği geri ödeyeceğimi benim seçeceğim ve senin beni zorlamayacağını yazıyordu."

Mab'ın buz gibi dudakları sessiz bir hırıltıyla havaya kalktı ve dünya gözlerime odaklanan beyaz bir ıstırap perdesine dönüştü. Hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı. Yere düştüm ama kafamı çarpıp kendimi akıl sağlığımı yitirecek kadar şanslı değildim. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Çığlık atamıyordum.

Sonra yanımda soğuk bir şey vardı. Ve çok yumuşak ve çok soğuk bir şey kulağıma dokundu. Acının uzak tarafından gelen bu hissi tanıdım. Dudaklar. Mab'ın dudakları. Havanın ve Karanlığın Kraliçesi dış çıkıntısından aşağıya doğru nazik bir öpücük dizisi yerleştirdi, sonra kulağımın lobunu ağzına ve oldukça nazikçe ısırdı.

Diğer Grimalkin'in alçak, gergin ve aç bir fısıltıyla konuşan sesini duydum. "Ölümlü vahşi. Geçmişin ne olursa olsun, geleceğin ne olursa olsun, şunu bil: Ben Mab'ım ve anlaşmalarımı tutarım. Verdiğim sözü bir daha sorgularsan, maymun, gözlerindeki suyu dondururum."

Acı sadece eziyet verici bir şeye dönüştü ve bir çığlık atmak için dişlerimi sıktım. Tekrar hareket edebilirdim. Ondan uzaklaştım, sırtım duvara çarpına kadar çırpındım. Ellerimle gözlerimi kapattım ve donmuş kirpiklerimden kırıldığını hissettim.

Bir dakika boyunca orada oturdum, acıyı kontrol etmeye çalıştım ve görüşüm yavaş yavaş beyazdan koyu kırmızıya, sonra da siyaha . Gözlerimi açtım. Onları zar zor odaklayabiliyordum. Yüzümde bir ıslaklık hissettim, parmağımla dokundum. Gözyaşlarımda kan vardı.

Mab sanki konuşmaya hiç ara verilmemiş , "Seni zorlamadım ya da bunun için herhangi bir ajanımı göndermedim," diye devam etti. "Yine de, eğer hayatta kalmak istiyorsan, bana hizmet edeceksin. Sizi temin ederim ki Summer'ın ajanları siz ölene kadar rahat etmeyecektir."

Bir süre ona bakakaldım, hâlâ acıdan yarı sersemlemiştim ve bir kez daha derinden, içtenlikle ve bilgece korkmuştum. "Bu da Titania ile aranızdaki bir başka anlaşmazlık noktası."

Mab, "Saraylardan biri hareket ettiğinde, diğeri de zorunlu olarak onunla birlikte hareket eder," dedi. "Titania Marcone'un ölmesini mi istiyor?" diye mırıldandım.

"Basitçe söylemek gerekirse," diye yanıtladı. "Ve onun Elçisi senin ölümünü aramaya devam edecek. Sadece Baron'un hayatını kurtararak kendi hayatını koruyabilirsin." Durakladı. "Tabii..."

"Yoksa?"

"Tabii Kış Şövalyesi görevini üstlenmeyi kabul etmezsen," dedi Mab gülümseyerek. "Eğer kabul edersen başka bir Elçi seçmek zorunda kalırım ve bu meseleye dahil olman sona erebilir." Göz kapakları uykulu bir duygusallıkla aşağı indi ve vekil sesi sıvı, baş döndürücü, duyulabilir bir okşayışa dönüştü. "Şövalyem olarak çok az ölümlünün tattığı güç ve zevki tadacaksın."

Kış Şövalyesi. Kış Sarayı'nın ölümlü şampiyonu. Bu işi yapan önceki adam, son öğrendiğimde hâlâ donmuş bir ağacın üzerinde buzdan bağlarla çarmıha gerilmiş, ölene kadar işkence görmüş, sonra da sürece yeniden başlamak üzere bütünlenmişti. Döngülerden birinde akıl sağlığını kaybetmişti. Onu tanıdığımda pek iyi biri değildi ama hiçbir insan bu şekilde acı çekmek zorunda kalmamalıydı.

"Hayır," dedim. "Sonumun Lloyd Slate gibi olmasını istemiyorum."

"Senin kararın yüzünden acı çekiyor," dedi. "Sen görevi devralana kadar hayatta kalacak. Teklifimi kabul et büyücü çocuk. Onu serbest bırak. Hayatını koru. Daha önce hiç tatmadığın bir gücün tadına bak." Gözleri büyümüş, neredeyse ıslıl ıslıl olmuş gibiydi ve sesi bir uyuşturucu, bir vaat gibiydi. "Sana öğretebileceğim çok şey var."

Düzgün bir insan onun teklifini elinin tersiyle iterdi. Ben her zaman onlardan biri değilim.

İsterseniz size bazı bahaneler sunabilirim. Altı yaşıma geldiğimde yetim olduğumu söyleyebilirim. Sonunda beni yetiştiren koruyucu babanın beni bir sopayı sallayabileceğinizden çok daha fazla psikolojik ve fiziksel istismara maruz bıraktığını söyleyebilirim. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca, ilkeleri ve idealleri benim için çok önemli olan Beyaz Konsey tarafından haksız yere gözetim altında tutulduğumu söyleyebilirdim.

Korumak için elimden geleni yaptım. Belki de çok fazla iyi insanın incindiğini gördüğümü ya da silinmez büyücü görüşümle pek çok kötü şeye baktığımı söyleyebilirim. Size kendimin de gecenin yaratıkları tarafından yakalanıp istismar edildiğimi ve bunu hiçbir zaman atlatamadığımı söyleyebilirim. Size uzun zamandır biriyle yatmadığımı söyleyebilirim.

Ve bunların hepsi doğru olurdu.

Ama işin gerçeği şu ki, içimde o kadar da iyi olmayan bir yan var. Düşmanlarıma gücümle saldırmaktan zevk alan, hak etmedikleri hakaretlere maruz kalmaktan yorulan bir yanımdır. Kafamın içinde bazen kuralları bir atmamak, sorumlu olmaya bırakmak ve sadece istediğimi *almak* isteyen küçük bir ses var.

Ve bir an için Mab'ın teklifini kabul etmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Sidhe'ler arasındaki yaşam... yoğun olurdu. Bir ölümlünün hayal edebileceği her anlamda. Bir evde yaşamak nasıl ? Şato olmasa bile *büyük* bir ev. Para. Her gün sıcak duş. Her yemek bir ziyafet. İstediğim kıyafeti, istediğim arabayı alabilirdim. Belki biraz seyahat edebilir, hep görmek istediğim yerleri görebilirdim. Hawaii. İtalya. Avustralya. Hep istediğim gibi yelken açmayı öğrenebilirdim.

Kadınlar, oh, evet. Sıcak ve soğuk koşan kızlar. İnsanlık dışı güzellikte, benden önceki gibi sen- su yaratıklar. Kış Şövalyesi'nin statüsü ve gücü vardı ve bunlar fae'ler için biz ölümlüler için olduğundan daha fazla afrodizyaktır.

Neredeyse her şeye sahip
olabilirdim. Bana tek maliyeti
ruhum olurdu.

Ve hayır, büyülü ya da metafizik bir şeyden bahsetmiyorum. Kimliğimin özünden, Harry Dresden'i Harry Dresden yapan şeylerden bahsediyorum. Eğer bu şeyleri, beni tanımlayan şeyleri kaybedersem, geriye ne kalır?

Sadece bir yığın bedensel süreç ve pişmanlık.

Bunu biliyordum. Ama yine de, Mab'ın soğuk dudaklarının kulağıma dokunuşu devam etti ve nefes aldığım anda içimde yavaş, hoş his dalgaları gönderdi. Bu beni tereddüt ettirmeye yetti.

"Hayır, Mab," dedim sonunda. "İşi istemiyorum."

Sakin, ağır gözlerle yüzümü inceledi. "Yalancı," dedi sessizce. "Bunu istiyorsun. Bunu sende görebiliyorum."

Dişlerimi sıktım. "Bunu isteyen oy hakkı yok," dedim. "Bu işi kabul etmeyeceğim. Nokta."

Başını bir yana eğdi ve bana baktı. "Bir gün büyücü, ayaklarıma kapanacak ve benden kaftanı sana vermemi isteyeceksin."

"Ama bugün değil."

"Hayır," dedi Mab. "Bugün bana bir iyiliğin karşılığını veriyorsun. Tıpkı sana gibi."

Bu konuda çok fazla düşünmek istemedim ve onunla açıkça aynı fikirde olmak da istemedim. Bunun yerine heykellerin olduğu yere başımı sallayarak baktım. "Marccone'yi kim aldı?"

"Bilmiyorum. Seni seçmemin bir nedeni de bu, Elçi. Kaybedileni bulmak için bir yeteneğin var."

"Bunu senin için yapmamı istiyorsan, sana bazı sorular sormam gerekecek," dedim.

Mab, hâlâ yağan karın içinden yıldızlara bakar gibi başını kaldırdı. "Zaman, zaman, zaman. Bunun sonu hiç gelmeyecek mi?" Başını iki yana salladı. "Wi- zard çocuk, saat neredeyse geçti. Benim de senin gibi gereken işler var. Hemen kalkıp burayı terk etmelisin."

"Neden?" Temkinli bir şekilde sordum. Ayağa kalktım.

"Çünkü küçük hizmetkarın seni tehlikeye karşı uyardığında, büyücü çocuk, benden bahsetmiyordu."

Sokağın dışındaki caddede, şiddetli rüzgâr ve beyaz kar duvarı ortadan kalktı. Sokağın diğer tarafında, uzun paltolar ve büyük Stetson şapkalar iki adam sokağa bakıyordu. İlgilerinin ani ağırlığını hissettim ve beni gördüklerine şaşırdıkları izlenimine kapıldım.

Mab'la konuşmak için döndüm ama onu gitmiş buldum. Grimalkin de öyle, ikisi de hiçbir iz bırakmadan ya da bunu ele verecek bir güç fısıltısı olmadan ortadan kayboldular.

Sokağa döndüğümde iki figürün yaya kaldırımından inip uzun adımlarla bana doğru gelmeye başladığını gördüm. İkisi de uzun boyluydu, neredeyse benim boyumdaydılar ve kalın yapılydılar. Kar yağışı henüz hafiflememişti ve cadde pürüzsüz bir kar tabakasından ibaretti.

Üzerinde ayak izleri bırakıyorlardı.

"Lanet olsun," diye tükürdüm ve dar, özelliiksiz sokaktan geri kaçtım.

Bölüm 7

Bu geri çekilme işareti üzerine iki adam başlarını geriye atıp tiz, meleyen çılgınlık attılar. Bunu yaptıklarında şapkaları düştü ve keçiye benzeyen suratları ve kıvrık boynuzları ortaya çıktı. Ama ilk saldırı ekibinden daha iriydiler; daha iri, daha güçlü ve daha hızlıydılar.

Aramızdaki mesafeyi kapattıklarında başka bir şey daha fark ettim.

Her ikisi de ceketlerinin altından hafif makineli tüfek çıkarmıştı. "Hadi ama," diye yakındım koşarken. "Bu hiç adil değil."

Bana ateş etmeye başladılar ki bu kötü bir haberdi. Sihirbaz ya da değil, kafamdan giren bir kurşun beynimi bir sonraki adamınki kadar rastgele dağıtacaktır. *Asıl* kötü haber ise her yere kurşun yağdırmıyor olmalarıydı. Otomatik bir silahla bile, hareket eden bir hedefi vurmak kolay değildir ve eski "püskürt ve dua et" ateş yöntemi, ortalamalar yasası olarak gizlenmiş kör şansa dayanıyordu: Yeterince mermi atarsan eninde sonunda bir şeyi vurmak zorunda kalırsın. Atışlarınızı bu şekilde yaparsanız bazen hedefi vurursunuz, bazen de vuramazsınız.

Ama Grufflar profesyoneller gibi ateş ediyordu. Kısa, geçirerek ve hedef gözeterek ateş ediyorlardı, her ne kadar bunu yaparken hareket ettikleri gerçeğinden muzdarip olsalar da.

Sırtıma, omurgamın hemen soluna şeyin çarptığını hissettim; bu darbe, tek parmak eklemimi uzatmış biri tarafından sırtımın yumruklanmasına benziyordu. Keskin, nahoş bir histi ve dengemin bozulmasının nedeni, uyguladığı güçten çok beni şaşırtması ve korkutmasıydı. Koşmaya devam ettim, başımı olabildiğince aşağı eğdim, omuzlarımı kamburlaştırdım. Paltoma işlenmiş savunma sihirleri belli ki huysuzların kullandığı mermileri durdurabiliyordu ama bu, şanssız bir sekmenin önünden ya da , paltonun etrafından bana kurşun isabet ettiremeyeceği anlamına gelmiyordu ve bacaklarımın altından, ayak bileklerimden ya da ayaklarımdan vurulmak da en az kafamdan vurulmak kadar kesin bir şekilde beni öldürebilirdi. Sadece kurşunun yapışması için biraz daha fazla çaba sarf etmek gerekirdi.

Biri sizi öldürmeye çalışırken düşünmek zordur. Biz insanlar, hayatlarımızın hızlı ve şiddetli bir şekilde sona erme tehlikesi altında olduğunu bildiğimizde rasyonel ve yaratıcı olmak için yaratılmamışızdır. Vücudun hangi hayatta kalma stratejilerini benimsemeyi tercih ettiğine dair kesin fikirleri vardır ve bunlar genellikle "tehdidi parçalara ayırmak" veya "cehennem gibi kaçmak" ile sınırlıdır. İçgüdülerimiz söz konusu olduğunda düşünmeye gerek yoktur.

Gerçi içgüdülerimiz uzun zaman önce oluşmuştu ve şimdi peşimizden gelebilecek tehditler onları geride bıraktı. Bir kurşundan kaçamazsınız ve zaten ölmek üzere olduğunuzdan emin değilseniz silahlı bir adamla göğüs göğüse çarpışmazsınız. Hız ve akılsız saldırganlık beni hayatta tutmayacaktı. Bir çıkış yolu bulmalıydım.

Ceketimin alt kısmına bir mermi daha isabet ettiğini hissettim. Büyüyle güçlendirilmiş deriyi yakaladı ve tıpkı fırlatılan bir taşın yapabileceği gibi öne doğru çekti. Kuşkusuz, taş çarparken o kızgın eşek arısı vızıltısı gibi bir ses çıkarmazdı. Arkamdan bir çöp tenekesi attım, belki huysuzları bir saniyeliğine tökezletir ve bana biraz zaman kazandırır umuduyla.

Hey, donmuş bir sokakta koşarken ve gerçek masal yaratıkları sizi kovalayıp arkanızdan kurşun yağdırırken mantıklı ve akılcı bir hareket tarzı bulmaya çalışın. Göründüğünden çok daha zor.

Onlarla yüzleşmek için dönmeye cesaret edemedim. Ateşi durdurmak için bir kalkan kaldırılabildim ama hareket etmeyi bıraktığımda, içlerinden birinin Kung Fu Tiyatrosu figüranı gibi üzerime atlaması ve aynı anda iki yönden üzerime gelmeleri ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündüm.

Aslında onların yerinde olsaydım ve beni o sokağa kadar takip etselerdi.

Arkamdan gelen silah sesleri kesilince ne olduğunu anladım.

Sokağın sonuna yaklaştığımda asamı kaldırdım, önüme doğrulttum ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Zamanlamam mükemmel değildi. Asanın ucundan görünmeyen güç, görünmez bir koçbaşı gibi önümden fırladı. Üçüncü huysuza çarptı, tam da fae-haydut köşeyi dönerken, elinde devasa bir meşe sopası hazırды. Patlama ona isabet etmedi. İsabet etseydi onu uzağa fırlatabilirdi. Bunun yerine vücudunun sağ tarafına isabet etti, sopayı ondan kopardı ve homurtulu adamı sarhoş bir halde sendeleyerek dönmeye zorladı.

Keçiler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama ikinci akıl hocam Ebenezar McCoy'un Missouri'deki küçük çiftliğinde binek atlarına baktığım için atlar hakkında biraz bilgim . Ayakları son derece savunmasızdır, özellikle de bu kadar küçük bir alana ne kadar ağırlık yükledikleri düşünüldüğünde. Yüzlerce küçük şeyden herhangi biri ters gidebilir. Bunlardan biri, toynağın arka kısmının hemen üzerindeki şaşırtıcı derecede zayıf küçük kemiklerden bazılarının kırılması veya çatlaması olasılığıdır. Böyle bir pastern veya fetlock yaralanması bir atı haftalarca, hatta kalıcı olarak topallatabilir.

Sendeleleyen huysuzun yanından geçerken ağır asanı beyzbol sopası gibi savurdum ve toynaklarından birinin arkasına nişan aldım. Darbeyi ellerimde hissettim ve keskin bir çatırtı duydum. Homurtu tiz ve tamamen hayvani bir şaşkınlık ve acı çılgılığı attı ve karların üzerine yuvarlandı. Adımlarımı uzatarak yanından geçip gittim, caddeyi geçtim ve en yakın köşeye yöneldim, dostum bana net bir atış yapmadan.

Avı sürdüğünüzde, avı sürdüğünüz kişinin bunu kaldırmaya hazır ve muktedir olduğundan emin olsanız iyi edersiniz.

silahlar öksürüp tekrar geçirerek duvardan tuğla parçaları koparmadan belki yarım saniye önce bir sonraki köşeye doğru eğildim. Binanın yan tarafında çelik bir kapı vardı, dışarıda kolu olmayan, sadece çıkışa açık bir kapı. Bu huysuzların önünde uzun süre kalamazdım. Şansımı denedim, durdum ve elimi bastırdım, sürgülü değil de itmeli bir açma mekanizması olmasını umuyordum.

Bir şeyler doğru gitti. Diğer taraftaki çubuğu hissettim, irademle uzandım ve bir kez daha "*Forzare*" diye mırıldandım ve gücü kapının diğer yönlendirdim. Kapı açıldı. İçeri girdim ve arkamdan kapattım.

Bina karanlık, sessiz ve dışarıdaki gecenin aksine neredeyse rahatsız edici derecede sıcaktı. Başımı bir saniyeliğine metal kapıya yasladım ve nefes nefese kaldım. "Güzel kapı," diye hırıldadım. "Güzel kapı. Güzel, kilitli, düşmana karşı kapı."

Kulağım kapıya temas ediyordu ve hemen diğer tarafındaki hareketi duymamın tek nedeni . Kar sessizce çıtırdadı.

Olduğum yerde donup kaldım.

Bir kazıma sesi duydum ve bir attan duyabileceğiniz bir şeye benzeyen hırıltılı bir nefes aldım. Sonra hiçbir şey.

Kapının diğer tarafındaki huysuzun da benimle aynı şeyi yaptığını fark etmem belki üç saniye sürdü: diğer tarafta kimin olduğunu duyup duymadığını için dinliyordu.

Beş santimden fazla uzakta olamazdı.

Ve orada tamamen karanlıkta duruyordum. Eğer bir şeyler ters gider ve huysuz peşimden gelirse, kaçmayı unutabilirdim. Zemin, duvarları ya da bana çelme takabilecek engelleri göremiyordum. Merdivenler gibi. da bir yığın jilet gibi.

Kıpırdamaya cesaret edemeyerek donakaldım. Metal kapı olsun ya da olmasın, eğer huysuzun elinde doğru hafif makineli tüfek ve doğru türde mühimmat varsa, beni çeliğin üzerinde delik deşik edebilirdi. Başka ne tür silahları olabileceğini bilemezdim.

Paketleme de öyle. Bir keresinde metal bir kapının diğer tarafından kılıçla birinin nasıl dair ayıltıcı bir gösteri izlemiştim ve hiç hoş değildi.

Bu yüzden kıpırdamadan durdum ve sessizce düşünmeye çalıştım.

Tam o sırada, hayalet maskeli manyağın olduğu filmlerden birini hatırladım; açılış bölümünde çocuklardan biri bir banyo yaslanmış, benim gibi dinliyordu. Komşu kabindeki katil, kurbanın kulağına bir bıçak saplıyor.

Panik yaratan bir düşünceydi ve aniden kaçma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Kulağım öfkeyle kaşınmaya başladı. Eğer o huysuzların beni çalılıklardan kaçan bir tavşan gibi kovalamaya *çalıştıklarını* bilmeseydim, soğukkanlılığımı korumayı başaramayabilirdim. Neredeyse başaracaktım ama başardım.

Bir buçuk hafta geçmişti ki, insandan daha büyük bir göğüsten bir nefes daha çıktığını ve kar üzerinde bir çift hızlı, hafif toynak sesi duydum.

Adrena- line, yorgunluk ve soğuktan titreyerek kapıdan olabildiğince sessizce uzaklaştım. Tek parça halinde çıkmak istiyorsam bu pisliklerden önce düşünmek zorundaydım. Inky, Binky ve Pinky buraya geldiğimi biliyorlardı ve peşimi bırakmaya niyetleri yoktu. Şu anda içlerinden biri geri dönmediğimden emin olmak için girdiğim kapıyı gözlüyordu. Diğer ikisi binanın etrafında dönüyor, içeri girmek için bir yol arıyorlardı.

Onu bulduklarında etrafta olmak istemediğimden emindim.

Boynuma taktığım beş köşeli tılsımı çıkardım, mırıldandım ve küçük bir irade çabası gösterdim. Tılsım hafif mavi bir ışıkla parlamaya başladı.

Bir çeşit hizmet koridorunda duruyordum. Çıplak beton zemin boyasız alçıpanla buluşuyordu. Koridorun sağ tarafında birkaç kapı ve en uçta da bir tane daha vardı. Onları kontrol . İlk kapı, hepsi bir kanal ahtapotuna bağlı birkaç ticari sınıf ısıtma ve klima ünitesinin bulunduğu bir odaya açılıyordu. Orada yardım yok.

Bir sonraki oda asma kilitle kapatılmıştı. Bunu yaptığım için kendimi biraz kötü hissettim, ama asamı kaldırdım, gözlerimi kapatıp konsantre olmak için bir an durdum ve sonra rün oymalı ahşaptan aşağıya bir enerji darbesi daha gönderdim, bu sefer saf güçten oluşan bir bıçağa odaklandım. Çengeli kesip geçti ve arkasındaki kapının ağır ısırdı. Kilit yere düştü, temiz bir şekilde kopan çeliğin kenarları donuk turuncu renkte parlıyordu.

Ötedeki oda muhtemelen binanın ustasının atölyesiydi. Çok büyük değildi ama derli toplu bir yerdi. İçinde bir ahşap işleme tezgahı, aletler ve çeşitli malzemeler vardı - ampuller, yandaki üniteler için hava filtreleri, yeniden

kapılar, lavabolar ve tuvaletler için yerleştirme parçaları. Birkaç şeyden yararlandım ve özür dilemek için son iki yirmiliğimi de tezgâhın üzerine bıraktım. Sonra koridora geri döndüm ve binanın içine doğru ilerledim.

Yandaki kapı da kilitliydi. Alet odasından aldığım levyeyle zorlayarak açtım. Biraz ses çıkardı.

Metal kapının uzak tarafından derin bir hayvan sesi geldi. Bir şey kapıya çarptı, ama onu devirecek kadar sert değildi ve sesi hemen bir acı çığlığı izledi. Sırıtarak dişlerimi gösterdim.

Kapının uzak tarafı, çok seyrek bir ofis binasının lobisine açılıyordu. Az önce zorla açtığım kapının yanında, üzerinde tuş takımı olan bir panelde bir ışık yanıp sönüyordu. Görünüşe göre binanın güvenlik sistemini tetiklemiştim. Bu benim için sorun değildi. En yakın polis karakolu buradan bir bloktan biraz daha uzaktaydı ve ışıklar ve ölümlü polis memurlarının görünüşü muhtemelen homurtuları solduracak ve benim karmaşamı çözmek için daha iyi bir anı bekleyecekti.

Ama bekleyin. Eğer binada güvenlik sistemi varsa, yan kapıdan girdiğimde devreye girmiş olmalıydım ve bu birkaç dakika önce olmuştu. Polisler neden hala gelmemişti?

Büyük ihtimalle hava durumu. Seyahat yavaşlar. Hatlar kesilecek, her türlü güç ve iletişim sorununa neden olacaktı. Trafiğin olduğu her yerde trafik kazaları olacaktı ve Marcone'nin enkaz halindeki binasına gönderilen tüm insan gücünün ardından, gecenin bu geç saatinde bile istasyon aşırı iş yükü altında kalacaktı. Polisin olaya müdahale etmesi normalden birkaç dakika daha uzun sürebilirdi.

Binanın ön kapısının dışında bir gölge hareket etti ve huysuzlardan biri orada belirdi.

Dakikalarım yoktu.

Farkına varmadan hareket etmiş, asansöre koşmaya başlamıştım. Kapının içindeki çelik güvenlik kapısı, huysuzun camı kırıp üzerime gelmesini engelleyecekti ama bu, huysuzun hafif makineli tüfeğini kaldırıp bana ateş etmesini engellemedi.

Silahın sesi ağır bir brandanın yırtılması gibiydi, sadece bin kat daha yüksekti. Pencere kırıldı ve camlar etrafa saçıldı. Kurşunlardan bazıları güvenlik kapısına çarparak kıvılcımlar saçtı, çoğu paramparça oldu, birkaçı lobide çılginca sekti. Geri kalanlar bana doğru geldi.

Koşarken sol elimi hırçın adama doğru uzatmıştım ve iradem bileğimdeki bileziğe odaklanmıştı. Birçok metalden oluşan bir örgüden yapılmış olan zincir

Ortaçağ kalkanları şeklinde çok sayıda tılsımla süslenmişti. İrademin gücü bileziğe aktı, onu hazırladığımda üzerine koyduğum büyülerle odaklandı. İradem, ben ve kaba adam arasında zar zor görülebilen mavi enerjiden oluşan içbükey bir kubbeye dönüştü ve mermiler ona çarparak, enerji kalkanının yüzeyinde durgun bir göldeki küçük dalgalar gibi dalgalanan ışık patlamalarıyla paramparça oldu.

Asansör kapılarının üçü de açıldı ve en yakın asansöre koşarak bindim ve binanın en üst katına kadar her katın düğmesine hızla bastım. Sonra dışarı fırladım, ikinci asansörde işlemi tekrarladım ve ardından üçüncüye atlayıp doğruca en tepeye yöneldim. Huysuzların beni takip etmesini kolaylaştırmanın bir anlamı yoktu ve bir anlık gecikme bile bana ihtiyacım olan zamanı kazandırabilirdi.

Asansör kapıları kapandı, sonra vızıldadı ve tekrar açıldı.

"Oh, hadi ama!" Bağırdım ve başparmağımı acıtacak kadar sert bir şekilde kapı kapatma düğmesine bastım.

Homurdandım ve asansörün seğirerek tekrar kapanmasını izledim, sonra bir kez daha açıldı, yarı çalışır durumdaki zilden hüzünlü bir ses çıktı. Huysuzlar ölümlülerin güvenlik sistemleri hakkındaki fikirlerini ortaya koyduklarında ben de deli gibi düğmeye basıyordum.

Elbette, metalin dokunuşu Peri'nin varlıkları için anathema idi. Elbette, metal bir kapıdan çekiçle geçemez ya da ağır metal bir kapıyı kıramazlardı.

Öte yandan tuğla duvarlar daha az sorun çıkarıyordu.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu ve ön kapının yanındaki duvar içeriye doğru patladı. İçeri düştü demek istemiyorum. İnsanüstü güçlü bir varlığın momentumunun duvara uzak taraftan çarpıp onu paramparça etmesiyle kelimenin tam anlamıyla patladı. Tuğla parçaları mermi gibi uçtu. Plastik bir bitkiyi tutan seramik bir saksı paramparça oldu. Birkaç parça asansörün içine fırladı ve asansörün içinde zıpladı. Bir tuğla tozu bulutu lobiye yayıldı.

Az önce Büyük Kötü Kurt'u geride bırakan huysuz, önce koç boynuzlarını kıvrarak buluta doğru ilerledi. Başını sallayarak bir iki adım sendeledi, sonra bana odaklandı ve meleyerek bir uluma daha çıkardı.

"Augh!" Asansöre bağırdım ve düğmeye bastım. "Kapat, kapat, kapat!"

Öyle de oldu. Sersemlemiş huysuz silahını doğrultup ateş açtığı anda kabin yükselmeye başladı. Kurşunlar asansörün kapısının nispeten dayanıksız metalini parçaladı, ancak kalkan bileziğim hazırды ve hiçbir

Hedef, ele- vatör yükselirken uluyan, adrenalin sarhoşu bir meydan okuma kahkahası attı.

Söyledikleri doğrudur: Vurulmak ve ıskalamak kadar heyecan verici bir şey yoktur. Ateş eden kişi masallardaki gibi bir kiralık katil olunca, işin tadı daha da artıyor.

On dört kat sonra karanlık bir koridora çıktım ve yukarı kaldırdığım tılsımın ışığının rehberliğinde çatıya açılan kapıyı buldum. Ağır bir sürgüsü olan bir dış kapıydı ve levyenin onu açmasına imkân yoktu.

Bir adım geri çekildim, asamı kaldırdım ve irademi kapıya odakladım. Bir zamanlar olsa irademi serbest bırakır ve oldukça yorucu bir büyü sanatı olan kapıyı çerçevesinden dışarı fırlatırdım. Bunun yerine asanın ucunu bu taraftaki en alt menteşeye doğrulttum ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Asma kilit üzerinde kullandığım gibi görünmeyen bir enerji bıçağı, minyatür bir gök gürültüsü çatırtısıyla menteşeyi kopardı. Bunu orta ve alt menteşeler için de yaptım, sonra levyeyi ağır kapıyı yerinden sökmek için kullandım ve aceleyle çatıya çıktım.

Gece oldukça sakin olmasına rağmen bu yükseklikte çok fazla rüzgâr vardı. Şehrin kuleleri hafif bir esintiyi bile sanal bir fırtınaya dönüştürebiliyordu ve bu gece bu çatı rüzgârdan nasibini almıştı. Rüzgâr montumu bir tarafa doğru yırttı ve ona yaslanmak zorunda kaldım. En azından çok fazla kar yoktu - mimarının bir kısmının rüzgara karşı bir rüzgarlık oluşturduğu yerler hariç. Orada derin bir şekilde yığılmıştı.

Yönümü bulmam bir saniye sürdü. On dört kat yukarıdayken, normalde tanıdık gelebilecek sokaklara ve binalara yabancı bir bakış açısı kazandırıyor. Binanın hangi tarafından geldiğimi buldum ve aceleyle oraya doğru ilerledim, gelirken gördüğüm kaçış yolunu arıyordum.

Sorun, yıpranmış çelik bir iskelet içinde binanın iki yanını süsleyen yangın merdivenleri değildi. O şeyler cehennem gibi gürültülüdür ve huysuzlar onları izliyor olmalı. Bunun yerine kenarından eğilip tuğla duvardaki nişe baktım. Binanın tüm dikey uzunluğu boyunca uzanıyordu, yaklaşık üç fit genişliğinde ve iki fit derinliğinde bir oluk. Binanın her köşesinin iki yanında birer tane vardı, muhtemelen estetik değeri için oradaydı, yerden çatıya kadar üç duvarlı bir baca gibi yükseliyordu.

Nefesim biraz kesildi. On dört kat aşağı inmek yukarı çıkmaktan *çok* daha uzun bir yol, özellikle de asansör ve yangın merdiveni gibi şeyleri kullanmıyorsanız...

pelerinler. Özellikle de binanın dış cephesinde oluşan don ve buzu fark ettiğimde.

Bir an için bu planın mantıklı olup olmadığını düşündüm. Bu sefer peşimde sadece üç huysuz olduğunu varsayarak olasılıkları kendi lehime düşürdüm. Biri asansörleri gözlemek zorunda kalacaktı. Diğeri yangın merdivenini gözlemek zorunda kalacaktı. Geriye beni aktif olarak takip edecek sadece bir kişi kalıyordu. Huysuzun çatıya ne kadar hızlı bilmiyordum ama bunu kısa sürede başaracağından hiç şüphem yoktu.

Huysuzu bir güç patlamasıyla çatıdan aşağı itme fikrinin belli bir çekiciliği vardı ama buna karşı çıkmaya karar verdim. On dört kat aşağı düşmek huysuzu kızdırabilirdi ve bu da yerimi kesinleştirirdi. En iyisi sıvışmak ve onları hâlâ binada saklanıp saklanmadığını merak etmek zorunda bırakmaktı.

Ben de şiddetli rüzgârın ortasında çıkıntıya tırmandım. Burnum ve yüzgeçlerim neredeyse anında uyuştı. Bacaklarımı duvardaki oyuğa indirirken ve ayaklarımı her iki taraftaki tuğlalara dayarken onları görmezden gelmeye çalıştım. Sonra kalbim deli gibi çarparak kalçalarımı oynattım ve biraz kıpırdandım, ta ki bacaklarımın tuğlalara yaptığı dışa doğru baskı beni kaldırımı öpmekten alıkoyan tek şey olana kadar. Kollarım yeterince alçaldığında, onları açabildim ve ön kollarımı da tuğlalara dayayarak bacaklarıma yardımcı oldum.

Aşağıya bakarken ne kadar korktuğumu size anlatmam mümkün değil. Dönen kar, zaman zaman yeri görmemi engelliyordu. Bir kez başladığımda geri dönüşü olmayacaktı. Bir kayma, bir yanlış hesaplama, uygunsuz bir şekilde yerleştirilmiş bir buz parçası ve taklit repertuarıma "krep" ekleyebilecektim.

Kollarımla sertçe ittim ve bacaklarımın gevşemesine izin verdim. Onları birkaç santim aşağı kaydurdum ve ağırlığımı bir kez daha destekleyene kadar tekrar sıktım. Sonra kollarımı gevşettim ve durmadan önce birkaç santim aşağı kaydurdum, kollarımı tekrar sıktım ve işlemi tekrarladım.

Aşağı tırmanmaya başladım, bacaklarımı ve kollarımı sırayla kaydırarak, her seferinde beş altı santim, tuğla oluktan aşağı inç kurdu tarzı ilerledim. Zihnimi bir görüntü işgal etmeden önce yaklaşık on metre kadar ilerlemiştim: Birkaç metre öteden silahını bana doğrultan ve kafamın tepesine birkaç mermi sıkan huysuz bir adam.

Daha hızlı tırmanmaya başladım, midem yüksekliğe ve korkuya tepki olarak dönüyordu. Çaresiz küçük homurtu sesleri çıkardığımı duydum. Rüzgâr uğulduyor, gözlerime kar üflüyordu. Kirpiklerimde kırağı oluşmuştu. Paltom beni vücudumu boydan boya saran rüzgârdan korumaya yetmedi ve kontrolsüzce titremeye başladım.

Yaklaşık elli metre yukarıdayken asayı kaybettim. Uyuşmuş yuvarlandı ve nefesimi tuttum. Çarpmanın etkisiyle çıkan şangırtı homurtuların dikkatini çekebilir ve deli adamı binanın dışına çıkarma amacımı mahvedebilirdi.

Ama sağlam meşe uzunluğu bir kar yığınının içine düştü ve sessizce beyaz tozun içinde kayboldu. Onu taklit etmek için çabaladım, ama daha az hızlı.

On metre yukarı çıkana kadar kaymadım. Düşüşü iyi atlattım, çünkü kar yığınının ben de düştüm. Dondurucu beyazın içinden çıkmaya çalıştım ve asam bacaklarıma dolanınca neredeyse geri iniyordum. Çoğunlukla sinirli ellerimle tuttum ve sürüklenmeden sendeleyerek çıktım.

Bir ışık küresi sokağın diğer ucundan geçip gitti, sonra yeniden ortaya çıktı ve bana doğru fırladı.

Toot-toot'un yüzü alışılmadık derecede ağırbaşlı, hatta acımasızdı. Bana doğru hızla yaklaştı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Ona başımı salladım ve "*Nasıl çıkacağımı bilmem gerek*" diye mırıldandım.

Toot'un ışık küresi bir kez onaylarcasına sallandı ve sonra hızla uzaklaştı. Yukarı baktım. Gökyüzünde parlayan başka ışık topları da uçuşuyordu; neye bakacağınızı bilmeseniz farkına bile varamayacağınız titreşimler. Beklerken bir önlem aldım.

Daha önce olduğu gibi, fazla beklemedim. Toot bir süre sonra döndü ve beni çağırdı. O önden gitti ve ben de onu takip ettim. Gittikçe üşüyordum. Sürüklenmenin içine düştüğümde üzerimi hafif bir kar tabakası kaplamıştı ve bu kar tabakası daha sonra erimişti. Islak giysiler böyle bir havada giyilebilecek en kötü şeydi. Hareket etmeye devam etmeliydim. Hipotermi, kurşunlarla parçalanmak kadar dramatik bir ölüm değil ama işimi görecektir.

Sokağın sonuna geldiğimde, yağın karın yumuşattığı iniltili sürüklenen bir homurtudan başka bir meleme sesi duydum. Arkama baktım ve bir homurtu binanın yanından benim indiğim -ama çok daha hızlı bir şekilde- inerken zar zor hareket ettiğini gördüm.

Bir saniye sonra acı dolu, insanlık dışı bir çığlık duyuldu, çünkü kaba adam dibe indi ve alet odasından çaldığım ve yere bolca yaydığım çivi kutusunu karın gizlediğini keşfetti. Çığlıklar birkaç saniye boyunca devam etti. Çivilerden biri huysuzun toynağını delmiş olmalıydı ve ne kadar yorgun ve üşümüş olsam da hala sırtacak kadar enerjim vardı. Bu adam yakın zamanda elf çemberlerinde dans etmeyecekti.

İki tanesini yaralamıştım ve bunun onları kovalamacadan vazgeçirmeye yeteceğini düşünmüştüm, en azından şimdilik. Ama asla . Hiç vakit kaybetmeden

Toot'u takip ederek arka sokaklardan geçip Yaz'ın seçilmiş elçilerinden uzaklaştım. Etrafımda parlayan küçük Noel ışık topları, Za-Lord'un Muhafızları, ileri geri hareket ediyor, benim gibi hareket eden bir çevreye yayılmış dikkatli bir nöbetçi halkası oluşturuyorlardı.

Birkaç blok ötede bütün gece olan bir bakkal buldum ve soğuktan sendeleyerek içeri girdim. Tezgâhtar, ben topallayarak yanıma gelene kadar bana ters ters , ceplerimden beceriksizce bozuk para çıkarıp kasanın yanına bıraktı ve sonra ayaklarını sürüyerek kasaya doğru yürüdü. Bu noktada tezgâhtar belli ki pompalı tüfeği ya da tezgâhın arkasında ne varsa onu çıkarmak zorunda kalmayacağına karar verdi ve pencereden dışarı bakmaya geri döndü.

Orada alışveriş yapan birkaç kişi daha vardı ve dışarıdaki caddede karda ilerleyen bir polis arabası gördüm, muhtemelen binadaki alarma cevap veriyordu. Güzel ve halka açık. Muhtemelen güvenlidir. O kadar üşümüştüm ki fincanı zar zor doldurabildim. Dilimi biraz yakan kahve, sade servis edilmesine rağmen kesinlikle çok lezzetliydi. Sıcak içeceği yudumladım ve vücuduma hislerin geri dönmeye başladığını hissettim.

Gözlerim kapalı bir şekilde bir süre öylece durdum ve kahvemi bitirdim. Sonra kâğıt bardağı ezdim ve çöpe attım.

Birisi John Marcone'u kaçırmıştı ve onu bulup korumam gerekiyordu. İçimden bir ses Murphy'nin bu olaydaki koşullardan pek hoşnut olmayacağını söylüyordu. Vay canına, *ben* de bundan memnun değildim. Ama beni rahatsız eden şey bu değildi.

Beni *asıl* endişelendiren Mab'ın bu işe karışmış olmasıydı.

Grimalkin'in onun yerine konuşması için yanında olması da neyin nesiydi? Onu her zamankinden daha da rahatsız edici göstermesi dışında yani. Elbette, Mab oldukça açık sözlü görünüyor olabilir, ama söylediğinden çok daha fazlası vardı.

Örneğin: Mab, Summer'ın tetikçilerinin peşimde olduğunu çünkü Mab'ın beni Elçisi olarak seçtiğini söylemişti. Ama bunun doğru olabilmesi için, bunu saatler önce, en azından ilk serseriler beni Marangoz'un bulunduğu yerde sıkıştırmadan kısa bir süre önce yapmış olması gerekirdi.

Ve *bu* kötü adamlar Mar'ı yakalamadan birkaç saat *önce* olmuştu.

Koni.

Birileri oyun oynuyordu. Birisi sır saklıyordu.

İçimde kötü bir his vardı, eğer kim, neden ve nasıl olduğunu bulamazsam, Mab

beni kullanılmış bir kâğıt bardak gibi çöpe
atacaktı. Tabii ki beni ezdikten hemen
sonra.

Bölüm 8

Geniş dingilli, kendi halinde, asker özentisi bir kamyon karlı sokaklarda gıcırdayarak ilerledi ve küçük bakkalın önünde durdu. Işıklar kapılardan içeri parlıyordu. Gözlerimi kısarak baktım. Bir dakika sonra Hummer'ın kornası iki kısa bip sesi çıkardı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım. Topallayarak kapıya gittim ve arka planla, ön planla ve havanın çoğuyla sorunsuz bir şekilde karışan kamyonu çıktım.

Sürücü tarafındaki cam açıldı ve genç kızların babalarının gördükleri yerde vuracakları genç bir adam ortaya çıktı. Soluk bir teni ve derin gri gözleri vardı. Koyu renk, hafif kıvrıkcık saçları sıradan bir isyanı ilan edecek kadar uzundu ve dikkatsizce mükemmel bir şekilde taranmıştı. Siyah deri bir ceket ve beyaz bir gömlek giymişti, her ikisi de evimdeki herhangi iki mobilya parçasından daha pahalıydı. Ceketin yakasının altında, boynunda kalın beyaz iplikten acemice örülmüş bir atkı vardı. Dümdüz karşıya bakıyordu, bu yüzden sadece profilini görebiliyordum ama yüzünün diğer tarafında da sırtıttığından emindim.

"Thomas," dedim. "Benden daha küçük bir adam senden nefret ederdi."

Sırtıttı. "*Senden* daha küçük biri mi var?" Son kelimeyi söylerken gözlerini bana doğru çevirdi ve yüzü mutlak bir tarafsızlık ifadesiyle dondu. Birkaç saniye öyle kaldı. "Boş bir gece, Harry. Sanki..."

"10 mil kötü yol mu?"

Ağzına zorla bir gülümseme yerleştirdi ama o kadar. "Ben 'rakun' diyecektim. "

"Tanrım. Teşekkürler."

". "

Yolcu tarafındaki kapının kilidini açmak için monorayı Hummer'ın kabininin diğer tarafına götürdü. Sonunda geldim ve yolda vücudumdaki her küçük ağrıyı fark ettim - özellikle de kırık burnumun ortasındaki zonklayan yanığı. Asamı *Das Truck*'ın arkasına fırlattım, yere düştüğünde bir takırtı bekliyordum. Thomas kamyonu hareket ettirirken ben içeri girdim, kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi taktım. Yoğun kara dikkatlice baktı, muhtemelen eğlenmek için üzerinden geçebileceği birkaç küçük sedan arıyordu.

Bir süre sonra, "Bu acıtmış olmalı," dedi.

"Sadece nefes verdiğimde," dedim test edercesine. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Gecenin bir yarısı çağrılıp karda buzda araba kullanmayı ve huysuz serseri araştırmacılara şoförlük yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Beklenti beni yavaşlattı."

Beni tanıyan biri tarafından özür diler gibi yorumlanabilecek bir şekilde homurdandım.

Thomas yaptı. "Ne ?" Ona

her şeyi anlattım.

Thomas benim üvey kardeşim, tek ailem. İznim var. O dinledi.

"Ve sonra," diye bitirdim, "canavar bir kamyonla gezintiye çıktım."

Thomas'ın ağzı hızlı bir gülümsemeyle seğirdi. "Biraz erkeksi, değil mi?"

Gözlerimi kısarak kamyonetin etrafına baktım. "Televizyon programları arka koltukta burada olduğundan bir saat daha geç mi başlıyor?"

"Kimin umurunda?" Thomas dedi ki. "TiVo'su var."

"Güzel," dedim. "Sizi normal programınıza döndürmem biraz zaman alabilir."

Thomas teatral bir iç geçirdi. "Neden ben?"

"Çünkü Marcone'yi bulmak istiyorsam, başlayacağım en iyi yer onun halkıdır. Eğer kaybolduğu duyulursa, etrafı araştırmaya geldiğimde bazılarının nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Yani arkamı kolluyorsun."

"Ya seni geri *istemezsem*?"

"Başa çık," dedim acımasızca. "Sen ailedensin."

"Beni yakaladınız," diye itiraf etti. "Ama bunu iyice düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum."

"Düşünmeyi devam eden bir süreç haline getirmeye çalışıyorum."

Thomas başını salladı. "Bak, sana işini anlatmaya çalışmadığımı biliyorsun."

"Görünüşe göre bu gece hariç," dedim.

"Marcone bir yetişkin," dedi Thomas. "Anlaşmaya kendi isteğiyle imza attı. Kendisini neyin içine sokacağını biliyordu."

"Ve?" Dedim.

"Dışarısı da tam bir orman," dedi Thomas. Kalın karın içinden gözlerini kısarak baktı. "Mecazi olarak konuşuyorum."

. "O kendi yatağını yaptı ve ben de onun yatmasına izin mi vermeliyim?"

"Bunun gibi bir şey," dedi Thomas. "Murphy ve polisin 'Kingpin'i Kurtarın' kampanyasından pek hoşlanmayacaklarını da unutmayın."

"Biliyorum," dedim, "ve arkamda durup neler olacağını görmek isterdim. Ama bu artık Marcone ile ilgili değil."

"O zaman ne hakkında?"

"Ona istediğini vermezsem Mab derimi canlı canlı yüzer."

"Hadi ama Harry," dedi Thomas. "Mab'ın amaçlarının ve planlarının bu kadar doğrudan, bu kadar kestirme olduğunu düşünemezsin." Hummer'ın sileceklerinin ayarını yaptı. "Marcone'u istemesinin bir nedeni var. Mab adına onu kurtararak ona iyilik yapmıyor olabilirsin."

Geceye kaşlarımı çatarak baktım.

Bir elini kaldırıp parmaklarını işaretledi. "Ve bu, bir, şu anda hayatta olduğunu varsayıyor. İki, onu bulabileceğinizi. Üç, onu canlı . Ve dördüncüsü, karşı taraf seni sakat bırakmaz ya da öldürmezse."

"Ne istiyorsun?" Ben sordum.

"Yığılmış bir desteye karşı oynadığınızı ve kötü adamlar aradığında Mab'ın bahislerinizi karşılamak için orada olup olmayacağı konusunda hiçbir fikriniz olmadığını." Başını iki yana salladı. "Kasabayı terk etmen senin için daha akıllıca olur. Birkaç haftalığına sıcak bir yere git."

"Mab bunu biraz kişisel algılayabilir," dedim.

"Mab bir iş kadını," dedi Thomas. "Ürkütücü ve tuhaf ama aynı zamanda soğuk biri. Hesap yapıyor. Onun için hâlâ potansiyel bir eleman olduğun sürece değerini erkenden düşürmeyi tercih edeceğini sanmıyorum."

"Değer kaybetmek. Bunu sevdim. Haklı olabilirsin - tabii orijinal metafora dönecek olursak, Mab tam bir desteye oynamıyorsa. Son yıllardaki kanıtlar da bunu giderek daha sık ima ediyor gibi görünüyor." Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. "Ve içimde bir his var ki, lanet olası bir kar fırtınasının ortasında olmasaydık, şu ana kadar gördüğüm huysuzlarla daha da fazla sorun yaşardım. Miami'ye ya da sıcak bir yere gidersem, kendimi Summer'ın ajanlarına çok daha yakın bir yere koymuş olacağım - ki onlar da benim cinayetimi planlıyorlar."

Thomas kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi.

"Kaçabilirdim ama saklanamazdım," dedim. "Burada, evimin topraklarında, hâlâ nispeten dinlenmişken yüzleşmek daha iyi" - kocaman ve içten bir esneme saldım - "birkaç hafta kaçak kaldıktan sonra bir Saray'dan ya da diğerinden gelen peri haydutlarının beni sürpriz bir şekilde değersizleştirmesini beklemek yerine."

"Konsey ne olacak?" Thomas sordu. "Ne kadar zamandır gri pelerini giyiyorsun? Ve onlar için kaç kez savaştın?"

Başımı salladım. "Şu anda Konsey hala sınırlarına gerilmiş durumda. Şu anda Kızıl Saray ile açık bir savaş içinde olmayabiliriz ama Konsey

Gardiyanların da yıllarca yetişmesi gereken işler var." Çenemin gerildiğini hissettim. "Son birkaç yılda çok sayıda büyücü ortaya çıktı. Gardiyanlar onları kontrol altına almak için fazla mesai yapıyor."

Thomas, "Onları öldürmeyi kastediyorsun," dedi.

"Yani öldür onları. Çoğu genç, dostum." Başımı salladım. "Luccio bu konudaki hislerimi biliyor. Bana herhangi bir görev vermeyi reddediyor. Bu da diğer Gardiyanların boşluğu doldurmak zorunda olduğu anlamına geliyor. Onları bu karmaşanın içine çekerek iş yüklerini artırmayacağım."

Thomas, "Benimkine ekleme yapmaktan çekinmiyor gibisin," dedi. Homurdandım. "Çünkü onlara saygı duyuyorum."

"Bu konu açıklığa kavuştuğu sürece," dedi.

Şehirdeki bir kar küreme aracının yanından geçtik. Zift çukuruna hapsedilmiş bir tür metalik Buz Devri canavarı gibi derin sürüklenmenin içine düşmüştü. Thomas'ın kamyonu yavaşça, istikrarlı bir şekilde yanımızdan geçip giderken ben onu heyecanla izledim.

"Bu arada," diye sordu, "nereye gitmek istiyorsun?"

"Her şeyin bir sırası var," dedim. "Yemeğe ihtiyacım var."

"Uyumalısın."

"Tık-tak. Yemek şimdilik yeterli." İşaret ettim. "İşte, bir IHOP."

Büyük kamyonu yavaş ve sabit bir dönüşle soktu. "Sonra ne olacak?"

"İnsanlara küstahça sorular soruyorum," dedim. "Umarım doğru cevaplar bulurum."

"Sen bunu yaparken birinin seni öldürmeyeceğini varsayıyorum."

"İşte bu yüzden kendi vampir korumamı getiriyorum."

Thomas, International House of Pancakes' boş olan küçük otoparkındaki üç boşluğa park etti.

"Eşarby sevdim," dedim. Eğildim ve elimden burnuma çektim. Acıdı ama hafif bir vanilya ve çilek kokusu aldım. "Senin için mi yaptı?"

Thomas hiçbir şey söylemeden başını salladı. Bir elinin deri eldivenli parmakları yumuşak, sade ipliğin üzerinde gezindi. Sessizce üzgün görünüyordu. Justine'den, kardeşimin kayıp sevgilisinden bahsettiğim için kendimi kötü hissettim. Sonra neden eldiven giydiğini anladım: Eğer bunu onun için yapmışsa, sevgisinin bir simgesiye, teniyle dokunmaya cesaret edemezdi. Bu onu kızgın bir tava gibi yakardı. Bu yüzden eldiveni kadının dokunuşunun kokusunu alabileceği kadar yakınında tutuyor ama ona sürtünmesine izin vermeye cesaret edemiyordu.

Ne zaman romantik hayatımın çorak bir arazi olduğunu düşünsem,

kardeşime bakıyorum ve ne kadar kötü olabileceğini görüyorum.

Thomas başını sallayıp motoru durdurdu ve bir süre sessizce oturduk.

Kamyonun dışında derinden gelen bir erkek sesinin " de kımıldamayın" dediğini net bir şekilde duydum. Pompalı tüfekten gelen belirgin bir *tıkırtı* vardı. "Yoksa sizi öldürürüm."

Bölüm 9

Size doğrultulmuş bir silah varsa, iki seçeneğiniz vardır: Ya hızlı ve beklenmedik bir şekilde hareket eder ve şansınızın yaver gitmesini umarsınız ya da donup kalır ve konuşarak kurtulmaya çalışırsınız. Kaçmaya ya da kaçmaya çalışmak için gerçekten sınırlı bir alanım olduğu için B seçeneğini seçtim: Hareketsiz kaldım.

"Herhalde" diye umutla sordum, "bu tam askeri model değil mi?" "Bireysel ısıtılmalı koltukları ve altı diskli CD değiştiricisi var," dedi Thomas. dedi.

Kaşlarımı çattım. "Uh-huh. Bunlar zırh gibi aptalca özelliklerden çok daha havalı.

ve kurşun geçirmez cam."

"Hey," dedi Thomas, "özel ihtiyaçlarının olması benim suçum değil."

"Harry," dedi tüfekli adam, "sağ elini kaldır lütfen."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Genellikle kafanıza silah dayayan haydutların kelime dağarcığında *lütfen* gibi nezaket ifadeleri biraz hafif kalır.

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Thomas zar zor duyulacak şekilde mırıldandı.

Başımı küçük bir olumsuz hareketle iki yana salladım. Sonra sağ elimi kaldırdım, parmaklarımı açtım.

"Ters çevir," dedi dışarıdaki adam. "Bileğinin içini göreyim."

Yaptım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı ses.

Sonunda yerleştirmiştim. Başımı bir tarafa çevirdim ve camın arkasından, "Hey, Fix. Kafama dayadığın bir tüfek mi, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

Fix orta boylu, genç ve ince bir adamdı. Saçları gümüş beyazı ve çok inceydi ve kimse onu güzellikle suçlamasa da, sade yüz hatlarında onlara belli bir çekicilik katan bir güven ve kendinden eminlik vardı. Birkaç yıl önce ilk kez karşılaştığım o sinirli, sıska çocuktan çok farklıydı.

Kot pantolon ve yeşil ipek bir gömlek giymişti, başka bir şey giymemişti. Belli ki donuyor olmalıydı ama donmadığı da bir o kadar açıktı. Yoğun bir şekilde yağan kar taneleri ona çarpmıyordu. Her biri bir şekilde etrafındaki toprağa düşüyor gibiydi. Uzun namlulu bir pompalı tüfeği omzuna dayamıştı ve kalçasındaki kemerde bir kılıç .

"Harry," dedi, sesi sabitti. Ses tonu düşmanca değildi. "Kibarca konuşabilir miyiz?"

"Muhtemelen yapabilirdik," dedim, "eğer kafama silah dayayarak başlamamış olsaydın."

"Gerekli bir önlem," dedi. "Mab'ın teklifini kabul etmediğinden emin olmam gerekiyordu."

"Ve yeni Kış Şövalyesi mi olacaksın?" diye sordum. "Bana sorabilirdin, Fix."

"Eğer Mab'ın yarattığı olsaydın," dedi Fix, "yalan söyledin. Bu seni değiştirirdi. Seni onun iradesinin bir uzantısı yapardı. Sana güvenemezdim."

"Sen Yaz Şövalyesi'sin," diye cevap verdim. "Bu da seni aynı derecede kontrollü ve güvenilir yapmaz mı diye düşünmeden edemiyorum. Görünüşe göre Summer şu anda benden pek memnun değil. Belki de sen sadece Summer'ın iradesinin bir uzantısısın."

Fix tüfeğin namlusundan bana baktı. Sonra tüfeği aniden indirdi ve "Tuş" dedi.

Thomas nereden bulduysa kamyonetine uygun ölçekte yarı otomatik bir tabanca çıkardı ve diğer adam daha kelimenin ikinci hecesini söylemeyi bitirmeden Fix'in kafasına doğrulttu.

Fix'in gözleri büyüdü. "anasını."

İçimi çektim ve silahı Thomas'ın elinden yavaşça aldım. "Şimdi, şimdi. Bu konuşmanın doğası hakkında ona yanlış bir fikir vermeyelim."

Fix yavaş bir nefes verdi. "Teşekkür , Harry. I-"

Silahı Fix'in kafasına doğrulttum ve ağzı yarı açık bir şekilde dondu . "Tüfeği bırak," dedim ona. Dostça görünmek için hiç çaba harcamadım.

Ağzı kapandı ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ama itaat etti.

"Geri çekil," dedim.

Arabadan indim, silahı dikkatlice kafasına doğrulttum. Tüfeği geri aldım ve Thomas'a geri verdim. Sonra kar yağarken gümüş saçlı Yaz Şövalyesi'yle ölüm sessizliği içinde yüzleştim.

"Fix," dedim sessizce, bir an geçtikten sonra. "Son zamanlarda doğaüstü çevrelerde çok fazla zaman geçirdiğini biliyorum. Silah gibi basit şeylerin bazı açılardan önemli bir tehdit gibi görünmediğini biliyorum. Muhtemelen bunu bir mesaj olarak , elindeki her şeyle peşimden gelmeyeceğini ve benim de bunu bir ılımlılık göstergesi olarak görmem gerektiğini biliyorum." Gözlerimi kısarak Thomas'ın silahına baktım. "Ama sen çizgiyi aştın. Kafama silah doğrulttun. Arkadaşlar bunu yapmaz."

Daha fazla sessizlik ve kar yağışı.

"Bana başka bir silah doğrultursan," dedim sessizce, "tetiği çeksen iyi edersin. Beni anlıyor musun?"

Fix'in gözleri kısıldı. Bir kez başını salladı.

Birkaç saniye daha silahın namlusuna bakmasına izin verdim ve sonra silahı bıraktım. "Bu soğuk," dedim. "Ne istiyorsun?"

"Buraya seni uyarmaya geldim, Harry," dedi Fix. "Mab'ın seni Elçi olarak seçtiğini biliyorum. Neye bulaştığının farkında değilsin. Sana bundan uzak durmanı söylemeye geldim."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa canın yanacak," dedi Fix sessizce. Sesi yorgun geliyordu. "Belki de öldürüleceksin. Ve yol boyunca ikincil zararlar da olacak." Bir elini kaldırdı ve aceleyle devam etti, "Lütfen anla. Seni tehdit etmiyorum, Harry. Sadece sonuçlarından bahsediyorum."

"Konuşmaya beni öldürmekle tehdit ederek başlamamış olsaydın buna inanmam daha kolay olurdu," dedim.

"Son Yaz Şövalyesi Kış mevkidaşı tarafından öldürüldü," diye yanıtladı Fix. "Aslında çoğu bu şekilde ölür. Eğer Mab'ın hizmetine girmiş olsaydın, sana karşı adil bir dövüşte hiç şansım olmazdı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Seni uyarmak ve kendimi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Oh," dedim. "Kafatasımı hedef alan bir av tüfeğiydi. Bu onu farklı kılıyor."

"Kahretsin, Dresden," dedi Fix. "Seni dinlemen için ne yapmam gerekiyor? Ben mi?"

"Belli belirsiz güvenilir bir şekilde davranın," dedim. "Örneğin, bir sonraki Summer'ın vurucularının bana saldırmak üzere olduğunu bildiğin zaman, belki beni telefonla arayıp biraz uyarabilirsin."

Fix yüzünü buruşturdu. Yüzünde bir çaba ifadesi belirdi. Konuşurken çenesi birbirine kilitlenmişti ama kelimeleri güçlkle de olsa anlayabiliyordum. "İstedim."

"Oh," dedim. Öfkemden büyük bir parça buharlaştı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Öfkelenmeyi hak eden kişi Fix değildi. "Geri çekilemem."

Bir nefes aldı ve anlamış gibi başını salladı. "Mab seninle başa çıkabilir."

"Şimdilik."

Bana oldukça kasvetli bir gülümseme verdi. "tutmak istediği birini bırakacak türden biri değil."

"Ve ben tutulacak değilim," diye cevap verdim.

Fix, "Belki de olmaz," dedi ama sesi kuşkulu çıkıyordu. "Tekrar düşünmeyeceğinize emin misiniz?"

"Aynı olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"Tanrım," dedi Fix başka tarafa bakarak. "Seninle karşı karşıya gelmek istemiyorum, Dresden."

"O zaman yapma."

Yüzünde ciddi bir ifade ile sessizce bana baktı. "Ben de geri çekilemem. Senden hoşlanıyorum, Harry. Ama sana hiçbir söz veremem."

"Karşı takımlar için oynuyoruz," dedim. "Kişisel bir şey değil. Ama yapmamız gerekeni yapacağız."

Fix başını salladı.

Neredeyse bir dakika konuşmadık.

Sonra tüfeği karın üzerine bıraktım, başımı salladım ve Thomas'ın kamyonetine geri döndüm. Kocaman otomatik silahı kardeşime geri verdim. Fix tüfeğe doğru hiçbir hareket yapmadı.

Kamyonet etmeye başladığında, "Harry," dedi. "Lily'nin sana verdiği yaprağı unutma," diye gevelemeden önce ağzı birkaç kez seğirdi.

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım.

Thomas kamyonu tekrar hareket ettirdi ve sürmeye başladı. Ön cam wi- pers gıcırdadı. Lastiklerin altındaki kar çıkırdadı, sabit bir beyaz gürültü.

"Tamam," dedi Thomas. "Bütün bunlar neydi? Adamın arkadaşın olması gerekiyordu ama sana kazık attı. Bir an için ona silahla vuracağını sandım. Sonra gözlerin dolmaya başladı."

"Mecazi anlamda," dedim yorgun bir sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"O bir geas altında, Thomas."

Thomas kaşlarını çattı. "Lily onun beynini mi kilitledi?" "Bunu Fix'e yapacağından şüpheliyim.

Geri dönüyorlar." "Kim o zaman?"

"Ben paramı Yaz Kraliçesi Titania'ya yatırıyorum. Eğer ona çenesini kapalı tutmasını ve bana yardım etmemesini söylediye, bu konuda bir seçeneği olmazdı. Muhtemelen bu yüzden silahlı geldi ve beni korkutmaya çalıştı. Benimle açıkça konuşamazdı, ama Titania'nın planlarını ilerletmek için bir tehdit savuruyorsa, bu onun geas'ı atlatmasını sağlayabilir."

"Bana oldukça zayıf görünüyor. Ona inanıyor musun?"

"Titania bunu ona daha önce de yaptı. Ve benden pek hoşlanmıyor." "Birinin kızını öldürürsen böyle şeyler olur," dedi.

İliklerime kadar yorulmuş bir halde omuz silktim. Acı, soğuk ve çok sayıda adrenalin patlamasının birleşimi beni fark ettiğimden çok daha fazla yıpratmıştı. Bir esnemeyi daha durduramadım.

"neden bahsediyordu?"

"Ah," diye mırıldandım. "Arctis Tor'daki o karmaşadan sonra Lily bana meşe yaprağı şeklinde gümüş bir rozet verdi. Bu beni bir Yaz Ağası yapıyor. Güya bunu Titania'nın Sarayından yardım istemek için kullanabiliyormuşum. Yaptıklarımız için teraziye dengelemenin bir yolu bu."

"Bir iyiliğe borçlu olmak asla kötü bir şey değildir," diye kabul etti Thomas. "Sende var

Sen?"

"Evet," dedim. de, iç kaplamasının içindeki küçük bir yüzük kutusunun içindeydi.

toz bezim. Onu çıkardım ve Thomas'a gösterdim.

Islık çaldı. "Muhteşem bir iş." "Sidhe güzelden anlar," diye katıldım.

"Belki onu kullanıp geri çekilmelerini sağlayabilirsin."

Homurdandım. "Asla o kadar basit değildir. Titania bana yardım etmenin en iyi yolunun belimi kırmak, belden aşağıyı felç etmek ve beni bir hastane yatağına atmak olduğuna karar verebilir, böylece huysuzları beni öldürmek zorunda kalmaz."

Thomas . "O zaman Fix neden bundan bahsetti?"

"Belki de buna mecbur kalmıştır," dedim. "Belki de Titania yardım ve beni bizzat ezme şansına sahip olacağını umuyordur. Ya da belki..."

Bir an için sesimin kesilmesine izin verdim, bu sırada yumruk sarhoşu beynimi bir fikir ortaya atana kadar karnından tekmeledim.

"Ya da belki," dedim, "beni bu konuda uyarmak istediği için. Gruff'lar beni iki kez buldular ve beni fiziksel olarak takip etmediler ya da izlemediler. Her iki yer de düzenli olarak takıldığım yerlerden biri değildi. Peki Fix beni kar fırtınasının ortasında nasıl buldu? Tesadüfen rastgele bir IHOP seçmediğine eminim."

Thomas'ın gözleri farkına vararak genişledi. "Bu bir izleme cihazı."

Küçük, güzel gümüş yaprağa kaşlarımı çatarak baktım ve belli hayranlık duymadan, "Titania. İşbirlikçi kaltak."

"Kahretsin," dedi Thomas. "Karidese silah doğrulttuğum için kendimi biraz kötü hissediyorum,

Şimdi."

"Muhtemelen ben de öyle yapardım," dedim, "eğer Fix'in Sidhe'nin geri kalanı gibi huysuz ve sincap olmaya başlaması beni kadar tuhaflaştırmasaydı."

Thomas . "Daha fazlası ortaya çıkmadan o şeyden kurtulsak iyi olur. yukarı."

Yolcu camını indiren kumandaya bastı. Öksürdü ve sıç-yumuşak bir şekilde süzölmek yerine sarsılarak harekete geçmeden önce biraz sarsıldı. Wi-zardlar ve teknoloji pek iyi anlaşılamıyor. Yüksek teknoloji ürünü ekipmanlar için ben Murphy Yasası'nın yaşayan bir örneğiyim: Thomas'ın parlak yeni petrol tankerinde ne kadar uzun süre kalırsam, ters *gidebilecek* her şey o kadar çok ters *gidecekti*.

Dışarı atmak için yaprağı kaldırdım ama bir şey beni tereddüt ettirdi. "Hayır," diye mırıldandım.

Thomas gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?"

"Hayır," dedim daha kesin bir ifadeyle, elimi hain gümüş yaprağın etrafına kapatarak. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Bölüm 10

Huysuzları meşgul edeceğini düşündüğüm büyüü bitirdim ve Thomas'ı şöminenin yanında otururken bulmak için yorgun bir şekilde laboratuvarımdan çıktım. Büyük gri köpeğim Mouse, yanında yatıyor, kürkü şömine ışığında kızarmış gümüş rengini yansıtıyor ve Thomas'ın çalışmasını ilgiyle izliyordu.

Ağabeyim yerde bağdaş kurmuş oturuyor, silahım da ocağın üzerindeki yumuşak deri bir bezin üzerinde demonte halde duruyordu. Silahın parçalarını bir fırça, yumuşak bir bez ve küçük bir şişe yağla temizlerken konsantrasyon içinde kaşlarını çatı.

Hipertiroidli erkek kedim Mister, laboratuvarın kapısını açtığım anda fırladı ve katlanır merdivenden bodruma . "Git yakala onları kaplan," diye mırıldandım onu cesaretlendirmek için.

"Küçük koştursunlar."

Kapıyı açık bıraktım, kendimi kanepeye attım ve yere yığıldım. Mouse'un kuyruğu hafifçe yere çarptı.

"Sen iyi misin?" Thomas sordu.

"Yorgunum," dedim. "Büyük büyü."

"Uh-huh," dedi, silahın namlusu üzerinde gayretle çalışırken. "Hangi binayı yaktınız?"

"Ukalaca yorum yapmayı bırakmazsan senin dairen," dedim. "Bana bir dakika ver de gidelim."

Thomas bana yan gözle, hesapçı bir bakış attı. "Zaten bir iki dakikaya daha ihtiyacım vardı. Bu şeyi en son ne zaman temizledin?"

"Uh. Şimdi başkan kim?"

Thomas onaylamaz bir tavırla dişlerini gıcırdattı ve silaha döndü. "Hazır olduğunda bana haber ver."

"Nefesimi toplamam için bana bir dakika verin," dedim.

Uyandığımda, çoğunlukla gömülü olan bodrum pencerelerimden loş bir ışık geliyordu ve boynum, kötü eğitilmiş bir müteahhit tarafından kemiklerim birbirine kaynaklanmış gibi hissediyordu. Bir gece önce yediğim çeşitli dayaklar bir şirket kurmuş ve sinir sistemimi düşmanca ele geçirmeye çalışıyordu. İnledim ve etrafıma bakındım.

Thomas sırtını şöminenin yanındaki duvara dayamış, bir kaplan kadar rahat ve sabırlı bir şekilde oturuyordu. Silahı, benimki ve son zamanlarda tercih ettiği eğik ağızlı kukri bıçağı elinin altındaydı.

Laboratuvarımda raflardan ya da masalardan birinden bir şey yere çarptı. Mister'in patilerinin ortadaki masanın metal yüzeyinde koşuşturduğunu duydum.

"Neye sırtıyorsun?" diye sordu kardeşim.

"Bayım," dedim.

Thomas, "Sabahtan beri aşağıda sağa sola vurup duruyor," dedi. "Bir şeyleri kırmadan önce gidip onu yakalayacaktım ama kafatası onu rahat bırakmamı söyledi."

"Evet," dedim. Gıcırdayarak ayağa kalktım ve mutfak hayalleri kurarak küçük odama doğru yürüdüm. Aspirin şişesini çıkardım ve bir bardak suyla birlikte içtim. "Kendi güvenliğiniz için. Bayım kendisiyle kedi nanesi paketi arasına biri girdiğinde sinirleniyor."

Laboratuvara doğru yürüdüm ve aşağıya baktım. İçinde kedi nanesi bulunan küçük bez torba ve gümüş meşe yaprağı iğnesi, Küçük Şikago'nun tam üzerinden koparıp tavana sabitlediğim ekstra büyük lastik bantta hâlâ asılı duruyordu. Ben izlerken, Mister çalışma masasının üzerine zıpladı, sonra bez torbaya için havaya sıçradı. Pençelerini kumaşa geçirerek çantayı kendisiyle birlikte masaya sürükledi ve Lincoln Park maketinin üzerine kondu. Kedim bir süre yüzünü ekstatik bir şekilde poşete sürttü, sonra poşeti serbest bıraktı ve lastik bant onun yanında ileri geri sekerken şakacı bir şekilde poşete vurdu.

Sonra izlendiğini fark eder gibi oldu. bana çevirdi, kendini beğenmiş bir şekilde miyavladı, kuyruğunun ucunu hafifçe salladı ve yere zıpladı.

"Bob?" Ben . "Büyü hâlâ işe yarıyor mu?"

"Evet, Kaptan!" Bob dedi ki. "Arrrrr!"

"Bu da neyin nesi?" Thomas hemen yanımdan mırıldandı.

Beni yerden kaldıracak kadar sert bir şekilde seğirdim ve ona ters ters baktım. "Şunu yapmayı keser misin?"

Başını salladı, yüz ifadesi ciddiye ama gülümsememek için ağzının kenarlarının titrediğini görebiliyordum. "Doğru ya. Unutmuşum."

Hırladım ve ona kaba ama doğru bir şey söyledim. "Onu korsan filmine götürmem için yalvarıp duruyordu. Ben de Aurora'daki açık hava sinemasına son gidişimde onu da yanımda götürdüm ve o da bu işe bulaştı. Ama bana bir kez daha 'dostum' derse kendimi kaybedeceğim."

"Bu ilginç," dedi Thomas, "ama benim sorduğum bu değildi."

"Ah, doğru ya," dedim. Kedi nanesi torbasını gösterdim. "Yaprak orada." "Bu Summer'ın haydutlarını buraya çekmeyecek mi?"

Kötü bir kahkaha attım. "Hayır. Laboratuvarın etrafındaki koğuşlardan göremezler."

" zaman neden büyük lastik bant?"

"Summer'ın işaret büyüsunü Küçük Chicago'nun etrafındaki matrise bağladım. Yaprak modele her bir adım yaklaştığında, benim büyüüm işaretçinin sinyalinini şehirdeki ilgili yere aktarıyor."

Thomas düşünceli düşünceli gözlerini kıstı ve sonra Mister tekrar kedi nanesine atlayıp bu sefer Field Müzesi'nin yakınına indiğinde aniden sırtıttı. "Eğer o işareti takip ediyorsa, şehrin her yerine koşuyorlardır."

"İki buçuk metre karda," diye onayladım sırtarak.

"Sadistsin."

"Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle.

"Anlayamayacaklar mı?"

"Er ya da geç," diye itiraf ettim, "ama bu bize çalışmak için biraz zaman kazandıracaktır. İzninizle."

Sürüne sürüne kapıya gittim ve giydim. "Önce nereye?" Thomas sordu.

"Henüz hiçbir yerde. Sıkı durun." Kapının yanındaki patlamış mısır kutusundan kare başlı kar küreğimi aldım, genelde asam, kılıç bastonum ve epik statik sihirli kılıcım *Fidelacchius* ile birlikte dururdu. Fare beni dışarı kadar takip etti. Kapıyı açmak büyük bir işti ve eşikten birazdan fazla kar döküldü. Merdivenleri küremekle başladım ve bir mezar kazıcısının tersten çalışması gibi yukarı doğru ilerledim.

Bu iş bittikten sonra küçük kaldırım, pansiyonun ön verandasını ve Willoughby'lerin ikinci kattaki dairesine çıkan dış merdivenleri kürekledim. Sonra da kaldırım kenarındaki posta kutularının yuvasına giden yolu kazdım. Düşündüğümde daha az zamanımı aldı. Çok fazla kar vardı ama buz tabakası oluşturmamıştı ve esas mesele tozu yolun atmaktı. Mouse gözcülük yapıyordu ve ben de onun yüzüne kar atmamaya çalışıyordum.

Daireme döndük ve küreğin sapını tekrar patlamış mısır tenekesinin içine soktum.

Thomas kaşlarını çatı. "Yürüyüş yolunu küremek zorunda mıydın? Harry... nedense burada bir aciliyet hissetmediğin izlenimine kapıldım."

"Her şeyden önce," dedim, "John Marcone'nin Armani giysili kıcını kurtarmak için geriye doğru eğilmek için çok iyi motive değilim. Onun için uykularım kaçmazdı. İkinci , komşularım yaşlı ve eğer birisi

burada sıkışıp kalacaklar. Üçüncü olarak, ev sahibimin gözüne girmek için elimden geleni yapmalıyım. Bayan Spunkelcrief neredeyse sağır, ama suikastçı iblisler ya da zombi çeteleri kapıyı kırdığında bunu saklamak biraz zor. Yürüyüş yolunu küremek gibi şeyler yaptığım için ara sıra çılgın partiler vermemi affediyor."

Thomas, "Bir daireyi değiştirmek kışınızı değiştirmekten daha kolay," dedi.

Omuz silktim. "Dünden beri o kadar sert ve ağırlıydım ki kaslarımı gevşetmek ve hareket ettirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Zaman her halükarda geçip gidecekti. Bari komşularımla ilgileneyim." Yüzümü buruşturdum. "Be- sides..."

Thomas, "İçinde yaşadığın için ev sahibinin binasının bazen dağıtılmasına üzülüyorsun," dedi. Başını salladı ve homurdandı. "Tipik."

"Şey, evet. Ama mesele bu değil." Kaşlarını çatarak beni dinledi.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Kontrol edemediğim pek çok şey var. Önümüzdeki birkaç gün içinde ne olacağını bilmiyorum. Neyle karşılaşacağımı, ne tür seçimler yapmak zorunda kalacağımı bilmiyorum. Bunu tahmin edemiyorum. Kontrol edemiyorum. Bu çok büyük." Küreğime başımı salladım. "Ama bunu tahmin edebilirim. Eğer o küreği elime alır ve yürüme yollarındaki karı temizlersem, komşularımın daha güvenli ve mutlu olacağını biliyorum." Ona baktım ve omuz silktim. "Benim için değerli. Duş almam için bana bir dakika ver."

Bir saniye bana baktı ve sonra başını salladı. "Oh," dedi, gülümsemenin en ti- ni ile. Bir koklama ve hafif bir yüz buruşturma taklidi yaptı. "Bekleyeceğim. Memnuniyetle."

Ben temizledim. Tam kapıdan çıkmak üzereydik ki telefon çaldı.

"Harry," dedi Murphy. "Ne haltlar dönüyor orada?" "Neden?" diye sordum. Ben sordum. "Dışarıda neler oluyor?"

"En az iki düzine... sanırım doğru terim 'görme'. Koca Ayak'tan gizemli ışık toplarına kadar her şey. Doğal olarak hepsi SI'a yönlendiriliyor."

Ona cevap vermeye başladım, sonra durakladım. Marccone ve ekibi çok istekliydi. Sivil işlerde istedikleri kadar etkili olamasalar da, Marccone'nin her zaman polis departmanı içinde bilgi kaynakları vardı - muhtemelen astlarının da erişebileceği kaynaklar. Biraz ihtiyatlı davranmak en iyisi olacaktı.

"mı arıyorsunuz?" Ona sordum. "Evet."

"Konuşmalıyız," dedim.

Murphy birlikte çalıştığı birinin teşkilata bilgi veriyor olabileceğini kabul etmek istemeyebilirdi ama sırf hoşuna gitmediği için gerçeğe inanmaktan vazgeçecek biri de değildi. "Anlıyorum," dedi. "Nerede?"

"McAnally's," dedim. Saate baktım. "Üç saat mi?" "Orada görüşürüz."

Telefonu kapattım ve tekrar kapıya yöneldim. Mouse da peşimden geliyordu ama döndüm ve bacağımla onu hafifçe geri ittim. "Bu sefer olmaz evlat," dedim ona. "Kötü adamların çok fazla insan gücü var, yetenekli büyüye erişimleri var ve benim eve için güvenli bir yere ihtiyacım var. Eğer sen buradaysan kimsenin gizlice içeri girip bana patlayan bir hediye bırakmasına imkan yok."

Fare içini çekerek bir nefes verdi ama yerine oturdu.

"Bay'a göz kulak ol, tamam mı? Eğer hastalanmaya başlarsa, kedi nanesini alın."

Köpeğim laboratuvarın kapısına şüpheli bir bakış attı.

"Oh, beni rahat bırak," dedim. "Sen ondan yedi kat daha büyüksün."

Mouse kendinden pek emin görünmüyordu.

Thomas önce bana sonra da köpeğe göz kırptı. "Seni anlayabiliyor mu?" " geldiği zaman," diye . "Benim gibi pek çok insandan daha zeki. biliyorum."

Thomas bunu sindirmek için bir an bekledi ve sonra Mouse'un yüzüne biraz kesin olmayan bir ifadeyle baktı. "Tamam, bak. Harry hakkında daha önce ne dedim? Ciddi değildim, tamam mı? Tamamen şakaydı."

Fare kulaklarını oynattı ve burnunu büyük bir asaletle Thomas'tan yana çevirdi.

"Ne?" diye sordum. bakarak sordum. "Ne dedin sen?"

"Ben arabayı ısıtayım," dedi Thomas ve donmuş gri dış mekana çekildi. Kapılar.

"Burası benim evim," diye özellikle kimseye yakınmadım. "Neden insanlar Kendi *evimde* benimle dalga geçmeye devam mı edeceksin?"

Mouse yorum yapmayı reddetti.

Sihirli ve maddi bir şekilde arkamdan kilitledim ve yolcu koltuğuna oturmak için Hummer Dağı'na tırmandım. Sabah soğuktu ve giderek daha da soğuyordu, özellikle de duştan yeni çıktığım için, ama koltuk oldukça hoş bir şekilde sıcaktı. Thomas'a bu lüks özelliğin zırhlı camdan daha üstün olduğunu itiraf etmeme imkân yoktu ama tanrım, çok rahattı.

"Doğru," dedi Thomas. "Nereye gidiyoruz?"

"Bana kraliyet ailesi gibi davrandıkları yere," dedim.

"Burger King'e mi gidiyoruz?"

Elimin topuğunu alnıma ve *kardeş katlini* kısık bir sesle heceledim ama kibarca konuşabilecek kadar sakinleşmeden önce *geçici deliliği* ve *haklı cinayeti* de hecelemem gerekti. "Sadece sola dön ve sür. Lütfen."

"Peki," dedi Thomas sırtarak, "madem 'lütfen' dedin. "

Bölüm 11

Executive Priority Health tartışmasız şehirdeki en seçkin spor salonuydu. Chicago şehir merkezinde yer alan işletme, büyük otel binalarından biri olan binanın ikinci katının tamamını kaplıyordu. Şimdi üst katlarda ofis binaları ve birinci katta minyatür bir alışveriş merkezi vardı.

İkinci kata çıkan özel asansöre herkes binemezdi. Birinin sağlık kulübüne üye olması gerekiyordu ve üyelik sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu ve son derece pahalıydı. Sadece en varlıklı ve nüfuzlu erkeklerin üyelik kartı vardı.

Oh, ve ben.

Kart okuyucudan geçirdiğimde kartın arkasındaki manyetik şerit çalışmadı. Buna şaşırmadım. Birkaç aydır cüzdanımdaydı ve kartta kayıtlı manyetik imzanın birkaç günden fazla dayandığından şüpheliydim. Konsoldaki dahili telefon düğmesine bastım.

"Yönetici Önceliği," dedi neşeli bir genç kadın sesi. "Ben Bil- lie, size nasıl hizmet edebilirim?"

Thomas bana ve kaldırarak "*Serve*" dedi.

Sen mi?

", " mırıldandım ona. Dahili telefona seslendim. "Kartım görünüyor çalışmayı durdurdu. Harry Dresden ve misafiri lütfen."

"Bir dakika efendim," dedi Billie. Birkaç saniye içinde geri döndü. "Üyelik kartınızla sorun için özür dilerim efendim. Şimdi sizin için asansörü açıyorum."

Sözünü tuttu, asansör açıldı ve Thomas'la birlikte bindik. Asansör Executive Priority'nin ana bölümüne açılıyordu.

"Şaka yapıyorsun," dedi Thomas. "Ne zamandan beri spor salonuna gidiyorsun?" Buradan oldukça tipik bir spor salonu gibi görünüyordu. Bir sürü egzersiz ma-

sıralar, ağırlık sehpaları, dambıllar ve aynalar; statik bisikletler ve koşu değirmenleri özenle giydirilmiş sıralar halinde duruyordu. Kendini dekoratör sanan çılgın bir adama, mekanın şık ve benzersiz görünmesi için çok para ödemişlerdi. Belki de benim moda anlayışımın eksikliğinden kaynaklanıyordur ama resim yapmayı öğrenmiş gorillerden birini tutmaları gerektiğini düşündüm. Sonuçlar benzer kalitede olurdu ve taze ürünlerle ödeme yapabilirlerdi.

Orada burada, çoğu beyaz, çoğu kırk yaşın üzerinde olan erkekler çeşitli fiziksel aktiviteler yapıyorlardı. Her birinin yanında koçluk yapan, destekleyen, yardım eden bir kişisel antrenör vardı.

Antrenörlerin hepsi kadındı ve hiçbiri yirmili yaşlarının sonundan büyük değildi. Hepsi de gülünç derecede kısa, o kadar dar koşu şortları giyiyordu ki, kanın kızların bacaklarından akmaya devam etmesini sağlayan bir tür küçük mucize olmalıydı. Hepsinin üzerinde spor salonunun logosunun basılı olduğu tişörtler vardı ve bu tişörtler de daracıktı - ve oradaki her bir kadın, kıyafetlerini harika gösterecek türden bir vücuda sahipti. Dünyadaki hiçbir spor salonunda bu kadar çok güzel kız çalışmıyordu.

Thomas bir süre etrafına baktıktan sonra, "Ah," dedi. "Burası tipik bir sağlık kulübü değil, değil mi?"

Ona "İnsanlık tarihinin sağlık konusunda en bilinçli genelevine hoş geldiniz" dedim.

Thomas dişlerinin arasından sessizce ısıklık çalarak inceledi. "Kadife Oda'nın yeniden düzenlendiğini duymuştum. Burası mı?"

"Evet," dedim.

Kahverengi saçlı bir kız bize doğru sallanarak yaklaştı, ağzı güzellik yarışması gülümsemesiyle açılmıştı ve bir an için gömleğinin gerginlikten patlamak üzere olduğunu düşündüm. Sol göğsünün üzerindeki parlak altın harflerle BILLIE yazıyordu.

"Merhaba Bay Dresden," diye cıvıladı. Thomas'a başını salladı. "Efendim. Executive Priority'ye hoş geldiniz. İşe gitmeden önce size bir içki ikram edebilir miyim? Paltolarınızı alabilir miyim?"

Bir elimi kaldırdım. "Teşekkürler Billie, ama hayır. Buraya egzersiz için gelmedim."

Gülümsemesi yerinde sabit kaldı, güzel ve anlamsızdı ve başını bir yana eğdi.

"Bayan Demeter ile konuşmak için buradayım," dedim. "Üzgünüm efendim," dedi Billie. "Kendisi burada değil."

Kız gözler için bir şekerlemeydi ve diğer dört duyunun da biraz şımartıldıktan sonra aynı şekilde iyi besleneceğinden emindim, ama iyi bir yalancı değildi. "Evet, öyle," dedim. "Ona Harry Dresden'in burada olduğunu söyle."

"Özür dilerim, efendim," dedi tekrar, tekrara takılmış bir makine gibi. "Bayan De-metre binada değil."

Ona en dişlek gülümsememi verdim. "Burada yeni sayılırsın, değil mi Billie?" Gülümsemesi titredi, sonra tekrar sabitlendi.

"Thomas." İçimi çektim. "Ona bir görsel verelim mi?"

Kardeşim etrafına , sonra yakındaki bir elik an rafına gitti ve oradaki en büyük seti aldı, her iki eline birer tane aldı. Yaklaşık olarak

Dalları toplamak için harcadığım çabayı göstererek çelik çubukları birbiri etrafında döndürdü ve asimetrik bir X şekli oluşturdu. Billie'nin gördüğünden emin olmak için havaya kaldırdı ve sonra ayaklarının dibine bıraktı. Ağırlıklar güçlü bir gümbürtüyle yere indi ve Billie irkildi.

"Ne tür şeyleri eğip bükebildiğini ve kırabildiğini görmelisiniz," dedim. "Eski egzersiz makineleri, pahalı mobilyalar, pahalı müşteriler. Bunların bazılarını ne kadar sert fırlatabilir bilmiyorum ama merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum." Biraz daha yaklaştım ve dedim ki, "Billie, belki de bunu sıraya koymalısın. Kırılan eşyaları yeniden yerleştirmek için maaşından kesinti yapmalarını istemem."

Billie gıcırtılı bir fısıltıyla, "Hemen döneceğim, efendim," dedi ve koşarak Uzakt

a. "Kurnazca," diye belirtti Thomas.

Omuz silktim. "Zaman kazandırıyor."

"bir yere nasıl üye oldun?"

"Burası Marcone'nin yeri. Gözlerim kamaştığında daha az çöp atacağımı düşünüyor.

dostça göğüsler tarafından."

"Onu suçladığımı söyleyemem," diye itiraf etti Thomas. Gözleri şu anda bir masada oturmuş evrak dolduran özel bir kıza kilitlendi. Kız olduğu yerde donup kaldı ve sonra yavaşça başını kaldırdı. Thomas'a bakarken dudakları aralandı ve koyu renk gözleri büyüdü. Daha hızlı nefes almaya başladı ve sonra kendini silkeleyip aceleyle tekrar yere bakarak evraklarını okuyormuş gibi yaptı.

Kardeşim gözlerini yavaşça kapadı ve sonra ağır bir kapıyı kapatmak için kullanılan türden sabit, kasıtlı bir hareketle başını kızıdan uzaklaştırdı. Gözlerini kırıştırtarak tekrar açtığında, gözlerinin rengi koyu griden soluk gri-beyaza, neredeyse gümüş dönüşmüştü.

"İyi misin?" Ona sessizce sordum.

"Mmmm," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Burada... bir tür enerji var."

Muhtemelen bunu düşünmeliydim, lanet olsun. Bu bina sürekli, düzenli şehvet ve arzu eylemlerine ev sahipliği yapıyordu. Bu tür faaliyetler etraflarında bir tür psişik iz bırakıyordu, Thomas'ın yakalamış olması gereken bir titreşim.

Kardeşim gibi vampirler kurbanlarından kan değil, yaşam enerjisi alırlar. Doğaüstü gücünü göstermek bizim için işleri kolaylaştırmış olabilir ama aynı zamanda Thomas'ın enerjisinin bir kısmına da mal oldu, tıpkı bir öğleden sonra yürüyüşünün sizi ve beni özellikle aç bırakabileceği gibi.

Beyaz Saray'ın vampirleri genellikle seks sırasında beslenirdi. Başkalarında arzu uyandırabilir, kurbanlarını su katılmamış, ilkel şehvetle boğabilirlerdi. Thomas isteseydi kızı durduğu yerde felç edebilir, ona doğru yaklaşabilir ve ona istediği her şeyi yapabilir. Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Hatta daha fazlasını yapması ve bu konuda acele etmesi için ona yalvarabilirdi.

Bunu yapmazdı. En azından artık. Yıllarca bu yanıyla savaşmış ve sonunda onu kontrol altında tutmanın bir yolunu bulmuştu: sahibi olduğu ve işlettiği üst düzey güzellik salonundaki müşterilerden gelen küçük, zararsız ısırıklara eşdeğer bir şeyle besleniyordu. Anladığım kadarıyla bu yöntem onun aktif kalmasını ve kendini kontrol etmesini sağlasa da, enerjiyi eski usulle, şehvet ve coşku patlamasıyla doruğa ulaşan bir baştan çıkarmayla elde etmek kadar tatmin edici değildi.

Açlığının, ruhunun çıplak ihtiyaçlar tarafından yönlendirilen o insanlık dışı kısmının, tam olarak bunu yapması için ona bağırdığını biliyordum. Eğer yaparsa, kıza ciddi zarar verebilir, hatta onu öldürebilirdi. Kardeşim öyle değildi ama Açlığını inkâr etmek doğal bir şey değildi. Bu bir mücadeleiydi. Ve onu buna iten şeyin ne olduğunu biliyordum.

"Bu kız biraz Justine'e benziyor," diye yorum yaptım.

İsmi duyunca dondu kaldı, ifadesi sertleşti. Kademeli olarak gözleri tekrar normal rengine döndü. Thomas başını salladı ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "Öyle mi?"

"Yeter," dedim. "İyi misin?"

"Her zaman olduğum gibi," dedi. Aslında bana teşekkür etmedi ama sesinden bu anlaşılıyordu. Orada duymamış gibi, ki benden beklediği de buydu.

Bu erkek işi.

Billie titreyerek yanımıza geldi. "Bu taraftan lütfen, efendim," dedi, gülümsemesi bir kez daha yerindeydi. Bizi oldukça gergin bir şekilde spor salonuna götürdü, duşlara ve arkadaki özel "terapi" odalarına giden koridoru geçti. Bizi yönlendirdiği kapı, herhangi bir ofis binasında bulabileceğiniz çok sade, pratik, iş gibi koridora açılıyordu. Koridordaki son kapıya, köşedeki ofise başıyla işaret etti ve sonra sessizce geri çekildi.

Kapıya doğru ilerledim, kapıyı bir kez çaldım ve açtığımda Bayan Demeter'i geniş ama kullanışlı ofisinde, geniş ama kullanışlı masasının başında otururken buldum. Orta yaşın başlarında, zayıf, iyi giyimli ve fit görünümlü bir kadındı.

saklıdır. Gerçek adı Demeter değildi ama o profesyonel lakabını tercih ediyordu ve şimdi onu iğnelemenin zamanı değildi.

"Bayan Demeter," dedim ses tonumu nötr tutarak. "İyi günler."

Dizüstü bilgisayarını kapatmayı bitirdi, katladı ve başını kaldırıp bana sessizce başını sallamadan önce bir çekmeceye koydu. "Bay Dresden. Yüzünüze ne oldu?"

"Her zaman ," dedim. "Bugün makyajımı yapmayı unuttum." "Ah," dedi. "Oturur musunuz?"

"Teşekkürler," dedim. Onun karşısındaki masaya oturdum. "Rahatsızlık verdiysem özür dilerim."

Omuzu bir nano-omuz şeklinde seğirdi. "Resepsiyonistim olarak atadığım kişilerin sınırlarını bilmek güzel," diye cevap verdi. "Sizin için ne yapabilirim?" Sonra elini kaldırdı. "Bekleyin. Başka şekilde ifade etmeme izin verin. Sizden en hızlı şekilde kurtulmak için ne yapabilirim?"

Hassas bir adam bu sözden biraz incinmiş hissedebilirdi. İyi ki ben benim. "Marcone'yi arıyorum," dedim ona.

"Ofisini aradınız mı?"

Ona bir kez yavaşça göz kırptım. Sonra tekrarladım: "Marcone'yi arıyorum."

"Eminim öylesinizdir," dedi Demeter, yüz ifadesi hiç . "Ne oldu? bunun benimle ne ilgisi var?"

Sıkı bir gülümsemenin dudaklarımı gerdiğini hissettim. "Bayan D, resepsiyon görevlinize neden sizi soran herkese ofiste olmadığınızı söylemesi talimatını verdiğinizizi merak etmeden duramıyorum."

"Belki de halletmem gereken bazı evrak işleri vardı."

"Ya da belki Marcone'nin kayıp olduğunu biliyorsunuz ve bunu, boşluğu doldurmak için etrafta dolaşan teğmenlerini oyalamak için bir taktik olarak kullanıyorsunuz."

Bir süre bana baktı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Neden bahsettiğinizi bildiğimi söyleyemem, Bay Dresden."

"Benden kurtulmak istemediğine emin misin?" diye sordum. "Burada kalmamı ve sana yaslanmamı mı istiyorsun? Kendimi motive hissedersen iş yapmanı gerçekten ."

"Eminim," diye yanıtladı Demeter. "Neden onu bulmak istiyorsun ki?" Yüzümü buruşturdum. "Ona yardım etmek zorundayım."

Tek bir kaşını kaldırdı. " mısın?" "Karmaşık bir durum," dedim.

"Ve pek de inandırıcı değil," diye yanıtladı. "John Marcone ile ilgili görüşlerinizin farkındayım. Ve onun nerede olduğuna dair herhangi bir bilgiye sahip olduğumu varsaysak bile, kötü bir durumu daha da kötüleştirmek isteyeceğimden emin değilim."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sordum.

"Sizi de dahil ederek," diye cevap verdi. "Belli ki Bay Marcone'nin çıkarlarını düşünmüyorsunuz ve bu işe karışmanız onu kaçırانları acımasızca bir eyleme itebilir. Onun öldürölmesi durumunda bir an bile uykunuzun kaçacağından şüpheliyim."

Kısa bir süre önce aşağı yukarı aynı sözleri söylediğim için kendimi suçlamaktan muz düşmemiş olsaydım, esprili bir yanıt verirdim.

"Ama efendim!" diye protesto eden Billie'nin sesi dışarıdaki salondan geldi.

Kapı arkamda karardı ve döndüğümde birkaç iri adamın orada dikildiğini gördüm. İçlerinden en önde geleni, kırklı sonunda, birayla ya da belki makarnayla süregelen bir aşkı olan iri yarı bir adamdı. Kalbini göbeğinin üzerinde taşıyordu. İyi dikilmiş takım elbisesi göbeğini büyük ölçüde gizliyordu ve eğer hareket ederken poz vermemek için en ufak bir çaba sarf etseydi, altına giydiğı silahı ve silah teçhizatını da gizleyebilirdi.

"Demeter," dedi iri adam. "Seninle özel olarak konuşmam gerek."

"Bana paran yetmez Torelli," dedi Demeter yumuşak bir sesle. "Ve şu anda bir iş toplantısının ortasındayım."

Torelli, "Fahişelerinizden birini çağırın da onu çıkarsın," dedi. "Sen ve ben konuş."

Ona bir kaşını . "Ne ile ilgili?"

"Banka hesaplarınızın bir listesine, güvenlik şifrelerinize ve Son altı aylık kayıtlarınız." Kaşlarını çatmış, kıza doğru bakıyordu. Torelli yeteri kadar kaşlarını çatarsa istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı. Bu tipleri bilirim. Thomas'ın koridorda olup olmadığına bakmak için serserilerin yanından geçmeye çalıştım ama ondan hiçbir iz bulamadım.

Demeter, "İnsan ürününüzün bir parçası olup olmadığınızı merak ediyor," dedi. "Neden size kayıtlarımı, hesaplarımı ve fonlarımı vereyim ki?"

"Burada işler değişecek, fahişe. Tavırlarından başlayarak." Torelli arkasındaki dört adamdan ikisine baktı ve başını Demeter'e doğru çevirdi. Her ikisi de orta kalibreli Chicago'lu olan iki Torelli'nin etrafından dolanıp ona doğru yürüdü.

Yüzümü buruşturdum. Kişisel olarak Demeter'i pek sevmezdim ama ona ihtiyacım vardı ve yoğun bakımda yatarsa bana yardım etmesi için onu ikna edemezdim.

Dikkat et. Ayrıca, o bir kızdı ve kızlara vurulmaz. İki paralık kiralık kabadayıların da bunu yapmasına izin vermezsin.

Ayağa kalktım ve elimde asamla Torelli'nin adamlarına döndüm. Onlara en sert bakışımı attım ama bu bile onları yavaşlatmadı. Sağdaki yüzüme bir şey fırlattı ve ne olduğunu anlamaya vaktim olmadı. Eğildim, kar benekli bir kış eldiveni olduğunu fark ettim ve bunun dikkat dağıtmak için olduğunu anladım.

Ben eğilirken soldaki adam üzerime geldi ve sol dizime çelik burunlu bir iş botu tekmeledi. Bacağımı çevirdim ve kaval kemiğime geldi. Çok acıyordu ama en azından hâlâ hareket edebiliyordum. Bir tarafa yuvarlandım ve solumdaki serseriye sağımdaki serseriyle arama yerleştirdim. Bana dönerek bir sağ el attı ve ben de asamla onun eklemlerine vurdum. Parmak eklemleri çatırdadı. Serseri uludu.

Diğeri acıdan sersemlemiş ortağını geçip üzerime geldi, belli ki beni yere yıkmayı planlıyordu, böylece tüm arkadaşları bir süre beni tekmeleyebilecekti.

Bunu yapamazdım. Bu yüzden sağ elimi yumruk yaparak kaldırdım ve her parmağında birer tane olmak üzere dört adet üç telli bant çıkardım. Bir düşünce ve bir kelimeyle halkalardan birinde depolanan kinetik enerjiyi serbest bıraktım. Bir lokomotif gibi serseriye çarptı ve çok tatmin edici bir gümbürtüyle onu geriye ve yere çarptı.

Döndüm ve sersemlemiş ilk serserinin *iki* kaval kemiğine tekme attım, *hah*, sonra topuklarımdan birini kalçasına yerleştirdim ve onu yere ittim. Yere yığıldı.

Döndüğümde kendimi Torelli'nin silahının namlusuna bakarken buldum.

"Fena değil evlat," dedi müstakbel kral. "Judo mı yapıyorsun?" "Onun gibi bir şey."

"Sağlık kulübüm bittiğinde senin gibi yetenekli bir adam işime yarayabilir" - Demeter'e ekşi bir bakış attı - "yeniden önceliklendirme."

"Bana paran yetmez" dedim.

"Çok şey alabileceğim," dedi. "Fiyatını söyle." "Yüz elli altı gajilyon dolar," dedim hemen.

Sanki şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. Ya da belki de sadece kaç sıfırdan çalışıyordu. "Sevimli olduğunu mu düşünüyorsun, ha?"

"Çok sevimliyim," dedim. "Özellikle de şu rakun suratımla."

Torelli'nin yüz hatları karardı. "Evlat. Az önce hayatının son hatasını yaptın. hayat."

"Tanrım," dedim. "*Keşke*."

Thomas Desert Eagle'ın namlusunu Torelli'nin kafasının arkasına dayadı ve hoş bir sesle, "Demiri yavaşça bırak," dedi.

Torelli şaşkınlıkla kaskatı kesildi ve hiç vakit kaybetmeden itaat etti. Başını hafifçe çevirerek diğer iki fedaisini aradı. Koridorda parmak uçlarında yatan bir çift ayak görebiliyordum ama onlardan başka bir iz yoktu.

Yanına yaklaştım ve sakince, "Adamlarını al ve dışarı çık. Bir daha da geri gelme."

Bana donuk gözlerle baktı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı, bir kez başını salladı ve adamlarını toplamaya başladı. Thomas Torelli'nin silahını aldı ve tıpkı yapmamanız gerektiği gibi pantolonunun ön kısmına soktu. Sessizce yanıma doğru yürüdü, gözleri haydutların her hareketini takip ediyordu.

Koridordaki iki kişi sendeleyerek ilerlerken, eli kırık piçi yarı yarıya ayrıldılar.

Onlar gittikten sonra Demeter'le yüzleşmek için döndüm. "Nerede kalmıştık?" "Nedenlerini sorguluyordum," dedi.

Başımı salladım. "Helen. Kim olduğumu biliyorsun. Ne yaptığımı biliyorsun. Evet, Marcone'un muhtemelen ölmeyi hak eden sapkın bir orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum. Ama bu eylemi gerçekleştirmeyi planladığım anlamına gelmiyor."

On ya da on beş saniye boyunca sessizce bana baktı. Sonra masasına döndü, bir not defteri çıkardı ve bir kağıda bir şeyler yazdı. Katladı ve bana uzattı. Elimi uzattım ama çekiştirdiğimde bırakmadı.

"Bana söz ver," dedi. "Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair bana söz ver."

İçimi çektim. Tabii ki.

Kelimelerin tadı tuz ve sirkeyle kaplanmış ekşimiş bir turşu gibiydi ama yine de söylemeye kararlıydım. "Söyleyeceğim. Sana söz veriyorum."

Demeter kağıdı bıraktı. Ona baktım. Bir adres, başka bir şey yok. "Sana yardımcı olabilir," dedi. "Olmayabilir de."

"Bu bir dakika önce sahip olduğumdan daha fazla," dedim. Thomas'a başımı salladım. "Hadi git."

"Dresden," dedi Demeter ben kapıya doğru yürürken. Durakladım.

"Teşekkür ederim. Torelli'yi hallettiğin için. Bu gece kızlarımdan bazılarına zarar verebilirdi."

Ona tekrar baktım ve bir kez başımı
salladım. Sonra Thomas ve ben banliyöye
doğru yola çıktık.

Bölüm 12

Marcone'nin ticari çıkarları geniş ve çeşitliydi. Onun kadar çok para aklıyorsanız öyle olmak zorundaydı. Restoranları, holding şirketleri, ithalat/ihracat işleri, yatırım firmaları, her türden finans işleri ve inşaat şirketleri vardı.

Sunset Point, gezegenin yüzünde kaynayan çıbanlardan biriydi: bir alt bölüm. Chicago'nun yarım saat kuzeyinde yer alan bu bölge, bir zamanlar küçük bir nehrin etrafındaki tepelerden oluşan hoş bir ormandı. Ağaçlar ve tepeler buldozerlerle dümdüz edilmiş, çıplak toprak gökyüzüne çıkarılmıştı. Küçük nehir çamurlu bir çukura dönüşmüştü. Kar örtüsünün altında her yer yeni bir buzdolabının içi gibi pürüzsüz, beyaz ve steril görünüyordu.

Thomas'a "Şuna bak," dedim. Her biri binanın temelini bir posta pulu genişliğinde aşan bir arsa üzerindeki evleri işaret ettim. "İnsanlar böyle yerlerde yaşamak için *para mı ödüyor?*"

Thomas, "Bir pansiyonun bodrum katında yaşıyorsun," dedi.

"Ben büyük bir şehirde yaşıyorum ve kiradayım," dedim. "Bunun gibi evler birkaç yüz bin dolara, hatta daha fazlasına satılıyor. Bunları ödemek otuz yıl sürer."

Thomas, "Bunlar güzel evler," dedi.

"Güzel kafesler," diye cevap verdim. "boşluk yok. Canlı bir şey yok. Böyle yerler insanı gerbile çevirir. Eve gelir ve içeri kaçar. Sonra da bu gerbil yaşam alanının ipotek ödemelerini yapabilmek için çalışmak zorunda olduğu işe geri dönmek zorunda kalana kadar orada kalır."

"Ve senin dairenden çok daha güzeller," dedi Thomas.

"Kesinlikle."

Hummer'ı karda çatırdatarak durdurdu ve ön camdan baktı. "Lanet olası kar. Şu anda sadece sokakların nerede olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Birinin bodrum katı olacak yere girme yeter," dedim. "Yirmi üçüncüyü bir dakika önce geçtik. Yaklaşmış olmalıyız."

"Yirmi Üçüncü Mahkeme mi, Yer mi, Sokak mı, Teras mı, Cadde mi?"

Thomas sordu. "Daire."

"Lanet olası çıkmaz sokaklar." Arabayı yavaşça sürerek tekrar ilerlemeye başladı. "İşte," dedi, sisin içinden çıkan bir sonraki tabelayı başıyla işaret ederek. "Bu mu?"

"Evet." Özelleştirilmiş sokak tabelasının yanında, Yirmi Dördüncü Teras'ın çıkmaz sokak olduğunu belirten standart bir yol tabelası vardı.

"Lanet olası önsezi," diye mırıldandım.

"O da ne?"

"Hiçbir şey."

Milyarlarca buz kristalinden yansıyan, kaynağı olmayan parlak ışıkla, yoğun kar yağışının bulanık gri ve beyazının içinden geçtik. Hum- mer'in motoru zar zor duyulabilen bir mırıltıydı. Buna karşılık lastiklerinin kar üzerindeki korkunç bir gürültüydü. Yarım düzine maket evin yanından geçtik, hepsi de güzel ve boştu, yarı gömülü bir kafatasındaki göz çukurları gibi açılan pencerelerin etrafında kar birikmişti.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Size tam olarak ne olduğunu söyleyemezdin, ama bunu ellerimde tuttuğum asanın oymalı tahtasını hissettiğim kadar açık bir şekilde hissedebiliyordum.

Yalnız değildik.

Thomas da bunu hissetti. Yavaşça hareket ederek kolunu sürücü koltuğunun arkasına uzattı ve kılıç kemerini çıkardı. Kemerde, birçok tehlikeli olayda taşıdığı eski bir Amerikan Süvari kılıcı ve daha yeni sevmeye başladığı bir oyuncak, Ghurkas'ın taşıdığı gibi kukri adı verilen eğik ağızlı bir bıçak vardı.

"Bu da ne?" diye sordu sessizce.

Bir an için gözlerimi kapattım ve etrafımızda hareket ediyor olabilecek enerjileri tespit etmek için gizemli duyularımınla uzandım. Yağan kar, fiziksel duyularımı olduğu kadar büyümlü algılarımı da boğuyordu. "Emin değilim," dedim sessizce. "Ama her ne ise, burada olduğumuzu bildiğine bahse girerim."

"Müzik başlarsa nasıl çalmak istersiniz?"

"Kanıtlayacak bir şeyim yok," dedim. "Küçük kızlar gibi koşalım derim." "Bana uyar. Ama Murphy böyle konuştuğunu duymasın."

"Evet. "Küçük" konusunda aşırı hassas. "

Thomas arabayı yavaş ve dikkatli bir şekilde sürerken omuzlarım gerginlikten gerildi. Arabayı sokaktaki son evin yanında durdurdu. Bitmiş bir görüntüsü vardı, çevre düzenlemesindeki çalılar karların arasından hüznle yükseliyordu. Pencerelerde perdeler vardı ve yeni yağan karla tam olarak dolmamış lastik izlerinin silik izleri arabayı yukarıya, kapalı garaja götürüyordu.

"Üçüncü pencerenin arkasında biri var," dedi Thomas sessizce. "Hareket ettiklerini gördüm."

Hiçbir şey görmemiştim ama doğaüstü keskin duyulara sahip doğaüstü bir avcı da değildim. Ona bunu bildirmek için başımı salladım.

Onu duymuştum ve evin etrafındaki zemini taradım. Kar hiç dokunulmamıştı. "İlk ziyaretçiler biziz," dedim. "Muhtemelen birilerini tedirgin ediyordunuz."

"Silahlı adam mı?"

"Muhtemelen," dedim. "Marcone'nin adamlarının çoğu buna .

."

"Burada beklememi istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Burada *başka* bir şey var. Bir şey olmayabilir ama arabanın içinde kolay hedef oluyorsun. Belki zırhlı versiyonunu alsaydın..."

"Dırdır, dırdır, dırdır," dedi Thomas.

"Sakin ve dostane olalım," dedim. Hummer'ın kapısını açtım ve dizlerimin üzerine kadar gelen karın içine adım attım. Çok hızlı hareket etmemeye ve ellerimi açıkta tutmaya dikkat ettim. Hummer'ın diğer tarafında Thomas bana ayna tuttu.

"Merhaba, ev!" Seslendim. "Evde kimse var mı?" Sesimde sadece çok kar yağdığında elde edebileceğiniz o düz, ağır tını vardı, sanki içeride duruyormuşuz gibi. "Benim adım Dresden. Konuşmak için geldim."

Sessizlik. Kar ayakkabılarımı ve kot pantolonumu ıslatmaya başladı.

Thomas başını küçük sokağın sonuna doğru , alt bölümün bittiği ve buldozerler için sıradaki ormanın başladığı yere. Bir süre dikkatle baktı.

"Ağaçların arasında," diye bildirdi sessizce.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve dışarıda her ne varsa silahı olmamasını hararetle umdum. "Buraya bela aramaya gelmedim!" Eve doğru seslendim. İki parmağımı kaldırdım ve "İzci onuru" dedim.

Bu kez perdenin kıpırdadığını gördüm ve arkasında belli belirsiz bir kıpırtı yakaladım. Evin iç kapısı açıldı ve bir erkek sesi şöyle dedi: "İçeri gel. Ellerini görebileceğim bir yere koy."

Thomas'a başımı salladım. Arabasının anahtarını tutan elini kaldırdı ve Hummer'a doğrulttu. Gümbürdedi ve cıvıldadı, kapıları kilitlendi. O arabanın etrafından dolandı, kılıç kemeri omzundan sarkıyordu, ben ise karda debelenerek ön verandaya doğru ilerledim. Vücudumun alt kısmından mümkün olduğunca çok tozu temizledim ve bunu kalkan bileziğimi hazırlamam için bana zaman kazandıracak bir bahane olarak kullandım. Önlem almadan karanlık bir kapıdan geçip içerideki herhangi bir silahlı kişiye atış poligonu profili sunmak istemiyordum. İçeri girdiğimde kalkanımı önümde tuttum, sessiz ve görünmezdim.

"Dur orada," diye homurdandı bir erkek sesi. "Asa yere. Ellerini göster."

Asamı duvara yasladım ve öyle yaptım. Bu monosil etiketleri nerede görsem tanırdım. "Merhaba, Hendricks."

Yan odadaki loşluktan iri yarı bir adam belirdi, elinde çocuk oyuncacı gibi görünen bir polis tabancası tutuyordu. Boğa gibi yapılıydı ve özellikle kafatasından başlarsanız, hemen hemen her şeye *kalın* ve *kaya* gibi uygulayabilirsiniz. Kısacık kesilmiş kızıl saçlarını görebileceğim kadar yaklaştı. "Dresden. Kenara çekil."

Yaptım ve tüfek kardeşime doğrultuldu. "Sen, vampir. Kılıcını indir. Parmaklarını başının arkasına geçir."

Thomas gözlerini devirdi ve itaat etti. "Nasıl oluyor da ellerini başının arkasına koymasına gerekmiyor?"

Hendricks, "Onun için bir şey fark etmez," diye cevap verdi. Dar, boncuk gibi gözler silah kuleleri gibi bana döndü. "Ne istiyorsun?"

Hendricks'in bırakın cümleleri bir araya getirmesini, tam bir cümle kurduğunu bile duyduğumdan emin değildim. Bu biraz rahatsız , tıpkı Mister'in aniden kendi kedi maması konservelerini açma kapasitesini gibi. Zihinsel hız tümseğini aşmam bir saniye sürdü. "Uh," dedim. "Ben istiyorum ki..."

Bunun kulağa ne kadar saçma geleceğini fark ettim. Dişlerimi sıktım ve hızlıca söyledim. "Patronuna yardım etmek istiyorum."

Duvardan bir tıkırtı sesi geldi, bir hoparlörün canlanma sesiydi. Bir kadın sesi, "Büyücüyü yukarı gönderin." dedi.

Hendricks homurdandı. "Emin misin?"

". Vampir alt katta kalacak."

Hendricks homurdandı ve başını sağa doğru eğdi. "Oradan geç ve merdivenlerden yukarı çık, Dresden. Kımılma."

"Harry," dedi Thomas sessizce.

Hendricks tüfeğini geri çekip Thomas'ı korudu. "Sen değil, tatlı çocuk. Sen olduğun yerde kal. Ya da ikiniz de dışarı çıkın."

"Sorun değil," dedim kardeşime sessizce. "Zaten güvendiğim biri kapıyı gözlüyorsa kendimi daha iyi hissediyorum. Başka biri gelirse diye." Gözlerimi anlamlı bir şekilde Thomas'ın bir şeylerin gizlendiğini söylediği ormana doğru çevirdim.

Başını iki yana salladı. "Her neyse." Sonra duvara yaslandı, sakın ve rahattı, elleri başının arkasındaydı, sanki sadece kafatasını yastıklamak için oradaydılar.

Hendricks'in yanından geçtim. Yavaşlamadan ve arkama bakmadan, "O silaha dikkat et. O yaralanırsa senin için de kötü olur, Hendricks."

Hendricks beni görmezden geldi. En güçlü konuşmasının bu olduğunu hissediyordum.

hile.

Merdivenlerden yukarı çıktım, çıkarken birkaç ayrıntıyı not ettim. Birincisi, araba-

Evcil hayvan benimkinden bile daha ucuzdu, bu da belirsiz bir nedenden dolayı kendimi daha güvende hissetmemi sağladı.

İkincisi, kan lekeleri vardı. Hem bir sürü.

Merdivenlerin başında, bir duvar boyunca uzun bir leke de dahil olmak üzere daha fazla kan lekesi buldum. Onları evin üst katındaki üç yatak odasından birine kadar takip ettim. Durdum ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel, Dresden," dedi bir kadın sesi. İçeri girdim.

Bayan Gard yatağında yatıyordu. Dışarıyı görebilmesi için pencereye doğru çekilmişti. Yanında tanımadığım bir tasarıma sahip ağır bir saldırı tüfeği vardı. Çift başlı bir savaş baltasının ahşap sapı yatağa yaslanmış, elinin ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Gard sarışındı, uzun boyluydu, atletikti ve tam olarak güzel olmasa da temiz yüz hatları, mavisi gözleri ve sporcu yapısıyla dikkat çekici bir kadındı.

Ayrıca kan revan içindeydi.

Sırılsıklam olmuştu. Altındaki yatak da öyle. Gömleği açıktı, siyah bir atletik sütyen ve göbek deliğinin hemen altında, karnının genişliği boyunca uzanan uzun bir yara görünüyordu. Yaradan gri-kırmızı renkli, kaygan hafifçe çıkıntı yapıyordu.

Midem bulandı ve gözlerimi başka tarafa çevirdim.

"Tanrım," dedi Bayan Gard, sesi sessiz ve sert, yüzü solgundu. "Sanırsınız ki daha önce karnı deşilmiş birini hiç görmediniz."

"Sadece rahatladım," dedim. Kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Bugün ilk kez benden daha kötü görünen biriyle karşılaşıyorum."

Bir an için bana yorgun bir gülümseme

gösterdi. "Bir doktora ihtiyacınız var," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Evet," dedim. "Evet. Şimdiye kadar kan kaybından ölmediğine şaşırdım. Monoc Securities'in sizi değiştirmesinin neye mal olacağını bir düşünün."

"İhtiyaç . Bana bir şey olmaz. Şirketin harika bir sağlık paketi var." Ağır hizmet tipi modellemeye benzeyen küçük bir tüp aldı.

yan tarafındaki yataktan yapıştırıcı. "Bu bağırsaklarımın ilk sökölüşü değil. Eğlenceli değil ama başaracağım."

"Vay be," dedim, gerçekten etkilenmiştim. "İşe alım yapıyorlar mı?"

Soru bir başka hafif gülümsemeye neden oldu. "alışan profiline pek uymuyorsunuz."

"Bir adam tarafından alt edilmekten bıktım," dedim.

Gard başını yorgunca salladı. "Bizi nasıl buldun?"

"Demeter," dedim.

Altın bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu beni şaşırtmamalı.

Onu uyardım olmama rağmen. Çok ęüveniyor."

"Marcone? Çok mu ęüveniyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Hanımefendi, bu sizi kendi paranoyak liginize sokuyor."

"Bu paranoya değil, sadece pratik deneyim. Eğer gizli değilse ęüvenli bir ev ęüvenli değildir." Uzandı ve kanlı parmaklarını kanlı bir ilmeğe bastırarak nazikçe yaranın içine doğru yoğurdu. Bunu yaparken bir acı tıslaması çıkardı ama açıkta kalan bir iç organ gibi küçük bir şeyin konuşmanın önüne geçmesine izin vermedi. "Onu tehdit mi ettin?"

"oğunlukla ona Marcone'ye yardım edeceğimi söyledim."

Uak tutkalı tüpünü kaldırdı ve bağırsaklarını geri ittiği yaranın her iki tarafına da biraz sürdü. Biraz daha kanadı. Yaranın birkaç santimlik kısmının çoktan kapatılmış ve mühürlenmiş olduğunu fark ettim.

"Ona söz mü verdin?" Gard sordu.

"Uh, evet, ama-" Daha fazla dayanamadım. "Bak, biz konuşurken bunu yapmasan olmaz mı? Konuşmaya odaklanmamı biraz zorlaştırıyor."

Yaranın kenarlarını birbirine bastırdı ve bilmediğim bir dilde soluk soluğa bir küfür savurdu. "Bu tür bir yapıştırıcının aslında acil savaş alanı dikişi olarak geliştirildiğini biliyor muydunuz?" dedi.

"Bu sabah kahvaltıda ne yediğimi öğrenmek üzere olduğunu biliyor muydun?" Ben de karşı ıktım.

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye devam etti. "Bir filmde görmüştüm. Kurt adamlarla - lanet olsun -." Nefes verdi ve ellerini yavaşça yaradan çekti. İki ya da üç santim daha büzülmüş et şimdi birbirine yapışmıştı. Gard korkunç görünüyordu, yüzü griydi ve acıdan çizgiler halindeydi.

"Neden, Dresden? Marcone'yi neden arıyorsun?"

"Kısaca? Yapmazsam başıma bela olurum."

Gözlerini kısarak bana . "Kişisel bir şey mi?"

"Oldukça fazla. İsterseniz bu konuda size söz verebilirim."

Başını iki yana salladı. "Şüphe duyduğum şey... senin sözün değil. Bu... her zaman iyi olmuştur." Acıya karşı gözlerini kapattı ve birkaç saniye boyunca nefes nefese kaldı. "Ama senden bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Beyaz Konsey," diye homurdandı. "Marcone'u kurtarmaları için Beyaz Konsey'i çağırmanı istiyorum."

Ona göz kırptı. "Uh. Ne?"

Yüzünü buruşturdu ve birkaç santim daha bağırsağını karnına geri sokmaya başladı. "Anlaşmalar ihlal edildi. Bir meydan okuma yapılmalı. Bir Elçi çağrılmalı. Müdür olarak" -bir an için nefesi kesildi ve sonra yapıştırıcıyı yerine yerleştirdi- "meydan okuma çağrısı yapma yetkisine sahipsiniz."

Parmakları kaydı ve yara tekrar açıldı. Acıdan bembeyaz kesildi.

"Kahretsin Sigrun," dedim, durumundan çok acısından dehşete düşmüştüm ve ona yardım etmek için harekete geçtim. "Ellerini yoldan çek." Bunu yaptığında, yarayı biraz daha kapatmaya çalıştım ve keskin kokulu yapıştırıcıya eti yapıştırması için bir şans verdim.

Bana gülümsemek için çaba sarf etti. "Biz... bira festivalinde birlikte iyi çalıştık. Sen bir profesyonelsin. Buna saygı duyuyorum."

"Eminim bunu karnını yapıştıran tüm erkeklere söylüyorsundur-er."

"Konsey'i ara," dedi Gard. "Mücadeleyi başlatın."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedim. "Bana Marcone'nin nerede olduğunu söyle, gidip onu getireyim."

ve onu eve getirin, böylece her şey sona erecek."

Ben yapıştırıcıyla beklerken o bir sonraki parçayı içeri itmeye başladı. "O kadar basit değil. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Anladım. "Ama onu kimin kaçırdığını biliyorsun."

"Evet. Anlaşmaların bir başka imzacısı, tıpkı şu anda Marcone'nin olduğu gibi. Onların eylemlerine karşı çıkma yetkim yok. Ama senin var. Onları gün ışığına çıkmaya zorlayabilir, tüm Anlaşma üyelerinin baskısını üzerlerine çekebilirsiniz."

"Elbette," dedim, daha fazla yapıştırıcı sürerek. "Konsey, en genç üyelerinden birinin tüm örgütü kendilerinden olmayan bir kavgaya sürüklemesine bayılır."

"Sen bilirsin, değil mi?" Gard homurdandı. "Sanki bu ilk kez olacakmış gibi."

Yarayı bir arada tuttum, yapıştırıcıyı bekledim. "Yapamam," dedim sessizce.

Çok hızlı, çok sert nefes alıyordu. Yarayı zar zor kapalı tutabiliyordum. "Sen ne dersen de... *nggh*.... Sonuçta... söz konusu olan senin kıçın."

Yüzümü buruşturdum ve parmaklarımı yavaşça geri çekerek yaranın kapalı kaldığından emin oldum. Son birkaç santimi almıştık ve açıklık artık boşluk bırakmıyordu. "Bunu inkâr edemem," dedim. Sonra gözlerimi kısarak ona baktım. "Kim o?" diye sordum. "Marcone'yi araklayan Anlaşma'nın hangi imzacısı?"

Gard, "Onlarla zaten bir kez karşılaştınız," dedi.

Thomas alt kattan aniden, "Harry!" diye bağırdı.

Arkamdaki pencerenin bir cam yağmuruyla patlaması için tam zamanında kapıya doğru döndüm. Büyüyle kaplanmış deri pardösümden sekti ama cam parçaları boynumu ve kulağımı keserken bir çift sıcak acı hissettim. Dönmeye çalıştım ve bir şeyin yüzüme doğru geldiğini hissettim. Eğilirken bile sol elimle onu kenara ittim, sonra davetsiz misafirden beceriksizce geri zıpladım.

Yatağın üzerine çömelmiş, bir ayağını çaresiz Gard'ın yaralı karnına sokmuş, çocuk boyundan daha büyük bir yaratıktı. Kırmızı ve siyahtı, belli belirsiz insansı bir şekli vardı ama bir böceğin kitiniyle kaplıydı. Gözleri kafasına göre çok büyüktü, çok yüzlüydü ve kolları avcı bir peygamberdevesinin tırtıklı kıskaçlarıyla son buluyordu. Sırtında zarımsı kanatlar çırpınıyor, alçak ve çıldırtıcı bir vızıltı çıkarıyordu.

Ve bu korkutucu kısmı değildi.

Gözleri içten gelen bir ateşle, turuncu-kırmızı bir parıltıyla parlıyordu ve ilk göz çiftinin hemen üzerinde, hastalıklı yeşil bir ışıltıyla parlayan başka bir çift göz, ilk çiftten bağımsız olarak yanıp sönüyor ve odaklanıyordu. Böcek-şey'in alnındaki kitin üzerinde melek yazısı bir mühür yanıyordu.

Birdenbire personelimin yirmi metre ötede ve bir kat merdivenden aşağıda olmamasını çok diledim. Bana yapacağı tüm iyilikler için Ay'da da olabilirdi.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, Karartılmış Denarius Şövalyesi böceksi ağzını açtı, öfke dolu bir feryat kopardı ve yüzüme doğru fırladı.

Bölüm 13

Hayatımın bir döneminde, şekil değiştirmiş, şeytani bir şekilde ele geçirilmiş bir manyağın pencereden içeri girip yüzümü parçalamaya çalışması çok büyük ve kötü bir sürpriz olurdu.

Ama o zamanlar geçmişte kaldı.

Son birkaç yılımı büyücülerden oluşan Beyaz Konsey ile Vampir Mahkemeleri arasındaki doğaüstü savaşın kenarlarında geçirmiştım. Son yıllarda ise daha doğrudan müdahil olmuştım. Kendilerini toparlamadan savaşa giden büyücüler eve dönmezler. Daha da kötüsü, korunmak için onlara güvenen insanlar zarar görüyor.

Savaş büyücülüğünün en önemli ikinci kuralı basittir: Size dokunmalarına izin vermeyin.

İster vampirlerden, ister devlerden, isterse de başka bir tür korkunç iğrençlikten bahsediyor olun, birçoğu dokunacak kadar size korkunç şeyler yapabilirler; huysuz klanın daha küçük bir üyesinin bile önceki gece burnumda gösterdiği gibi.

Savaş büyücülüğünün ana kuralı da basittir: Hazırlıklı olun.

Eğer başa çıkmaya hazırsak, büyücüler potansiyel olarak karşılarına çıkabilecek her şeye karşı muazzam bir güce sahip olabilirler. Sorun şu ki, peşimizden gelen şeyler de bunu biliyor, bu yüzden tercih edilen taktik ani pusu. Büyücüler uzun süre yaşayabilir, ama parçalanmaya dayanıklı değiliz. Ortalık kızıştığında harekete geçmek için yeterli zamanınız olması için önceden düşünmeniz .

Kendimi hazırlamıştım ve benden daha az tecrübesi olan genç büyücülere de böyle bir durum için nasıl hazır olacaklarını öğretmiştim.

Ceketimin cebindeki çelik zincir bobinini çektiğimde kolayca çıktı, çünkü binlerce kez çekme alıştırmaları yapmıştım ve bir ucunu peygamberdevesinin suratına doğru savurdum.

Benden daha hızlıydı tabii ki. Genelde öyledir. O iki kısa zincirin ucunu . çeneleri zinciri sıkıca kavradı ve yaratık zinciri ellerimden başını ve vücudunun üst kısmını kullanarak düşündüğümde daha hızlı bir şekilde kopardı.

Bu gerçekten de olumlu bir şeydi. Peygamberdevesinin zincirle ilgili iki önemli ayrıntıyı fark edecek zamanı olmamıştı: Birincisi, her şeyin polis periyle kaplanmış olmasıydı.

İkincisi, diğer ucuna standart bir elektrik fişi takılmıştı.

Parmaklarımı en yakın prize doğru savurdum ve "*Galvineus!*" diye bağırdım. Fiş çarpıcı bir yılan gibi prize doğru fırladı ve eve çarptı.

Işıklar titredi ve söndü. Denarian aniden havaya sıçradı ve sonra aşağı indi, çılgınca çırpınıyor ve seğiriyordu. Elektrik, çenelerindeki ve kısıkaçlarındaki kasları kasılmaya zorlamıştı ve zinciri serbest bırakamıyordu. Kabuğunun çeşitli noktalarından kesif dumanlar yükselmeye başladı.

"Büyücü!" Gard'ın nefesi kesildi. Baltasının tahta sapını kavradı ve güçsüzce bana doğru fırlattı. Aşağıdan gelen bağırırları ve bir tüfek sesi duydum. Arka planda, önemsiz bir bilgi olarak kaldı. Benim için önemli olan her şey neredeyse bir kol mesafesindeydi.

Balta sekip bacağıma çarptı ama pardösüm beni kesmesini engelledi. Baltayı aldım -Tanrım, ne kadar ağırdı- havaya kaldırdım ve sanki odun yarıyormuşum gibi Denarian'ın üzerine indirdim.

Balta, Denarian'ın göğüs kafesinde bir yerde gözüne batarak eve çarptı. O şeyin çırpınırları silahı ellerimden ve fişi de prizden söktü.

Peygamberdevesinin başı bana doğru savruldu ve tekrar çığlık attı. Baltayı çıkardı ve aynı anda ayağa kalktı.

"!" Gard hışırdadı.

Yaptım, yana daldım ve yüzüstü yattım.

Yaralı kadın saldırı tüfeğini iki ya da üç saniyelik bir gök gürültüsüyle peygamberdevesine boşalttı ve yaklaşık bir metre mesafeden kalçasından ateş etti.

Bunun ne kadar pis bir iş olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Şunu söylemek yeterli olacaktır ki, likör lekelerini çıkarmak muhtemelen duvarları, zemini ve tavanı soyup yeniden boyamaktan daha pahalıya mal olacaktır.

Gard'ın nefesi kesildi ve boş tüfek parmaklarının arasından kaydı. Ürperdi ve ellerini karnına bastırdı.

Yanına gittim ve karnını zorlamamaya çalışarak onu kucağıma aldım. Ağırdı. Sumo güreşçisi falan değildi ama çıplak ayakla 1.80 boyundaydı ve normalden fazla kası vardı. En az Thomas kadar ağır hissediyordu. Çabayla homurdandım, onu yerleştirdim ve kapıya doğru ilerledim.

Gard vıraklayarak küçük bir inilti çıkardı ve yarasından daha fazla kan aktı. Karnımda hafif bir acı hissi titreşti. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmıştı. Gard'ın görünürdeki acı eşiğini aşmak için çok şey gerekmişti ama Denarian'ın ziyareti -ve onu zorladığı aktivite- bunu yapmış gibi görünüyordu.

Gün bundan daha rahatsız edici olamazdı.

Ta ki Denarianın sıçradığı kütle titremeye ve hareket etmeye başlayana kadar.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Bağırdım.

Daha önce büyük bir böcek olan yerde şimdi binlerce küçük peygamberdevesi benzeri yaratık vardı. Hepsi odanın ortasına doğru ilerlemeye başladı ve yavaş yavaş böceğimsi bacakların şeklini almaya başlayan iki höyük halinde yığıldılar.

Alt kattaki tüfek tekrar kükredi ve koşan ayak sesleri yaklaştı. "Harry!"

Thomas bağırды. Merdivenlerin dibinde belirdi, kılıç
Elimde Gard'la kapıdan aceleyle çıkarken.

"Burada misafirlerimiz var!" Seslendim. Merdivenlerden olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde inmeye başladım.

Thomas bana yol açarak, "Sanırım burada üç kişi daha var," dedi. Gard'ı not aldı. "Vay anasını."

Giriş holünün zemininde bir ceset yatıyordu. Siyah, tüylü ve büyüktü; hakkında bundan daha fazlasını söyleyemezdim. Kafasının üst kısmının beşte dördü yoktu ve muhtemelen karşı duvardaki dağınıklığı açıklıyordu. Bağırsakları vücudunun iki yanına dökülmüş, parçalanmış ön kapıdan içeri süzülen soğuk havada buharlaşıyordu. Hendricks gölgeli oturma odasında çömelmiş, tüfeğiyle giriş yolunu kapatıyordu.

Üstümüzdeki tavanın döşeme tahtalarının üzerinden bir şey sürtündü.

"O da ne?" Thomas sordu.

"Dev bir yırtıcı peygamber devesi iblisi, kendini yerde sürüklüyor."

Thomas bana göz kırptı.

"Bu sadece bir tahmin," dedim.

Hendricks homurdandı, "O nasıl?"

"İyi değil," dedim. "Burası için kötü bir nokta. Burada savunma yok, çalışacak bir eşik bile yok. Kaçmamız gerek."

Hendricks, "Onu hareket ettirmemeliyiz," dedi. "Bu onu öldürebilir." "Onu hareket ettirmemek onu öldürecek," diye karşı çıktım. "Bizi de." Hendricks bana baktı ama itiraz etmedi.

Thomas elini cebine atmaya başlamıştı bile. Gergindi, gözleri huzursuzca kayıyordu, belki de dışarıda hareket ettiğini duyduğu şeyleri takip etmeye çalışıyordu. Anahtarlığını çıkardı ve dişleriyle tuttu. Sonra bir eline kılıcını, diğerine de o canavar Desert Eagle'ı aldı ve nefesinin altında "Froggy Went A-Courting" şarkısını mırıldanmaya başladı.

Gard yavaş yavaş gevşemişti ve başı kemiksiz bir şekilde sallanıyordu. Onu sabit tutmakta zorlanıyordum. "Hendricks," dedim Gard'a başımı sallayarak.

Tek kelime etmeden tüfeği bir kenara bıraktı ve kadını benden aldı. Bunu yaparken gözlerinin endişe ve korkuyla dolduğunu gördüm, ama kendisi için değil. Onu çok nazıkçe tuttu, bunu yapacağını asla hayal edemezdim ve hırladı, "Bizi arkada bırakmayacağını nereden bileyim? Sen kaçarken bizi parçalamalarına izin mi vereceksin?"

"Yok," dedim sertçe, asamı elime alarak. "İstiyorsan kal. Bu şeyler ikinizi de öldürecek; bunu garanti ederim. Ya da şansınızı bizimle denersiniz. Karar sizin."

Hendricks bir an için bana ters ters baktı ama kollarındaki baygın kadına bakınca kaşları çatıldı. Bir kez başını salladı.

"Harry?" Thomas sordu. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Doğruca petrol tankerinize gidiyoruz," dedim. "İki nokta arasındaki en kısa yol ve hepsi bu."

"Kapıyı kapatacaklardır," dedi Thomas. "Umarım öyledir."

"Tamam," dedi gözlerini devirerek. "Bir plan olduğu sürece."

Ayak sesleri üstümüzdeki kattan geçti ve merdivenlerin başında durdu.

Thomas'ın silahı merdivenlere doğru döndü. Ben dönmedim. Kapı aralığını kapattım.

Çürümüş bir kobra derisinin okşadığı akortsuz keman tellerine benzeyen bir ses merdivenlerden aşağı süzüldü. "Büyücü."

"Seni duyuyorum," dedim.

"Bu durum daha fazla çatışma olmadan çözülebilir. Müzakere etmeye istekli misiniz?"

"Neden olmasın," diye cevap verdim. Kapıya doğru dönmedim. "Güvenli geçiş sözünüz var mı?"

"Biliyorsun."

"O zaman benimki sende," diye cevap verdi ses.

"Her neyse," dedim. Sesimi neredeyse sadece Thomas'ın duyabileceğinden emin olduğum bir fısıltıya indirdim. "Onları izle. Fırsatını buldukları anda bir şeyler deneyeceklerdir."

"Neden onlara bu fırsatı verelim ki?" Thomas mırıldandı.

"Çünkü konuşarak önemli bir şey öğrenebiliriz. Cesetleri sorgulamak zordur. Benimle yer değişir."

Yer değiştirdik ve peygamberdevesi-şey aşağı inerken asamı merdivenlere doğrulttum. Giriş holüyle görsel teması sürdürürken işgal edebileceği en üst basamağa çömeldi. Gard'ın tüfeği tarafından hamburger haline getirildiği için hiç de kötü görünmüyordu.

Çömeldi, hareketi ürkütücü ve yabancıydı ve bize bakarken başını neredeyse tamamen yataya doğru eğdi, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. Sonra sto- mach'ı kabardı. Ağzından sarı-pembe bir mukus çıkmaya başlayınca bir an için kusuyor sandım. Ancak bir saniye sonra, kısıkaç gibi pençelerini kaldırıp başını kavradı, sonra geriye doğru sıyırıp mukustan uzaklaştırdı, bu hareket rahatsız edici bir şekilde çok küçük boğazlı bir kazak giyen birine benziyordu. Mukus ve yapışkanın içinden bir insan yüzü çıkarken, kafanın bölünmüş karası göğsünde ve sırtının üst kısmında sallanıyordu.

Denarian, gümüşi gri, kısa ve kafatasına yapışmış saçları dışında on beş yaşlarında gibi görünüyordu. Kocaman ve muhteşem yeşil gözleri, kalp şeklinde bir yüzü ve narin, sivri bir çenesi vardı. Cildi soluk ve berrak, elmacık kemikleri yüksek, yüz hatları güzel ve simetrikti. İkinci yeşil göz seti ve melek yazısının mührü altında hâlâ belli belirsiz parlıyordu.

Yavaşça gülümsedi. "Zinciri beklemiyordum. Ateş ve gücün senin tercih ettiğin silahlar olduğunu sanıyordum."

"Tanıdığım birinin üstünde duruyordun," dedim. "Onu yakmak ya da duvarda patlatmak istemedim."

"Aptalca," diye mırıldandı kız.

"Ben hâlâ buradayım."

"Ama ben de öyleyim."

"Konuya girmek için beş saniyen var," dedim. "Arkadaşların pozisyon alırken senin oyalanmana izin vermeyeceğim."

Mantis Kız gözlerini kısıtı. Alnındaki gözler de daraldı. Çok ürkütücü. Hendricks ve Gard'a başıyla selam verdi. "Benim işim onlarla. Seninle değil, ey Beyaz Konsey'in Müdürü. Onları bana verin. Huzur içinde gidebilirsiniz. Onlar öldükten sonra, yurttaşlarımı toplayacağım ve hiçbir masuma zarar vermeden şehirden ayrılacağız."

. "Ya onlara canlı ihtiyacım olursa?"

"Dilerseniz, siz onları sorgulayana kadar bekleyebilirim."

"Evet, benim de istediğim bu: arkamdan iş çeviriyorsun."

Bir pençesini kaldırdı. "Sana söz veriyorum. Sana ya da arkadaşına hiçbir zarar ."

"Cezbedici," dedim.

"Maddi ödölü de ekleyeyim mi?" Mantis Kız sordu. "Sana nakit olarak iki yüz bin ödeyeceğim."

"Bunu neden yaptın ki?"

Bir omzunu silkti. "Benim kavgam sonradan görme Baron ve tebaasıyla, Beyaz Konsey'le değil. Senin ölümün yüzünden onlarla uygunsuz bir tartışmaya girmektense, halkına saygımı göstermeyi tercih ederim."

"Uh-huh."

Gülümsemesi daha da keskinleşti. "Eğer sizi memnun edecekse, iş bittikten sonra sizi ağırlamayı teklif edebilirim."

Sert bir kahkaha patlattım. "Oh," dedim, hâlâ kıkırdıyordum. "Oh, oh, . Bu çok komik."

Gözlerini kırıştırdı ve anlamsızca bana baktı.

Bu ifade beni daha da çok güldürdü. "Sen... benden... Yani, Tanrı aşkına, bir peygamberdevesinin eşine iş bittikten sonra ne olduğunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun?"

Ani bir öfkeyle dişlerini gösterdi. Parlak ve siyahtılar.

"Sana güvenmemi istiyorsun," diye devam ettim, hâlâ gülerek, "ve bana biraz mücevher biraz ganimet sallamanın bunu yapmı düşünüyorsun? Tanrım, bu o kadar tatlı ki seni cebime koyabilirim."

"Benim olanı benden esirgeme büyücü," diye hırladı. "Onları alacağım. Benimle bir anlaşma yap. Bunu onurlandıracağım."

"Evet," dedim. "Sizlerin anlaşmalarınıza nasıl sadık kaldığınızı gördüm. Size bir karşı teklifte bulunmama izin verin. Marcone'yi bana sağ salım verin ve kasabadan hemen gidin, ben de yaşamınıza izin vereyim."

"Diyelim ki teklifiniz cazip geldi. Huzur içinde ayrılmamıza izin vereceğinize neden inanayım?"

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim ve sessizce ölmüş bir arkadaşımı andım. "Çünkü senin sözünün değerini biliyorum, Denarian. Sen de benimkinin değerini biliyorsun."

Bir süre bana baktı. Sonra da "Arkadaşlarıma danışıp beş dakika içinde döneceğim" dedi.

Başımı hafifçe ona doğru eğdim. O da jestime karşılık verdi ve tekrar merdivenleri çıkmaya başladı.

Gözden kayboldu. Üst katta bir yerde cam kırıldı.

Sonra kırmızı-siyah bir bulanıklık, dışarıdan gelen cehennem çığlıkları korosuyla eşzamanlı olarak merdivenlerden aşağı bize doğru parladı.

İhanet, karşıdaki kişi bunu beklediğinde pek işe yaramıyor ve ben de arkasını döndüğü andan itibaren büyüü yapmaya hazırdım. Mantis Kız merdivenlerin asamı ona doğrulttum ve "*For-zare!*" diye hırladım.

Saf kinetik enerjiden oluşan bir çekiç ona çarptı. Geldiği yöne doğru uçarak geri döndü ve merdivenlerin tepesine ulaştığında devam ederek muazzam bir çıtırtıyla evin duvarına çarptı.

Kaybedecek zaman yoktu. Thomas'ın kılıcı ve tabancasıyla karşılanmak üzere kapı aralığından bir şey içeri girdi. Tam olarak göremedim ama spiral boynuzları ve yeşil pulları gözümün önüne geldi. İrademi kullandım, asamı evin ön duvarına doğrulttum ve "*Forzare*" diye mırıldandım. Evin ön duvarına doğru bastırmasına izin verdim ve sonra ona daha fazla enerji yükleyerek tek bir vuruş yüzeyi haline getirdim.

Sonra geri çekildim ve ciğerlerimin en yüksek sesiyle "*Forzare!*" diye kükreyerek gerçekten serbest bıraktım. Sahip olduğum her şeyi bir enerji patlamasıyla serbest bıraktım ve bu enerji az önce yarattığım güç plakasına çarptı. Çılgık ahşap ve çelikten muazzam bir ses çıktı ve evin tüm ön duvarı iskeletinden kurtuldu. Şeytani sesler uğuldadı. Döndüğümde Thomas'ın bu dikkat dağınıklığından yararlanarak kılıcını rondello tarzı tırpan yaylarıyla savurduğunu ve

rakibini parçalara ayırdı. Denarian acı içinde çılgık atarak uzaklaştı.

"Kahretsin!" Thomas bana bağırdı. "Bu yepyeni bir araba!"

"Sızlanmayı bırak ve git!" Sözlerimi eyleme dönüştürerek bağırdım. Evin ön duvarı bir gelgit dalgası gibi yıkılmış, küçük bir moloz okyanusuna dönüşerek Hummer'ın kaputunu kaplamıştı. Molozların altında bir yerlerde diğer Denaryalıların kurtulmaya çalıştıklarını duyabiliyordum.

Hummer'a koştuk ve içine daldık. Thomas arabayı çalıştırdı, tam o sırada Mantis Girl tepeden süzülerek Hummer'ın kaportasına indi ve kaportayı keskin bir şekilde göçertti.

"Allah *kahretsin!*" Thomas hırladı. Hummer'ı geri vitesine taktı ve geriye doğru sürmeye başladı - bu sırada silahını Mantis Girl'e boşalttı. Silahtan çıkan kurşunlardan kan yerine çırpınan böcek formları fişkırdı ama çılgınlara bakılırsa canı çok yanmıştı. Kaputtan aşağı yuvarlandı ve gözden kayboldu.

Thomas Hummer'ı ite kaka bir dönüşe soktu ve oradan ayrılıp yoğun kar yağışının içine doğru geri döndük.

Kalp atışlarımız yavaşlarken ve korku dolu adrenalin patlaması azalırken hepimiz birkaç dakika boyunca sessizce yol aldık.

Sonra Thomas, "Pek bir şey öğrendiğimizi sanmıyorum," dedi. "Tabii ki öğrenmedik," dedim.

"Ne gibi?"

"Şehirde beşten fazla Denaryalı olduğunu biliyoruz. *Ve* onların Anlaşmaları imzaladıklarını biliyoruz - ki görünüşe göre Marcone'nin son yükselişine itiraz ediyorlar."

Thomas homurdanarak onayladı. "Şimdi ne olacak?"

Başımı yorgunca salladım. Son büyü çok fena olmuştu. "Şimdi mi? Sanırım..." Başımı çevirdim ve baygın Gard'ı inceledim. "Sanırım Konsey'i arasam iyi olacak."

Bölüm 14

Artık peşime düşecek bir değil, iki doğaüstü vurucu timim olduğuna göre, seçeneklerim biraz kısıtlanmıştı. Sonunda Gard ve Hendricks'i masum hayatları tehlikeye atmadan götürebileceğim tek bir yer kalmıştı: Meleklerin Aziz Mary Kilisesi.

Bu yüzden Thomas'a bizi Carpenter'ların evine götürmesini söyledim.

Thomas sessizce, "Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi. Kar küreme araçları harıl harıl çalışıyordu ama şu ana kadar hastanelere giden yolların açık olmasını sağlayarak karla başa çıkmakta zorlanıyorlardı. Bazı yerlerde sokaklar I. Dünya Savaşı siperlerine benziyordu, her iki tarafta da baş hizasında kar yığınları vardı.

"Denaryalılar kiliseyi güvenli bir sığınak olarak kullandığınızı biliyorlar," dedim. "Orayı izliyor olacaklar."

Thomas homurdandı ve dikiz aynasını kontrol etti. Gard hâlâ baygındı ama nefes alıyordu. Hendricks'in gözleri kapalı, ağzı hafifçe açıktı. Onu suçlamadım. Bütün gece yaralı bir yoldaşın başında nöbet tutmamıştım ve ben de biraz kestirebilirmişim gibi hissediyordum.

"Neydi o şeyler?" Thomas sordu.

"Karartılmış Denarius Şövalyeleri," diye cevap verdim. "Michael'in kılıcını hatırlıyor musun? Kabzasına işlenmiş çivi?"

"Elbette," dedi Thomas.

"Bunun gibi iki tane daha var," dedim. "Üç kılıç. Üç çivi." Thomas'ın gözleri bir an için büyüdü. "Bir dakika. *O* tırnaklar mı? Cru-Çarmıha gerilme mi?"

Başımı salladım. "Oldukça eminim."

"Peki o şeyler ? Michael'in karşı numarası mı?" "Evet. O

Denarian ahmaklarının her birinin bir gümüş sikkesi var." "Üç gümüş sikke," dedi Thomas. "Aklıma bir şey gelmiyor." "Otuz," diye düzelttim onu.

Thomas boğulur gibi bir ses çıkardı. "*Otuz mu?*"

"Potansiyel olarak. Ama Michael ve diğerleri şu anda onlardan birkaçını saklıyorlar."

Thomas anlayışla, "Otuz gümüş," dedi.

Başımı salladım. "Her sikkenin içinde Düşmüşlerden birinin ruhu hapsolmuş durumda. Sikkelerden birine sahip olan kişi Düşmüş meleğin gücünden faydalanabilir.

Gördüğünüz o şekillere dönüşmek, yaraları iyileştirmek ve her türlü eğlenceli şey için kullanıyorlar."

"Sertler mi?"

"Kesin kâbuslar," dedim. "Birçoğu büyü konusunda da ciddi yetenekler geliştirecek kadar uzun süredir hayatta."

"Huh," dedi Thomas. "Kapıdan giren o kadar da belalı biri gibi görünmüyordu. Çirkin olduğu kesin ama Süpermen değildi."

"Belki de şansın yaver gitmiştir," dedim. "Sikkeler ellerinde olduğu sürece, 'öldürmesi zor' kelimesi onu tanımlamaya yetmez."

"Ah," dedi Thomas. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman." "Neyi?" Ben sordum.

Thomas elini pantolonunun cebine attı ve nikelden biraz daha büyük, yaşlılıktan kararmış gümüş bir para çıkardı. "Kaptan Çirkin'in bağırsaklarını deştiğimde bu uçup gitti."

"Cehennem çanları!" Tükürdüm ve paradan ürkererek uzaklaştım.

Thomas şaşkınlıkla irkildi ve Hummer karda yavaşça kaymaya başladı. İçine doğru döndü ve gözlerini benden ayırmadan aracın kontrolünü yeniden ele aldı. "Vay canına, Harry. Ne oldu?"

Yan tarafımı Hummer'ın kapısına dayadım ve fiziksel olarak o şeyden olabildiğince uzaklaştım. "Bak, sadece... sadece hareket etme, tamam mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Oookay. Neden olmasın?"

"Çünkü o şey derine dokunursa mahvolursun," dedim. "Bir saniye sus ve düşünmeme izin ver."

Eldivenler. Thomas daha önce Jus- tine'in atkısını parmaklarken eldiven giymişti. Paraya teniyle dokunmamıştı, yoksa başının ne kadar büyük bir belada olduğunu çoktan öğrenmiş olurdu. Güzeldi. Ama madeni para bir tehditti ve içine hapsolmuş varlığın etrafındaki fiziksel dünyayı ince yollarla etkileyebileceğinden şüpheleniyordum - örneğin eski sahibinden uzaklaşacak ya da bir şekilde Thomas'ı madeni parayı düşürmesi ya da yanlış yerleştirmesi için manipüle edecek kadar.

Kontrol altına alma. Kontrol altına alınmalıydı. Ceplerimi karıştırdım. Taşıdığım tek kap eski bir Crown Royal viski çantasıydı, içinde küçük oyun zarlarım vardı. Onları cebime attım ve çantayı açtım.

Sol elimde zaten bir eldiven vardı. Patim birkaç yıl önce aldığı korkunç yanıklardan sonra önemli ölçüde iyileşmişti, ama yine de

güzel diyebileceğin bir şey. Ona bakabilecek herkese nezaketen üstünü kapalı tuttum. Küçük çantayı sol elimin iki parmağıyla açık tuttum ve "Bunu buraya koy. Ve Tanrı aşkına, sakın düşürme ya da bana dokunma."

Thomas'ın gözleri daha da büyüdü. Alt dudağını ısırды ve zararsız küçük diski Crown Royal çantasına bırakana kadar elini çok dikkatli hareket ettirdi.

Parayı koyar koymaz ipleri sıkıca bağladım ve çantayı kapattım. Sonra Hummer'ın kül tablasını tokatlayarak açtım, çantayı içine doldurdum ve tekrar kapattım.

Ancak o zaman yavaş bir nefes aldım ve koltuğuma geri yaslandım. Thomas sessizce, "İsa," dedi. Bir an tereddüt etti ve sonra şöyle dedi, "Harry... gerçekten o kadar kötü mü?"

"Bu daha kötü," dedim. "Ama alınacak başka bir önlem düşünemiyorum. henüz."

"ne olurdu?" "Madalyonun içindeki Düşmüşler senin bilincini istila ederdi." dedi. "Sana güç sunacak. Ayartma. Yeterince teslim olduğunuzda, size sahip olacaktı."

"Daha önce de günaha karşı koymuştum, Harry."

"Bu şekilde değil." Samimi bakışlarımı ona çevirdim. "Bu düşmüş bir melek, dostum. Binlerce ve binlerce yaşında. İnsanların nasıl düşündüğünü biliyor. Onları nasıl sömüreceğini biliyor."

Sesi biraz keskinleşti. "Herkesin bir karabasan ya da succubus olduğu bir aileden geliyorum. Sanırım baştan çıkarma hakkında biraz bir şeyler biliyorum."

"O zaman seni nasıl yakalayacaklarını bilmelisin." Sesimi alçalttım ve nazıkçe, "Justine'i sana geri verebilir Thomas. Ona tekrar dokunmana izin verir."

Bir saniye boyunca bana baktı, gözlerinin gerisinde bir yerlerde vahşi bir özlem titreşimi vardı. Sonra başını yavaşça yola çevirdi, ifadesi nötr bir maskeye dönüştü. "Oh," dedi sessizce. Bir süre sonra, "Muhtemelen o şeyden kurtulmalıyız" dedi.

"Yapacağız," dedim. "Kilise birkaç bin yıldır Denaryalılarla karşı karşıya. Alabilecekleri önlemler var."

Thomas bir an için kül tablasına baktı, sonra gözlerini ayırıp Hummer'ının ezik kaputuna baktı. "Altı ay önce ortaya çıkmış olamazlar. Ben Buick kullanırken."

. "Önceliklerinizi sıraladığınız sürece sorun yok."

"Onlarla yeni tanıştım ama şimdiden bu adamlardan nefret ediyorum," dedi Thomas. "Ama neden buradalar? Neden şimdi?"

"Hazırlıksız mı? Marcone'u cilalamak ve diğer Anlaşma üyelerine vanilya ölümlülerinin biz tuhafların, yani süper insanların arasında yeri olmadığını kanıtlamak için yola çıktıklarını söyleyebilirim."

"Anlaşmanın üyeleri mi?"

"Araştırmam gerekecek," dedim. "Onların 'Şeytan Sahipli Psikotikler Tarikatı' olarak imzalandıklarından şüpheliyim. Ama Mantis Kız'ın konuşma tarzına bakılırsa, evet."

Thomas başını salladı. "Peki bundan ne elde edecekler? Marcone'yi almak neyi kanıtlıyor?"

Omuz silktim. Aynı soruları ben de kendime sormuş ve hiçbir cevap bulamamıştım. "Hiçbir yok," dedim. "Ama o binayı etmek ve Marcone'nin etrafında tuttuğu türden bir kas gücünün etrafından dolaşmak ya da içinden geçmek için gereken her şeye sahipler."

"Peki Peri Kraliçeleri ne halt etmeye bu işe karışıyor?" Thomas sordu.

Tekrar omuz silktim. Bunu ben de kendime sormuştum zaten. Böyle sorularına kendim cevap vermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Michael'ın evine giden yolun geri kalanını gri-beyaz bir sessizlik içinde kat ettik.

Sokağı kar küreme güzergâhlarından birinin üzerindeydi ve garaj yoluna girmekte hiç zorlanmadık. Michael, en uzun boylu iki oğluyla birlikte oradaydı ve her birinin elinde bir kar küreği ; garaj yolunu, kaldırımını ve verandayı devam eden kardan temizlemek için uğraşıyorlardı.

Thomas arabayı çekerken Michael dudaklarını büzerek Hummer'a baktı. Oğullarına bir şeyler söyledi, onlar da birbirlerine bakıp aceleyle içeri girdiler. Michael garaj yolundan kamyonun benim tarafıma doğru yürüdü ve önce kardeşime, sonra da arka koltuktaki yolculara baktı.

Camı açtım. "Hey," dedim.

"Harry," dedi sakince. "Burada ne işin var?"

"Az önce Preying Mantis Girl ile bir konuşma yaptım," dedim. Hafızamda hâlâ tazeyken melek mühürünü karaladığım defteri elime aldım.

Michael derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. Sonra başını salladı. "Kasabada olabileceklerine dair bir his vardı içimde."

"Oh?" Ben sordum.

Evin ön kapısı açıldı ve mavi kot pantolon ve koyu renk deri ceket giymiş, iri yarı, koyu tenli bir adam görüldü. Geniş omzuna bir spor çantası takmıştı ve bir eli çantanın içinde rahatça duruyordu. Soğuk ve karlı havada, sanki gündelik seyahat kıyafetlerinden ziyade tam bir kış kıyafeti giymiş gibi adımlarını hızlandırdı ve bize doğru yaklaştı.

Ayrıntıları seçebilecek kadar yaklaştığında yüzü geniş, kısa bir sırıtışa dönüştü ve aceleyle Michael'ın yanında durdu. "Harry!" dedi, sesi derin, zengin ve Rus aksanıyla kalındı. "Tekrar karşılaştık."

Sırıtışına karşılık verdim. "Sanya," diye karşılık verdim ve elimi uzattım. Kemikleri çatlatacak bir güçle sıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geçiyordum," dedi Sanya ve başparmağıyla karı işaret etti. "Havaalanı kapanmadan önce gelen son uçaktaydım. Görünüşe göre birkaç gün kalacağım." Gözleri yüzümden deftere kayd ve esmer yüzündeki hoş ifade kısa bir hırıltıya dönüştü.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordum.

"Tessa," dedi. "Ve Imariel."

"Tanıştınız, ha?"

Çenesi tekrar sıkıştı. "Tessa'nın ikincisi... beni işe aldı. Tessa burada mı?"

"Arkadaşlarla." Kararmış denarius üzerinde gördüğüm mührü çizdim. ve onlara doğru tuttu.

Sanya başını salladı ve Michael'a baktı. Michael

hemen, "Akariel," dedi.

Başımı salladım. "Kül tablasındaki Crown Royal çantasının içinde." Michael gözlerini kırptırdı. Sanya da.

"Umarım şu kutsal mendillerden bir tane vardır. Peder Forthill'e götürürdüm ama onu gözetim altında tutacaklarını düşündüm. Saklanacak sessiz bir yere ihtiyacım var."

Sanya ve Michael uzun, sessiz bir bakış alışverişinde bulundular.

Sanya kaşlarını çatarak kardeşimi inceledi. "Vampir kim?"

Thomas'ın şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini hissettim. Kural olarak, doğaüstü dünyanın üyeleri bile Beyaz Saray'dan bir vampirin gerçekte ne olduğunu anlayamaz, tabii vampirce bir şey yapmıyorsa. Bu onun türü için doğal bir kamuflajdır ve bir leoparın beneklerine güvendiği kadar onlar da buna güvenirler.

Ama bir Haç Şövalyesi'nden bir şeyler saklamak zor olabilir. Belki bu onlara verilen gücün bir parçasıdır, belki de bu iş için seçilen adamların bir parçasıdır - hangisini sorduğumu sormayın. İnanç ve Yüce Tanrı konularında kafam karışık ve bu sularda son derece dikkatli bir şekilde yüzüyorum.

mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışıyorum. Sadece kötü adamların bir Haçlı Şövalyesine nadiren gizlice yaklaşabildiğini ve Şövalyelerin gerçeği gün ışığına çıkarma eğiliminde olduğunu biliyorum.

Bir an için Sanya'nın bakışlarıyla karşılaştım ve "O benimle birlikte. Ayrıca Akariel'in bir kasanın iç kısmıyla randevusu olmasının nedeni de o."

Sanya bir an için bunu düşünür gibi oldu. Michael'a baktı, o da isteksizce başını salladı.

Genç Şövalye bunun üzerine düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve bakışları arka koltuğa kaydı.

Hendricks uyanmıştı ama kıpırdamamıştı. Sanya'yı sabit, boncuk gibi gözlerle izliyordu.

"Kadın," dedi Sanya kaşlarını çatarak. "Nedir o?" "Yaralı," dedim.

Yüz hatlarında keder gibi bir şey titreşti. "*Baba*, elbette. Tehlikeli olduğunu düşünseydiniz onu buraya getirmezdiniz."

"Sana ya da bana göre değil," dedim. "Tessa'nın farklı bir görüşü olabilir." Sanya'nın kaşları havaya kalktı. "O da böyle mi yaralandı?" "O yaralandıktan *sonraydı*."

"Gerçekten mi?" Sanya Gard'a biraz daha yakından baktı.

"Geri çekil," diye gürledi Hendricks. "Yoldaş."

Sanya yine o hızlı gülümsemesini takındı ve Hendricks'e avuçlarını açtı.

Michael Thomas'a başıyla işaret etti. "Kamyonu evin arka tarafına çek. Bu kadar kar yağını varken sokaktan görünmemesi gerekir."

"Teşekkür ederim Michael," dedim.

Başını iki yana salladı. "Atölyede bir ısıtıcı ve birkaç katlanır karyola var. Çocukları buna maruz bırakmayacağım."

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" Michael nazıkçe sordu. Kamyonetin ezik kaputuna hafifçe bir kez vurdu ve Thomas'a evin arkasına doğru el salladı.

Yirmi dakika sonra Michael'ın atölyesi biraz kalabalık olsa da hepimiz sıcacıktık.

Gard bir kanepeye uzanmış uyuyordu, rengi neredeyse gözle görülür bir şekilde düzelmişti. Hendricks, Gard'ın karyolasının yanında sırtını duvara dayayarak oturmuş, muhtemelen nöbet tutuyordu ama birkaç dakika içinde horlamaya başlamıştı. Sanya, Molly ve kardeşlerinin yardımıyla yiyecek toplamaya başlamıştı.

Michael'ın Akariel'i gümüş bir haçla işlenmiş temiz beyaz bir mendile sarmasını ve bu sırada nefesinin altında bir dua mırıldanmasını izledim. Sonra mendili yine gümüş bir haçla süslenmiş sade ahşap bir kutuya yerleştirdi. "İzninizle," dedi. "Bunu emniyete almam gerekiyor."

"Bu şeyleri nerede saklıyorlar?" Thomas, Michael ayrıldıktan sonra sordu.

Omuz silktim. "Birbirinin aynısı milyonlarca kutunun olduğu büyük bir depo, muhtemelen-

bly."

Thomas .

"bile geçirme," dedim. "değmez."

Thomas eldivenli parmaklarını beyaz atkının üzerinde gezdirdi. " değil mi?"

"Bu şeylerin nasıl çalıştığını gördünüz. Duygularını manipüle edecekler. ve kendini kontrol edersen Justine'in başına kötü bir şey gelirdi. Ya da seni oltaya getirene kadar beklerlerdi ve sen onların etten kuklası olurdun. Ve Justine'in başına kötü bir şey gelirdi."

Thomas omuz silkti. "Kafamda zaten bir iblis var. Bir tane daha nedir ki?"

Profilini inceledim. "Kafanda zaten bir canavar var," diye karşı çıktım. "Zar zor hayatta kaldı."

Bir an hareketsiz kaldı. Sonra dirseğini atölyenin duvarına vurdu, saf bir hayal kırıklığı hareketiydi bu. Tahta kırıldı ve biraz soğuk hava içeri girdi.

"Belki de haklısın," dedi donuk bir sesle.

"Vay anasını," dedim. Kafamda bir fikir kristalleşti ve tüylerim diken diken oldu.

Thomas dirseğini hafifçe ovuşturdu. "Ne?"

"Aklıma çok tatsız bir şey geldi." Marccone'nin eski hizmetkârlarını işaret ettim. "Denarialıların Marccone'yi onu silip ibret olsun diye kaçırdıklarını sanmıyorum."

Kardeşim omuz silkti. "Başka neden ki?"

Dudağımı ısırdım, midem rahatsız edici bir şekilde dönüyordu. "Çünkü," dedim, "belki de onu işe almak istiyorlardır."

Bölüm 15

Ben Michael ve Sanya ile Marangoz mutfağındaki masada konuşmak için içeri girerken Thomas uyuyan güzellerimize göz kulak oldu.

Tüm kartları açtım. Haç Şövalyeleri'ne yalan söylemenin genel yararsızlığıyla ilgili olarak yukarıya bakın ve ayrıca ikisi de güvenimi fazlasıyla kazanmıştı. Çok uzun sürmedi.

"O halde," dedim, "sanırım hızlı hareket etmeli ve Marcone'yi katılmaya zorlanmadan önce onlardan uzaklaştırmalıyız."

Michael kaşlarını çattı ve geniş, iş izleri olan ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu. "Onlara hayır diyeceğini sana düşündüren nedir?"

"Marcone bir pislik," dedim. "Ama o kendi pisliği. Kimse için çalışmıyor."

"Emin misin?" Sanya düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Evet," dedim. "Sanırım bu yüzden Hendricks ve Gard'ı öldürmek yerine yakalamak istediler. Böylece onu parayı almaya zorlayabileceklerdi, yoksa adamlarını öldüreceklerdi."

Michael homurdandı. "Bu sık kullanılan bir taktiktir."

"Tessa için değil," dedi Sanya, sesi kesinlikle kesindi. "Madeni parayı kabul etmek için zaten iyi motive olmuş kişileri bulmayı tercih ediyor. Onların potansiyel yeteneklerini, ham arzunun yanında ikincil bir faktör olarak görüyor."

Michael başıyla onayladı. "Bu da emirleri Tessa'nın vermediği anlamına geliyor."

Sanya ani ve sert bir sırtıyla dişlerini gösterdi. "Nicodemus burada." "Fu-"

Küfretmeye başladım ama Michael'a baktım ve değiştirdim, "Fudgesicles. Nicodemus geçen sefer şehre geldiğinde neredeyse hepimizi öldürüyordu. Ve o Shiro'yu öldürdü."

Her iki Şövalye de başını salladı. Michael başını eğdi ve kısa bir dua mırıldandı.

"Çocuklar," dedim, "ilk içgüdülerinizin geceye karşı nöbet tutmak, diğer yanağınızı çevirmek ve benzeri şeyler olduğunu biliyorum. Ama son ziyaretinde sahip olduğu iblis gücünün belki de iki katıyla burada. Eğer onun bize gelmesini beklersek, bizi parçalara ayırır."

"Anlaştık," dedi Sanya kesin bir ifadeyle. "İnisiyatifi ele al. Onu bulun ve yılan saldırmadan önce onu vurun."

Michael başını salladı. "Kardeşim, amacımızı unutuyorsun. Bize gücümüz düşmanlarımıza saldıralım diye verilmedi, bunu ne kadar hak ederlerse etsinler. Bizim amacımız Fal-len tarafından kapana kısılmış ruhları kurtarmak."

"Nicodemus kurtarılmak istemiyor," dedim. "İblisiyle tam bir işbirliği içinde."

"Bu da görevimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi. "Herkes, hatta Nico-demus bile, ne yapmış olursa olsun, af dileyecek kadar nefesi olduğu sürece kefarete isteyebilir."

"Bir çift emici göğüs yarasının bizi bu durumdan kurtarabileceğini sanmıyorum." Ona sordum. "Çünkü eğer yapabilirlerse, bunu sağlamaktan memnuniyet duyarım."

Sanya bir kahkaha attı.

Michael gülümsedi ama bu kısa ve gergin bir gülümsemeydi. "Demek istediğim, böylesine agresif bir hamleyi ancak en kötü koşullarda gerçekleştirebiliriz."

"Faerie bir iç savaşın eşiğinde duruyor," dedim. "Bu da muhtemelen Konsey ve Vampir Mahkemeleri arasındaki savaşı yeniden alevlendirecek - ve kötü adamların lehine, ekleyebilirim. Tanıdığım en tehlikeli adamlardan biri, Düşmüş bir meleğin bilgi ve gücüne istemeden erişmek , bu da Denaryalıları Birleşik Devletler içinde büyük bir nüfuz sağlayacak. Bunu gerçekleştirmeyi başarırlarsa benim için doğuracağı ciddi kişisel sonuçlardan bahsetmiyorum bile." İki Şövalye arasında bir ileri bir geri baktım ve bir elimi başımın üzerine doğru kaldırdım. "Dire'yi oyluyorum. Herkes kabul ediyor mu?"

Michael Sanya'nın elini yukarı çıkarken yakaladı ve nazikçe masaya geri itti. "Bu bir demokrasi değil, Harry. Bir Kral'a hizmet ediyoruz."

Sanya bir an kaşlarını çatı ve bana baktı. Ama sonra Michael'ı desteklediğini belirten sessiz bir ifadeyle sandalyesine geri oturdu.

"Onlarla *konusmak* ister misin?" Michael'a sordum. "Şaka yapıyor olmalısın. Ben."

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi Michael. "Ama ben sadece bir cinayet işlemek için yola çık-
ve yaptık. Bu bir çözüm, Harry. Ama yeterince iyi değil."

Sandalyeme geri oturdum ve bir elimle başımı ovuşturdum. Orada bir ağrı oluşuyordu. "Tamam," dedim sessizce, ilerledikçe bir plan oluşturmaya çalışıyordum. "Ya... bir konuşma ayarlırsam? Destek için yakınlarda gizleniyor olabilir misin?"

Michael içini çekti. "Bunda bir miktar safsata var. Kendi yararlarına olacak gibi görüldüğünde size ihanet etmeye çalışacaklarını biliyorsunuz."

"Evet. Ve bunu yapmak onların seçimi olacak. Aradığınız şey , değil mi?"

Sorunun üstesinden gelmenin bir yolu ama yine de onlara seçme şansı vermek.

Ne yapacağımızı mı? Tercihen mümkün olduğunca az iyi adamın ölmesini sağlayacak bir şekilde?"

Acı çekmiş görünüyordu ama Michael başını salladı. "Peki," dedim. "Bunu ayarlamaya çalışacağım." "Nasıl?" Sanya sordu.

"Bırakın bunu ben düşüneyim," dedim. Duvardaki saate baktım. "Kahretsin. Bir toplantıya geç kaldım. Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?" "Elbette," dedi Michael.

Telefona giderken sessiz evin etrafına göz gezdirdim ve kaşlarımı çattım. "Herkes nerede?"

"Charity onları birkaç günlüğüne başka yere götürdü," dedi Michael. "Zaten bu karmaşada okul da olmayacak."

. "Molly nerede?"

Michael durakladı ve sonra başını salladı. "Emin değilim. Onlarla birlikte gittiğini sanmıyorum."

Bir an düşündüm ve nerede olabileceğini bildiğimi sandım. Mutfığa doğru başımı salladım. "Molly çatı altındayken buradaki işleri nasıl yürütüyorsunuz? Sağda solda bir şeyler bozulur diye düşündüm."

"Çok ama çok fazla önleyici bakım," diye yanıtladı Michael kararlı bir şekilde. "Ve normalde yaptığının yaklaşık iki katı kadar onarım işi."

"Özür dilerim."

Gülümsedi. "Küçük bir bedel. O buna değer."

Michael'ı sevmemin nedenlerinin kılıçlarla ve kötülüğün yok edilmesiyle hiçbir ilgisi yok.

Telefona sarıldım ve McAnally's Pub'ı aradım.

"Mac," diye cevap verdi Mac, her zaman lakonik olan sahibi.

"Ben Harry Dresden," dedim. "Çavuş Murphy orada mı?"

Mac olumlu anlamda homurdandı.

"Hesabıma bir bira yaz ve ona yolda olduğumu söyle?"

Mac yine evet diye homurdandı.

"Teşekkürler, dostum."

Veda etmeden telefonu kapattı.

Bir arama daha yaptım ve Slav aksanlı, kulağa esprisiz gelen bir adamla konuştum. Mutfaktaki kimse duymasın diye şifremi mırıldandım ama bağlantı o kadar kötüydü ki bağıra çağıra konuştum. Her iki tarafta da bir büyücü varsa bu tür şeyler beklenebilir.

Jolly Northman'ın telefonumu partime ulaştırması sadece on dakika sürdü. "Luccio," dedi genç bir kadın sesi. "Yanlış giden ne, Harry?" "Hey!" diye itiraz ettim. "Bu bir adama söylenecek en kötü şey, Kaptan. Sadece Arıyor olmam bir tür kriz olduğu anlamına gelmiyor." "Teknik olarak doğru, sanırım. Neden arıyorsunuz?" "şey. Bir kriz var." Bir *mmmmmm* sesi çıkardı. "Karartılmış Denarius şövalyeleri olarak bilinen bir grup Baron Marcone'yi kaçırdı."

"Suç lordu, Ac kordonlarına katılmaya yardım etmeyi kendi üzerine mi aldın?" Luccio sordu, sesinde bir eğlence vardı. "Bunun Beyaz Konsey'le ne ilgisi var?"

"Bu Denarian aynı zamanda Anlaşmaları da imzaladılar," dedim. "Marcone'un hizmetkârları feryat ediyor. Kesintiyi resmen protesto etmemi ve anlaşmazlığı çözmesi için bir Elçi çağırmanımı istediler."

Saniyeler süren sessizlik.

"Bunun Beyaz Konsey'le ne ilgisi var?" diye tekrarladı Luccio, sesi bu kez çok daha sertti.

"Anlaşmalar uygulanmaz ve desteklenmezse hiçbir anlam ifade etmez" dedim. "Uzun vadede, bir emsal oluşturmadan ve-" dedim.

"Benimle kafa bulma," diye hırladı Muhafızların kaptanı, konuşmasına İtalyan aksanı karışmıştı. "Eğer resmi bir adım atarsak bu bir savaşa yol açabilir; göze alamayacağımız bir savaşa. Hepimiz Kızıl Saray'ın daha yeni yeni nefes aldığını biliyoruz. Yeni bir çatışmada üstlenebileceğimiz kayıplar bir yana, halihazırda verdiğimiz kayıpları bile karşılayamayız."

Sesimi sabit ve sert tutmaya özen gösterdim. "Mab benimle özel olarak temasa geçti. Müdahale etmemizin kesinlikle kendi çıkarlarımız için en iyisi olduğunu belirtti."

Tam olarak yalan sayılmazdı. Kimi kastettiğimizi hiç belirtmemiştim. Ve şansım yaver giderse Mab'dan bahsetmek Luccio'nun dikkatini tamamen dağıtacaktı. Kızıl Saray'ın yıllar süren savaşta bizi yok etmemesinin tek nedeni, Mab'ın Konsey'e Nevernever'ın kendi kontrolü altındaki bölümlerinde geçiş hakkı vermesiydi; bu da biz büyücülerin, ölümlü araçlarla manevra yapmakta çok daha az zorlanan rakiplerimiz kadar hareketli kalmamızı sağlıyordu.

"*Tanrım*," diye tükürdü Luccio. "Eğer taleplerini yerine getirmezsek Kış'tan geçiş hakkımızı geri almak istiyor."

"Şey," dedim, "aslında hiç ortaya çıkıp bunu *söylemedi*."

"Tabii ki söylemedi. Hiçbir zaman açıkça konuşmaz." "Yine de anlaşmalarına sadık kalır," diye belirttim.

"Vazgeçemeyeceği anlaşmalar yapmaz. Yolları hem kendi halkına hem de bir nezaket göstergesi olarak Wyldfae'ye yasakladı. Tek yapması gereken Wyldfae'ye karşı olan yasağını gevşetmek ve Yollar'dan her geçişimizde güçlü bir şekilde seyahat etmek zorunda kalacağız."

"O sinsi bir kaltak," diye kabul ettim. Parmaklarımı çapraz yaptım.

Luccio burnundan güçlükle nefes . ". Kıdemli Konsey'in onayını bekleyerek uygun bildirimleri ileteceğim. Hangi Emis- sary'yi tercih edersiniz?"

"Arşiv. Bir çalışma ilişkimiz var."

Luccio yine *mmmmmladı*. Bir kalem çizdiği duydum. "Dresden," dedi, "nispeten küçük bir güçle bile olsa genel düşmanlıklardan kaçınmamızın ne kadar hayati olduğunu sana yeterince vurgulayamam."

Tercümesi: *Başka bir savaş başlatma, Harry*.

"Ancak," diye devam etti, "Kış'a giden yolları kaybetmeyi daha da az göze alabiliriz."

Tercüme: *Gerçekten mecbur* .

"Seni anlıyorum," dedim. "Elimden geleni yapacağım."

"Daha iyisini yap," dedi Luccio, ses tonu sertti. "Üst Düzey Konsey'de sizin beceriksizliğiniz yüzünden zaten bir savaşta olduğumuzu düşünenler var."

Boynumda bir sıcaklık hissettim. "Eğer bu konuyu açarlarsa, onlara yeni doğmuş bir tanrı tarafından molekülüne kadar havaya uçurulmamalarının tek sebebinin benim beceriksizliğim olduğunu hatırlat," diye karşılık verdim. "Ve bundan sonra, onlara benim yetersizliğim yüzünden, kayıplarımızı telafi etmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz bir ateşkesin tadını çıkardığımızı hatırlatın. Ve *ondan sonra*-"

"Bu kadar yeter Müdür Bey," diye tersledi Kaptan.

Hayal kırıklığımı bastırdım ve ağzımı .

Hey, tatil günlerine yaklaşıyorduk. Onlar mucizeler zamanıdır.

Luccio, "Bir şey öğrendiğimde sizi haberdar edeceğim," dedi ve telefonu kapattı.

Ben de telefonu kapattım, gerçekten ihtiyacım olandan daha sert bir şekilde. Döndüğümde Michael ve Sanya'nın bana baktığını gördüm.

"Harry," dedi Michael sessizce, "o Kaptan Luccio'ydu, değil mi?" "Evet," dedim.

"Mab'ın pazarlığından dönmekle tehdit ettiğini bize hiç söylemedin."

"Şey, hayır."

Michael sıkıntılı gözlerle beni izledi. "Çünkü öyle bir şey yapmadı. Sen sadece Luccio'ya yalan söyledin."

"Evet," dedim kısaca. "Çünkü toplantıyı ayarlamak için Konsey'in onayına ihtiyacım var. Çünkü toplantıyı ayarlamalıyım ki Shiro'ya ölümüne işkence eden katil piçler çetesi size hala bunu yapabileceklerini kanıtlama şansına sahip olsunlar."

"Harry, Konsey onları yanlış yönlendirdiğini öğrenirse-"

"Muhtemelen beni vatana ihanetle suçlarlar," dedim.

Michael oturduğu yerden kalktı. "Ama-"

Ona bir parmak salladım. "Ne kadar gecikirsek, o sürüngenler kasabada o kadar uzun süre kalır, Summer'ın tetikçileri peşimden o kadar uzun süre gelir ve çapraz ateşte masum insanların zarar görme olasılığı artar. Hızlı hareket etmeliyim ve Konsey'i harekete geçirmenin en iyi yolu, kendi kışının ateşe düşmek üzere olduğunu düşünmesini sağlamaktır."

"Harry-" diye başladı Michael.

"Yapma," dedim. "Bana kefaret, merhamet ve herkesin ikinci bir şansı hak ettiği hakkında nutuk atma. Ben doğru olanı yapmaktan yanayım, Michael. Bunu sen de biliyorsun. Ama şimdi zamanı değil."

"O zaman acelemiz olduğu için doğru olan ne değişiyor?" diye sordu nazikçe. "Kitabınız bile her şeyin bir zamanı olduğunu söylüyor," dedim.

"Her şeyin bir zamanı

iyileştirmek ve öldürmek için bir zaman."

Michael benden arka kapının baktı, orada *Amoracchius* kılıcı mütevazı deri kınında duruyordu, Haçlı tarzı sade kabzası telle bağlıydı. "O değil, Harry. Onların yaptıklarını senden daha çok gördüm. İş o noktaya gelirse onlarla savaşmaktan çekinmem."

"Zaten bir binayı havaya uçurdular, beni öldürmeye çalıştılar ve neredeyse kendi çocuklarınızın çapraz ateşte yanmasına neden olacak bir durum yarattılar. İşler nasıl *bu* noktaya gelmedi?"

Michael cevap vermek yerine başını salladı, *Amoracchius*'u aldı ve evin içine doğru yürüdü.

Bir dakika boyunca kaşlarımı çatarak onu izledim ve içimden karanlık bir şeyler mırıldandım. "Kafasını karıştırdın," diye gürlledi Sanya.

Koyu tenli Şövalye'ye baktım. "Ne?"

"Onun kafasını karıştırdın," diye tekrarladı Sanya. "Yaptığın şey yüzünden." "Ne? Konsey'e yalan söylemek mi? Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Ama sen yaptın," dedi Sanya sakince. Yanındaki spor çantasına uzandı ve eski bir süvari silahı olan uzun bir kılıç çıkardı: *Esperacchius*. Kabzasına işlenmiş bir çivi onun Michael'ın kılıcının kardeşi olduğunu ilan ediyordu. Kılıcı incelemeye başladı. "Onlara saldırmak için basitçe hareket edebilirdin."

"Tek mı? ama o kadar da değilim."

"O senin arkadaşın. O da seninle gelirdi. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "O benim arkadaşım. Nokta. Arkadaşlarına bunu yapamazsın."

"Kesinlikle," dedi Sanya. "Yani onun inançlarını korumak için kendi hayatını attın. Onun kalbini korumak için bedenini riske atıyorsun." Pürüzsüz bir bileme taşı çıkardı ve kılıcın ağzını sıvazlamaya başladı. "Sanırım bunu özellikle mesihçi bir eylem olarak görüyor."

"Yüzden yapmadım," dedim.

"Tabii ki değil. Bunu o da biliyor. Bu onun için kolay değil. Genellikle bir başkasını koruyan, gerekirse bedel ödemeye hazır olan odur."

Nefes verdim ve Michael'ın arkasından baktım. "Başka ne yapabilirdim bilmiyorum."

"Da," diye kabul etti Sanya. "Ama hâlâ senin için korkuyor." Taşı kılıcın ağzında kayarken bir an için sessizliğe gömüldü.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Dedim ki.

İri adam kılıcını sabit bir elle bilemeye devam etti. "de değil." "Tessa'nın adı geçtiğinde biraz gergin görünüyordun," dedim.

Sanya bir an için bana baktı, gözleri gölgeli ve okunaksızdı.

Omuz silkti ve işine geri döndü. "Sana yanlış mı yaptı?"

"Beni neredeyse hiç fark etmedi. Ya da benimle konuşmadı," dedi Sanya.

"Onun için ben sadece bir çalışandım. Bir başka yüz. Kim olduğum umurunda bile değildi."

"bu ikincisi. Seni işe alan kişi."

Çene çizgisi boyunca uzanan kaslar seğirdi. "Onun adı Rosanna." "Ve sana yanlış yaptı," dedim.

"Neden söylüyorsun?"

"Çünkü onun hakkında konuştuğunuzda, yüzünüz yanlış yaptığınızı söylüyor."

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Rusya'da kaç tane siyah adam yaşıyor biliyor musun, Dresden?"

"Hayır. Yani, onların azınlık olduğunu düşünüyorum."

Sanya durdu ve tek kaşı havada, hamile bir an bana baktı. "Evet," dedi, ses tonu kuruydu. "Sayılır."

"Sanırım Amerika'dakinden daha fazla."

Homurdandı. "Moskova'da çok ama çok tuhaf biriydim. Büyürken küçük kasabalara gittiğimde işlek caddelerde yürürken dikkatli olmak zorundaydım. Sürücüler bana bakmak için gözlerini yoldan ayırdıklarında araba kazalarına neden olabilirdim. Gerçekten. Dünyanın o bölgesindeki pek çok insan daha önce hiç siyah bir insan görmemişti. Bu yavaş yavaş değişiyor ama ben büyürken Kocaayak'ın azınlık olduğu gibi bir azınlıktım. Bir ucube."

Bir şeyleri bir araya getirmeye başladım. "Bu, genç bir adamı biraz küstürecek türden bir şey."

Kılıcını bilemeye geri döndü. "Oh, evet."

"Yani Tessa'nın madeni parayı kabul edeceğini bildiği acemileri almayı tercih ..."

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum," dedi Sanya başını sallayarak. "Rosanna kızgın, zavallı, çaresiz bir gencin hayal edebileceği her şeydi. Güzeldi. Güçlü. Şehvetli. Ve derimin rengini gerçekten umursamazdı." Sanya başını salladı. "On altı yaşıyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Gerçekten kötü kararlar vermek için iyi bir yaş. Ben de tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

"Bana bozuk para teklif etti," dedi Sanya. "Ben de kabul ettim. Ve beş yıl boyunca Magog olarak bilinen yaratık ve ben Rosanna'yla birlikte dünyayı dolaştık, genç bir adamın hayal edebileceği her türlü ahlaksızlığı yaptık ve... Tessa'nın emirlerine itaat ettik." Başını salladı ve bana baktı. "O zamanın sonunda, Dresden, dik yürüyen bir canavardan fazlası değildim. Düşüncelerim ve duygularım vardı ama hepsi de basit arzularımın kölesiydi. Yapmadığım pek çok şey yaptım-" Sözüünü kesti ve yüzünü benden çevirdi. "Pek çok şey yaptım."

"O senin idarecindi," dedim sessizce. "Rosanna. Uyuşturucuyu denemeni, eylemleri yapmanı sağlayan oydu. Her seferinde küçük bir adım. Seni yozlaştırıyor ve Düşmüşlerin kontrolü ele geçirmesine izin veriyordu."

Başını salladı. "Ve tüm bu zaman boyunca bundan hiç şüphelenmedim bile. Benim onu önemseydiğim kadar onun da beni sanıyordum." Hafifçe gülümsedi. "Aklınızda bulunsun, hiçbir zaman özel bir zekâyâ sahip olduğumu iddia etmedim."

"Seni kim ?" Ona sordum. "Shiro mu?"

"Bir bakıma," dedi Sanya. "Shiro, Tessa'yı Antwerp'teki projelerinden birinden yeni çıkarmıştı sanırım. Rosanna'nın Venedik'teki dairesine hışımla geldi, öfkeliydi. O ve Rosanna hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir tartışma yaşadılar ama ben bana söylendiğinde oradan ayrılmak yerine dinlemek için kaldım. Rosanna'nın benim hakkımda gerçekten neler hissettiğini, Tessa'ya benim hakkımda neler anlattığını duydum. Ve sonunda ne kadar aptal olduğumu anladım. Parayı bir kanala attım ve bir daha arkama bakmadım."

Ona göz kırptım. "Zor olmuş olmalı."

"Tüm hayatım cehennemde bir kartopu gibi geçti," dedi Sanya neşeyle. "Gerçi metafor belki de tersine çevrilmiştir. O zamanlar bu eylemin intiharla eşdeğer olduğunu düşünmüştüm, çünkü Tessa'nın beni bulup öldüreceğinden emindim - ama Shiro onu Venedik'e kadar takip etmişti ve onun yerine beni buldu. Michael - Chicago Michael'ı değil, diğeri - Malta'da bizimle buluştu ve *Esperacchius*'u da yanında getirdi, bana yaratılmasına yardım ettiğim kötülüklerin bir kısmına karşı çalışma şansı sundu. O zamandan beri şövalyelik yapıyorum. İyi bir iş. Çok sayıda tra- vel, ilginç insanlar, her zaman yeni bir meydan okuma."

Başımı salladım ve güldüm. "olumlu bir bakış açısı."

"Ben bir fark yaratıyorum," dedi Sanya basit ve kaya gibi sağlam bir inançla. "Peki ya sen, Dresden? *Fidelacchius*'a katılmayı düşündün mü? Bize katılmayı?"

"Hayır," dedim sessizce.

"Neden olmasın?" Sanya ses tonunu makulleştirerek sordu. "Ne için savaştığımızı biliyorsun. Başkaları için yaptığımız iyilikleri biliyorsun. Sizin davanız da bizimkine çok yakın: Kendilerini koruyamayanları korumak; ortaya çıktıklarında kendinizi şiddet ve ölüm güçlerine karşı koymak."

"Tanrı pek ilgilenmiyorum," dedim. "Ben de bir agnostiğim," diye karşılık verdi Sanya.

Homurdandım. "Cehennem çanları. Bana hala buna tutunmadığını söyle. Kutsal bir kılıç taşıyorsun ve meleklerle takılıyorsun."

"Kılıcın gücü var, doğru. Bu güçle müttefik olan varlıklar... biraz meleksi. Ama kılıcı elime aldığımdan beri pek çok garip ve kudretli şeyle karşılaştım. Onlara 'melekler' yerine 'uzaylılar' deseydim, bu sadece güçlü varlıklarla birlikte çalıştığım anlamına gelirdi; ille de Cennet'in gerçek güçleri ya da gerçek bir Yaratıcı olması gerekmezdi." Sanya sırtıttı. "Felsefi açıdan ince bir nokta, doğru, ama bundan vazgeçmeye hazır değilim. Yaptığımız şey, inanç, din ya da Tanrı konularını asla tartışmaya açmayacak kadar değerli."

"Buna itiraz edemem," diye itiraf ettim.

"Söyle bakalım," dedi Sanya, "neden kılıcı eline almayı düşünmedin?"

Bir an düşündüm ve "Çünkü bu benim için değil. Ve Shi-ro kime vereceğimi bildiğimi söyledi."

Sanya omuz silkti ve onaylarcasına başını salladı. "Yeterli bir sebep." İçini çekti. "Bu çatışmada *Fidelacchius*'un gücünü kullanabiliriz. Keşke Shiro da bizimle olsaydı."

"İyi adamdı," diye sessizce onayladım. "O bir kraldı, biliyorsun." "Ben sadece Kral'ın müziğini sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, hayır," dedim. "Shiro'nun kendisi. Okinawa'nın son kralının soyundan geliyordu. Birkaç nesil geriden geliyor ama ailesi kraliyet ailesiydi."

Sanya geniş omuzlarını silkti. "Yüzyıllar boyunca pek çok kral oldu dostum ve soylarının halk arasında yayılması için uzun yıllar geçti. Benim ailemin kökleri Selahaddin'e kadar uzanıyor."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Salahuddin. Selahaddin mi demek istiyorsun? Haçlı Seferleri sırasında Suriye ve Mısır Kralı?"

Sanya başını salladı. "Aynen öyle." Durakladı ve gözleri büyüyerek bana baktı.

"Agnostik olduğumu biliyorum," dedim. "Peki tesadüflere inanıyor musun?" "Bir zamanlar inandığım kadar değil," diye yanıtladı Sanya.

"Bu bir tesadüf olamaz. İkiniz de kraliyet soyundan geliyorsunuz." Dudağımı çiğnedim. "Bunun kılıçlardan birini kimin alacağıyla bir ilgisi olabilir mi?"

"Ben bir askerim ve amatör bir filozofum," dedi Sanya. "Sen wi- zard'sın. Böyle bir şey anlamlı olabilir mi?"

Elimi havada salladım. "Hem evet hem hayır. Demek istediğim, büyüü kalıtım meselelerine bağlayan pek çok faktör var - genetik ya da başka türlü. Eski ayınların çoğu siyasi yöneticilerle yakından ilişkiliydi."

Sanya ciddiyetle, "Kral ve ülkesi birdir," dedi. "Evet, öyle."

Sanya başını salladı. "Michael bana o filmi gösterdi."

"Merlin o filmdeki tek iyi şeydi. O ve Kaptan Pi- card'ın büyük bir baltayla postallar içinde kış tekmelemesi." Elimini salladım. "Mesele şu ki, birçok kültürde kral, sultan ya da her neyse, fiziksel olduğu kadar ruhani de olan bir görev ve otorite pozisyonuna sahipti. Belirli enerjiler bununla bağlantılı olabilir ve eski krallara bir tür metafizik anlam kazandırabilirdi."

"Belki de Kılıçların gücüne benzer bir şeydir?" Sanya sordu.

Omuz silktilim. "Olabilir. Ben doğduğumda gezegende hükümdar sayısı biraz azalmıştı. Bu daha önce baktığım bir şey değil."

Sanya gülümsedi. "Pekâlâ. Şimdi tek yapman gereken prensip meseleleri uğruna hayatını feda etmeye hazır bir prens ya da prenses bulmak. Tanıdığın biri var mı?"

"Pek değil," dedim. "Ama bir şeylerin peşinde olduğumuzu hissediyorum." Duvardaki saate baktım. "Geç oluyor. İki saat içinde burada olurum, yoksa ararım."

"Da," dedi Sanya. "Suçlularına senin için göz kulak olacağız."

"Teşekkürler," dedim ve atölyeye geri döndüm. Hendricks'in yere yığılmıştı ve uyuyordu. Gard aslında horluyordu. Ben içeri girdiğimde Thomas huzursuzca volta atıyordu.

"Ee?" diye sordu.

"Mac'in yerine gidip Murphy'yle buluşmalıyım," dedim.

"Hadi ." Thomas başıyla onayladı ve kapıya yöneldi.

Kapının yanındaki çöp kutusuna uzandım, boş bir motor yağı tenekesi çıkardım ve atölyenin en az dağınık köşesine fırlattım. Çöp havada bir şeye çarpıp sekti ve Molly yumuşak bir çığlık attı, bir an sonra orada belirdi ve elini kalçasına götürdü.

"Nereden bu kız?" Thomas hışım la sordu.

"Ne kaçırdım?" Molly ses tonunda hafif bir kırgınlık hissederek sordu. "Tüm duyularımı kontrol altına almıştım. Thomas bile orada olduğumu bilmiyordu."

"Hiçbir şey kaçırmadın," dedim. "Sadece nasıl düşündüğünü biliyorum, çekirge. Eğer seni güvenli bir yerde tutamayacaksam, görebileceğim bir yerde tutabilirim. Belki işe bile yararsın. Sen bizimlesin."

Molly'nin gözleri parladı. "*Mükemmel*," dedi ve aceleyle yanıma geldi.

Bölüm 16

Bir saatten fazla gecikmiştim ve Murphy'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Masaya , "Burnun dünden daha kötü görünüyor," dedi. "Sanırım siyah gözlerin de büyümüş."

"Tanrım, kızgınken çok tatlı oluyorsun," diye karşılık verdim. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Küçük düğme burnunuzu pembeleştiriyor ve gözleriniz kan çanağına dönüyor ve daha da mavileşiyor."

"Son bir sözün var mı Dresden, yoksa şimdi seni boğayım mı?" "Mac!" Elimi kaldırarak seslendim. "İki soluk!"

Bana sabit bir bakış attı ve "İyi bir birayla bu işten sıyrılabilceğini sanma" dedi.

"Bilmiyorum," dedim, ayağa kalkarak. "Bu işten kurtulmanın yolunu gerçekten ama *gerçekten* iyi bira."

Mac mikro-demlenmiş sıvı nirvanasından iki şişeyi yere bırakıp şişe açacağını küçümseyerek elinin ustaca bir hareketiyle kapaklarını çıkarırken bara doğru yürüdüm. Ona göz kırptım ve iki şişeyi de alıp Murphy'ye doğru yürüdüm.

Kendi şişemi ona verdim, o da benimkini aldı ve içtik. İlk tadımdan sonra durakladı ve şişeye göz kırptı, sonra tekrar daha derin içti. "Bu bira," dedi ardından, "az önce hayatını kurtardı."

"Mac usta bir biracıdır," diye cevap verdim. Ona asla söylemeyecektim ama o zaman birasını soğuk servis etmesini dilemiştim. Buz gibi bir şişeyi bir anlığına ağrıyan başıma dayamayı çok isterdim. Lanet olası kırık burnun acısının eninde sonunda geçeceğini düşünürdünüz. Ama inatla yanmaya devam etti.

Barın bir duvarı boyunca uzanan bir masaya yerleşmiştik. Odada on üç genç masa ve her biri çoğunlukla Eski Dünya masallarından sahnelerle kapsamlı bir şekilde oyulmuş on üç ahşap sütun var. Bar eğri büğrüydü ve on üç genç taburesi vardı ve on üç tavan tembelce tepelerinde dönüyordu. Tüm mekanın düzeni, huysuz veya keyifsiz olduklarında büyü uygulayıcılarının etrafında toplanan türden rastgele büyü enerjileri dağıtmak ve kırmak için tasarlanmıştır. Birikmiş negatif enerjilere karşı, daha kesin bir terim bulamadığımız için can sıkıcı veya iç karartıcı "titreşimlerin" bar müşterilerinin ruh hallerini ve tutumlarını olumsuz etkilememesini sağlayacak kadar bir koruma sağlıyor.

Doğaüstü ayaktakımını dışarıda tutmuyor - kapının yanındaki tabela bunun için. Mac, burayı Unseelie Anlaşması üyeleri arasında yasal olarak tarafsız bölge olarak kabul ettirdi ve Anlaşmalı uluslardan herhangi birinin üyeleri böyle bir yerde çatışmadan kaçınmakla ya da en azından bunu dışarıda yükümlüydü.

Yine de tarafsız bölge, birileri Anlaşmaları ihlal ederek paçayı kurtarabileceklerini düşünene kadar güvenlidir. Orada temkinli olmak en iyisidir.

"Öte yandan," dedi Murphy, daha sessiz bir şekilde, "belki de şu anda ölesiye dövülmek için fazla pa-tiksin."

"Burnumu . Elimin verdiği hisle karşılaştırıldığında, bu hiçbir şey," dedim. dedi.

"Yine de çok eğlenceli olamaz."

"Şey. Hayır."

Bir sonraki yudumunu içerken beni izledi ve sonra şöyle dedi ve bana defolup gitmemi söyle." "Tam olarak değil," dedim.

Bana polis gözleriyle, profesyonel bir tarafsızlıkla baktı ve bir kez başını salladı. "Konuş öyleyse."

"Birkaç yıl havaalanındaki adamları hatırlıyor musun?"

"Evet. Şapeldeki yaşlı Okinawalı adamı öldürdüm. Çok kötü öldü."

Hafifçe gülümsedim. "Sanırım yapabilseydi muhtemelen bu konuda tartışırdı." Omuz silkti ve sesini alçaltarak, "Berbattı," dedi.

"Arkasındaki adamlar geri döndü. Marccone'yi kaçırdılar."

Murphy kaşlarını çatı, gözleri bir an için uzaklara daldı, hesap yapıyordu. "Onun işine mi el koyuyorlar?"

"Ya da onu kendi takımlarına girmeye zorluyorlar," dedim. "Henüz emin değilim. Çalışıyoruz

."

"Biz mi?"

"Michael'ı hatırlıyor musun?" Ben sordum. "Charity'nin kocası mı?"

"Evet."

"Havaalanında dilleri olmayan birkaç adam bulduğumuzu hatırlıyorum. ve sahte kimlik. Uzun bıçaklarla öldürülmüşler. Kılıçlarla, tabii bu çağda buna inanabilirseniz. Dağınıktı, Harry." Ellerini masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Dağınıklığı *sevmem*."

"Bunun için çok üzgünüm Murph," dedim. Cevabımda bir iki parça iğneleme olması muhtemeldi. "Onlardan çocuk eldivenlerini takmalarını isteyeceğimden emin olabilirsiniz. Soruyu devam edersem, ne sana ."

Murphy bana sakince baktı. "Döndüler o zaman?"

Başımı salladım. "Ama bu sefer partiye daha fazla arkadaş getirdiler." O da başını salladı. "Neredeler?"

"Hayır, Murph."

"Neredeler, Harry?" Murph sordu, sesi sertti. "Eğer o kadar tehlikelilerse, onlara karşılık vermek için düşmanca bir duruma girmemiz için yerlerini seçmelerini beklemeyeceğim. Hemen şimdi, başka birine zarar verme şansları olmadan peşlerinden gideceğiz."

"Bu bir katliam olur, Murphy."

"Belki," dedi. "Belki de değildir. Tüm bu Terörle Savaş yüzünden departmanın eline ne tür yeniden kaynaklar geçtiğini bilerseniz şaşırdınız."

"Doğru. Patronlarına ne söyleyeceksin?"

"Havaalanına saldıran ve marinada bir kadını öldüren aynı teröristlerin şehirde olduğunu ve başka bir operasyon planladıklarını. Vatandaşların güvenliğini sağlamanın tek yolu onlara önleyici olarak saldırmaktır. O zaman SWAT, SI, şehirdeki tüm polisler, Büro'dan alabileceğimiz herkes ve kısa sürede ulaşabileceğimiz tüm askeri destekle ortaya çıkın."

Bunun üzerine sandalyemde geriye yaslandım, Murphy'nin ses tonundan ve olasılıklardan ürktüm.

Lanet olsun. Bahsettiği türden bir ateş gücü Denaryalıları bile duraksatabilirdi. Ve mevcut iklim göz önüne alındığında, *terörist komplo ezici bir güçle karşılık vermekle* eş anlamlıydı. Elbette, modern silahların çoğu doğaüstü hedefler üzerinde, bu konuda bilgisi olmayan birinin tahmin edebileceğinden çok daha az etkiliydi ama arı sokması kadar etkili olsa bile, *yeterince* arı sokması kalbe saplanan bir bıçak kadar ölümcül olabilirdi.

İnsanlık, genel olarak, doğaüstü politikada ikilemli bir role sahiptir. Bir yandan, doğaüstü dünyanın onlardan saklanmak için neredeyse hiç zahmete girmediği noktaya kadar, gerçeklikle açıkça başa çıkamadıkları için alay ediliyor ve hor görülüyorlar. Biraz şans verilse, ortalama bir insan en tuhaf karşılaşmaları "olağandışı ama olağan" olaylara indirgeyecektir. Kendilerini avlayan pek çok şey tarafından sürü hayvanı olarak adlandırılırlar ve genellikle onlarla oynar ve onlara eziyet ederler.

Öte yandan, kimse onları kışkırtmak da istemez. İnsanlık, korktuğunda ve öfkелendiğinde, doğaüstü dünyanın bile hesaba katmak istemediği bir güçtür. Meşaleler ve dirgenler, sayıları ve basit öfkeleriyle her zaman olduğu kadar ölümcüldür ve bana göre doğaüstü kalabalığın çoğu, insanlığın son yüzyılda ne kadar yıkıcı ve tehlikeli bir hale geldiğini çok az takdir ediyordu.

İşte bu yüzden kendimi Denaryalıların kızgın polislerle yüz yüze gelmesine izin vermek için çok cazip buldum. Gard'inki gibi beş ya da altı tüfek Mantis Girl'ü öldüremeyebilirdi ama onları tüm küçük böcekler için otuz ya da kırk çift ezici savaş botuyla takip ederseniz, Küçük Bayan Clamphands sayım için düşebilirdi.

Elbette tüm bunlar, ilgili insanların a) neyle karşı karşıya olduklarını bildikleri ve b) işi ciddiye aldıkları ve işi bitirmek için yeterince sıkı bir şekilde birlikte çalıştıkları fikrine dayanıyordu. Murphy ve Sıdaki adamlar durumu çok iyi kavrayabilirlerdi ama diğerleri kavrayamazdı. Bir asker filmi bekliyorlardı ama bunun yerine korku filminden fırlamış bir şeyle karşılaşacaklardı. Murphy'nin, Stallings'in ya da Chicago'daki herhangi birinin iblisler ve canavarlar hakkında konuşmaya başladıklarında kendilerini dinletebileceklerine bir an bile inanmadım.

Sanya'yı düşünerek tekrar başımı ovuşturdum. Belki de bunu daha kabul edilebilir terimlerle ifade etmeyi deneyebiliriz. Onlara "şekil değiştiren iblisler" yerine teröristlerin "deneysel coğrafi olarak tasarlanmış biyomimetik zırhlı giysilere" (ha-ha, anladınız mı?) sahip olduklarını söyleyebiliriz. Belki bu onlara işi bitirmek için ihtiyaç duydukları çerçeveyi verirdi.

Belki de olmazdı. Belki de bir kısırakla karşılaşp korkudan çığlık atmaya başlayacaklardı. Koordinasyon ve kontrol, özellikle de Denaryalıların elinde teknolojiyi patlatmaya yetecek kadar sihirli gücü olan biri varsa, pencereden dışarı çıkar. Sonra da panik, katliam ve terör başlardı.

"Bu bir fikir," dedim Murphy'ye. "Hatta belki uygulanabilir bir fikir. Ama zamanının geldiğini sanmıyorum. En azından henüz değil."

Gözleri masmavi parladı. "Ve karar verecek olan sensin."

Biradan bir yudum daha aldım ve şişeyi kasıtlı olarak tekrar yere bıraktım. "Görünüşe göre."

"Kim demiş?" Murphy talep etti.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Her şeyden önce," dedim sessizce, "tüm o ateş gücünü getirmiş olsanız bile, umabileceğiniz en iyi şey korkunç derecede kanlı bir

pahalıya mal olacak bir zafer. İkinci olarak, tüm bu meseleyi Konsey kanalları aracılığıyla çözme şansım var - ya da en azından tüyler uçuşmaya başladığında, kanlı kasabanın ortasında olmadığımızdan emin olabilirim."

"Ama sen-"

"Ve üçüncü olarak," diye devam ettim, "nerede bilmiyorum."

Murphy gözlerini kıstı ve sonra yüzündeki gerginliğin bir kısmı aniden kayboldu. "Bana doğruyu söylüyorsun."

"Genellikle öyle olur," dedim. "Bir iki gün içinde muhtemelen izlerini bulabilirim. Ama iş o noktaya gelmeyebilir."

Bir an için yüzümü inceledi. "Ama bu konuşmanın onları burada yaptıkları şeyden aldüşünmüyorsun."

"Hiç şansları yok. Ama umarım onları daha uzak bir yere gitmeleri için edebilirim."

"Ya siz entrikalar çevirirken birinin canı yanarsa?" diye sordu. "İnsanların dün gece yaşadıkları karşılaşmalar dikkat çekiyor. Şimdiye kadar kimse incinmedi ama bu değişebilir. Buna müsamaha göstermeye hazır değilim."

"Onlar başka bir şeydi," dedim yorgun bir sesle. "Halk için bir tehdit oluşturacağını düşünmediğim bir şey." Ona Summer'ın vurucularından bahsettim.

Birasının geri kalanını tek dikişte içti, sonra içini çekti. "Seninle hiçbir şey basit değil."

Alçakgönüllülükle omuz silktim.

"Sorun şu Harry," dedi sessizce. "Bu manyaklar son kez etraftayken cesetler vardı. Ve raporlar vardı. Birkaç tanık seni oldukça iyi tarif etti."

"Ve bundan hiçbir şey çıkmadı," dedim.

"Soruşturmadan ben sorumlu olduğum için hiçbir şey çıkmadı," diye düzeltti Murphy, sesi hafifçe keskinleşerek. "Dava hiçbir zaman kapanmadı. Ve eğer benzer olaylar tekrar gündeme gelirse, seni korumamın hiçbir yolu yok."

"Stallings yapmaz...?"

"John muhtemelen deneyecektir," dedi Murphy. "Ama Rudolph İçişlerinde merdivenleri tırmanıyor ve eğer bir bulursa bu konuda çılgılık atmaya başlayacak ve dava SI'nın kontrolünden çıkacak."

Bunun üzerine kaşlarımı çatarak şişemi parmaklarımın arasında yavaşça . "Şey," dedim, "bu işleri karmaşıktırabilir."

Murphy gözlerini devirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Kahretsin, Harry. Uzun zaman önce, departmanın daha iyi olacağı bazı şeyler olduğu konusunda sizinle hemfikirdim. Düdük çalıp alarm vermeyeceğime söz vermiştim.

"Ne zaman işler ürkütücü bir hal alsın." Hafifçe öne eğildi, gözleri dikkatle bakıyordu. "Ama ben bir polisim, Harry. Her şeyden önce. Benim işim bu şehrin insanlarını savunmak ve korumak."

"Peki ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bildiğinin en iyisi," dedi kızgınlık göstermeden. "Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum. Ama çok samimi olsan da yine de *yanılabilirsin*." Bunun kafasına iyice yerleşmesi için durakladı. "Ve eğer yanılıyorsan bu hayatlara mal olabilir. Korumaya yemin ettiğim hayatlara."

Hiçbir şey söylemedim.

"Benden sınırlarına saygı göstermemi istedin ve ben de gösterdim," dedi sessizce. "Senden de bu iyiliğe karşılık vermeni bekliyorum. Eğer bir an için bile bu işi senin halletmene izin vermenin masum hayatlara mal olacağını düşünürsem, sessizce kenarda durmayacağım. İçeri gireceğim ve elime geçirebildiğim her şeyi yanımda getireceğim. Ve eğer bunu yaparsam, tam desteğinizi bekliyorum."

"Ve bunun ne zaman sen mi karar vereceksin?" diye sordum. Bir milimetre bile kıpırdamadan yüzüme baktı. "Görünüşe göre."

Koltuğumda arkama yaslandım ve gözlerim kapalı biramı yudumladım.

Murphy burada tehlikede olan her şeyi bilmiyordu. Teşkilattaki herkesten daha fazla şey biliyordu elbette ama sadece kısmi bilgilerle hareket ediyordu. Yanlış bir karar verirse, işleri aklının alamayacağı kadar berbat edebilirdi.

Muhtemelen o da *benim hakkımda* aynı şeyi düşünmüştü, hem de birden fazla kez.

Bana güvenmesini istediğimde Murphy'den çok şey istemiştim.

Bu iyiliğe nasıl karşılık vermem ve hala kendime onun arkadaşı demem? Çok basit.

Yapamadım.

Eğer içeri girmeye karar verirse, bunu benimle ya da bensiz yapardı. Bu durumda benim varlığım kanlı bir zaferle bir felaket arasındaki fark anlamına gelebilirdi ve...

Ve birden Michael'ın kafa karışıklığına daha fazla empati duymaya başladım.

Gözlerimi tekrar açtım ve sessizce şöyle dedim: "CPD'yi getirmeye karar vererseniz, benimle işbirliği yapacaksınız. Ama bana inanmak zorundasınız: Bu tür bir çözümün zamanı değil."

Başparmağını ahşap masadaki bir yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ya o bina insanlarla dolu olsaydı, Harry? Aileler. Bu Denaryalılar yüzlerce kişiyi öldürebilirdi."

"Bana zaman ver," dedim.

Ellerini masanın kenarına koydu ve ayağa kalkarak yine aynı nötr gözlerle bana baktı. Konuşmaya başladığında midemde bir burkulma hissettim. "Keşke yapabilseydim," dedi, "ama-"

Barın kapısı menteşelerini zorlayacak ve eski ahşap duvarda izler bırakacak kadar sert bir şekilde çarparak açıldı.

Kapıdan bir şey . İlk başta ne olduğunu anlamakta zorlandım. Bir köpek kulübesine girmeye çalışan iri bir adam düşünün. Çömelip yanlamasına girmesi, her seferinde omuz atması ve kapı çerçevesine zarar vermemek için çok dikkatli hareket etmesi gerekir. Bu devasa, gri kürklü şey de öyle görünüyordu. Ama boynuzları ve toynakları vardı.

Gördüğüm tüm ogre ya da trollerden birkaç metre daha uzun olan devasa huysuz, kapıdan sonuna kadar sıkıca girdi ve sonra çömeldi. Baş, omuzları ve sırtının üst kısmı tavana yaslanmıştı. Garip bir şekilde kamburlaşarak odayı yavaşça taradı, altın rengi gözleri dikdörtgen göz etrafında parlıyordu. Kapalı yumruklarının her bir boğumu çıldırmış bir kavun büyüklüğündeydi ve havayı ağır, keskin bir hayvan kokusu dolduruyordu.

Kar sayesinde bar kalabalık değildi - sadece birkaç müdavim, artı Murphy ve ben. Ama öyle bile olsa, bu her gün görebileceğiniz bir şey değildi ve oda tamamen hareketsizdi.

Huysuzun bakışları üzerimde yoğunlaştı.

Sonra eğilerek masama doğru yürüdü. Mac vantilatörleri kapatan düğmeye doğru koştu, ama huysuzun yanından geçtiği ilk birkaç döner pervane onun kıvrık boynuzlarına sertçe çarptı ve paramparça oldu. Gözünü bile kırpmadı. Masamın yanında durup Murphy'yi inceledi, sonra kocaman, ağır bakışlarını bana çevirdi.

"Büyücü," diye gürledi o kadar derin bir sesle ki, onu duyabildiğimden daha iyi *hissedebiliyordum*. "Seninle küçük kardeşlerim hakkında konuşmaya geldim." Kaba adamın kocaman gözleri kısıldı ve yumrukları sıkılaştıkça mafsalları gemi halatları gibi gıcırdadı. "Ve onlara verdiğin zararlar."

Bölüm 17

Asamı aldım ve devasa huysuzla yüzleşmek için ayağa kalktım. Murphy beni çok ama çok geniş gözlerle izledi. "tarafsız bölge," dedim sessizce.

"Evet," diye onayladı huysuz. "Anlaşmalar tek başına boynunun kırılmamasını, kafatasının çatlamamasını sağlar."

"Ya da o kocaman kışın pişmemiş," diye cevap verdim, başımı kaldırıp çenemi dikerek. "Bunun kolay olacağını düşünmeye başlama, Tiny."

"Olabilir de olmayabilir de," diye gürledi hırçın adam. "Bu sorunun cevabını ancak tarla verebilir."

Olabildiğince sığ nefes aldım. İri yarı adam *kötü* kokmuyordu ama *çok* koktuğu da kesindi. "Konuş."

"Aramızda anlaşmazlık var, Kış'ın dostu," diye gürledi hırçın adam.

"Summer'ın da arkadaşı," dedim. "Bana mücevher falan verdiler." "Evet," dedi iri yarı huysuz adam. "Sarayıma iyi hizmet ettin, eğer Kraliçeme değil. O halde, iki genç akrabama karşı bu laneti kullanmanıza şaşırdım."

"Felaket mi?" Murphy sessizce söyledi.

"Demir," diye açıkladım. Huysuza geri döndüm. "Beni öldürmeye çalışıyorlardı.

Hayatta kalmak istedim."

"Her iki Divan'ın da hiçbir dostu felaketi bu şekilde kullanmaz büyücü," diye homurdandı huysuz adam. "Bunu bilmiyor muydun? sadece bir silahtan daha fazlasıdır ve neden olduğu acı da basit bir rahatsızlıktan daha fazlasıdır. Bedenimiz ve ruhumuz için kullandığın bir zehirdir."

Koca aptala ters ters baktım. "Beni *öldürmeye* çalışıyorlardı," diye tekrarladım, ama daha yavaş, bilirsiniz, böylece daha aşağılayıcı olacaktı. "Ben hayatta kalmak istedim."

Huysuz gözlerini kıstı. "O halde başladığınız gibi devam etmek niyetindesiniz?"

"Hayatta kalmaya niyetliyim," diye cevap verdim. "Bu dövüşü ben istemedim. Ben başlamadım o."

"Kaderinde her ölmek var ölümlü, erken ya da geç. Neden bununla yüzleşmiyorsun ve bu daha huzurlu bir geçiş mi yapacaksın?"

"Huzurlu mu?" Gülmemek için kendimi zor tutarak sordum. "Eğer savaşıyor

ölürsem, Ti-ny, her şeyin *olabileceği* kadar barışçıl olmamasını planlıyorum." Ona bir parmak salladım. "Seninle ve kardeşlerinle bir alıp veremediğim yok, Tiny.

beni öldürmeye çalışıyor. Geri çekil ve bu iş daha fazla çirkinleşmek zorunda kalmasın."

Hırçın homurdandı. Sesi bir damperli kamyonun dişlilerini gıcırdatmasına benziyordu. "Bunu yapmayacağım. Kraliçeme hizmet edeceğim."

"O halde benden aynısından başka bir şey beklemeyin," diye cevap verdim.

"*Winter*'ın hizmetinde bu şekilde mi davranacaksın?" diye sordu huysuz de-inanamıyordu. "Arctis Tor'un kalbine vuran sen misin? Karanlık Kraliçe'nin senin üzerinde ne etkisi var, ölümlü?"

"Üzgünüm Tiny, ama sandığın kadar özel değilsin. Ne zaman biri bana vurmaya kalksa böyle davranıyorum." Asamla ona el hareketi yaptım. "Eğer buraya beni yatıp ölmeye ikna etmeye geldiysen, geldiğin gibi gidebilirsin. Ve eğer benden sonra gelecek kişi sensen, kardeşlerinden daha fazla beynin olsa iyi olur, yoksa seni büyük bir söğüş ve pırzola yığını olarak bırakacağım."

Hırçın adam tekrar homurdandı ve bana sert bir baş selamı verdi. "O zaman dışarı çık. Ve bu işi çözelim."

Uh. Uh-oh.

Kötü adamlara -ya da duruma göre o kadar da kötü olmayan adamlara-kabadayılık göstermek bu işin bir parçası. Ama Tiny the Gruff'ın büyüklüğünde bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve çok fazla hazırlık yapmadan ona karşı şansımı denemek isteyeceğimi sanmıyordum. Ayrıca büyük olmanın illa ki aptal olmak anlamına gelmediğini de unutmamalıydım, hele ki onun içinde bulunduğu çevreye bakılırsa.

Aslına bakarsanız, Yaz Sarayı'nın üst kademelerindeki çoğu kişi olağanüstü miktarda karşı büyü biliyordu. Eğer Tiny'de geçmişte gördüğüm şeytani yeteneklerin yarısı olsaydı, düz bir dövüšte başım gerçekten belaya girerdi. Tek yapması gereken dışarıda durup beklemektir. Mac'in evinin sadece bir kapısı vardı.

Daha da kötüsü, Thomas ve Molly dışarıda Thomas'ın mavnasında bekliyordlardı ve mutlaka katılacaklardı. O noktada ne olabileceğinden emin değildim. Chicago'nun ortasında kavga edeceğimiz gerçeğini tamamen bir kenara bırakırsak, Kış ve Yaz Mahkemeleri'nin işleri dışında herhangi biri müdahale etmeye kalkarsa, huysuzun yakınlarda müdahale etmek için bekleyen bir desteği olabileceğini düşünmek. Molly'nin bir kavgada yapabilecekleri sınırlıydı ve Thomas herhangi bir kavgaya yaklaşmanın en iyi yolunun maksimum güç, hız ve saldırgan bir vahşilik olduğuna inanma eğilimindeydi.

İşler çok hızlı bir şekilde karışabilir.

Murphy silahını masanın üzerine koyup çok net, yüksek ve zorlayıcı bir ses tonuyla "Hiç sanmıyorum" dediğinde kimsenin ölmesine neden olmadan bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum

Kaba adam dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Mac de öyle.

Oradaki herkes de öyle. Ben de öyle.

Murphy doğruldu ve ayaklarını açarak devasa huysuza doğru döndü.

"Otoriteme karşı yapılan bu meydan okumanın geçmesine izin vermeyeceğim."

Huysuz başını bir yana eğdi. Boynuzları ahşap tavanda yarıklar açtı.

Mac irkildi.

"Hanımefendi?" diye gürledi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Murphy sordu.

"Bir leydi şövalye, bu ölümlü toprakların kalkan taşıyıcısı," diye yanıtladı huysuz adam. "Bir... kanun görevlisi, ya da sanırım öyle deniyor."

"Doğru," dedi sakince.

"Otoritenize meydan okumuyorum, Hanımefendi..." "Murphy," dedi.

"Dame Murphy," diye gürledi hırçın adam.

"Ama sen biliyorsun," dedi Murphy. "Korumaya yemin ettiğim birini tehdit ettiniz-

"

Kaba adam gözlerini kırıştırdı - bu onun ölçeğine göre kayda değer bir hareketti - ve şöyle bir baktı

Ben. "Bu büyücü mü?"

"Evet," dedi Murphy. "O bir Chicago vatandaşı ve ben de ona zarar vermek isteyenlere karşı onu korumaya ve savunmaya yeminliyim."

"Dame Murphy," dedi sert bir sesle, "bu mesele ölümcül bir mesele değil."

"Hiç de değil," dedi Murphy. "Bu adam Chicago'da yaşıyor. Şehre vergi ödüyor. Şehrin yasalarına bağlı." Bir an bana baktı ve ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Eğer vatandaş olarak başının ağrması gerekiyorsa, ki gerekiyor, o zaman her vatandaşa sunulan korumalardan yararlanması adil ve yasaldir. Bu nedenle benim korumam altındadır ve onunla olan her türlü benimle de olacaktır."

Kaba adam bir süre ona baktı, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Konumunuzdan tamamen emin misiniz, Bayan Murphy?"

"Oldukça eminim," diye yanıtladı.

"Bana ve akrabalarımaya yüklenen görevin seni öldürmemizi gerektirebileceğini bile bile mi?"

"Efendi Gruff," dedi Murphy, elini ilk kez silahının üzerine koyarak, "bir an için çelik kılıflı bir merminin etinize girerken nasıl bir his vereceğini düşünün."

Homurtu şaşkınlıkla kulaklarını oynattı. Yakındaki bir masanın yüzeyinden birkaç peçete . "Seelie Sarayı'nın yasal bir şampiyonuna bu tür felaket silahlarını mı doğrultacaksın?"

"Sizin durumunuzda, Efendi Gruff," dedi Murphy, "nişan almama pek *gerek yok*." Sonra silahı aldı ve Gruff'ın gözlerine doğrulttu.

Paniklemeye başladım. Sonra Murph'ün bununla nereye varacağını düşündüğümü anladım ve bir tezahürat yapmamak için kendimi zor tuttum.

Gruff'ın eklemleri tekrar patladı. "Burası," diye homurdandı, "tarafsız bölge."

"Chicago," diye cevap verdi, "hiçbir Anlaşmayı imzalamamıştır. Ben görevimi yerine getireceğim. görev."

"Bana burada saldırırsan," dedi huysuz adam, "seni ezerim."

"Beni burada ezersen," dedi Murphy, "Anlaşmaları bozmuş olacaksın. Kraliçeniz adına hareket ederken. Buraya gelmekteki amacınız bu muydu?"

Hırçın dişlerini gıcırdattı, değirmen taşlarının gıcırtısına benzer bir ses çıkardı. "Benim derdim seninle değil."

"Korumaya yemin ettiğim bir Chicago vatandaşının canını almaya kalkışırsanız, bunu benim kavgam *haline getirmiş* olursunuz Efendi Gruff. Kraliçeniz Chicago'nun ölümlü yetkililerine savaş ilan etmek ister mi? Böyle bir şey yapmanızı ister miydi?"

Kaba adam ona baktı, belli ki düşünüyordu.

"Hanımefendi haklı, Tiny," diye söylendim. "Burada beladan başka kazanılacak bir şey yok ve biraz zamandan başka kaybedilecek bir şey yok. Yürü git. Yakında beni tekrar bulacaksın."

Huysuz adam önce Murphy'ye, sonra da bana baktı. Daha az cesur ve korkusuz olsaydım, bir kavgadan kaçınmış olmayı umarak nefesimi tutardım. Hal böyle olunca, nefesimi daha çok kokuyu azaltmak için tuttum.

Sonunda huysuz adam başını Murphy'ye doğru eğdi, tavanlar daha fazla kazındı ve barmenler yüzlerini buruşturdu. "Cesaret," diye gürledi, "onurlandırılmalı. sen sandığımdan daha az insansın büyücü, bir ölümlünün arkasına saklanıyorsun, ne kadar cesur olursa olsun."

Olabildiğince sessizce uzun bir nefes verdim ve "Tanrım. Bir şekilde kendimle yaşamaya çalışacağım."

"Seni uzun süre yormayacak. Buna söz veriyorum." Kaba adam Murphy'ye bir kez başını salladı, sonra döndü ve sıkıştığı yerden dışarı fırladı. Kapıyı bile arkasından kapattı.

Murphy nefesini bıraktı ve silahını omuz kılıfına yerleştirdi. İki ya da üç denemesini aldı.

Zayıf bacaklarımın üzerinde sandalyeme çöktüm. "Sen," dedim Murphy'ye, "şu anda çok ateşlisin."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Oh, şimdi fark ettin." Kapıya baktı. "Gerçekten gitti mi?"

"Evet," dedim. "Sanırım öyle. Yaz Mahkemesi tam olarak tatlı ve hafif değil, ama onur kavramları var ve eğer bir peri söz verirse, bunun için iyidir."

Mac onu nadiren gördüğüm bir şey .

Barın altından üç siyah şişe çıkardı ve masaya . Şişelerin kapaklarını açıp birini benim önüme, diğerini Murphy'nin önüne koydu ve üçüncüsünü kendine ayırdı.

Şişeyi elime aldım ve kokladım. Biraya aşına değildim ama ağzımı sulandıran zengin, topraksı bir aroması vardı.

Mac tek kelime etmeden şişesini kaldırarak Murphy'yi selamladı.

Ben de ona katıldım. Murphy başını yorgunca salladı ve selama karşılık verdi.

Birlikte içtik ve dilim bugünden sonra herhangi bir biranın muhtemelen acı bir hayal kırıklığı olacağına karar verdi. Sayamayacağım kadar çok lezzet bir araya gelerek, hakkında konuşmak için bir haftam olsa bile tarif edemeyeceğim bir şeye dönüştü. Daha önce hiç böyle bir şey içmemiştim. Tanrı'nın birasıydı.

Mac gözleri kapalı bir şekilde şişeyi bir dikişte bitirdi. İçkiyi bıraktığında Murphy'ye baktı ve "Cesurca bir işti" dedi.

Murphy'nin yüzü rahatlamaktan ve birasına en az benimki kadar olumlu bir tepki vermekten kızarmıştı. Mac'in bunu görebileceğinden şüpheliydim ama Murph'ü onun da kızarmaya başladığını görecektim kadar uzun zamandır tanıyordum.

Mac bara geri döndü, Murphy ve beni şişelenmiş ambrosia'mızı bitirmeye bıraktı.

"Tamam," dedi Murphy zayıf bir sesle. "Nerede kalmıştık?"

"Bana hatalı olduğumu ve Chicago Polisi'nin müdahale etmesi gerektiğini düşündüğünü söylemek üzereydin."

"Oh," dedi Murph. "Doğru." Bir süre giden huysuzun ardından baktı. "O şeyin bize sıkıntı veren iki gruptan daha iyi olanından olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet," dedim.

"Doğaüstü güçlerle üç kez karşı karşıya geldik," dedi sessizce. "İki kez kötü sonuçlandı."

Polisleri *kastediyoruz* tabii ki. Başımı salladım. Bu olaylardan birinde ortağı Ron Carmichael ölmüştü. O bir melek falan değildi ama iyi bir adam ve sağlam bir polisti.

"Pekâlâ," dedi sessizce. "Şimdilik beklemeye razıyım. Ama bir şartla."

"Adını söyle."

"Bundan sonra ben varım. Belli ki sizi büyük, kötü tekelerden koruyacak birine ihtiyacınız var."

. "Evet, tabii ki."

Son birasını kaldırdı. Ben de benimkini kaldırdım.

Onları tokuşturduk, bitirdik ve birlikte kışın soğuğuna geri döndük.

Bölüm 18

", " dedim. "Bu savaş konseyini göreve çağırıyorum."

Hepimiz küçük oturma odamın etrafında oturmuş Burger King yiyorduk. Thomas ve Molly McDonald's için oy kullanmışlardı ama ben ödediğim için onlara sert bir şekilde bunun bir demokrasi olmadığını ve Burger King olduğunu söyledim.

Krala selam olsun, bebeğim.

Murphy tüm bu karşısında gözlerini devirdi.

"Savaş konseyi mi?" Molly gözlerini kocaman açarak sordu. "Başka bir savaş konseyi mi kuracağız?"

Savaş mı?"

"Bunu bir tür metafor olarak söyledim," dedim ketçaptan emin olurken- Burgerimdeki hardal oranı kabul edilebilir sınırlar içindeydi. "Bir sonraki adıma karar vermem gerekiyor ve son zamanlarda kafama birkaç kez darbe aldım. Beynimin biraz yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Bunu şimdi , değil mi?" Thomas mırıldandı.

"Sessiz ol," diye . "Burada amaç faydalı düşünceler üretmek." "Komik olanlar değil," dedi Molly bir kahkahayı bastırarak.

Ona baktım. Bir patates kızartması yedi.

Murphy diyet kolasından bir yudum aldı. "Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeden size ne kadar tavsiyede bulunabileceğimi bilmiyorum" dedi.

"Sana arabada söyledim," dedim. "Kararmış Denarius Şövalyeleri." "Düşmüş melekler, kararmış eski paralar, psikopat katiller, anladım," dedi Murphy.

"Ama bu bana yeteneklerinin ne olduğunu göstermiyor."

"Haklı," dedi Thomas sessizce. "Bu adamlar hakkında pek bir şey söylemedin."

Bir nefes verdim ve hamburgerden büyük bir ısırık aldım, böylece çiğnerken düşünmek için bir anım oldu. "Bu şeylerin yapabildiği çok şey var," dedim ward'dan sonra. "Çoğunlukla, sikkeler kullanıcılarının fiziksel formlarını normal bir insan vücudundan daha iyi bir dövüğe uygun hale getirmelerine izin veriyor gibi görünüyor."

"Savaşta şekil değiştirme," dedi Molly. "*Harika*."

"Hiç hoş değil," dedim ona. Sonra durakladım ve itiraf ettim, "Tamam, belki biraz. Onları incitmeyi zorlaştırıyor. Onları daha hızlı yapıyor. Onları çeşitli silahlarla donatıyor. Pençeler, dişler, bu tür şeyler. Örneğin Cassius zehirli bir ısırığı varmış gibi görünüyordu. Ursiel'in kullanıcısı pençeleri, dişleri ve boynuzları

olan devasa bir ayıya dönüşebiliyordu. Bir diğeri saçlarını milyonlarca canlı titanyum bıçağa dönüştürüyordu.

ve duvarlardan ateş ediyordu. Yirmi ya da otuz metre kadar uzanıyordu."

"Benim de müşterilerim var," diye takıldı Thomas.

Murphy gözlerini kırptırdı ve ona baktı.

Boğazımı temizledim ve Thomas'a bir bakış daha attım. " diğeri, Nicodemus, hiç şekil değiştirmiyor gibiydi ama lanet gölgesi duvardan fırlayıp seni boğabiliyordu. Çok ürkütücüydü."

"Hepsinin üniforması falan yok mu?" Molly sordu.

"Yakınından bile geçmiyor," diye cevap verdim. "Düşmüşlerin her birinin kendine özgü tercihleri var gibi görünüyor. Ve bu tercihlerin kendilerini sikkelerin farklı sahiplerine farklı şekilde uyarladığından şüpheleniyorum. Quintus Cassius'un Düşmüşleri'nde bir yılan motifi vardı ve Cassius'un büyüğü de oldukça yılan yoğunlu. Ama o Ursiel'den tamamen farklıydı, o da bu sabah gördüğüm Mantis Kız'dan tamamen farklıydı, o da gördüğüm diğer Denaryalılarından farklıydı."

Murphy başıyla onayladı. "Başka bir şey var mı?"

"Serseriler," dedim. "Daha çok bir tarikat gibi, gerçekten. Nikodimus'un dilleri kesilmiş birkaç müridi vardı. Fanatiklerdi, ağır silahları vardı ve düşmanları tarafından yakalanmaktansa intihar edecek kadar çılgındılar."

Yüzünü buruşturdu.

"Havaalanı mı?" "Evet."

"Bu mı?"

"Hayır," dedim. "Nicodemus'un da böyle... bekçi köpekleri vardı sanırım. Ama onlar köpek değildi. Ne olduklarını bilmiyorum ama çirkinlerdi, hızlı koşuyorlardı ve büyük dişleri vardı. Ama onları tehlikeli yapan tüm bunlar değil."

"Hayır mı?" dedi Thomas. " zaman

ne?" "Düşmüşler," diye cevap verdim.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Onlar zamandan daha eski varlıklar ve iki bin yıllarını fani dünyanın ve fani zihnin inceliklerini öğrenerek geçirmişler," dedim sessizce. "Bizim tam anlamıyla kavramaya başlayamayacağımız şeyleri anlıyorlar. Her numarayı gördüler, her hareketi öğrendiler ve her para tutuşunda ön koltukta oturuyorlar - tabii zaten sürücü koltuğunda değillerse. Her birinin mükemmel bir hafızası, hemen elinin altında bir bilgi kütüphanesi ve beyninde danışman olarak dolaşan Kardinal Richelieu'yu Rahibe Teresa'ya benzeten bir entrikacı var."

Thomas bir an kaşlarını çatarak bana sertçe baktı. Görmezden gelmeye çalıştım.

Onu.

Murphy başını salladı. "Özetleyelim: Bir deli çetesi, saldırgan hayvan sürüleri ve insanüstü zekâya sahip bozuk paralar tarafından desteklenen, bilinmeyen sayıda ve bilinmeyen yeteneklere sahip düşmanlar." Bana bir bakış attı. "Ne kadar çok şey bilmediğimizi düşünürsek, bunun için plan yapmak biraz zor."

"O zaman bundan sonra yapacağımız şey bu, değil mi?" Molly çekingen bir tavırla sordu. "Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek mi?"

Thomas Molly'ye bir bakış attı ve bir kez başını salladı. "Bunu yapmak için onları bulmamız gerekecek," dedim.

"Bir izleme büyüsü mü?" Molly önerdi.

"Elimde çalışacak örnek yok," diye cevap verdim. "Olsa bile, ekiplerinden biri *Mab'ın* kehanet büyülerini gizlemeyi başardı. Ben Mab'ın ligine yakın bile değilim. Benim büyülerim bir işe yaramaz."

Murphy, "Eğer bu kadar kalabalık bir maiyetleri varsa, herkesin görebileceği her yerde göze çarpacaklardır," diye düşündü. "Kimsesi olmayan bir kabadayı çetesi mi? Eğer Denaryalıları şehirdeyse, bu onları nispeten daha kolay tespit etmemizi sağlar."

"Geçen sefer Undertown'da saklanıyorlardı," dedim. "İnanın bana, orada kötülük için bolca yer var."

"Peki ya ruhlar dünyası?" Thomas sessizce sordu. "Elbette bize bir şeyler söyleyebilecek bir iki varlık vardır."

"Muhtemelen," dedim. "*Loa*'lardan bir ya da ikisiyle konuşuyorum. Ama bu tür bilgiler ya pahalıdır ya da güvenilmezdir. Bazen ikisi de. Ve kimden bahsettiğimizi unutmayın. Düşmüşler ruhlar dünyasının ağır toplarıdır. Kimse onlarla karşı karşıya gelmek istemez."

Molly sinirli bir ses çıkardı. "Onları büyüyle izleyemiyorsak ve fiziksel olarak bulamıyorsak, onlar hakkında nasıl daha fazla şey öğrenebiliriz?"

"Aynen öyle evlat," dedim. "Dolayısıyla tüm bu 'savaş konseyi' konsepti."

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Sonra Murphy dedi ki, "Bu işe yanlış açıdan bakıyoruz."

"Eh?" Esprili bir şekilde söyledim.

"İyi adamlar gibi düşünüyoruz. Kötü adamlar gibi düşünmeliyiz. Onların neyle yüzleşmek ve neyi atlatmak zorunda olduklarını anlamalıyız."

Biraz öne eğildim ve devam etmesi için başımı salladım.

"Bu durumun doğaüstü yönleri hakkında çok fazla bilgim yok," dedi. "Bu Denaryalıları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama Marcone hakkında bazı şeyler biliyorum. Örneğin, bir takım bilinmeyen özellikleri olsa bile

devralmak isteyen derlings, kişisel olarak sadık olan ya da onu kendilerine büyük kazançlar sağlayacağını düşünen daha fazla kişi var."

"Evet," dedim başımı ona doğru eğerek. "Yani?"

"Yani onu nereye götürdülerse, Marcone'nin ağının ulaşamayacağı bir yerde olmalı. Göz önünde saklanmadıklarından neredeyse emin olabiliriz."

Homurdandım. "Cehennem çanları, evet. Sadece bu da değil, Marcone önceden plan yapıyor. Panik odasını hazırlamıştı. Aslında..." Gözlerim büyüdü. "Gizli sığınağınızın yeri son derece gizli olmalı, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Molly. "Herkes biliyorsa saklanma yerinin ne anlamı var?"

"Denaryalıları onun nereye gittiğini tam olarak biliyorlardı," dedim. "O binanın savunmasını yıkmak için yaptıkları büyü anlık bir büyü değildi, çok karmaşıktı. Önceden planlanmıştı."

"Orospu çocuğu," diye küfretti Thomas. "Marcone'nin örgütünden biri onu ispiyonlamış."

"Yani eğer fareyi bulursak..." Murphy anladığını söyledi.

"Nickelhead'lere giden bir iz bulabiliriz," diye bitirdim sert bir sırtışla. "Bu savaş konseyi konsepti parlak bir fikir miydi neydi?"

Molly titredi. "Nickelheads."

"Benim bir yeteneğim var," dedim alçakgönüllülükle. Sonra alçak sesle ekledim, "Ve kıkırdamayı kes. Büyücüler kıkırdamaz. İmaj için kötüdür."

Molly kıkırdamasını bir lokma daha patates kızartmasının içine gömdü.

Kolamı hüpürdeterek içtim ve Murphy'ye döndüm. "Yapmamız gereken şey Marcone'yi kimin arkadan bıçaklayacağını bulmak. Güvenli evin yerini bilecek kadar yüksek mevkide olan ve Marcone'nin yokluğundan çıkar sağlayacak birini."

Murphy, "Muhbirin suç ortağı olduğunu varsayıyorsunuz," dedi. "Bu her zaman doğru olmayabilir. Birisi yanlışlıkla bilgi vermiş ya da işbirliği yapmaya zorlanmış olabilir."

Bunu düşünmek için durakladım. "Doğru. O halde işe güvenli evi kimin ele vermiş *olabileceğine* bakarak başlamalıyız."

Murphy parmaklarını koyu altın rengi saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. "Dürüst olmak gerekirse, SI'nin ekiple yolları pek sık kesişmiyor. Öğrenmek için birkaç arama yapmam gerekecek."

Thomas parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "FBI'nin elinde daha fazlası vardır, değil mi?"

"Rick denen adamı tanıyorsun, değil mi?" Molly söyledi. "Hani şu pislüğün beni sorgulamasına yardım eden?"

Murphy'nin gözleri kısıldı. Tam olarak kabul etmeyen ama tam olarak inkâr da etmeyen bir ses çıkardı. Murphy'nin eski kocasıyla sorunları var.

Molly'nin Murphy'nin yüzündeki ifadeyi anlaması yaklaşık yarım saniye sürdü. Bir an için çaresizce odanın etrafına bakındı. "Ee, Harry, Bay'ın nesi var? Buraya geldiğimizden kütük gibi uyuyor."

"Bu da bizi sorunun ikinci kısmına getiriyor," dedim. "Yazlık Saray'daki tetikçiler. Sanırım evimi gözetim altında tutma ihtimalleri yüksek."

Thomas bir kaşını kaldırdı. "İçeri giren bir şey hissetmedim."

"Barın ön kapısından girerken hiçbir şey hissetmedin, ei-ther," dedi Murphy küstahça.

"Bloğun etrafında dönüyordum," dedi Thomas sinirli bir şekilde. "Lanet olası bir kar fırtınasının ortasında ve sen hâlâ park yeri bulamıyorsun. Bu şehirden nefret ediyorum."

"Buranın her tarafına yayılmış uyarı büyüleri var," dedim. "Herhangi bir şey bir blok öteye yaklaşırsa muhtemelen haberim olur. Ve Mouse'u gizlice geçmek için sabah erken kalkmanız gerekiyor."

Molly'nin önünde oturan ve tavuklu sandviçine duygulu gözlerle bakan Mouse bana baktı ve kuyruğunu salladı.

"Eğer çok yakın olsalardı, bunu bilirdim. Muhtemelen gevşek bir halka şeklinde dağılmışlar, kimin gelip gittiğini izliyorlar," dedim. "O huysuzlar benim dairemin kapısını istemezler, en azından henüz. İkincil hasarın olmayacağı bir yerde savaşmayı tercih ediyorlar. Ama içimden bir ses bu karda pek de iyi durumda olmadıklarını söylüyor."

Molly kaşlarını çattı. "Mab'ın senin için hava durumunu etkilediğini mi düşünüyorsun?" "Belki de devam eden rekor kar yağışı bir tesadüftür," dedim. "Ama eğer öyleyse, çok uygun."

"Senin için hiçbir şey kolay değil Dresden," dedi Murphy.

"Tam olarak demek istediğim bu." Çenemi ovuşturdum. Tıraş olmam gerekiyordu ama zonklayan burnum zaten yeterince kötüydü, bir de bu karmaşaya birkaç jilet çentiği eklenmesin. Ellerimin sabit duracağına güvenmiyordum. Etrafta çok fazla korkutucu şey hareket ediyordu ve eğer başımı ne kadar aştığımı düşünecek kadar uzun süre durursam, bir deliğe girip onu da peşimden sürükleyebilirdim.

Düşünme, Harry. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında çok şey biliyorsun. Analiz et, karar ver ve harekete geç.

"Tamam. Summer ekibinin bizi içeri girerken gördüğünü varsayabiliriz. Buradan ayrılmadığımız sürece, hâlâ burada olduğumuzu varsayacaklardır."

Molly dedi ki, "Aha. Beni neden çağırdığınızı merak ."

Ona göz kırptım. "Kendini tanı, çekirge. Evet. Ayrıldığımızda, Gruffs ve ekibinin fark etmediğinden emin olmanı istiyorum. Umarım bu bize biraz daha zaman kazandırır ve onlar sabırlı avcıyı oynayıp kendimi tekrar ifşa etmemi beklerler."

"Heh," diye kıs kıs güldü Thomas. "Kendini göster."

Murphy ona bir soğan halkası fırlattı, o da yakalayıp ağzına attı.

"Bu arada, oynaman için yeni bir oyuncağım var Thomas."

Ağabeyim kaşlarını kaldırdı ve dikkatini bana odakladı.

Küçük yatak odama girdim ve elimde küçük bir heykelcikle geri döndüm, Gumby'yi her şeyden çok andıran kaba bir kil figürü. Onu ağzıma götürdüm ve üzerine nefes verdim, sonra bir kelime mırıldandım ve "Yakala" dedim.

Thomas'a attım. Kardeşim onu yakaladı ve-

-Birdenbire Thomas'ın sandalyesine uzun boylu, sağlıklı görünemeyecek kadar sırik gibi ve yakışıklı olamayacak kadar pürüzlü bir adam oturdu, onun kıyafetlerini giymişti. Saçlarında kısa dalgalar vardı ve sürekli buruşuk görünüyordu. Gözleri az uykudan dolayı biraz çökmüştü ama güçlü ve temiz çenesinin çizgisi onu normalde görüldüğünden daha sert ve keskin gösteriyordu.

Cehennem çanları. Gerçekten böyle mi görünüyordum? Belki de makyaj falan yaptırmam gerekiyordu.

Murphy nefesini tuttu ve yeni görünümüyle Thomas'la benim aramda ileri bir geri baktı. Molly tepkisini gizlemeye çalışmadı ve sadece "*Harika*" dedi.

"Ne?" Thomas sordu. Konuşan kişi bana benzese de kardeşimin sesi değişmemişti ve hamburgerinden kalan ketçap lekesi hâlâ ağzının bir tarafında duruyordu. Bir an etrafına bakındı, sonra kaşlarını çattı, ayağa kalktı ve banyomdaki çekmecedeki küçük tıraş aynasında kendine bakmak için yatak odama girdi. "İnsanları çirkin üvey kardeşlerine dönüştüren bir oyuncak bebek icat ettin, öyle mi?"

"Kendine gel güzel çocuk," diye .

"Görünümü tamamlamak için burnumu kırmana izin vereceğimi sanıyorsan, çıldırmışsın demektir."

Homurdandım. "Evet, bu bir sorun. Bitirdiğim günkü gibi görünecek şekilde ayarlamam gerekiyordu."

"Sorun değil," dedi Molly hemen. "Makyaj alıp en azından gözlerini düzelteceğim. Burnu için ne bilmiyorum ama uzaktan bakınca düzgün görünecektir."

"Eğer sana benziyorsa, Harry," dedi Murphy, "bu bir tür düşmanca dikkat çekeceği anlamına gelmez mi?"

Thomas homurdandı ve yüzü ketçaptan arınmış bir halde yatak odamın kapısında belirdi. "Harry her *zaman* böyle dolaşıyor. *Bu* korkunç olurdu. Birkaç saat idare edebilirim."

"Bana şirinlik yapma," dedim. "Bize iki ya da üç saat zaman verin ve sonra yola çıkın. Yollarda kalın ve ilerlemeye devam edin. Etrafınızı sarmalarına fırsat vermeyin. Cep telefonun yanında mı?"

"Sanırım," dedi. "Ama ikinizin etrafında ne kadar çok takıldığımı ve kötü havayı göz önüne alırsak, işe yarama ihtimalinin düşük olduğunu söyleyebilirim." Homurdandım ve ona deri pardösümü ve asamı fırlattım. Onları yakaladı ve kaşlarını çattı. "Bunları istemediğine emin misin?"

"Sadece onları kaybetme," dedim. "Eğer huysuzlar giymeyen bir ikizimi görürlerse, bir şeyler döndüğünü hemen anlarlar. Amaç, en başta şüphelenmelerini engellemek. Tılsım altı, belki yedi saat daha dayanır. Düştüğünde, buraya geri dön."

"Evet, evet," dedi Thomas pardösümün içine kayarak. İllüzyon büyüsü bu şeyin ona uymasını sağlamadı ve kollarıyla oynaması gerekti ama her zaman üzerimde olduğu gibi görünüyordu. "Karrin, aptalca bir şey yapmasına izin verme."

Murphy başını salladı. "Denerim. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin." Ceketini aldı ve omuzlarını silkti. "Nereye gidiyoruz?"

"Gard'a dönelim," dedim. "Carpenter'ın yerine. Bahse girerim Marcone, tam da böyle bir durumda izini bulması için ona saçından bir örnek bırakmıştır."

"Ama Nickelhead'lerin sahip olduğu gizleme büyüsünü aşamayacağınızı söylemişsiniz."

"Muhtemelen hayır. Ama Marcone'yi tanıyorsam, halkından saç da kan örnekleri de topluyordu. Yardıma ihtiyaçları olduğunda onları bulmak için ya da..."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Erken emekliliği değerlendirirlerse."

"Gard'ın sızıntıyı bulma konusunda bize içeriden bir ipucu verebileceğini umuyorum."

dedi.

Bu sırada Molly elinde makyaj setiyle Thomas'ın yanına koştı ve Yüzünü değiştiriyordum. Thomas'ın yüzü illüzyonun çenesiyle aynı hizadaydı, biraz daha aşağıda olmasa bile, ama Molly'illüzyon sihrimin temellerini . İllüzyonlar konusundaki becerim oldukça basitti ve

ciddi bir incelemeye dayanabilirdi. Molly gözlerini kıstı ve bunun ötesini görebildi.

Elbette, insanların ilk etapta ona dikkatle bakmaları için iyi bir nedenleri olmasını engellemeyi başarabilerseniz, illüzyonu tamamen ikna edici hale getirmeniz gerekmez. Illüzyonun süslü olması gerekmez - asıl önemli olan arkasındaki yanlış yönlendirmedir.

Molly gençlik kültürünün Goth akımına kapılmıştı ve bu makyajına da yansımıştı. Thomas'ın gözlerini koyulaştırmak için bol miktarda mavi, mor ve kırmızıya sahipti ve yüzünün illüzyonu, şişmiş burun hariç, kendiminkine oldukça yakın bir görünüme büründü.

", " dedim. "Murph, sen sürüyorsun. Molly, sakıncası yoksa."

Çırağım aceleyle ceketini çekerken sırttı. Sonra dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı, kaşlarını sertçe çattı ve mırıldanarak elini bana salladı. Çocuğun örtüsünün ince bir jöle tabakası gibi üzerime yapıştığını hissettim, hafif ve kaygan bir his. Sanki her şeye puslu yeşil bir suyun içinden bakıyormuşum gibi dünya biraz bulanıklaştı ama Murphy'nin yüzü sırtıtmaya başladı.

"Bu çok iyi," dedi. "Onu hiç göremiyorum."

Molly'nin yüzü büyüüyü sürdürürken konsantrasyonla kaplanmıştı ama Murphy'ye baktı ve onaylarcasına başını salladı.

"Doğru," dedim. ", Mouse."

Köpeğim ayağa fırladı ve kuyruğunu sallayarak hevesle yanıma geldi.

Murphy bana doğru baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Eğer Gruff'lar bunu yemezse, alabileceğim tüm erken uyarıları almak istiyorum," dedim.

Onu.

Sesini alçalttı ve mırıldandı, "Ve belki biraz gerginsin palto ve asa olmadan dışarı çıkma konusunda ne

düşünüyorsun?" "Belki," dedim.

Sadece yarım bir yalandı. Hakaret içeren bir lakap olsun ya da olmasın, ceket ve personel olsun ya da olmasın, neyle karşı karşıya olduğumuzu düşündükçe daha da endişeleniyordum.

Gergin değildim.

Çok korkmuştum.

Bölüm 19

Chez Carpenter'a vardığımızda hava kararmıştı ve Murphy "Biri bizi takip ediyor" dediğinde garaj yoluna dönmek için yavaşlamaya başlamıştık.

Murphy'nin Satürn'ünün arkasında çömeldiğim yerden hemen, "Sürmeye devam et," diye bağırdım. Kendimi golf sahasında saklanmaya çalışan bir köstebek gibi hissediyordum. "Evin önünden geç."

Murphy yeniden hızlandı, karla kaplı sokaklarda çok yavaş ve dikkatli bir şekilde hızlandı.

Başımı arkamızdaki geceye bakacak kadar kaldırdım. Mouse da benimle birlikte ayağa kalktı ve ben bakarken arka camdan dışarıya dikkatle ve ciddiyetle baktı. "Farlarından biri biraz sola dönük olan araba mı?" diye sordum.

"İşte o. Yaklaşık on dakika önce gördüm. Plakasını görebiliyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Bu karda ve onun ışıkları gözlerimdeyken olmaz."

Molly döndü ve yolcu koltuğunda diz çökerek arka camdan içeri baktı. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Molly, otur yerine," diye tersledi Murphy. "Gördüğümüzü bilmelerini istemiyoruz-"

Arkamızdaki arabanın farları daha da parladı ve yaklaşmaya başladı. "Murph, onu gördüler. İşte geliyorlar."

"Özür dilerim!" Molly söyledi. "Özür dilerim!" "Kemerlerinizi takın," diye bağırdı Murphy.

Murphy hızlanmaya başladı ama takipçimiz birkaç saniye içinde mesafeyi kapattı. Farlar daha parlak hale geldi ve büyük, eski, gırtlaklı bir motorun kükremesini duyabiliyordum. Arka koltuğa tırmandım ve emniyet kemerini tırmaladım ama Mouse tokenın diğer tarafında oturuyordu ve ben onu altından çekip alamadan Murphy "Dayan!" diye bağırdı.

Çarpışmalar her zaman beklediğimden daha gürültülü olur ve bu da bir istisna değildi. Takip eden araba saatte belki kırk mil hızla Saturn'ün arkasına çarptı.

Metal çıgılık attı.

Fiberglas

paramparça oldu.

Koltuğuma doğru geri savruldu ve ardından sürücü koltuğunun arkasına çarpıldım.

Fare de etrafta zıpladı. Molly
çığlık attı.

Murph küfretti ve kırdı.

Daha kötüsü de olabilirdi. Murphy darbeyi hafifletecek kadar hız kazanmıştı ama Saturn karlı sokaklarda bir dönüşe geçti ve zarif, ağır çekim bir baleyle döndü.

Burnumu Murphy'nin koltuğunun arkasına çarpmak pek iyi hissettirmedi. Hatta o kadar iyi hissettirmedi ki birkaç saniyeliğine neler olup bittiğini unuttum. Arabanın döndüğünü ve sonra da devasa bir kar yığınının yanlamasına çarptığını hayal meyal fark ettim.

Satürn'ün motoru öksürdü ve öldü. Çarpan kalbim kulaklarıma gök gürültüsü, burnuma ise acı veriyordu. Yakınlarda bir yerde açılıp kapanan bir araba kapısının sesini zar zor duydum.

Murphy'nin sandalyesinde döndüğünü ve "Silah" diye bağırdığını duydum. Silahını çekti, emniyet kemerini çözdü ve kapısını denedi. Beyaz bir duvara çarpmıştı. Hırladı ve sersemlemiş Molly'nin kucağına sürünerek kapıyı açmaya çalıştı.

Arabanın diğer tarafına geçtim ve açılana kadar kapıyı tırmaladım. Açıldığında caddenin ortasında iki kapısı da açık, rölantide çalışan, hafifçe parçalanmış bir araba gördüm. İki adam karların arasından bize doğru geliyordu. Birinin elinde pompalı tüfeğe benzeyen bir şey vardı ve ortağının da iki elinde otomatik bir silah vardı.

Murphy kendini arabadan dışarı attı ve bir tarafa doğru fırladı. Nedenini anlamak zor değildi; eğer hemen ateş etmeye başlasaydı, Molly herhangi bir karşılık ateşinin hizasında olacaktı. Murphy hızla hareket etti, yere olabildiğince yakın çömeldi ama bunu yapmak ona çok değerli bir saniyeye mal oldu.

Tüfek kükredi ve ateş püskürttü.

Patlama Murphy'yi bir balyoz darbesi gibi yere yıktı-
mer.

Bu manzara karşısında karmakarışık beynim pelteye döndü. İrademi topladım ve
ve "*Ventas servitas!*" diye bağırdı.

Uzattığım parmaklarımdan rüzgar çıktı. Rüzgârı saldırganların önündeki karla kaplı zemine ve ani bir fırtınayla uçuşan buz ve kar parçaları silahlı adamları yuttu.

"Molly!" diye bağıırken baskıyı sürdürerek büyüyü devam ettirdim.
Murphy'ye git! Peçe ve ilk yardım!"

Molly başını salladı ve bana cam gözlü bir bakış attı ama arabadan çıktı ve sendeleyerek Murphy'nin yanına gitti. Bir saniye sonra ikisi de gözden kayboldu.

Rüzgar büyüsünü bıraktım. Gale kuvvetinde bir rüzgârı devam ettirmek için yeterli havayı hareket ettirmek herkesin düşündüğünden çok daha fazla iş. Dönen rüzgâr girdapları, yarım düzine dönen kar sarmalının içinde dans eden buz şeytanları dışında hava yine durgunlaştı. İki silahşör ortaya çıktı, yere çömelmişlerdi, gözlerini rüzgârdan ve yakıcı buz parçalarından korumak için kollarını hâlâ yukarı kaldırmışlardı.

Asamı özledim. Tozluğumu ıskaladım. Ama paltomun cebinden çıkarıp kötü adamlara doğrulttuğum 44'lük tabancayı ıskalamadım, sol elimi kaldırıp paltomun kolunun altındaki kalkan bileziği salladım.

İki silahlı adamdan birini tanıdım, elinde tabancası olanı. Adı Bart mıydı neydi, kiralık bir kas gücüydü -ucuz bir kas gücüydü ama en azından ödediğinizin karşılığını alıyordunuz. Bart, birinin kaburgalarının kırılmasını istediğinizde aradığınız türden bir adamdı.

Diğer adam da tanıdık geliyordu ama adını koyamıyordum. Hadi ama, kıyafet barlarında takılıp herkesi tanımıyor değildim. Tek bilmem gereken Murphy'yi vurmuş olmasıydı.

Doğruca onlara doğru yürümeye başladım ve belki on beş metre kala durdum. Oraya vardığımda nihayet gözlerindeki buz ve karı temizliyorlardı. Görüşlerini geri kazanmalarını beklemedim. Dikkatlice nişan aldım ve tüfekli çocuğun sağ dizine bir kurşun sıktım.

Çılgılık atarak yere düştü ve çılgılık atmaya devam etti.

Bart bana doğru döndü ve iki silahını da kaldırdı ama kalkan bileziğim hazır. İrademle bir çaba gösterdim ve Bart'la aramda parıldayan, yarı saydam bir sil- ver gücünden oluşan bir yarım küre titreşerek canlandı. İki otomatik silahını da üzerime boşalttı ama su tabancası da kullanabilirdi. Kalkanım her atışı yakaladı ve mermileri çevremizdeki evlerden birine değil de havaya savuracak şekilde açısını değiştirdim.

Bart'ın silahları boş tıkladı.

Kalkanı indirdim ve o yeni şarjör bulmak için ceplerini karıştırırken tabancamı kaldırdım. "Bart," diye azarladım onu, "Bunu iyice düşün."

Olduğu yerde dondu kaldı ve sonra ellerini yavaşça cebinden uzaklaştırdı-
ets.

"Teşekkür ederim. Tahmin et şimdi ne yapmanı istiyorum?"

Silahlarını bıraktı. Bart otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve yakışıklıydı, uzun boyluydu, zamanının çoğunu spor salonunda geçiren bir adamın yapısına sahipti. Küçük çakal gözleri vardı, karanlık ve parıltılıydı. Sanki olası kaçış yollarını arıyormuş gibi sağa sola .

"Seni sırtından vurmak zorunda bırakma beni Bart," dedim. "Kurşun omurgana isabet edebilir, seni öldürmeden felç edebilir. Bu korkunç olur." Silahı ona doğrultarak ve diğer silahlı adamı her zaman net bir şekilde görebildiğimden emin olarak ona doğru ilerledim. Hâlâ çılgılık atıyordu ama sesi artık boğuk ve cılızdı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Dresden, Tanrım," dedi Bart. "Kişisel bir şey değil, dostum."

"Beni öldürmeye çalıştın, Bart. Bu kişisel bir şey." "Bu bir işti," dedi.

"Sadece bir işti."

Ve birden diğer adamı daha önce nerede gördüğümü hatırladım: Demeter'in Executive Priority'deki ofisinin önündeki koridorda kendinden geçmiş bir halde. Torelli'nin dalkavuklarından biriydi ve patronundan daha bilgili görünmüyordu.

"İş bir gün seni öldürtecek Bart," dedim. "Belki şimdi bile." "Molly?" diye seslendim. O nasıl?"

Molly'nin sesi yerine Murphy'nin sesi bana geri geldi. "Ben iyiyim," dedi. Kelimeler sanki acı çekiyormuş gibi kesik kesikti. "Yelek topların biri hariç hepsini durdurdu ve o da fena değil."

"Kolu kanıyor, Harry," dedi Molly, sesi titreyerek. "Durdu ama yapabileceğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Murph, arabaya geri dön. Sıcak kal."

"Cehennem gibi, Harry. Ben-"

Cümleyi onun yerine ben tamamladım. "-şoka gir. Aptal olma Murph. Bilinci yerinde olmayan bedenini taşıyamam ve bu adamları kontrol altında tutamam."

Murphy nefesinin altından belli belirsiz tehditkâr bir şeyler homurdandı ama Molly'nin, "Dur, sana yardım edeyim," dediğini duydum.

Bart, Molly'nin sesinin kaynağını ararken boncuk gibi gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ne? Ne oluyor be?"

Şimdiye kadar etrafımızdaki evlerde yaşayan insanların polisi aradıklarından emindim. Polislerin gelmesinin de normalden birkaç dakika daha uzun süreceğinden emindim. O zamana kadar gitmiş olmak istiyordum, bu da fazla zamanım olmadığı anlamına geliyordu. Ama Bart'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Tıpkı Bart'ın kendisini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi.

Büyük ihtimalle silahlı adamlardan birini bile sorguya çekecek vaktim olmadı. Torelli'nin fedaisi yaralanmıştı ve muhtemelen bana çok kızgındı. Kişisel hizmetkârıysa muhtemelen Torelli'ye de daha sadıktı. Bu da bana bilgi toplamak için tek bir akıllı seçenek bırakıyordu.

İleriye doğru bir adım attım, silahımı sol elime aldım ve sağ elimi uzattım. Sessiz bir kelime söyledim ve küçük bir güneş kadar parlak bir ateş küresi sağ elimin üzerindeki havada canlandı. Bart'a yavaşça baktım ve ona yaklaştım.

Haydut irkildi ve karlı sokakta kış üstü yere düştü.

Ateş küresini serbest bıraktım ve Bart'a doğru yaklaştı. "Bak koca adam," dedim dostane bir ses tonuyla. "Gergin birkaç gün geçirdim. Ve sana söylemeliyim ki, birinin yüzünü yakmak rahatlamak için harika bir yol gibi geliyor."

"Ben sadece bir kiracıydım!" Bart kekeleyerek, küçük ateş küresinden kalçalarının üzerinde geriye doğru çekildi. "Sadece bir şoför!"

"Ne için işe alındın?" Ona sordum.

Bart yarı çılgılık atarak, "Benim sadece seni yoldan çekip tetikçiye korumam gerekiyordu," dedi. Parmağıyla yaralı adamı işaret etti. "Onu."

Parmaklarımı biraz daha açtım ve alevli küre serserinin yüzüne birkaç santim daha yaklaştı. "Bart, Bart. Odak noktamızı değiştirmeyelim. Bu seninle ve benimle ilgili."

"Ben sadece bir müteahhidim!" Bart neredeyse çılgılık atacaktı, yüzünü ateşten uzaklaştırmak için kıvranıyordu. "Benim gibi adamlara bir bok anlatmazlar!"

"Senin gibi adamlar her zaman söylenenden fazlasını bilir," dedim. "Yani kendini hapisten uzak tutmak için polislere verebileceğin bir şey var."

"" Bart söyledi. "Yemin ederim!"

Ona gülümsedim ve ateş küresini biraz daha yaklaştırdım. "Mavi nefes al," dedim. "Pembe nefes ver. Hey, bu rahatlatıcı."

"Torelli!" Bart kollarını havaya kaldırarak çılgılık attı. "Tanrım, Torelli'ydi! To- relli işin bitmesini istiyordu! Marcone'nin üzerine gitmeye hazırlanıyordu!"

"Ne zamandan beri?" Ben talep ettim.

"Bilmiyorum. Belki birkaç hafta. Beni o zaman !

Oh, Tanrım!"

Elimi kapattım ve ateş küresini Bart'ın ceketinin kollarını yakmaktan daha fazlasını yapamadan söndürdüm. Yerde yatıyor, kabaca nefes alıyor ve kollarını indirmeyi reddediyordu.

Siren sesleri sokaklarda hayalet gibi dolaşıyordu. Gitme vakti gelmişti.

"Son zamanlarda biriyle konuştu mu?" Ben sordum. "Yeni biriyle mi? Bir ittifak mı kuruyor?"

Bart titreyerek başını salladı. "Ben onun tam zamanlı çalışanlarından biri değilim. Böyle bir şey görmedim."

"Harry!" Molly çığlık attı.

Bart'la yaptığım konuşmaya kendimi fazla kaptırmıştım ve Murphy için o kadar endişelenmişim ki herkesin silahını unutmuştum. Yerdeki silahlı adam tüfeğini geri aldı ve mekanizmayı çalıştırarak boş kovana çıkarıp yeni bir mermi doldurdu. Kalkan bileziğimi kaldırarak ona doğru döndüm. Sorun şu ki, yeniden tasarlanan şık bilekliğim göre birçok açıdan daha iyi olsa da, kullanmak için çok daha fazla güç gerektiriyordu ve sonuç olarak onu ancak bu kadar hızlı kaldırabiliyordum. Kendimi yere attım ve Bart'ı Torelli'nin vurucusuyla arama sokmaya çalıştım. Bart ateş hattını temizlemek için çılgınca çabaladı ve kalkanı zamanında kaldıramayacağımı biliyordum.

Fare karşılaşmanın başında kenara kaçmış olmalıydı, çünkü gölgelerin arasından çıktı ve sanki yarış pistinde koşuyormuş gibi yaklaşık bir metre karın içinden hızla geldi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, tıpkı bir sürat teknesinin suyu yararak geçmesi gibi, uçan bir kar dalgası tam anlamıyla ondan önce geliyordu. Adam tetiği çektiği anda Torelli'nin vurucusuna çarptı.

Av tüfekleri *gürültülüdür*. Bart kaba bir kelime bağırdı.

Mouse, Torelli' adamını bir dakika önce vurduğum yaralı bacağından yakaladı ve onu bir teriyeğin bir fareyi salladığı gibi kolayca sallayarak etrafında döndürmeye başladı. Katilin kulak tırmalayan bir çığlığı daha vardı, mezbahadaki bir domuzdan geliyormuş gibi tiz bir ses. Tüfek parmaklarından fırladı ve acıdan kendinden geçmiş bir halde bez bebek gibi çırpınmaya başladı.

Siren sesleri daha da yükseldi ve kendimi ayağa kaldırdım. Bart yerde yatıyor, ileri geri sallanıyor ve çığlık atıyordu. Tüfek onu tam kıcından vurmuştu. Kot pantolonunda çok fazla kan vardı ama büyük bir atardamardan kan fişkırıyor gibi görünmüyordu. Atışın ne yakaladığına bağlı olarak, yara potansiyel olarak sakatlayabilir, sakat bırakabilir ve hatta herhangi bir iç kanama varsa onu öldürebilirdi. Ama vurulmak için daha kötü yerler de var ve içimde yükselen adrenalinle bu oldukça komik görünüyordu.

Kıkırdarak Mouse'a seslendim ve arabaya doğru koştum.

Molly Murph'ü yolcu koltuğuna oturtmuştu bile. Sürücü tarafına geçmek için onun üzerinden sürünerek geçmek zorunda kaldım. Ben kaza yapınca şiddetli bir küfür savurdu.

kolunu çarptı. Sürücü koltuğu neredeyse direksiyona değiyordu ve bir an için bir elimle pedalları aşağı itip diğer elimle sürmek zorunda kalacağımı düşündüm ama koltuğun geriye kaymasını kolu bulmayı başardım ve araba ilk denemede çalıştı.

"Kahretsin, Dresden," diye hırıldadı Murphy. "İşin içinde silahlar vardı. Geri dönmek zorundayız."

Fare açık kapıdan arka koltuğa süzüldü ve Molly arabanın o tarafındaki iki kapıyı da kapattı. Direksiyonu salladım ve Saturn'ü kardan kurtardım, sonra caddede ilerlemeye başladım. Yüzümde hâlâ irrasyonel bir gülümseme vardı. Yanaklarım acıyordu. "Hiç şansın yok Murphy."

"Onları öylece bırakamayız."

Bir adrenalin kıkırdamasını daha bastırdım. "Hiçbir yere gitmiyorlar. Ve ben istenmeyen kişiyim, unuttun mu? Benim de karıştığım bir çatışma mahallinde yakalanmak mı istiyorsun?"

"Ama-"

"Kahretsin Murphy," dedim bıkkınlıkla. "Hapse girmemi mi *istiyorsun*? Eğer şimdi geri dönersek, Torelli'nin adamı onu benim vurduğumu söyler. Silahımı alırlar ve kurşunu bulabilirlerse ya da hala bacağındaysa, ölümcül bir silahla saldırı olur."

"Eğer kendini savunuyorsan, hayır," diye Murphy.

"Adil bir dünyada belki," dedim. "Şu anki haliyle, orada ekipten başka kimse yoksa, ve bilinen bir ilişkisi olan iki adam varsa ve ikisi de yaralıysa, polisler kavga ettiklerini ve birbirlerini vurduklarını varsayacaklardır. İki kötü adam gider, sen işine devam edersin ve ben de bu davadan alınmam - ki bu da öldürülmekle aynı şeydir." Göz ucuyla ona baktım. "Kim kaybeder?"

Murphy bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra dedi ki, "Herkes kaybeder, Harry. Kanun herkesi korumak için var. Herkese eşit şekilde uygulanması gerekir."

İçimi çektim ve dikkatimi yola verdim. Temiz olduğumuzdan emin olmak için birkaç dakika ve sonra Michael'ın evine geri dönecektim. "Bu bir keşke düşüncesi Murph ve bunu sen de biliyorsun. Eminim Marcone'nin avukatları bu tavra bayılıyor."

"Kanun mükemmel değil," diye cevap verdi sessizce. "Ama bu, işe yaramasını sağlamaya çalışmamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bana bir iyilik yap,"

dedim. "Ne?"

"Burnunuzu kapalı tutun, Philadelphia aksanı takının ve 'Ben kanunum' deyin. "

Murphy homurdandı ve başını salladı. Kenardan ona baktım. Yüzü acıdan solgundu, gözleri biraz cam gibiydi. Sol kolu Molly'nin tişörtünden koparılmış şeritlere benzeyen bir şeyle sarılmıştı.

Dikiz aynasından kontrol ettim. Çırağım gerçekten de kışlık montunun altında yeşil dantelli bir sütyenden başka bir şey giymemişti. İki koluyla Mouse'a sarılmış, yüzü Mouse'un karla buz tutmuş kürküne gömülmüş halde çömelmişti.

"Hey, arkada," dedim. "Yaralanan var mı?"

Fare esnedi ama Molly yine de onu kontrol etti. "Hayır. İkimiz de iyi."

"Harika," dedim. Bir an için omzumun üzerinden Molly'ye baktım. Gülümse. "Arkada güzel bir örtü var. Çok hızlısın. İyi iş çıkardın, çekirge."

Molly bana gülümsedi. "Bana o küçük ateş topu şeyini yaptığında yüzüm böyle mi görünüyordu?"

"Ben onu küçük bir güneş ışığı topu olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedim. "Ve o adama kıyasla sen çok metanetliydin çekirge. Sen de iyi iş çıkardın, kürk surat," dedim Mouse'a. "Sana bir borcum var."

Fare köpek sırtışıyla ağzını açtı ve kuyruğunu salladı. Molly'ye çarparak çıplak tenine biraz kar saçtı. Molly irkildi ve bir kahkaha patlattı.

Murphy ve ben bakıştık. Eğer silahlı adam tetiğe saniyenin yüzde biri kadar erken ya da geç basmış olsaydı, Murphy ölmüş olacaktı. Patlama onu başından ya da boynundan vurabilir ya da bir atardamarı parçalayabilirdi. Mouse olmasaydı muhtemelen ben de ölmüş olurum. Ve eğer beni ve Murphy'yi yakalamış olsalardı, Molly'yi onlara karşı tanıklık etmesi için geride bırakacaklarından şüpheliydim.

Bu seferki çok yakındı, doğaüstü bir karşı koyuşa gerek yoktu. Molly henüz bunun farkında olmayabilirdi ama Murphy ve ben farkındaydık.

"Kolun nasıl, Murph?" Sessizce sordum.

"Sadece kaslara vur," dedi gözlerini kapatarak. "Çok acıyor ama beni öldürmeyecek."

"Seni acil götürmemi ister misin?"

Murphy hemen cevap vermedi. Sorunun içinde kelimelerden çok daha fazlası vardı. Doktorlar kanunen her ateşli silah yaralanmasını yetkililere bildirmekle yükümlüdür. Eğer Murph uygun bir tıbbi tedavi için giderse, bunu polise bildireceklerdi. Ve o bir polis *olduğu* için, tüm sorulara cevap vermek zorundaydı.

ve muhtemelen arkamızda olanlarla ilgili gerçeklerin ortaya çıkması anlamına gelecektir.

Yapılacak sorumlu, yasalara saygılı şey buydu.

"Hayır, Harry," dedi sonunda ve gözlerini kapadı.

Yavaşça nefes verdim, rahatlamıştım. Bu cevap ona bir şeye mal olmuştu. Ellerim direksiyonda titremeye başlamıştı. Genel olarak konuşursak, bir kriz devam ederken iyiyimdir. Ancak sonrasında sinirlerim bozulmaya başlar. "Sıkı dur," dedim. "Seni iyileştireceğiz."

"Sadece sür," dedi bitkin bir şekilde. Ben de sürdüm.

Bölüm 20

"Bu iş iyice bulanıklaşmaya başladı, Harry," dedi Michael, sesinde endişe vardı. "Bundan hoşlanmıyorum."

Evden atölyeye doğru yürürken ayaklarımızın altında kar çığırıyor. İkinci bir cephe kenti vururken gün ışığı azalıyor, daha fazla kar vaadiyle gökyüzünü karartıyordu. "Ben de pek sevmiyorum," diye cevap verdim. "Ama kimse bana seçenek sunmak için acele etmedi." Karın içinde durdum. "Murphy nasıl?"

Michael yanımda durakladı. "Gerçek tıp eğitimi almış olan Charity, ama bana yeterince basit bir yaralanma gibi geldi. Bir bandaj kanamayı durdurdu ve yarayı iyice temizledik. Önümüzdeki birkaç gün boyunca durumunu takip etmek için dikkatli olması gerekiyor ama sanırım iyileşecek."

"Ne kadar acı çekiyor?" Ben sordum.

"Charity'nin elinde biraz kodein var. Hastanedeki ağrı kesiciler kadar güçlü değil ama en azından uyumasını sağlayacaktır."

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Denaryalıları avlamaya gidiyorum, Michael." Derin bir nefes aldı. "Onlara saldıracak mısınız?"

"Yapmalıyım," dedim, kastettiğimden biraz daha sert bir şekilde. "Çünkü ikinci bir şansı hak etmeyen insanlar var, Michael ve eğer bu ezikler kalıcı bok listesine girmeye hak , kim kazanır bilmiyorum."

Michael bana küçük bir gülümseme verdi. "Herkes öyle, Harry."

İçimden küçük bir ürperti geçti ama yüzüme yansımaya izin vermedim. Sadece gözlerimi devirdim. "Doğru, doğru. İlk günah, Tanrı'nın lütfu, bu kısmı daha önce de duymuştum." İçimi çektim. "Ama onlara saldırmayı planlamıyorum. Sadece karşı karşıya gelmeden önce onlar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyorum."

Michael başını salladı. "Anladığım kadarıyla bu yüzden karda durmuş konuşuyoruz."

"Bana verebileceğiniz her türlü bilgiye ihtiyacım var. Ve başka bir felsefi tartışmaya ihtiyacım yok."

Michael homurdandı. "Peder Forthill ile temasa geçtim bile. Tessa'yla birlikte şehirde olabileceğini düşündüğümüz kişilerle ilgili bir rapor gönderdi."

Birkaç saniye boyunca kendimi tartışmacı bir pislik gibi hissettim. "Oh," dedim. "Teşekkür ederim. Bu... bu çok yardımcı olabilir."

Michael omuz silkti. "Kendi istihbaratımıza karşı bile temkinli olmayı öğrendik. Düşmüşler aldatma konusunda ustadır, Harry. Bazen onlardan birini yalan söylerken yakalamamız yüzyıllarımızı alıyor."

"Biliyorum," dedim. "Ama elinizde sağlam bir şey olmalı."

"Biraz," dedi. "Tessa ve Imariel'in Denaryalıların ikinci en kıdemlileri olduğundan oldukça eminiz. Sadece Nicodemus ve Anduriel daha uzun süredir faaliyet gösteriyor."

. "Tessa ve Nicodemus rakipler mi?"

"Genel olarak," diye yanıtladı Michael. "Gerçi onların da karı koca olduğunu belirtmekte fayda var sanırım."

"Cehennemde yapılmış bir eşleşme, ha?"

" için de pek bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor. Çok nadiren birlikte çalışırlar ve çalıştıklarında da bu hiç iyi olmaz. Kilise kayıtlarına göre bunu en son Kara Veba Avrupa'ya gelmeden hemen önce yapmışlar."

"Veba mı? Nickelhead'ler geçen sefer şehre geldiklerinde bunu yapmışlardı." Başımı salladım. "Bu kadar uzun süredir devam eden bir karı-koca gösterisinde farklı bir iki melodi beklersiniz."

Michael ciddiyetle, "Mutlu bir evliliğin anahtarı çeşitliliktir," dedi. Ağzı titriyordu. "Nickelheads?"

"Ne oldukları göz önüne alındığında isimlerinin onlara çok fazla saygınlık kazandırdığına karar verdim.

Bunu düzeltiyorum."

"Onları hafife alanlar genellikle hayatta kalamazlar," dedi Michael. "Dikkatli ol."

"Beni tanıyorsun."

"Evet," dedi. "Nerede kalmıştık?"

"Salgın hastalıklar."

"Ah, evet. Nickelhead'ler geçmişte en büyük kargaşa ve karışıklığı yaratmak için vebaları kullandılar."

Michael devam ederken sert dış görünüşümü tehdit eden bir gülümsemeyi savuşturdum.

"Bunun başarılı bir taktik olduğu birden fazla kez kanıtlandı. Bir veba bir kez ivme kazandığında, alabilecekleri hayatların ve acıların neredeyse sınırı yoktur."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturdum. "Sanya, Tessa'nın yetenekli olanlar yerine hevesli... denekleri seçmeyi tercih ettiğini söyledi."

Michael başıyla onayladı. "Imariel'i takip eden Düşmüşler taşıyıcıları çok çabuk değiştirir. Hiçbiri bağlandıkları kişilere karşı nazik değildir ama Imariel'in mürettebatı

Canavarlar arasındaki canavarlar. Tessa ev sahiplerini ezilmişler, çaresizler, kaybedecek bir şeyleri olmadığına inananlar arasından seçiyor. Günaha en çabuk boyun eğecek olanlar."

Homurdandım. "Büyük bir veba salgınının ardından etrafta bunlardan çok var. Ya da benzer bir kaos."

"Evet. Zaman zaman Nicodemus ile işbirliği yapmasının bir nedeninin de bu olduğuna inanıyoruz."

"O kısa vadeye odaklanmış durumda," dedim. "O ise tamamen uzun vadeli düşünüyor."

"Kesinlikle," dedi Michael. "Lasciel'in parasını oğluma fırlattığında, bu hesaplanmış bir hareketti."

"Beni tuzağa düşürmek için hesaplanmış," dedim. "Sen," dedi Michael, "ya da oğlum."

İçimden havayla ilgisi olmayan bir ürperti geçti. "Parayı bir çocuğa mı vereceksin?"

"Kendini savunamayan bir çocuk. Düşmüş bir meleğin kulağına fısıldadığı sesle büyütülebilen bir çocuk. Onu şekillendiren. Kendi ailesine karşı bir silah olarak kullanılmaya hazırlanıyor. Hayal edin."

Birkaç saat öncesine kadar büyük neşeye sahne olan baktım. "Gitmemeyi tercih ederim," dedim.

Michael sessizce devam etti. "Genel olarak, Kılıç taşıyıcılarının aileleri bu tür kötülüklere karşı korunaklıdır. Ama daha önce de böyle şeyler oldu. Ve Nicodemus birkaç yüzyıldır bir sikke taşıyor. Hedeflerine ulaşmak için on, on beş ya da yirmi yıl bekleme fikrine karşı hiçbir zorluğu yok."

"Bu yüzden onun burada olduğunu düşünüyorsun," dedim. "Çünkü Marcone gibi birinin peşinden gitmek Tessa'nın tarzı değil."

"Öyle değil," dedi Michael. "Ama inanıyorum ki bunun gerçekleşmesine yardım ederek en çok sevdiği kaos ve umutsuzluk dolu ortamı yaratabilirse, bu kocasıyla güçlerini birleştirmesi için yeterli bir neden olacaktır."

"Kaç kişi?"

"Tessa'nın etrafında beş Düşmüş'ten oluşan bir grup var." Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Üzgünüm. Şimdi dört kişi."

"Thomas'a teşekkür et," dedim. "Bana değil."

"Niyetim bu," dedi Michael. "Nicodemus..." Michael başını salladı. "Sanırım size daha önce Nicodemus'un her şeyi yok etmeyi amaçladığı söylenmişti."

Kilise'nin onunla ilgili oluşturmaya başardığı kayıtlar. Gelecekte bunu ayarlamak o kadar kolay olmayacak-"

"Bilgi çağına selam olsun," diye araya girdim.

"-ama onunla ilgili hesaplarımız yarım yamalak. Sadece üç düzenli yoldaşı olduğunu düşünüyorduk ama sonra Lasciel'in Şili'deki bir manastırda güvenli bir şekilde saklanan sikkesini gösterdi. Bence bu noktada herhangi bir varsayımda bulunmak yanlış olur."

"En kötü ," dedim, "yanında başka kaç sikke olabilir? onu?"

Michael omuz silkti. "Altı, belki? Ama bu sadece bir tahmin."

Gözlerimi ona diktim. "Yani diyorsun ki, bir düzine yürüyen

Bu sefer onlarla kabus
görüyorum." Başını
salladı.

"Partiye son geldiklerinde üç Kılıç da buradaydı. Orada
dört Denaryalı. Ve biz oradan zar zor canlı çıktık."

"Biliyorum."

"Ama sen buna alışkınsın, değil mi?" Ona sordum. "Şövalyeler her zaman böyle zorluklarla karşılaşır."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Mümkünse sayıca onlardan ikiye bir üstün olmak isteriz. Ayarlayabildiğimizde üçe bir."

"Ama Shiro onlara karşı birkaç düello yaptığını söyledi," dedim. "Teke tek."

"Shiro'nun bir yeteneği vardı," dedi Michael. "Bu kadar basitti. Shiro kılıç kullanmayı Mozart'ın müziği bildiği gibi biliyordu. Ben onun gibi değilim. Tek başıma bir Denarian'la yüzleşmekten korkmuyorum ama genellikle eşit olduğumuzu düşünürdüm. Kaderim Tanrı'nın ellerinde olurdu."

"Süper," diye iç geçirdim.

"İnan, Harry," dedi Michael. "O bizi terk etmeyecek. İyiliğin üstesinden gelmenin bir yolu olacak."

"Geçen sefer iyi olan üstesinden geldi," dedim sessizce. "Az ya da çok. Ama bu onları Shiro'yu öldürmekten alıkoymadı."

"Hayatlarımız Yüce Tanrı'ya aittir," dedi Michael sakın bir sesle.

"Başkalarının iyiliği için hizmet eder ve yaşarız. Kendimiz için değil."

"Evet," dedim. "Eminim bu, çocukların babasız büyümek zorunda onları rahatlatacaktır."

Michael aniden yüzünü bana döndü ve sağ elini yumruk yaptı. "Konuşmayı kes," dedi alçak ve sert bir ses tonuyla. "Hemen şimdi."

Tanrı yardımcım olsun, neredeyse sinirden ona yumruk . Ama akıl sağlığım ensemden yakaladı ve beni geri döndürdü. Karda birkaç adım uzaklaştım ve sırtım ona dönük bir şekilde durdum.

Sanity, utancı çay ve bisküvi için davet etti. Lanet olsun. Bir büyücü olmam gerekiyordu. İçimdeki ışıkla bağlantı kurdum, disiplinli zihnin ustası oldum, bu tür saçmalıklar. Ama bunun yerine bunu hak etmeyen bir adama ağzıma geleni söylüyordum çünkü...

Çünkü korkuyordum. Gerçekten, çok korkmuştum. Bir şey beni korkuttuğunda hep ağzımı açıp konuşmaya başlardım. Bu daha önce bir avantajdı ama şu anda kesinlikle değildi. Bir şey beni korkuttuğunda neredeyse her zaman öfkemi ona karşı bir silah olarak . Bu da genellikle bir avantajdı. Ama bu kez korku ve öfkenin düşüncelerimi şekillendirmesine izin vermiştim ve sonuç olarak arkadaşımı en hassas noktasından, muhtemelen desteğime ihtiyaç duyabileceği bir zamanda yaralamıştım.

Sonra Michael'a neden kızgın olduğumu anladım. Süpermen gibi gelip sorunlarımı çözmesini istemiştım ama o beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir başkasının da bizim gibi insani sınırları olduğunu öğrendiğimizde hep hayal kırıklığına uğrarız. Böyle hissetmek bizim için aptalcadır ve gerçekten daha iyi bilmemiz gerekir, ancak bu bizi yavaşlatmıyor gibi görünüyor.

Michael'ın da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ettim. "Son sözüm," diye mırıldandım, "haddimi aştım."

"Evet," dedi Michael. "."

"Dövüşmek ya da bilek güreşi yapmak ister misin?"

"Zamanımızı harcayabileceğimiz daha iyi yollar var. Nicodemus ve Tessa bizim odak noktamız olmalı."

Ona geri döndüm. "Anlaştık."

"Bu iş daha bitmedi," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Bunu daha sonra tartışacağız-

ter."

Homurdandım ve başımı salladım. gerginliğin bir kısmı havayı terk etti. Geri iş. Bu daha kolaydı. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?" Dedim ki. "Nicodemus'un Marcone'yi işe almasından Tessa'nın kaos ve umutsuzluğa batmış bir toplum haline gelmesine nasıl adım atıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Michael. Elini şu anda belinde taşıdığı kılıcın kabzasına götürdü, bilinçsiz bir hareketti bu. "Ama Nicodemus bildiğini düşünüyor. Ve her ne yapıyorsa, içimde kötü bir his var, o işi bitirmeden önce bunu çözsek iyi olur."

Bölüm 21

"Patronuma ihanet etmeye hazırlanan güvenilir teğmenler olduğunu bilseydim," dedi Bayan Gard abartılı bir sabırla, "şimdi *güvenilmezdi*, değil mi? Kibarca sorarsan, eminim *ihanetin* tanımını sana okuyacak birini bulabilirsin, Dresden."

Michael sessizce gülümsedi. Elinde ağır hançerlerinden biri ve metal bir eğeyle tezgâhın başına oturmuş, belli bıçaktaki çapakları temizliyordu. Hendricks tezgahın diğer ucundaki bir tabureye oturmuştu. İri yarı infazcı bir tabancayı sökmüş ve parçalarını titizlikle temizliyordu.

"Tamam o zaman," dedim Gard'a. "Neden Marcone'nin panik odasının yerini bilen herkesle başlamıyoruz?"

Gard gözlerini kısarak beni inceledi. Daha iyi görünüyordu. Evet, karnı deşilmekten daha *kötü* görünmek zordur ama öyle bile olsa, on millik *kötü* yoldan belki iki ya da üç mile düşmüştü. Karyolasında oturuyordu, sırtını atölyenin duvarına dayamıştı ve solgun ve inanılmaz yorgun görünmesine rağmen mavi gözleri berrak ve keskindi.

"Sanmıyorum," dedi sessizce.

"Marcone öldükten ya da Düşmüşlerden birinin kontrolü altına girdikten sonra onun sırlarını saklamaya pek gerek kalmayacak."

"Yapamam," dedi.

"Hadi ama," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Tanrı aşkına, senden nükleer füzelerin fırlatma kodlarını istemiyorum."

Derin bir nefes aldı ve her kelimeyi telaffuz etti. "Yapamam."

Hendricks çalışma masasından gürledi, "Tamam. Söyle ona."

Gard geniş sırtına bakarak kaşlarını çattı ama bir kez başını salladı ve bana döndü. "Organizasyondaki nispeten az sayıda insan panik odasından doğrudan haberdardı, ancak bunun en büyük endişemiz olduğundan emin değilim."

Taş duvarından anlatıma geçiş, gözlerimi biraz kırıştırmama neden oldu. Michael bile başını kaldırıp Gard'a kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır mı?" Ben sordum. "Eğer bu bizim en büyük endişemiz değilse, ?"

Gard, "Birbirinden farklı gerçekleri bir araya getirebilecek insan sayısı," diye yanıtladı. "Müteahhitlere ödeme yapılması gerekiyordu. Malzemelerin satın alınması gerekiyordu. Mimarların işe alınması gerekiyordu. Bir düzine farklı şeyden herhangi biri Marcone'nin bir şeyler inşa ettiğini gösterebilir ve birinin merakını daha derine inmeye kadar uyandırabilirdi."

Homurdandım. "Bu noktada muhtemelen mimarlarla veya inşaatçılarla konuşarak çok şey öğrenebilir."

"Kesinlikle. Bu olayda, güvenlik söz konusu olduğunda standart tedbirlerinde alışılmadık derecede gevşek davrandı. Onu geleneksel önlemler almaya teşvik ettim ama o bunu reddetti."

"Geleneksel önlemler," dedim. "Üzerinde çalışan herkesi öldürmekten bahsediyorsunuz."

Gard, "Gizli geçitler ve gizli sığınaklar, eğer gizli *değillerse* hiçbir işe yaramazlar," diye cevap verdi.

"Belki de kendi kışını kurtarmak için bir grup çalışanını öldürmek istememiştir."

Gard omuz silkti. "Buraya ahlaki yargılarda bulunmak için gelmedim, Dresden. Ben bir danışmanım. Bu benim tavsiyemdi."

. "Peki kim bilebilir? İnşaatçılar. Defterlerle ve maaş çekleriyle uğraşan insanlar."

Gard, "Ve konuştukları," dedi.

"Bu da şüpheli havuzunu kullanışlı olandan biraz daha büyük hale getiriyor," dedim. "Gerçekten de öyle."

"Dur," dedim. "Occam zamanı."

Gard bana boş boş baktı. Belki de MC Hammer'ı hiç duymamıştı. "Occam?" diye sordu.

"Occam'ın," dedim. "En basit açıklama çoğu zaman doğrudur." Dudakları titredi. "Ne kadar büyüleyici."

"Eğer bir şeyler duymuş olma ihtimali olan herkesi kapsayan bir şüpheli çemberi tanımlarsak, hiçbir yere varamayız. Eğer havuzu en olası seçeneklerle sınırlarsak, elimizde üzerinde çalışabileceğimiz bir şey olur ve haini bulma olasılığımız çok daha yüksek olur."

"Biz mi?" Gard sordu.

"Her neyse," dedim. "Kimin bu kadar çok erişimi olabilirdi ki? Müteahhitleri bu işin dışında bırakalım. Genelde kan peşinde koşmazlar ve Marcone zaten şehirdeki müteahhitlerin yarısının sahibi."

Gard başını sallayarak kabul etti. "Pekâlâ. Üç ya da dört yardımcıdan biri, yakın çevreden herhangi biri ve iki ya da üç sorun gidericiden biri."

"Sorun gidericiler mi?" Michael sordu.

"Bir sorun olduğunda," dedim, "ateş ediyorlar."

Gard hızlı bir kahkaha attı, sonra yüzünü buruşturdu ve iki eliyle makinesini kavradı.

"Sakin ol," dedim. "İyi misin?" "Sonunda," diye mırıldandı Gard. "Lütfen devam edin." "Peki ya Torelli?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?"

"Adamımız o olabilir mi?"

Gard gözlerini devirdi. "Lütfen. Adamda lobotomize edilmiş bir kaplumbağanın zekâsı var. Marcone bir süredir onun hırsının farkındaydı."

"Madem bunun farkındaydı," diye sordum, "nasıl oluyor da Torelli hala vergi ödüyor-es?"

"Çünkü onu, diğer gaspçıları kendi tarafımıza çekmek için kullanıyorduk. açık, bir yerde."

"Ahh," dedim kaşlarımı çatarak. "Konuyu bilenlerden herhangi birine baskı yapmış olabilir mi?"

"Muhasebeciler belki, ama bence bu pek olası değil. Marcone onların kendisinin en hevesli korumasına sahip olduklarını açıkça belirtti."

"Evet, ama Lobotomize Yurtle o kadar da zeki değil." Gard gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

"Tanrım, kadın!" İtiraz ettim. "Sen hiç Dr. Seuss okumadın mı?"

Kaşlarını çatı. "Dr. Seuss kim?"

Bir elimi kaldırdım. "Boş ver, unut gitsin. Torelli o kadar da zeki biri değil. Belki de Marcone'nin hevesini göstermesine fırsat vermeden bir muhasebeciye baskı yapıp Marcone'yi saf dışı bırakabileceğini düşünmüştür."

Gard dudaklarını büzdü. "Torelli'de yeterince ve fazlasıyla aptallık var. Ama aynı zamanda sümüklü, korkak, küçük bir fare pisliği." Gözlerini kısımıştı. "Neden ona bu kadar odaklandın?"

"Oh," dedim, "parmağımı herhangi bir şeye koyamıyorum. Ama ince ayarlı içgüdülerim bana onun düşmanca davrandığını söylüyor."

Gard gülümsedi. "Seni öldürmeye çalıştı, değil mi?"

"Bu sabah ben oradayken Demeter'i sıkıştırmaya başladı. İtiraz ettim."

"Ah," dedi. "Bizi nasıl bulduğunuzu merak etmiştim."

"Torelli'nin adamları ben buraya gelmeden hemen önce beni vurmaya çalıştı."

"Anlıyorum," dedi Gard, düşünceli düşünceli gözlerini kısarak. "Ayaklanmasının zamanlaması sadece bir tesadüf olamayacak kadar kesin."

"Bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı sevindim."

Bir parmağını çenesine vurdu. "Torelli *bir* dahi değil ama işinde yetkin. İşini iyi yapsaydı organizasyonda bu kadar üst düzey

değildi. Sanırım Torelli bu işe yeterince kurnazca yaklaşırsa bilgiyi ele geçirmiş olabilir." Bana baktı. "Sence Denarlılar onu içerideki adamları olması için mi işe aldılar?"

"Sanırım Marcone'nin panik odasıyla ilgili bilgileri bir yerden almış olmalılar," dedim.

"Bunu çözdün, değil mi?" Gard solgun bir gülümsemeyle konuştu.

"Evet. Kendi saklanma deliğini tilki tuzağına çevirdin. Bu eski egonuzu incitmiş olmalı, Bayan Güvenlik Danışmanı."

"Ne kadar çok olduğuna inanamazsın," dedi Gard, gözlerinde sert bir ışık vardı. "Ama zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğim."

"Bir süre daha uyumaktan başka bir şeyle uğraşmayacaksın," dedim.

kayde

tti. Yüzü çatık bir ifadeye büründü. "Evet."

"O zaman ağır işleri bana bırak," dedim.

"Nasıl yani?"

Atölyenin etrafına bir göz attım. "Biraz özel konuşabilir miyiz-ment?"

Silahını yeniden monte etmekte olan Hendricks aşırı gelişmiş kaşlarını bana doğru çevirdi ve kaşlarını çatarak kuşkuyla baktı. Michael başını kaldırıp baktı, yüzü bir maskeye dönüşmüştü.

Gard bir süre bana baktı. Sonra da "Benim için sorun yok." dedi.

Hendricks tabancayı tekrar bir araya getirmeyi bitirdi, doldurdu ve ardından fişek yatağına bir mermi sürdü. Bütün bu süre boyunca gözlerini dikip bana bakmaya özen gösterdi. Sonra ayağa kalktı, ceketini çekiştirdi ve doğruca bana doğru yürüdü.

Hendricks benim uzun değildi, bu da korkutma faktörünü . Öte yandan, beni ikiye bölecek kadar kaslıydı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Bir adım ötemde durdu, silahını cebine koydu ve "Hemen geliyorum" dedi.

"Michael," dedim. "Lütfen."

Ayağa kalktı, hançerini kınına soktu ve Hendricks'i karda takip etti. İkili giderken, kavga edip etmeyeceklerinden henüz emin olmayan köpekler gibi aralarında dikkatli ve eşit bir mesafe bıraktılar. Kapıyı arkalarından kapattım ve Gard'a döndüm.

"Torelli'yi bulmam ve sorgulamam için gerekenleri bana verin."

Başını iki yana salladı. "Size adresini ve sahip olduğu mülklerin yerlerini, sık sık gittiği yerleri, bilinen ortaklarını bulabilirim, ancak

o yerlerden herhangi biri. Böyle bir hata yapmayacak kadar uzun süredir bu işin içinde."

"Ah, lütfen," dedim gözlerimi devirerek. "Bir yerlerde tüm adamlarınız için kan ya da saç örnekleri vardır. Bana Torelli'ninkini getir."

Gard poker suratıyla bana .

"Bu arada," diye ekledim, "bana Marcone'ninkini getir. Eğer yeterince yaklaşabilirsem, onu bulmama yardımcı olabilir."

"İşverenim onları yoğun güvenlik altında tutuyor. Onlara erişebilen tek kişi o."

. "O zaman bana ikinci koleksiyondan örnekler getir." "İkinci koleksiyon mu?"

"Hani şu sakladığın. Marcone'un bilmediği."

Gard kızın yanağındaki bir tutam altını fırçaladı. "Elimde böyle örnekler olduğunu nereden çıkardın?"

Ona dişlerimi gösterdim. "Sen bir paralı askersin, Gard. Paralı kendi işverenlerine karşı, savaşmak için kiraladıkları düşmana karşı daha temkinli olmak zorundadır. Sigorta poliçeleri yaptırırlar. Marcone örnek aldırmadıysa bile, eminim sen aldırılmışsındır."

Gözleri bir an için kapıya kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bir an için böyle bir koleksiyonum olduğunu farz edelim," dedi. "Neden size teslim edeyim ki? İşverenimin işine düşmansınız ve elinizde böyle bir şey varken ona feci zararlar verebilirsiniz."

"Tanrım, işinin yılın her günü binlerce insana verdiği yıkıcı zarar düşünüldüğünde çok alıngansınız."

"Ben sadece işverenimin çıkarlarını koruyorum." Bana dişlerini gösterdi. "Neredeyse bir paralı asker gibiyim."

İçimi çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Ya sadece Torelli ve Marcone'un örneklerini alsaydım?"

"O zaman bunu hala Marcone'a karşı kullanabilir-
ture."

"Marcone'yi incitmek istiyorsam," dedim, "tek yapmam gereken bir altı-
bir paket bira ve bir poşet kraker ve rüzgarda dönmesine izin ver."

"Belki," diye itiraf etti Gard. "Torelli ve Marcone'ninkiler dışında hiçbir örneği kullanmayacağınıza, hiçbirini zarar vermek için kullanmayacağınıza dair bana yemin edin."

ve isteğim üzerine her ikisini de derhal bana iade edeceğinize söz verin. Gücün üzerine yemin et."

Yeminler genel olarak doğaüstü kalabalık arasında çok fazla geçerliliğe sahiptir. Teorik olmaktan çok daha fazla anlamda bağlayıcıdır. Bir sözü her bozduğunuzda, ruhani enerjilerin bir tür geri tepmesi söz konusudur. Tutulmayan bir söz Sidhe gibi doğaüstü varlıklara korkunç acılar çektirebilir. Bir büyücü sözünü tutmadığında, özellikle de kendi gücüyle yemin ettiğinde, geri tepme farklıdır: o büyülü yeteneğin azalması. Bu hiçbir şekilde sakatlayıcı bir etki değildir ama yeterince söz verdiğinizde er ya da geç elinizde hiçbir şey kalmaz.

Son birkaç yıldır dünya büyücüler için ne kadar tehlikeli olursa olsun, herhangi birimiz yeteneklerimizin ve dolayısıyla kendimizi savunma yeteneğimizin, bu azalma nispeten az olsa bile, engellenme riskini göze almak için delirmiş olurduk.

Omuzlarımı dikleştirdim ve başımı salladım. "Bu kısıtlamalara uyacağıma kendi gücüm üzerine yemin ederim."

Gard ben konuşurken gözlerini kısıtı ve sözümü bitirdiğimde başıyla onayladı. Yavaşça elini cebine attı ve tek bir gümüş anahtar çıkardı. Bana doğru uzattı. "Union İstasyonu, dolap iki on dört. Her şey etiketlendi."

Anahtarı almak için uzandım ama Gard'ın parmakları bir an için anahtarı sıktı. "Açarken önemsedığın hiçbir şeyin tam önünde durmasına izin verme."

Anahtarı bırakırken ona kaşlarımı kaldırdım. ". Teşekkür ederim." Bana hızlı, sıkı bir gülümseme verdi. "Burada vakit kaybetmeyi bırak. Git hadi."

Kaşlarımı çattım. "Patronun için bu kadar mı endişeleniyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Gard, gözlerini kapatıp yorgun bir şekilde karyolaya çökerek. "Sadece bir dahaki sefere biri seni öldürmeye geldiğinde o civarda olmak istemiyorum."

Bölüm 22

Murphy'nin arabası savaş bölgesinden geçmiş gibi görünüyordu ve altındaki karda garip renkli lekeler vardı. Sonuç olarak Michael'ın kamyonetini aldık. Ben Michael'la birlikte kabine bindim, Mouse da arkaya. Evet, biliyorum, güvenli değil, ama durumun gerçeği şu ki, bizim boyutlarımızda iki insanı ve Mouse'un boyutlarında bir köpeği bir pikabın kabinine sığdıramazsınız. Oksijen için yer kalmazdı.

Union İstasyonu'na doğru yola çıktığımızda Mouse soğuktan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta kamyonun yanına doğru yürüdü ve başını rüzgâra doğru uzattı, dili mutlu bir şekilde sallanıyordu. Gerçi çok fazla rüzgar yoktu ama Michael kötü havada sabırla ve dikkatle sürdü.

Yaya kaldırımına ya da hendeğe kaymış bir arabanın yanından üçüncü ya da dördüncü kez geçtikten sonra ayağımı vurmayı ve zihinsel olarak onu acele etmeye teşvik etmeyi bıraktım. Union İstasyonu'na yürümek, belli ki uygun bir dikkatle araba kullanmaktan çok daha uzun sürecekti.

Yolda hiç konuşmadık. Beni yanlış anlamayın. Michael geveze falan değil. Sadece genelde söyleyecek bir şeyleri vardır. Beni kendisiyle kiliseye gitmeye davet ediyor (ki peşimizde bir şey olmadığı sürece gitmiyorum) ya da çocuklarından birinin yaptığı bir şeyle ilgili bir tür gururlu baba konuşması yapıyor. Molly'nin gelişimi, hava durumu, spor ya da başka bir şey hakkında konuşuruz.

Bu sefer değil.

Belki de tüm dikkatini yola vermek istiyordur, dedim kendi kendime. Evet.

Muhtemelen . Benim açmamla bir ilgisi olamazdı-

koca ağzımı çok fazla açıyorum, belli ki.

Park alanının girişinde sürülmüş bir kar tümseği çökmüştü ama Michael biraz hızlanıp tümseğin üzerinden gümbür gümbür geçti, gerçi onu içeri sokan daha çok momentumuydu.

Kapalı otoparkın ışıkları sönmüştü ve ilk katın etrafına yığılan kar nedeniyle, ortamdaki kar ışığının çok azı içeri girebiliyordu. Kapalı otoparklar, onları görebildiğinizde bile biraz korkutucu yerlerdir. Farların parıltısıyla aydınlanan çok geniş olmayan alanlar dışında tamamen siyah olduklarında daha da korkutucu oluyorlar.

"Eh," dedim, "en azından bir sürü boş yer var."

Michael homurdandı. "Böyle bir havada kim seyahat etmek ister ki?" En yakın açık park alanına girdi ve kamyon sarsılarak durdu. Dışarı çıktı,

Amoracchius'u herkesin içinde taşımak için kullandığı ağır spor çantasını aldı ve çantayı omzundan sarkıttı. Ben indim ve Mouse arkadan yere atladı. Kamyonet yayları üzerinde gıcırdadı ve sallandı, büyük köpeğin ağırlığından kurtulmuştu. Mouse'un tasmağını taktım ve ardından onu hizmet köpeğı ilan eden küçük önlüğü bağladım. Bu düpedüz bir yalan ama onunla toplum içinde dolaşmayı çok daha kolay hale getiriyor.

Mouse önlüğe onaylayan bir bakış attı ve kılık değıştirenene kadar sabırla bekledi.

"Hizmet köpeğı mi?" Michael sordu, yüz ifadesi rahatsızdı. Sağ elinde bir el feneri vardı ve süre bize tuttuktan sonra etrafımızda gezdirerek gölgeleri araştırdı.

"Nadir görülen bir rahatsızlığım var," dedim koca köpeğı çenesinin altından kaşıyarak. "Randevu alamama hastalığı. Onun bir tür katalizör ya da sohbet başlatıcı olması gerekiyordu. Ya da o da olmazsa, bir teselli ödülü. Her neyse, o gerekli."

Fare cik cik diye bir ses çıkardı ve kuyruğı bacağıma çarptı. Michael iç çekti.

"Birdenbire yasalar konusunda çok titizlenmeye başladın," dedim. "Özellikle de gizli bir silah taşıdığınızı düşünürsek."

"Lütfen, Harry. Yeterince rahatsızım."

"Eğer sen benim kılıcımdan kimseye bahsetmezsen, ben de senin kılıcımdan kimseye bahsetmem.

Silah."

Michael iç çekti ve yürümeye başladı. Mouse ve ben de onu takip ettik.

Kapalı otopark çok soğuk, çok karanlık, çok ürkütücü ve herhangi bir tehdit yoktu. Yarı gömülü geçtik, Mouse karda bize yol gösterdi.

"Güneş için kar yine daha yoğun yağıyor." Michael kaydetti.

"Mab'ın ," dedim. "Eğer öyleyse, Titania daha az güneş battıktan sonra gücünü ortaya koyar. Bu aynı zamanda Titania'nın ajanlarının şehirde en rahat hareket edebilecekleri zamandır."

"Ama bunun Mab'ın olduğundan emin değilsiniz?" Michael sordu.

"Hayır. Chicago olabilir. Mab kadar korkutucu olabilir, bazıları günler."

Michael kıkırdadı ve Union İstasyonu'na girdik. Pek öyle görünmüyor. *The Untouchables*'daki o sahneyi merak ediyorsanız. , varlıklı toplantılar için kiraladıkları büyük bir odada çekildi. Mekanın geri kalanı

Kükreyen Yirmiler'e uygun bir şey gibi görünüyor. Her şey modernize edilmiş ve aşağı yukarı bir havaalanına benziyor.

Biraz iç karartıcı, gerçekten. Yani, tüm olası estetik seçenekler arasında, havaalanları genellikle en yavan ilk beş veya on sırada yer almalıdır. Ama sanırım uygun maliyetliler. Güzellik söz konusu olduğunda bu giderek daha fazla önem kazanıyor. Elbette, tüm mermer ve Korint sütunları ve yükselen alanlar güzeldi, ancak maliyet değerlendirme çalışma sayfasında nereye düşüyorlar?

Orijinal Union Station'ın ayakta kalmasına izin verilen kısımlarında hala stilin hayaleti dolaşıyor, ancak etrafa baktığımda, Roma'daki Kolezyum'a ya da Atina'daki Parthenon'a baktığımda hissettiğim duyguya kapılmadan edemedim - bir zamanlar burası ihtişamlı bir yerdi. Bir zamanlar. Ama uzun, çok uzun zaman önce.

"Dolaplar ne tarafta?" Michael sessizce sordu.

Binanın kuzeydoğu ucuna doğru başımı salladım ve yürümeye başladım. Bilet gişeleri kapalıydı, biri hariç, onun da memuru muhtemelen arka odada bir yerdeydi. Etrafta yürüyen pek fazla insan yoktu. Gece geç saatlerde tren istasyonlarında genel olarak bir hareketlilik görülmez. Özellikle de bizimki gibi havalarda. Amtrak'ın telaşlı bir müşteri hizmetleri temsilcisi, muhtemelen fırtına nedeniyle şehirde mahsur kalmış kızgın görünümlü küçük bir yolcu grubuyla ilgileniyordu. Onlara bir otel ayarlamaya çalışıyordu. İyi şanslar. Havaalanı dünden beri kapalıydı ve oteller şimdiden yoğun bir iş yapıyor olmalıydı.

Michael, "İstasyonda ne yapacağını biliyorsun," diye yorum yaptı.

"Trenler otobüslerden daha hızlı ve uçaklardan daha güvenli," dedim. "Bir keresinde Portland'a giden bir uçağa bindim ve pilot telsizini, bilgisayarını vs. kaybetti. Aletler ya da iletişim olmadan inmek zorunda kaldık. Açık bir gün olduğu için şanslıydık."

"İstatistiksel olarak hala en güvenlisi-" diye başladı.

"Büyücüler için öyle değil," dedim ona ciddi bir şekilde. "Sorunsuz geçen uçuşlarım oldu. Birkaçının ufak tefek sorunları vardı. Ama Portland'a yaptığım o yolculuktan sonra..." Başımı salladım. "O uçakta çocuklar vardı. Uzun bir süre yaşayacağım. Oraya varmam biraz daha uzun sürebilir. Hey, Joe," dedim tekerlekli temizlik malzemeleri arabasıyla yanımdan geçen gümüş saçlı hademeye.

"Harry," dedi Joe, yanından geçerken küçük bir gülümsemeyle başını sallayarak.

"Son zamanlarda çok sık buradaydım," dedim Michael'a. "Çoğunlukla Paranet'i desteklemek için seyahat ediyorum. Artı Warden işleri." Gözlerimi devirdim. "Bu işi istemedim ama yarım yamalak yaparsam da lanetlenirim."

Michael bir süre düşünceli bir şekilde kapıcıya, sonra da bana baktı. "Bu nasıl bir şey?"

"Wardening?" Ben sordum. Omuz silktim. "Sanırım benim emrim altında olan dört Gardiyan daha var." Kelimenin etrafında tırnak işareti yaptım. "Atlanta, Dallas, New York ve Boston'da. Ama çoğunlukla yollarına çıkmıyorum ve işlerini yapmalarına izin veriyorum, ihtiyaç duyduklarında yardım ediyorum. Onlar çocuk. Savaşta çok zor büyüdüler ama bu onlara beni örnek almalarını engelleyecek kadar beyin vermedi."

Fare aniden olduğu durdu.

Ben de öyle. Etrafta dolanmadım. Onun yerine köpeğe odaklandım.

Mouse'un kulakları ayrı ayrı radar çanakları gibi seğirdi. Burnu titredi. Bir patisi yerden kalktı ama köpek sadece belirsiz bir şekilde etrafına bakındı.

"Lassie bir şeylerin kokusunu alırdı," dedim ona. "Açık ve net bir uyarı verirdi. Huysuzlar için bir havlama, Nickelhead'ler için iki havlama."

Mouse bana sitem dolu bir bakış attı, pençesini tekrar yere koydu ve hapşırdı.

"O haklı," dedi Michael sessizce. "Bir şey bizi izliyor."

"Ne zaman değil mi?" Etrafıma bakarak mırıldandım. Hiçbir şey göremedim. Çok iyi ayarlanmış araştırmacı içgüdülerim de bir şey görmedi. Jedi'ların dünyasında Han Solo gibi hissetmekten nefret ediyorum. "Benim Jedi olmam gerekiyordu," diye mırıldandım yüksek sesle.

"O da ne?" Michael sordu.

İstasyonun ışıkları söndü. Hepsi birden. Tam olarak aynı anda. Anında yanması gereken acil durum ışıkları .

Yanımda Michael'ın ceketi hışırdadı ve bir şey birkaç kez tıkladı.

Muhtemelen el fenerini deniyordu ve muhtemelen işe yaramadı.

Bu iyi bir şey değildi. Büyü teknolojinin işleyişine müdahale edebilirdi ama bu daha çok bir Murphy etkisiydi: Doğal olarak yanlış gidebilecek şeyler çok daha sık yanlış gitme eğilimindeydi. Öngörülebilir ya da tekdüze bir şekilde davranmıyordu. Işıkları, acil durum ışıklarını ve pille çalışan flaşörleri aynı anda kapatmıyordu.

Bunu neyin yapabileceğini bilmiyordum. "Harry?" Michael sordu.

Mouse bacağıma doğru bastırdı ve göğsünden gelen uyarı hırıltısını hissettim.

"Sen söyledin Chewie," dedim köpeğime. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Bölüm 23

İnsanlar ığlık atmaya başladı.

Boynumdaki tılsıma uzandım ve karanlıkta ışığı çağırmak için irade gücümü ona yönlendirirken onu çektim.

Ve hiçbir şey olmadı.

Görebilseydim bakardım. İşe yaramadığına inanamıyordum. Kolyeyi salladım, ona küfrettim ve tekrar kaldırdım, irademin daha fazlasını muskaya yönlendirdim.

Bir an için mavi-beyaz kıvılcımlarla titredi ve hepsi bu kadar.

Mouse daha yüksek bir hırıltı çıkardı, sadece gerçek bir tehdit tespit ettiğinde duyduğum bir hırıltı. Yakın bir şey. Kalbim ağzımın çatısından fırlayacak kadar sert bir şekilde yerinden fırladı.

"Bir ışık ağıramam!" Dedim, sesim yüksek ve incedi.

Yanımdaki karanlıkta bir fermuar tiz bir vınlama çıkardı ve elik çeliğe sürtündü, sonra hafifçe vurulmuş bir an gibi çaldı. "Baba," diye mırıldandı Michael'ın sesi usulca, "yardımına ihtiyacımız var."

Kılıçtan beyaz ışık patladı.

Üç ya da dört metre yakınımızda çömelmiş yaklaşık bir düzine şey çığlık atmaya başladı.

Daha önce onlar gibi bir şey görmemiştim. Belki bir metre boyundaydılar ama bodur ve kalındılar, lastik gibi kasları vardı. Aşğı yukarı babunlara benzer bir yapıları vardı; saf dört ayaklı ile iki ayaklı arasında bir yerdeydiler; kötü görünümlü pençeleri, uzun, dik kuyrukları ve devasa omuzları vardı. Bazıları kaba görünümlü silahlar taşıyordu: sopalar, taş başlı baltalar ve taş bıçaklı bıçaklar. Kafaları maymuna benziyordu ve neredeyse iskelet gibiydiler, siyah derileri kas ve kemiklerin üzerine gerilmişti. irkin, neredeyse köpekbalığı gibi dişleri vardı, o kadar büyüktüler ki kendi dudaklarını kestikleri yerleri görebiliyordunuz ve-

Ve hiç gözleri yoktu. Gözlerinin olması gereken yerde boş, çökük bir deriden başka bir şey yoktu.

Michael'ın kılıcının ışığı üzerlerine düşerken acı içinde çığlık attılar, ani bir alevle yanmış gibi geriye savruldular ve havayı dolduran ani, yanık kokusu herhangi bir gösterge ise, öyleydiler.

"Harry!" Michael ağladı.

Bu ses tonunu biliyordum. Olabildiğince hızlı, olabildiğince alçak bir şekilde çömeldim ve *Amoracchius* başımın olduğu boşluktan içeri girmeden önce zar zor yoldan çekildim-

-Ve sırtıma inmek üzere olan yaratıklardan birinin sıçrayan formuna çarptı.

O şey benden uzaklaştı ve çırpınarak yere düştü. Yarasından fişkıran kan mavi-beyaz bir ateşe dönüştü.

Amoracchius'a bakmak için başımı . Kılıcın ağzında daha fazla kan, kızgın tavadaki yağ gibi cızırdıyordu.

Demir.

Bu şeyler periydi.

Onları daha önce hiç yüz yüze görmemiştim ama tanımlarını okumuştum - kitaplarımı karıştırıp huysuzların kimliğini bulmaya çalıştığım zamanlar da dahil olmak üzere. Bu yaratık bir peri olduğuna göre, olabileceği tek bir şey vardı.

"Hobs!" Ceketimin cebinden silahımı çıkarırken Michael'a bağırdım. "Onlar hobs!"

Ondan sonra konuşacak zamanım olmadı. Etrafımızdaki hoblardan birkaçı aniden ışığa maruz kalmanın şokunu atlatıp kendilerini öne doğru fırlattılar. Mouse derin göğüslü savaş kükremesini çıkardı ve onlardan biriyle havada çarpıştı. Birbirine çarpan uzuvlar ve parlayan dişler arasında yere yığıldılar.

Bir sonraki serseri, yumrulu elindeki taş bıçakla üzerime atladı. Zıplama hattından kenara kaydım ve ağır tabancanın namlusuyla ona tabanca darbesi . Çelik, ocağın gözsüz yüzüne çarptı, eti kavurdu ve dişleri parçaladı. Hob acı içinde çığlık atarak uçtu ve arkadaşlarından birine çarptı.

"*In nomine Dei!*" Michael böğürdü. Kürek kemiklerinin benimkilere çarptığını hissettim ve büyük kılıcın ışığı sallanıp parladı, ardından bir hobinin boğazından bir çığlık daha yükseldi.

Mouse ile gürleşen ocak, devasa köpeği yere çarptı ve dişlerini göstererek onun üzerine çıktı.

Ona doğru bir adım attım, tabancayı suratına dayadım, "Köpeğimin üstünden çekil!" diye bağırdım ve tetiği çekmeye başladım. Ocağın canını hangisinin daha çok yaktığından emin değildim; kurşunlar mı yoksa ateşlemeden kaynaklanan sessiz ışık parlamaları mı? Her iki durumda da o kadar sert geri tepti ki, kendine gelen Mouse'un üzerinden tamamen fırladı.

ayakları hala savaş doluydu. Onu yakasından tuttum ve Michael'ı tekrar arkamda hissedene kadar kendimle birlikte geri çektim.

Ocaklar gölgelere çekilmişti ama etrafımızdaki sesleri hâlâ duyabiliyordum. Michael'ın kılıcı ne kadar parlak olursa olsun, tavanı çok yukarıdan görebilmem gerekirdi, ama sadece yirmi metre kadar uzanıyordu - hobların tek bir hamlede üzerimize atlamasını engelleyecek kadar uzaktı, ama bundan daha fazla değil.

İstasyonun içinden gelen çığlıkları hâlâ duyabiliyordum. Bir silahın patladığını duydum, benim 44'lükten daha küçük bir şeydi, panik ateşinin hızlı atışları. Silahı her kim taşıyorsa muhtemelen karanlığa doğru körlemesine ateş ediyordu. Bir şeyler yapmazsam ortalık iyice karışacaktı, hem de hemen.

"Açık alandan çıkmalıyız," dedim yüksek sesle düşünerek. "Michael, bilet gişesine git."

"Yolu açamaz mısın?" Michael sordu. "Seni koruyabilirim."

"Bu pisliğin içinde *göremiyorum*," dedim. "Ve burada başka insanlar da var. Etrafa güç saçmaya başlarsam birini öldürebilirim."

"O zaman yakın dur," dedi Michael. Kılıcını başının üzerinde tutarak, üzerine atlayacak kadar aptal olan her şeyin tepesine inmeye hazır bir şekilde ilerledi. İki ölü ocağın üzerinden geçtik, ikisi de neredeyse hiç ışık vermeyen mavi alevlerle kaplıydı ama cesetleri doymak bilmez bir hızla tüketiyordu. Yerde bir pençe şakırtısı duydum ve sözsüz bir çığlık attım.

çift taş baltayla silahlanmış bir hob kutsal kılıcın ışığına doğru koşarken Michael yumuşak bir şekilde döndü. Karanlık peri birini Michael'a doğru fırlattı. Arkadaşım kılıcının küçümseyici bir hareketiyle baltayı kenara savurdu ve ikinci baltayı paramparça eden ve gövdesini çarpık omurgasına kadar yaran yatay bir kesikle ocakla buluştu. Ocak alev püskürterek yere düştü ve Michael düşen bedenini arkadaşlarına doğru tekmeleyerek onları bir anlığına dağıttı ve bize yirmi metre daha kazandırdı.

"Güzel," dedim, yakın durup etrafımızda sallanan gölgeleri izlemeye çalışarak. "Spor mu yapıyorsun? İyi görünüyorsun."

Michael'ın dişleri hızlı bir gülümsemeyle parladı. "Konuşmak bu yaratıklara iyi bir katran aracı sağlamaz mıydı-" *Amoracchius* yüzümün önünden geçip yuvarlanan bir taş bıçağı savuşturunca sözünü kesti. "Bizi hedef alıyorlar," diye devam etti.

Ben ve koca ağzım. Bilet gişesine giden yolun geri kalanında çenemi kapattım.
ter.

Michael'ı arkasından dolaştırdım ve bir adamın formuna takılıp düştüm. takım elbiseli yaralı bir adam. Boğuk bir acı çığlığı attı ve

alt bacağının üzerindeki kanlı bezi tuttu. Taştan bir bıçağın kırık parçası hâlâ adamın bacağından çıkıntılıydı.

"Harry," dedi Michael, "ilerlemeye devam et. Acele etmek için toplanıyorlar." "Tamam," dedim. Yaralı iş adamının yanına diz çöktüm ve şöyle dedim,

"Hadi dostum; burası oturulacak bir yer değil." Onu kollarının altından yakaladım ve tezgâhtan aşağı doğru geri geri gitmeye başladım. "Buralarda bir yerde bir kapı var, arka tarafa açılıyor."

"Mükemmel," dedi Michael. "Bunu istediğin kadar tutabilirim."

Yaralı adam bana yardım etmek için çabaladı ama çoğunlukla tek yaptığı onu hareket ettirmemi zorlaştırmak oldu. Sürekli dehşet ve acı sesleri çıkarıyordu. Yaklaşan ocaklarla aramızda tezgâhın bariyeri için . Keskin bir taş baltayla vurulmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek pek de umurumda değildi.

Bilet gişesinin arkasındaki kapıya ulaştık, kapalıydı. Kolu salladım ama görünüşe göre kilitliydi. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Sağ elimi kaldırdım ve taktığım enerji yüzüklerinden birine odaklandım. Her parmağında bir tane vardı, örgü şeklinde örülmüş üç halkadan oluşan bir bant. Halkalar enerji depoluyor, kolumu her hareket ettirdiğimde biraz geri biriktiriyor ve depolanan enerjiyi tek bir noktada açığa çıkarmamı sağlıyordu.

Elimi kapalı bir yumruk halinde kaldırıp halkaların enerjisini olabildiğince küçük bir alana odaklarken irademi kapıya yönelttim. Onları bu tür bir iş için imzalamamıştım. Yüzümü parçalamadan önce bir şeyleri kabaca benden uzaklaştırmak için yapılmışlardı. Ama daha düzgün bir şey yapmak için harcayacak fazla zamanım yoktu.

Elimden geldiğince nişan aldım, halkayı tetikledim ve kapı kolunu, kilidi ve bunların monte edildiği plakayı kapıdan söküp öteki odaya yuvarlanmalarını izledim. O sinir bozucu metal güvenlik donanımlarının hiçbirisi tarafından engellenmeyen kapı içeri doğru sallandı.

"Haydi!" Michael'a yaralı adamı tekrar yakalamasını söyledim. "Mouse, yolu göster."

Köpeğim kapıdan içeri girdi, yere çömelmiş ve dişlerini göstermişti. Arkasından içeri girdiğimde neredeyse kuyruğuna basarak yürüyordum ve Michael yaralı adamın kanlı bacağına neredeyse basıyordu.

Amoracchius'un ışığı girdiğimiz odayı aydınlattığında, birkaç dakika önce gördüğümüz telaşlı müşteri hizmetleri temsilcisini yeniden ortaya çıkardı. Yerde diz çökmüş, elinde haç, başını eğmiş, çılgınca bir dua okuyordu. Işık üzerine düşerken gözlerini kırptırdı ve yukarı baktı. Beyaz ateş

Kutsal kılıç yüzündeki gözyaşı izlerini gümüşe , ağzı şaşkınlık ve sevinç ifadesiyle açık kaldı. Haçına baktı ve tekrar ona döndü.

Michael odaya hızlıca bir göz attı, kadına gülümsedi ve "Elbette O orada. Elbette dinliyor." Durakladı, sonra itiraf etti, "Kabul etmek gerekir ki, O her zaman bu kadar çabuk cevap vermiyor."

Odada başka insanlar da vardı - bir otel odası bulmaya çalıştığı müşteriler. İşler karanlık ve korkutucu bir hal aldığından onları bir şekilde toplayıp odaya sokmuştu. Bu çoğu insanın sahip olduğundan çok daha fazla cesaret gerektiriyordu. Ayrıca müşterilerle kapı arasında diz çökmüş olduğunu da fark ettim. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

"Carol," dedim, bakışlarını, elinde kutsal kılıçla kapıda duran Michael'dan çekmesini sağlayacak kadar sert bir sesle. "Carol, bana yardım etmen gerekiyor."

Gözlerini kırptırdı ve sonra sarsakça başını sallayıp ayağa kalktı. Yaralı adamı diğerlerinin duvara yaslanmış oturduğu yere sürüklememe yardım etti. "Adımı nereden biliyorsun?" diye kekeleydi. "Siz ikiniz melek misiniz?"

İçimi çektim ve bir tırnağımla taktığı isimliğe dokundum. "Kesinlikle değilim," dedim. Başımı Michael'a doğru salladım. "Gerçi görebileceğin en yakın o."

"Saçmalama, Harry," dedi Michael. "Ben sadece-" Sözünü yarıda kesti ve eğildi. Sert bir şey yanından vızıldayarak geçti ve üstümüzdeki alçıpanda kafam büyüklüğünde bir delik açtı. Aşağıya toz parçaları yağdı ve korkmuş insanlar çığlık attı.

Michael kapıyı çarparak kapattı, ama o sinir bozucu metal güvenlik tertibatları olmadan kapı tekrar açıldı. Kapıyı çarparak kapattı ve bir omzunu kapıya yaslayarak nefes nefese kaldı. Bir şey ağır bir gümbürtüyle kapıya çarptı. Sonra sessizlik oldu.

Yaralı adamın pantolonunun paçasını dikişi boyunca yırtarak açtım. Bıçak baldırına isabet etmişti ve kanlar içindeydi ama daha kötüsü de olabilirdi. "Bırak," dedim Carol'a, "ve hareketsiz kaldığından emin ol. Bazı büyük damarlara yakın ve onu çıkarmaya çalışırken onları açmak istemiyorum. Ona yakın dur ve çıkarmaya çalışmasını engelle. Tamam mı?"

"Ben... Evet, tamam," dedi Carol. Gözlerini bana birkaç kez kırptırdı. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Ben de," diye karşılık verdim. Ayağa kalktım ve Michael'ın yanına gittim.

"Bu şeyler benden biraz daha güçlü," dedi arkamızdaki insanların duyamayacağı alçak bir sesle. "Eğer bu kapıya hücum ederlerse onu kapalı tutamam."

"Yapacaklarından emin değilim," dedim. "Ama sen buradasın."

"Benim peşimde olduklarını sanmıyorum," dedim. "Öyle olsalardı, diğerlerinin de peşine düşmezlerdi."

Michael kaşlarını çattı. "Ama sen onların periler olduğunu söylemiştin."

"Öyleler," dedim. "Ama bunun bir hit olması gerektiğini sanmıyorum. Bunun için çok fazlalar. Bu tam anlamıyla bir saldırı."

Michael yüzünü buruşturdu. "O zaman tehlikede olan insanlar var. Yardımımıza ihtiyaçları var." "Ve bunu alacaklar," dedim. "Dinle, ocaklar ışığa dayanamaz.

Herhangi bir

bir tür ışık. yakar ve öldürebilir. Bu yüzden bunu çağırdılar.

Myrk önce." "*Myrk*?"

"Bu Nevernever'dan gelen bir madde. Bunu bir selofan filtre gibi düşünün, sadece bir ışığın etrafında olmak yerine, tüm havaya yayılır. Bu yüzden tılsımımın ışığını göremedik ve bu yüzden silahımın namlu flaşı çok sessizdi. Onları bu şekilde saf dışı bırakacağız."

Michael başını sallayarak, "*Myrk*'ten kurtulacağız," dedi.

"Aynen öyle," dedim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve üzerimde ne olduğuna bakmak için ceplerimi karıştırmaya başladım. Pek bir şey yoktu. Pardösümün hacimli ceplerinde kullanışlı büyücülük malzemelerinden oluşan küçük bir koleksiyon bulunduyordum ama kışlık montumun ceplerinde bir tebeşir çubuğu, Burger King'den aldığım iki ket- chup paketi ve tüylü, tiftik kaplı bir Tic Tac'tan başka bir şey yoktu. "Tamam," dedim. "Bir dakika düşüneyim."

Bir şey kapının diğer tarafına çarptı ve Michael'ın iş botlarını yerde on beş santim kadar itti. Bir pençe açıklıktan bana doğru fırladı. Yoldan çekildim ama ceketimin kolu çekilmedi. Ocağın pençeleri kumaşa üç düzgün yarık açtı.

Michael *Amoracchius*'u tek eliyle kaldırdı ve alev alev yanan boyunu sağlam kapıdan içeri soktu. Ocak çılgılık attı ve geri çekildi. Michael kapıyı tekrar çarparak kapattı ve silahı çekip çıkardı. Koyu renkli kan kutsal bıçağın üzerinde cızırdadı. "Seni acele ettirmek istemem," dedi sakince, "ama bir dakikamız *olduğunu* sanmıyorum."

Bölüm 24

"Kahretsin!" Yemin ettim. "Bu benim tek kışlık montum!" Bir an için gözlerimi kapattım ve zihnimi göreve odaklamaya çalıştım. Bir *myrk* diğer peri büyüğü gibi değildi. Onlar görünüş yaratabilir ve bu görünüşle ilgili duygusal durumları taklit edebilirdi. *Myrk* bir hokkabazlıktı, fiziksel, somut bir şeydi, gerçekten vardı ve ocaklar ona yeterince enerji verdiği sürece de var olmaya devam edecekti, mecazi anlamda.

Rüzgâr işe yarayabilir. Yeterince büyük bir rüzgâr *myrk*'ı uzaklaştırabilirdi ama bunun çok fazla rüzgâr olması gerekirdi. To- relli'nin vurucularını halletmek için çağırdığım küçük fırtına ancak bir çentik atabilirdi. Muhtemelen daha şiddetli ve yaygın bir şey yapabilirdim ama iş maddeyi hareket ettirmeye gelince, hiçbir şey için bir şey elde edemezsiniz. Bu tür bir patlamayı işi bitirecek kadar uzun süre devam ettirebilmemin imkânı yoktu.

Myrk ile ocaklar arasındaki bağlantıyı kesebilirim. Eğer bu bağlantıyı kesebilirim, sürekli enerji akıtmalarını engellemiş olurum ve puf, *myrk* ektoplazma olarak doğal haline geri döner. Tabii ki onları kesmek çocuk oyuncağı olmaz. İş bitirdiğimden emin olmak için her bir ocağa bir kanal yaratmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Odak olarak kullanabileceğim hiçbir şeyim yoktu ve zaten dışarıda kaç tane oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Güçlendirilmiş bir çember, denklemin diğer tarafından büyüye giden gücü keserek ocakları çemberin dışındaki enerji akışından izole edebilir. Ama çemberin tüm binayı kaplaması gerekirdi. Ocakların, çemberi ateşlemek için dışarı çıkıp bütün bir Chicago şehir bloğunun etrafında koşmama izin verecek kadar düşünceli olacaklarından şüpheliydim. Ayrıca o kadar tebeşirim de yoktu. Yeterince varsa akan su büyüğü bozabilirdi ama bir binanın içinde olduğumuz için bu mümkün değildi. Peki elimdeki zavallı kaynaklarla bu aptal büyüğü nasıl kesecektim? Yaygın bir çalışmanın gücünü çalmanın pek çok yolu yok gibi.

Burnum daha sert zonkluyordu ve başımı arkaya yaslayıp yüzümü yukarı doğru çevirdim. Bazen bunu yapmak basıncı azaltıyor ve acıyı biraz hafifletiyor . Mekânı eski istasyonun kavernöz alanlarına açık bırakmak yerine on ya da on bir fit yüksekliğe monte edilmiş olan ofis tavanına baktım ve kafamı meşhur duvara vurdum. Tavan şu açılır kapanır düzeneklerden biriydi, kasvetli ama uygun maliyetli bir metal iskeleti destekliyordu.

Akustik malzemeden dikdörtgenler, her birkaç metrede bir otomatik yangın söndürme fıskiyesinin çirkin küçük kovboy mahmuzuyla kesiliyordu.

Gözlerim büyüdü.

"Ha!" dedim ve kollarımı havaya kaldırdım. "Ha-ha! Ah-hahahaha! Ben büyücüyüm; kükrediğimi duyun!"

Mouse bana eğik bir bakış attı ve benden bir adım daha uzaklaştı. "Ve sen de öyle yapmalısın!" Köpeği göstererek kükredim. "Çünkü ben bir kork-ateş getiren biri!" Sağ elimi kaldırdım ve bir mırıltıyla küçük bir alev küresi çağırdım. Büyü birleşmeden önce kekeledi ve öksürdü ve o zaman bile ışık bir mumdan daha parlak değildi.

"Harry?" Michael insanların delillerle konuşurken kullandıkları ses tonuyla sordu. "Ne yapıyorsun?"

Kapının bir tarafındaki alçıpan aniden büküldü ve bir hobinin pençeleri onu yırtmaya başladı. Michael geçici olarak kapıdan ayrılarak bir tarafa sallandı, sanki çivinin nerede olacağını tahmin ediyormuş gibi başparmağını duvara doğru tuttu ve ardından *Amoracchius*'u alçıpanın içinden bir açıyla geçirdi. Kılıç tıslayarak ve tükürerek geri dönerken, bir başka hob acı içinde uludu.

"Myrk olmadan bu şeylerin başı belada," dedim. "Carol, bir iyilik yap ve şu sandalyeyi buraya getir."

Carol, gözleri kocaman, yüzü solgun, öyle yaptı. Sandalyeyi biraz itti, böylece sandalye son altı metreyi kendi kendine geldi.

Başka bir ocak içeri girmeye çalışırken Michael'ın omzu kapıya çarptı. Yaratık aptal değildi. *Amoracchius* ahşabı pirinç kâğıdından bir perdeymiş gibi delip geçtiğinde kapıyı zorlamaya devam etmedi ve Michael'ın Kılıcı lekelenmeden geri geldi. "Her ne yaparsanız, erken olması geç olmasından daha iyidir."

"İki dakika," dedim. Sandalyeyi doğru noktaya yuvarladım ve üzerinde ayağa kalktım. Bir an yalpaladım, sonra kendimi dengeledim ve fıskiye yuvasından hızla söktüm. Arkasından kötü kokulu su fişkırdı, bunu bekliyordum ve çoğunlukla kaçınmışım. Gerçi bu kadar ağır ve durgun kokmasını beklemiyordum ama beklemeliydim de. Birçok yağmurlama sisteminin kapalı bekletme tankları vardır ve bu suyun kaç yıldır orada kullanılmayı beklediğini sadece Tanrı bilirdi.

Sandalyeden zıplayarak indim ve düşen suyun altından çıktım. Cebimden tebeşir parçalarından birini çıkardım, diz çöktüm ve alçak halının üzerinde etrafıma geniş bir daire çizmeye başladım. Büyük bir daire olması gerekmiyordu.

Kapalı olduğu mükemmel bir daire, ama onlardan çok çizdim ve şimdiye kadar genellikle oldukça yakınlar.

"Affedersiniz," dedi Carol. "Ne yapıyorsun?"

"Büyüleyici ziyaretçilerimiz ocak olarak bilinir," dedim ona, dikkatlice çizerek ve bunu yaparken tebeşire irademin bir kısmını aşilayarak. "Işık onlara zarar verir."

Zaten kırık olan alçıpanın içinden bir ocak fırladı, bu kez kafasını ve bir omzunu içeri soktu. Uludu ve hâlâ kapıya yaslanmış olan Michael'a saldırdı. Michael'ın kalçası bir pençeyle parçalandı, ama sonra *Amoracchius* aşağı indi ve karşılık olarak hob'un kafasını omuzlarından aldı. Koyu, alev alev yanan kan odaya sıçradı ve bir kısmı neredeyse benim çemberime çarpıyordu.

"Hey!" diye şikayet ettim. "Ben burada çalışıyorum!"

"Özür dilerim," dedi Michael hiç alay etmeden. Kapıya dönmesine fırsat vermeden bir sopa kapıya çarptı ve onu birkaç adım geriye itti. Ağır bir sopanın darbesi altında eğilmek için zamanında toparlandı, sonra *Amoracchius*'u yarattığın karnına doğru savurdu ve kötü periği odadan çıkarıp arkadaşlarının arasına geri iten ağır bir tekmeyle onu takip etti. Michael kapıyı tekrar çarparak kapattı.

"Ama karanlık," diye kekeledi Carol, Michael'a ve bana sırayla bakarak.

"Havaya *myrk* denen bir şey koydular. Bunu bir sis perdesi olarak düşün. *Myrk*, ışıkların ocaklara zarar vermesini engelliyor," dedim. Çemberi tamamladım ve

etrafımda hayat hissettim, dışarıdan gelen büyüü engelleyen soyut bir güç perdesi; çember oluşurken içinde kalan *myrk* da buna dahildi. Çemberdeki her şeyin, benim üzerimde ince bir sümüksü ektoplazma tabakasına dönüştü. "Süper," diye mırıldandım ve

geldiğince gözlerimden uzak tutmaya çalıştım.

"Ee," dedi Carol, "tam olarak ne yapıyorsun?"

"Onların duman perdesini ortadan kaldıracığım." Fıskiye başlığını sağ elimde tuttum ve gözlerimi kapatarak ona, dokusuna, şekline, yapısına odaklandım. Nesneye enerji akıtmaya başladım ve onu, içinden düzinelerce küçük dalın filizlendiği mavi-beyaz ışıktan parlayan bir aura olarak hayal ettim. Enerji fiskiyenin etrafını sıkıca sardıktan sonra, onu sol elime aktardım ve sağ elimi tekrar uzattım.

"Ama hiç ışığımız yok."

"Oh, ışıklarımız var," dedim. Sağ elimi uzattım ve küçük güneş ışığı topumu çağırdım. Çemberin *miskten arınmış* iç kısmında her zamanki gibi bembeyaz ve parlaktı ama çemberin dışında, dışarıdaki *miskte* beş altı metreden fazla yayılmadığını görebiliyordum.

"Aman Tanrım," dedi Carol.

"Aslında tüm normal ışıklar da yanıyor, sadece engelleniyorlar. *Myrk* elektriği kesmiyor. Örneğin bu bilgisayarların hepsi açık ama *myrk* sizin gösterge ışıklarını görmenizi engelliyor."

"Harry!" Michael seslendi.

"Bir mucize işçisini aceleye getiriyorsun, berbat mucizeler elde ediyorsun!" Sinirli bir ses tonuyla karşılık verdim. Büyünün geri kalanı biraz zor olacaktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Carol nefes aldı.

"Büyü," diye homurdandım. "Sus." Her zamanki gibi sol elime deri bir eldiven takmıştım, bu da yaralı cildime biraz koruma sağlayacaktı. Yine de bu pek eğlenceli olmayacaktı. "*Ignus, infusiarus*," diye mırıldandım ve fiskiyeuun ucunu sağ elimin üzerinde yüzen aleve doğru ittim.

"Bunun bize ne faydası olacak?" Carol talep etti, sesi titriyordu ve soğuktu-oned.

"Buranın hâlâ elektriği var," dedim. Belki de kokuyu hayal ediyordum Alevin ısısı metal fiskiyeye dökülürken yanmış deri kokusu yayıldı. "Hâlâ bilgisayarları var. Hâlâ telefonları var."

"Harry!" Michael başını sağa sola sallayarak tavana baktı. "Tırmanıyorlar. Çatıdan içeri girecekler."

Sol elimin sinir hasarlı parmaklarında bile sıcaklığı hissetmeye başladım. Yeterince sıcak olması gerekiyordu. İrademin daha fazlasını ortaya koydum, fiskiyeu ve alevi kaldırdım ve istediğim şeyi gözümde canlandırdım, etrafındaki enerji dalları tüm binadaki diğer fiskiye başlıklarına sıçradı. "Ve hala fiskiyeuere var."

Ayağımla çemberi kırdım ve enerji fiskiyeden çevredeki onun gibi şekillendirilmiş diğer tüm nesnelere yayıldı. Isı, düzinelerce farklı yöne doğru dalga dalga yayıldı ve ben de elimden gelen tüm enerjiyi küçük güneş topuna akıttım.

Yangın dedektörünün uluması ve fiskiye sisteminin çalışmaya başlaması belki on saniye sürdü. İnsanlar şaşkınlık içinde küçük çılgınlıklar attılar ve istasyonun dışında bir yerde sürekli bir acil durum klaksonu çalmaya başladı. Birkaç telefon, monitör ve bilgisayardan kıvılcımlar yükseldi.

"Tamam," dedim. "Yani ofiste bilgisayar yok. Ama geri kalanı hala geçerli."

Michael başını kaldırıp bana baktı ve vahşi bir sırıtişla dişlerini gösterdi. "Ne zaman?"

Su aşağı inerken küçük güneş topumu dikkatle izledim. Belki yarım dakika boyunca sırlsıklam olmamız dışında hiçbir şey olmadı. Aslında bu kadar çok su inmesi biraz şaşırtıcıydı - iyi anlamda şaşırtıcıydı yani. Çok su istiyordum.

Altmış saniye civarında bir yerde bymn titremeye başladığını hissettim, gücü sürekli sağanak yağış tarafından aşındırılmıştı.

"Bekle," dedim. "Hazır..."

İki dakika sonra bym bozuldu, diğer fıskiyelerle olan bağlantı koptu, elimdeki ateş söndü. "Michael!" diye bağırdım. "şimdi!"

Michael homurdandı ve kapıyı açtı. Daha adımını atmadan havada ani bir g dalgalanması oldu ve kutsal kılıç güneşin kalbinden daha parlak bir ışıkla parladı.

Kapıdan içeri daldı ve *Amoracchius*'un yanan ışığı istasyonun geneline yayılırken, düzinelerce ya da yüzlerce ocağın gırtladı ışkence dolu çığlıklarla patladı. Kötü perilerin çığlıkları o kadar yüksekti ki, gerçekten yüksek sesli bir konferansta yapabileceğiniz gibi, kulaklarıma yaptığı baskıyı gerçekten hissettim.

Ama daha yüksek sesle Michael Carpenter, Haç şövalyesi, intikam meleğinin vücut bulmuş hali, bir zamanlar Wart adında bir yavere ait olan kılıcın taşıyıcısı geliyordu. "*Lava quod est sordium!*" Michael böğürdü, sesi bir insanın boğazından çıkamayacak kadar grd. "*In nomine Dei, sana quod est sau- cium!*"

Kılıç odadan çıktıktan sonra, tüm ofis ışıklarının ve dışarıdakilerin geri geldiğini görebiliyordum. "Fare!" diye bağırdım. "Kal! Yaralıları koru!" Michael'ın peşinden aceleyle koştum ve arkama baktım. Fare tırısıla ilerledi ve ocaklarla ofisteki insanlar arasındaki kapı aralığına yerleşti, başı yukarıda, bacakları boşluğu doldurmak için geniş tutulmuştu.

Dışarıda fıskiyeler gerçekten pis kokulu bir muson yağmurunun inandırıcı bir taklidini yapıyordu. Kapının birkaç metre dışındaki su birikintisine ve yanan ocak kanına düştüm. Kılıçtan gelen ışık o kadar parlak, o kadar saf, hatta acı verecek kadar *beyazdı* ki, gözlerimi tek kolumla korumak zorunda kaldım. Michael'a doğrudan bakamıyordum, hatta yakınından bile geemiyordum, bu yüzden arkasında bıraktığı hob parçalarından onu takip ettim.

Birkaç kötü peri Michael'ın kılıcıyla yere serilmişti. Onlar şanslı olanlardı.

Görebildiğim kadarıyla daha birçoğu, Michael'in bıçağıyla ulaşamayacağı kadar uzağa dşmşti. Bunlar sadece kk topaklardı.

yanan kömürden yağlı duman sütunları püskürüyor, etleri kemikten uzakta hızla pişiyordu. Yakında eski haline dönecek ocaklardan bazıları yanarken hâlâ çırpınıyordu.

Cehennem çanları.

Ona evcil hayvan ismi olarak Tanrı'nın Yumruğu demiyorum, millet.

Michael'ı takip ettim, Kılıç'ın ışığında herhangi bir azalmaya karşı tetikleydim. Eğer binadaki fiskiyelelerden herhangi biri büyümü odaklamak için kullandığımdan farklı bir modelse, onları ısıtamaz ve tetikleyemezdi. Eğer Michael tekrar *myrk'*a dalarsa, o zaman ışıktan bir nebze korunan ocaklar ona saldıracaktı, hem de hızlı bir şekilde.

Ama şansın (ya da belki kaderin, belki de Tanrının, ama muhtemelen ucuz bir şehir traktörünün) yardımıyla hepsi aynı gibi görünüyordu. Su her yere, *miri* bir çamur tabakası gibi yıkıyor, *Amoracchius*'un saf aydınlığı yapay sağanak yağmurun arasından parlarken yerine kırık gökkuşağı bırakıyordu.

Ocaklar için saklanacak hiçbir yer yoktu.

Aşık şeytanların izini takip ettim. Smiten fiends? Smited fiends? Smoted fiends? Bana bakmayın. Liseyi hiç bitirmedim. Belki de *to smite*'in çeşitli çekimlerini son sınıf İngilizce dersinde öğrenmişimdir. GED sınavımda olmadığı kesin.

Durdum ve Michael'ın nereye gittiğine dair bir fikir edinmeye çalışarak kör edici ışık ve fiskiyelelerden sürekli akan suyun arasından elimden geldiğince etrafıma bakındım.

Ayakkabılarımın tabanlarından yükselen ani, hızlı bir titreşim hissettim ve ardından ikinci bir sarsıntıya eşlik eden ağır bir gümbürtü duydum. Giriş kapısından cam, tuğla ve taş patlarken binanın ön tarafına doğru döndüm. Arkasında havada belli belirsiz bir pus titreşimi vardı, ancak perdenin arkasındaki her neyse *Amoracchius*'un ve benim doğaçlama gök gürültülü sağanağımın parıltısına girdiğinde büyü bozuldu ve kayboldu.

Yirmi fit ve dört ya da beş tonluk Big Brother Gruff Peçe.

Bir çeşit yarı saydam kristalden yapılmış bir zırh giyiyordu ve kılıcı Eli benim arabamdan daha uzundu. Ağzı açıldı ve savaş kükremesini duymak yerine *hissettim*, o kadar derin ve gürültülü bir sesteki ki lanet olası bir balinanın çıkarması gerekirdi.

"Oh, evet," diye mırıldandım. "Bugün gittikçe daha olmaya devam ediyor."

Bölüm 25

Azıcık akli olan herkes, boy, kilo ve erişim açısından önemli bir avantaja sahip biriyle dövüşmenin zor olduğunu bilir. Rakibiniz sizden 50 kilo fazlaysa, ona karşı dövüşmek en iyi ihtimalle şüpheli bir tekliftir.

Eğer rakibiniz size sekiz *bin* elli kilo fark atmışsa, dövüş alanını terk etmiş ve kendinizi Road-kill 101'e kaydettirmişsiniz demektir. Ya da muhtemelen bir Tom ve Jerry çizgi filmine.

Vücudum çoktan harekete geçmişti, görünüşe göre beynimin işleri yoluna koymasını beklemenin hayatta kalmak için ters etki yaratacağına karar vermişti. Kedi-fare benzetmesinin oldukça iyi bir benzetme olduğunu düşünüyordu. Ben daha çeviktim ve iri yarı huysuzdan daha çabuk hızlanabiliyordum ama o düz yolda daha fazla hız yapabiliyordu. Fiziksel olarak konuşursak, ona ciddi bir zarar verme şansım neredeyse hiç yoktu, oysa onun bir sevgi dokunuşu bile muhtemelen göğüs kafesimi çökertecekti - başka bir benzerlik.

Jerry televizyonda kazanır, ama gerçek hayatta Tom nadiren sopanın kısa ucuyla son . Bay'ın eve fare yaralarıyla geldiğini hiç hatırlamıyorum. Bu nedenle, gezintilerinden eve aç döndüğü de pek . Kedi fare oyunu genellikle sadece kedi için eğlencelidir.

Bu arada bedenim kendini bir tarafa savurmuş, Tiny'yi beni takip ederken dönmeye zorlamış, hızını sınırlamış ve bana bir çift sarı uyarı levhasıyla işaretlenmiş, temizlikçi Joe'nun yerleri cilaladığı bir bölüme doğru koşmam için bir ya da üç saniye kazandırmıştı. Islak ve kaygan zemini hızla geçtim ve ayağımın takılmaması için dua ettim. Eğer düşersem, o devasa toynaklardan birinin tek bir darbesi beni ikiye bölecekti.

Yine de bu tür ayakkabılar kaygan arazide pek işe yaramıyor. Mumlu zeminin diğer tarafına geçer geçmez, yön değiştirerek olabildiğince sert bir şekilde sola döndüm. Tiny bunu telafi etmeye çalıştı ve bacakları altından çıktı.

Bu tek başına büyük bir mesele değil. Bazen koşarken bir şey olur ve ayağınız takılıp düşersiniz. Bir ya da iki diziniz incinir, belki elleriniz sürtünür ve çok nadiren bileğinizi burkmak gibi daha kötü bir şey yaparsınız.

Ama bu insan kütlesi için geçerli. Kütleyi Tiny'nin boyutlarına çıkardığınızda düşüş tamamen başka bir hayvana dönüşür, özellikle de işin içinde çok fazla hız varsa.

Fillerin aslında hiç koşmamalarının bir nedeni de budur; tam bir koşu adımıyla ağırlıklarını yerden kaldıracak kapasiteye sahip değillerdir. Eğer bu boyutlarda düşerlerse, hasar çok büyük olabilirdi ve belli ki doğa tüm bu fil rüzgar sprinterlerini seçmişti. Bu hızda hareket eden bu kadar ağırlık muazzam miktarda enerji taşır - kemikleri kolayca kırmaya, nesneleri etin derinliklerine sokmaya, zemini bir vücudu kemiğe kadar sıyıracak kadar sert kazımaya yetecek kadar.

Tiny bir filin iki katı ağırlığında olmalıydı. Beş tonluk et ve kemik, vücudunun bir tarafı boyunca aşağı indi ve sert bir şekilde yere indi - sonra kayarak o kadar büyük bir ivme kazandı ki Tiny herhangi bir çok bir yük trenine benzedi. Yerde kayarak bir ren- tal araba büfesinin duvarına çarptı, duvarı paramparça etti ve neredeyse yavaşlamadan içinden geçip gitti.

Minik, kocaman bir elinin sarı tırnaklarıyla yeri kazıyordu ama yanımdan kayarak geçerken tırnakları balmumundan bukleler çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Frene bastım ve Tiny'nin nerede duracak gibi görüldüğüne karar vermeye çalıştım. Sonra irademi kullandım.

Düşen suyun içinde çok zorlandım ama çok fazla ihtiyacım yoktu. Konu olarak teknolojiyi mahvetmeye geldiğinde, her zaman bir yeteneğim olmuştur.

Tiny'nin kayarak girdiği istasyonun tüm bölümünün üzerindeki ışıklara odaklandım, sağ elimi kaldırdım ve "*Hexus!*" diye hırladım. Bazıları gerçekten de altın kıvılcım yağmurları içinde patladı. Bazıları küçük dumanlar çıkardı ama her biri söndü.

Michael benim arkamdan koridorda ilerlemişti ve *Amoracchius*'un ışığı artık istasyonun iç duvarları tarafından korunuyordu. Elektrik ışıklarını söndürdüğümde, ağır gölgelerden oluşan gerçek bir alan yarattı.

Aniden ortaya çıkan karanlık ada, cesetlerin sinekleri çektiği gibi hobbitleri çekti: yanmış, dehşete düşmüş, öfkeli hobbitler, kasabadaki çerez dolu geceleri bir anda kâbusa dönüşmüştü. Gözleri yoktu ama karanlığa giden yolu kolayca buldular ve bir düzineden fazlasının içeri daldığını gördüm, içlerinden biri hiç yavaşlamadan ya da varlığını fark etmeden birkaç metre yanımdan geçti.

Tiny bir saniye sonra böğürmeye başladı, devasa sesi öfkeli hobbitlerin intikamcı ulumalarına karışıyordu.

"Artık o kadar büyük değilsin," diye
solum, "değil mi?" Ama anlaşıldığı
kadarıyla Tiny de bir o kadar büyüktü.

Ezilmiş bir ocak gölgelerin arasından fırladı ve yaklaşık yirmi metre yere sıçradı. Sadece paçavra gibi topal olduğunu kastetmiyorum. Ezilmişti,

Tiny'nin kocaman yumruğunun ocağı kavradığı, içindeki çeşitli sıvıları boşaltacak kadar sertçe sıkıttığı ve ardından fırlatıp attığı bir bira kutusu gibi *ezilmişti*.

Gölgelerde ışık parladı, uzun bir çelik şerit boyunca çekilmiş çakmaktaşı gibi uzun bir kıvılcım çizgisi ve aniden Tiny'nin kılıcının bıçağını çevreleyen alçak mavi alevler. Düşen suyun altında güçlkle yanmaya devam ediyorlardı ama neler olduğunu görmemi sağlayacak kadar ışık saçıyorlardı.

Ocaklar nefretten deliye dönmüştü.

Sanırım bu kaçınılmazdı. Kış'ın köleleri ve Yaz'ın köleleri birbirleriyle iyi oynamazlar ve Faerie'nin sakinleri insanlar gibi davranmazlar. Onların doğaları çok daha ilkel, çok daha değişmezdir. Neyseler odurlar. Yırtıcılar, düşmüş ve savunmasız olan avlarına saldırmakta hızlıdır. Kış fae'leri Yaz şampiyonlarından nefret eder. Ocaklar her ikisiydi.

Birkaçı kendini Tiny'nin kafasına atarken, diğerleri kaba silahlarıyla kesmeye ya da köpekbalığı benzeri dişleriyle ısırmaya başladı. Tiny'nin zırhı bu karmaşada ona iyi hizmet etti, en kritik bölgeleri korudu ve hoblar boğazına saldırırken huysuz başını öne arkaya atmaya başladı. Bir an paniklediğini sandım, ta ki boynuzlarından birini bir hob'a öyle bir güçle çarptı ki kötü perinin kafatası kırılana kadar. Kılıcı iki hızlı ve hassas hareketle ileri geri savruldu ve yarım düzine hob düşerek öldü ve yandı.

Diğerleri dehşet çığlıkları atarak kaçışmaya başladılar, nefretleri yere düşen huysuza karşı koymaya yetmiyordu. Tiny dizlerinin üzerine yuvarlandı ve kendini yukarı itmeye başladı; yüz ifadesi acıyla buruşmuş olsa da insanlık dışı gözleri beni görene kadar etrafı taradı.

Oh, .

Kalkıp beni öldürmesini beklemedim. Koştum.

Ceketim ve asam olmadan yapabileceğim onca şey varken. Tanrı aşkına, ne düşünüyordum ki? Summer'ı onlara ihtiyaç duymayacak kadar iyi alt ettiğimi mi? Hayatın şimdiye kadar yeterince zorlayıcı olmadığını mı? *Aptal, Harry. Aptal, aptal*. Eğer bunu atlatırsam, Thomas'ın takip atı rolünü oynamasına ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere teçhizatımın sahte kopyalarını yapacağıma yemin ettim.

Tiny arkamdan takibe devam ederken yer sallanmaya başladı.

Seçeneklerim sınırlıydı. Sağ tarafımda binanın dış duvarı vardı ve derinleşen karda dışarı çıkamıyordum. Hayal gücüm bana kalça derinliğindeki karda debelenirken Tiny'nin çok daha uzun boyu ve kütlesiyle arkamdan zahmetsizce yaklaşıp

Ben. Önümde başka bir duvara açılan boş bir koridor vardı ve solumda sıralar ve sıralardan başka bir şey yoktu...

...depolama dolapları.

Zemini kaplayan suyun koşarken cebimi tekrar karıştırdım ve dolapların üzerindeki numaralara bakmaya çalıştım. Gard'ın anahtarına karşılık geleni gördüm ve sulu zeminde kayarak durdum. Topallayarak ama yine de koşmaya devam eden Tiny aramızdaki son düzine metreyi kapatırken anahtarı çılgınca kilide soktum.

Zamanlamayı mükemmel yapmak zorundaydım. Sağ elimi kaldırdım, yaralı bacağındaki toynağa nişan aldım ve sağ elimdeki tüm enerji halkalarını tetiklemeden önce tüm ağırlığının toynağın üzerine gelmesini bekledim ve hızla giden bir arabanın gücüyle ona çarpan bir güç sütununu serbest bıraktım.

Gruff'ın toynağı ıslak zeminde yine altından çıktı ve bir hüsrana kükremesiyle öne doğru savruldu. Kılıcını düşürdü ve düşerken iki eliyle bana uzandı.

Geri atlamak için son saniyeye kadar bekledim ve Gard'ın dolabının kapısını kırarak açtım.

Sonrasında olanları sadece bir şimşek çakması olarak tanımlayabilirim. Şimşek değildi, gerçekten değildi. Gerçek bu şeyin ham, vahşi yoğunluğuna sahip değildi ve irkilerek fark ettim ki bu enerji, her neyse, *canlıydı*. Kırmızı parıltılarla renklendirilmiş beyaz-sıcak güç, dolaptan yüzlerce hiperkinetik yılan gibi fırladı, imkansız bir hızla zikzaklar çizdi. Bu canlı şimşek Tiny'yi parçaladı, kristal zırhını sanki yumuşak bir balmumundan yapılmış gibi kesti. Tiny'nin omzundan alt bacağına kadar uzun bir çizgi halinde yanıyor, kesiyor ve altındaki eti dövüyor, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen çığlık gibi bir ses çıkarıyordu.

Yok olmadan önceki saniyenin son bölümünde, enerji bir kırbacın ucu gibi ileri geri şakladı ve Tiny'nin sol bacağı dizinden koptu.

Hırçın çığlık attı. O şey her neyse, Tiny'nin içindeki mücadeleyi alıp götürmüştü.

Cehennem çanları.

Önce sakatlanmış Yaz şampiyonuna, sonra da açık, masum görünümlü dolaba baktım. Sonra yavaşça ileri doğru yürüdüm.

Tiny'nin sadece bir gözü açıktı ve herhangi bir şeye odaklanacak gibi görünmüyordu. Nefes alış veriş sert, hızlı ve düzensizdi, bu da başının on ya da on beş metre yakınında deniz kokulu, yulaf kokulu bir esintiye dönüşüyordu.

Tiny diğerk gözünü kırpıştırarak açtı ve hâlâ odaklanamasa da kulağa zayıf gelen bir homurtu çıkardı. "Ölümlü," diye homurdandı, "yenildim." Kulaklarından biri bir kez kıpırdadı ve iç çekerek nefes verdi. "Bitir şu işi."

Düşen huysuzun yanından durmadan geçerken, bacağını koparan enerji darbesinin bacağını da dağladığını fark ettim. Kan kaybından ölmeyecekti.

Dolabın içine dikkatlice baktım.

Büyük bir tavla takımı büyüklüğünde tek bir düz ahşap kutu dışında boştu. Dolabın arka duvarında başka bir şey daha vardı: bir tür rünün kararmış dış hatları. Gard'ın bir tür rune tabanlı büyü kullandığını ilk kez görmüyordum ama nasıl yapıldığını bilseydim lanetlenirdim. Büyücü hislerimle temkinli bir şekilde uzandım ama hiçbir şey hissetmedim. Orada depolanmış olan enerji her neyse artık yok olmuştu.

Ne oluyor be? Elimi uzattım ve kutuyu aldım. Hiçbir şey beni titreyen parçalara ayırmadı.

Kuşkuyla kaşlarımı çattım ve kutuyu yavaşça geri çektim, ama başka bir şey olmadı. Belli ki Gard güvenlik önlemlerinin bir hırsızla başa çıkmak için yeterli olduğunu düşünmüştü. Ya da bir dinozorla. Hangisi olursa olsun.

Çantayı aldıktan sonra hırçın adama döndüm.

"Ölümlü," diye hırıldadı Tiny, "bitir şunu."

"Kesinlikle gerekli olmadıkça hiçbir şeyi öldürmemeye çalışıyorum," diye cevap verdim, "ve bugün seni öldürmemeye gerek yok. Bu kişisel bir mesele değildi. Bu iş bitti. Hepsi bu kadar."

Huysuz adam gözlerini odakladı ve şaşkın bir an boyunca bana baktı. "Merhamet mi? Bir Winterbound'dan mı?"

"Ben bağlı *değilim*," diye tersledim. "Bu tamamen geçici bir iş." Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. "Sanırım ocaklar büyük ölçüde boşaldı. Kendi başına gidebilir misin yoksa birini göndermemi ister misin?"

Hırçın adam ürperdi ve kocaman başını salladı. "Gerek yok. Ben giderim." Bir elinin parmaklarını yere yaydı ve sanki bataklıkmiş gibi içine batmaya başladı. Peri'ye açılan kapılar arasında bu benim için yeni bir tanesiydi.

"Bu tek seferlik bir teklif," dedim ona tamamen gitmeden hemen önce. "Bir daha geri gelme."

"Yapmayacağım," diye gürlledi, gözleri yorgunluktan kapanmıştı. "Ama şunu unutma büyücü."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ağabeyim," diye hırladı, "seni öldürecek."

Sonra Tiny yere battı ve kayboldu.

"Bir tane daha mı?" Yerden talep ettim. "*Şaka yapıyor olmalısın!*"

Dolaplara yaslandım ve bir süre başımı hafifçe çeliğe vurdum. Sonra kendimi ayağa kaldırdım ve Michael'la ayrıldığım koğuşa doğru koşmaya başladım. Ocakların istasyonun bu kısmından gitmiş olması hâlâ devam eden bir kavga olmadığı anlamına gelmiyordu. Michael'in yardımına ihtiyacı olabilirdi.

Ceset parçalarının izini tekrar takip ettim, ancak bu sefer çoğu, binanın fiskiyelelerinden yapışkan bir macun haline getirilmiş kömür tozu gibi koyu renkli toz yığınlarıydı. Michael'ın gittiğini düşündüğüm yöne doğru ilerledikçe yapışkan parçalar daha da kalınlaştı.

İzleri takip ederek, aslında *Dokunulmazlar* filminde de yer alan, gülünç derecede geniş taş merdivenlerin dibine kadar geldim. Buradaki parçalar hâlâ tanınabilir durumdaydı. Bu ocaklar öleli çok olmamıştı. Merdivenlerin üzerinde hareketsiz, yanan cesetlerden oluşan bir halı gibi yatıyorlardı. Düşme şekillerine bakılırsa, öldüklerinde yüzleri merdivenlere dönüktü.

Düşen birkaç ocakta Michael'ın onları arkadan gösteren yaralar vardı. Beyaz şövalye olabilir ama kılıcını çıkardığında Michael oyun yüzünü takınıyor ve neredeyse gördüğüm herkes kadar sert oynuyor.

Onu suçlayamazdım. Yanından geçtiğim tüm kalıntılar ocaklara ait değildi.

Üç güvenlik görevlisi aşağıdaydı, biri merdivenden yaklaşık on adım ötede, diğer ikisi ise merdivenin üzerindeydi. Karanlıkta ayrı ayrı düşmüşlerdi.

Düşen su onları gerçekte olduğundan daha geniş göstermediyse, bağışçıları için neredeyse kesinlikle ölümcül olan birkaç kan lekesinin daha yanından geçtim. Ocaklarla daha önce hiç yüz yüze gelmemiştim ama onlar hakkında, bu kanı döken kişinin ölmüş olmasını umacak kadar çok şey biliyordum.

Ocakların kurbanlarını ışıksız tünellerine geri çekmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Ürperdim. Summer'daki sorun gidericilere o kadarını söyleyebilirim: O huysuzların tek istediği beni temiz bir şekilde öldürmektir ve bu da her şeyin sonu olacaktır. Daha önce de canavarlar tarafından karanlığa sürüklenmişim. Bu kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir şey değil. Asla.

Hayatta kalsanız bile bunu gerçekten yaşayamazsınız. Sizi değiştirir.

Kötü anıları bir kenara ittim ve düşünürken onları görmezden gelmeye çalıştım. Belli ki bazı ocaklar kurbanlarını alıp kaçmıştı. Kitaplara göre bu onların çalışma yöntemi. Yine de tüm bu saldırı

ortalama saldırıdan daha yüksek bir organizasyon seviyesine sahipti, belli ki arkasında her kim varsa kontrol tamamen onda değildi. Periler evrensel bir özelliği paylaşırlar; özsel doğaları aktif olarak aykırıdır ve uyum sağlamalarının zor olduğu bilinir.

Merdivenlerdeki ocaklar, istasyonun önünde zorunda kaldıklarından farklıydı. Bunların hepsi muhtemelen bronzdan yapılmış daha gelişmiş çatal bıçak takımları taşıyor ve bir tür deriden yapılmış zırhlar giyiyorlardı. Merdivenlerde bu kadar kalabalık olduklarına göre, en azından biraz organize olmuş ve saflar halinde savaşıyor olmalıydılar.

Bir şey bu çeteleri hep birlikte saldırmaya zorlamıştı. Kahretsin, eğer önümdeki düşmüş hobların sayısı herhangi bir gösterge ise, Michael ve benim peşimden gelen çete muhtemelen eve götürmek için küçük bir paket arayan kendi başlarına dolaşan başıboşlardı.

Peki saldırının amacı neydi? Hepsini merdivene çeken şey neydi?

En üstte ne varsa, tabii ki.

Üstümde kutsal kılıcın ışığı titredi ve solmaya başladı. Merdivenleri çıktım, ışık azalana kadar gözlerimi için parmaklarımı kaldırmaya devam ettim ve Michael'a yetiştim. Zor nefes alıyordu, kılıcı hâlâ başının üzerinde yüksek bir gardda duruyordu ve aşağı inmeye hazırdı. Durgun su kokusunun kaybolduğunu, yerini sessiz ve güçlü bir gül kokusunun aldığını fark ettim. Yüzümü tekrar kaldırdım ve serin, temiz, gül kokulu suyun yüzüme düştüğünü hissettim. Görünüşe kutsal kılıcın ışığının içinden düşmek onu iyileştirmişti.

Düşen son hob, dağ gorili büyüklüğünde iri bir canavar, Michael'ın ayaklarının dibinde hareketsiz yatıyordu. Bronz bir kalkan ve kılıçtan geriye kalanlar cesedin etrafında düzgünce dilimlenmiş parçalar halinde duruyordu. Vücudu yavaş yavaş aynı şey tarafından tüketilirken, kanı mavi-beyaz alevle kaplanarak aşağı ağır ağır yayıldı.

"Herkes rahatlayabilir," diye nefes nefese Michael'a yetiştim. "Ben buradayım." Michael beni başını sallayarak ve hızlı bir gülümsemeyle karşıladı. "İyi misin?" "Fena değil," dedim, ikinci kelimeyi çevirme isteğime zorlukla karşı koyarak

bir çiftlik sesine dönüştü. "İçeri girdikten sonra pek işinize yaramadığım için üzgünüm."

Michael ciddiyetle, "Sizin yardımınız olmadan bu olamazdı," dedi. "Teşekkür ederim."

"*De nada*," diye cevap verdim.

Son birkaç merdiveni çıktım ve ocakların ne olduğuna bir göz attım-ter.

Çocuklar.

Tepede on yaşlarında otuz kadar çocuk olmalıydı. merdivenlerde, hepsi okul üniformaları içinde, hepsi bir köşede toplanmış, korkmuş, çoğu ağlıyordu. Çocuklarınkine benzer bir ceket giymiş, şaşkın bakışlı bir kadın ve Amtrak hosteslerinin gündelik üniformalarını giymiş iki kadın vardı.

Ne olduğunu anladığımda Michael'a, "Az önce bir tren gelmişti," diye mırıldandım. "Bir şekilde hava koşullarından içeri girmiş olmalı. Bu yüzden ocaklar şimdi buradaydı."

Michael *Amoracchius*'u bir tarafa savurdu ve bunu yaparken bıçaktan küçük bir ince siyah barut bulutu silkeledi. Sonra silahı yerine koydu. "Artık herkes güvende olmalı," dedi, sesi sakindi. "Yetkililer her an burada olabilir." Daha sessiz bir tonda ekledi, "Muhtemelen gitmeliyiz."

"Henüz değil," dedim sessizce. Büyük Salon'a, duvarları kaplayan Korint sütunlarının ilk sırasının arkasındaki alanı görebilecek kadar girdim.

Üç kişi orada duruyordu.

İlki, Michael'la aynı boyda, ama daha zayıf, daha tehlikeli yapılı bir adamdı. Omuzlarına dökülen koyu altın sarısı saçları ve birkaç gündür tıraş olmamasından kaynaklanan sakal gölgesi vardı. Beyaz bir tişörtün üzerine rahat, lacivert bir spor takım giymişti ve her iki elinde de bir ocağın kara kanla lekelenmiş bronz kılıcını tutuyordu. Bana büyük bir kedinin sakini, zerre gibi gözleriyle baktı ve beni gördüğünde dişlerinin bir kısmını gösterdi. Adı Kincaid'di ve profesyonel bir suikastçiydi.

Yanında uzun, kıvrırcık kahverengi saçları ve parıldayan koyu renk gözleri olan genç bir kadın vardı. Kot pantolonu güzel kıvrımlarını gösterecek kadar dardı ama içinde hareket edemeyeceği kadar da dar değildi ve bir elinde benimkine pek benzemeyen rünler ve işaretlerle oyulmuş, yaklaşık bir metre uzunluğunda ince bir çubuk tutuyordu. Kaptan Luccio'nun omuzlarından birindeki kayıştan sarkan uzun plastik bir tüp vardı, üst kısmı gevşek bir şekilde sallanıyordu. Büyük olasılıkla gümüş kılıcı hâlâ içinde duruyordu. Gülümsediğinde öldürücü gamzeleri olduğunu biliyordum ama yüzündeki ifadeden yakın zamanda bu tehlikeye maruz kalmayacağımı anladım. Yüz hatları sert ve korunaklıydı, ancak şiddetli bir öfkeyi tamamen gizlemiyorlardı. Umarım bu öfke bana değil de saldıran hobbitlere karşıdır. Kaptan bana kızmasını isteyeceğim biri değildi.

İki yetişkinin arasında ve biraz arkasında, salona sığınan diğer çocuklardan çok da büyük olmayan bir kız çocuğu duruyordu. Yaklaşık beş yıl önce onu son gördüğümünden bu yana bir karıştan fazla uzamıştı. Hala düzgün giyimli, mükemmel bakımlı bir çocuk gibi görünüyordu - gözleri hariç. Gözleri o masum yüzünde ürkütücü bir şekilde , bilgi ve onunla birlikte gelen tüm yüklerle ağırlaşmıştı.

Arşiv Kincaid'in dirseğine bir el koydu ve kiralık katil kılıçlarını indirdi. Kız bir adım öne çıktı ve "Merhaba Bay Dresden" dedi.

"Merhaba Ivy," diye karşılık verdim, kibarca başımı sallayarak.

"Eğer bu yaratıklar senin emrinde olsalardı," dedi küçük kız lev- el bir ses tonuyla, "seni idam ederdim."

Bunu bir tehdit haline getirmedi. Sesinde bunun için yeterli ilgi yoktu. Arşiv bunu basit ve inkar edilemez bir gerçek olarak ifade etti.

İşin korkutucu yanı, eğer beni öldürmeye karar verirse, bu konuda yapabileceğim çok az şey olmasıydı. Çocuk sadece bir çocuk değildi. O bir Arşiv'di, insanlığın somutlaşmış hafızasıydı, insanlığın bilgisinin yaşayan bir deposuydu. Altı ya da yedi yaşındayken onu Kızıl Saray'ın en tehlikeli savaşçılarından bir düzinesini öldürürken görmüştüm. Benim bir yığın krakerin üzerindeki ambalajı açmam ne kadar sürüyorsa, onun da o kadar çaba göstermesi gerekmişti. Arşiv, büyük P ile Güç'tü ve benden tamamen farklı bir seviyede işliyordu.

"Tabii ki onun emri altında değillerdi," dedi Luccio. Bana ve bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir şeyden nasıl şüphelenirsin?"

"Bu büyüklükte bir saldırının beni kaçırmaya ya da öldürmeye yönelik kasıtlı bir girişimden başka bir şey olabileceğini sanmıyorum. Mab ve Titania bu işe kendilerini dahil ettiler," dedi Arşiv gerçekçi bir tonda. "Bay Dresden şu anda bu olayda Kış'ın Elçisi - ve size hobların Kış'a - Mab'a borçlu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Bana hatırlatmasına gerek yoktu, gerçi bu düşünceyi bir süredir erteliyordum. Ocakların Mab'ın konusu olması, meselelerin düşündüğümünden daha da karanlık olduğu anlamına geliyordu ve şu an muhtemelen paniklemeye başlamak için oldukça iyi bir zamandı.

Ama her şey : Korkunç küçük kızın beni öldürmesini engellemek.

"Bu şeyleri kimin sipariş hakkında hiçbir fikrim yok," dedim sessizce.

Arşiv sonsuz bir saniye boyunca bana baktı. Sonra o kadim, sakın bakışları Michael'a kaydı. "Sör Şövalye," dedi, ses tonu kibardı. "Bu adama kefil olur musunuz?"

Belki de Michael'ın cevap vermesinin geçmişte olduğundan bir saniye daha uzun sürmesi sadece benim hayal gücümdü. "Elbette."

O da ona baktı ve sonra başını salladı. "Bay Dresden, korumam Kincaid'i hatırlarsınız."

"Evet," dedim. Sesim pek de coşkulu çıkmıyordu. "Merhaba sert çocuk. Seni Chicago'ya getiren nedir?"

Kincaid bana daha da fazla diş gösterdi. "Cüce," dedi. "Kardan nefret ediyorum. Bana kalsa sıcak bir yerde olmayı tercih ederdim. Mesela Hawaii'de."

"Ben cüce değilim," dedi Arşiv, kesin bir şekilde onaylamayan bir ses tonuyla. "Yaşıma göre boy açısından yetmiş dördüncü yüzdalık dilim içindeyim. Ve onu kışkırtmaya çalışmaktan vazgeç."

"Cüce hiç eğlenceli değil," diye açıkladı Kincaid. "Onu izci kızlara katılması için ikna etmeye çalıştım ama buna yanaşmadı."

Arşiv, "Eğer makarnayı kağıt tabağa yapıştırmak istiyorsam, bunu evde de yapabilirim," dedi. "Yatma saatim çoktan geçti ve yerel yetkililerle başımızı belaya sokmak istemiyorum. Gitmeliyiz." Kincaid'e kaşlarını çattı. "Belli ki hareketlerimiz takip edilmiş. Buradaki odalarımız muhtemelen tehlikede." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Güvenli bir konaklama yeri bulana kadar Beyaz Konsey'in misafirperverliğini resmen talep ediyorum."

"Uh," dedim.

Luccio bir eliyle hızlı bir hareket yaparak kabul etmemi işaret etti.

"Elbette," dedim Arşiv'e başımı sallayarak.

"Mükemmel," dedi Arşiv. Kincaid'e döndü. "Sırılsıklam oldum. Paltom ve yedek kıyafetlerim trendeki çantamda. Onlara ihtiyacım olacak."

Kincaid bana şüpheci bir bakış attı ama Arşiv'le tartışmaya girmedii. Onun yerine hızla merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Arşiv bana döndü. "İstatistiksel olarak konuşmak gerekirse, hava ve yolların durumu göz önüne alındığında, bu şehrin acil servislerinin üç dakika içinde gelmeye başlaması gerekiyor. O zamana kadar gitmiş olursak hepimiz için en iyisi bu olur."

"Daha fazla katılamazdım," dedim. Yüzümü buruşturdum. "Bunu her kim yaptıysa, bunu halka açık bir şekilde yaparak korkunç riskler alıyor."

Arşiv'in pek de insani olmayan bakışları bir an için beni sıktı. Sonra şöyle dedi: "Durum bundan biraz daha kötü . Korkarım sorunlarımız daha yeni başlıyor."

Bölüm 26

Michael, Tiny'nin Union İstasyonu'nun doğu duvarında açtığı deliği görünce olduğu yerde durdu. "Merhametli Tanrım," diye nefes aldı. "Harry, ne oldu?"

"Küçük bir sorun," dedim.

"Bana hiçbir şey söylemedin."

"Meşgul görünüyordun," dedim ona, "ve zaten halletmen gereken birkaç yüz kötü adam vardı." Deliğe doğru başımı salladım. "Sadece bir tane vardı."

Michael şaşkınlıkla başını salladı ve Luccio'nun deliğe hafif bir endişeyle baktığını gördüm.

"Aldın mı?" Michael sordu.

Luccio konuşurken başını Michael'a doğru eğdi ve sonra keskin bir ifadeyle bana baktı.

Michael'a düzgün bir bakış attım ve "Belli ki" dedim. Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve keskin bir ıslık çaldım. "Fare!"

Köpeğim, sıırıslıklam ama yine de hevesli bir şekilde, suyla kaplı mermer zemin üzerinden bize doğru geldi. Kayarak durdu ve küçük bir dalga yaratarak ayaklarımın üzerine sıçrattı. Arşiv, Mouse'a dikkatle baktı ve ona doğru bir adım attı ama Kincaid'in ince omzuna konan eli daha ileri gitmesini engelledi.

Michael kaşlarını çatarak önce kıza sonra da köpeğe baktı. "Bu," dedi, "bir sorunu gündeme getiriyor."

Michael'ın kamyonetinin kabininde çok fazla yer vardı.

Hepimiz sıırıslıklam olmuştuk ve yetkililer gelmeden önce kurulacak zamanımız yoktu. Garaja doğru yürürken, fiskiye sistemini çalıştıranın ben olduğumu açıkladıktan sonra de dostça olmayan bakışlara maruz kalmamın pek de adil olduğunu ama en azından kimse onlarla birlikte sonuçlarına katlanmak istemediğimi iddia edemezdi.

Arşiv, *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki Billy Mummy gibi ürkütücü bir çocuk olabilirdi ama o hâlâ bir çocuktı. Genel oylamayla taksiye bindi. Michael sürmek zorundaydı.

Kincaid, "Onun orada tek başına oturmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Oh, hadi ama," dedim. "O lanet olası bir Haç Şövalyesi. Ona zarar vermeyecektir."

"Konuyla ilgisi yok," dedi Kincaid. "Peki ya yolda biri ona ateş etmeye başlarsa? Ona zarar gelmesini önlemek için vücudunu onun önüne mi atacak?"

"I-" Michael başladı.

"Kesinlikle haklısın," diye .

"Harry," dedi Michael, ses tonu yatıştırıcıydı, "çocuğu korumaktan memnuniyet duyarım.

Ancak bunu yapmak ve aynı zamanda araba kullanmak biraz sorunlu olacaktır."

Mouse alçak ve sıkıntılı bir ses çıkardı, bu da dikkatimi Arşiv'in alışılmadık bir şekilde sessizliğe büründüğü gerçeğine çekti Kincaid'in yanında duruyordu, titriyordu, gözleri kafasının içinde geriye doğru kayıyordu.

"Kahretsin," dedim. "Onu kamyonu bindirin. Git, Kincaid, Michael."

Kincaid onu hemen kucağına aldı ve Michael'la birlikte kamyonetin kabinine bindiler.

"Eviniz buradan uzakta mı, Müdür Bey?" Luccio bana sordu.

İyi görünmüyordu. Bu şartlar altında iyi görünüyordu. Ama aynı zamanda sıırıslıklam ve yarı donmuş görünüyordu, Mouse'u kucaklamak için diz çökmüştü, görünüşte kürkünün kurumasına ve kabarmasına yardımcı olmak için onu ovuyordu. Luccio'yu Beyaz Konsey Muhafızları'nın kaptanı olarak iş başında görmüştüm ve onunla ilgili fikrimi buna göre oluşturmıştım. Kemmler'in müritleriyle gözünü kırpmadan yüzleşen, bir keresinde himayesindeki çıraqları korumak için otomatik silahların ateşi altında açık alanda durduğunu gördüğüm kadına baktığımda, yaklaşık 1.80 boyunda olduğunu ve sıırıslıklam ıslandığında yüz otuz ya da kırk kiloya ulaşabileceğini unutmaya meyilliydim.

Ki öyleydi.

Kar fırtınasının ortasında.

"Çok uzak değil," dedim. Sonra Kincaid'in yanındaki kapıya gittim ve "Çocuğu kucağına al" dedim.

Kincaid, "Emniyet kemerini takıyor," dedi. "Zaten yeterince tehlike ."

"Luccio, Ivy'den çok daha ağır değil," dedim düz bir tonda. "O da en az çocuk kadar tehlikede. Yani Ivy'yi kucağında tutuyorsun ve bir centilmen gibi kaptanımın taksiye binmesine izin veriyorsun."

Kincaid bana düz bir bakış attı, soluk gözleri soğuktu. "Yoksa ne olur?" "Ben silahlıyım," dedim. "Sen değilsin."

Önce bana, sonra da ellerime baktı. Ellerimden biri ceketimin cebindeydi. Sonra dedi ki, "Beni öldüreceğine inandığımı mı sanıyorsun?"

"Beni sen ve Luccio arasında seçim yapmaya zorlarsan," dedim kırılğan bir gülümsemeyle, "kime aloha diyeceğimden oldukça eminim."

Dişleri ani, kurtvari bir gülümsemeyle parladı. Ve donmakta olan çocuğu kucağına çekerek yanına yaklaştı.

Luccio'nun yanına döndüğümde ayaktaıdı çünkü Mouse soğukta sakın bir şekilde oturmuş ona destek oluyordu. Belli belirsiz, emredici bir tonda bir tür protesto mırıldandı ama bunu İtalyanca söylediğı için beyninin donmuş olduğunu ilan ettim ve yerel Warden müfrezesinin komutasını üstlendim, zaten sadece benden oluştuğı için bu kullanışlı oldu. Onu kamyonetin kabinine soktum ve Kincaid'in yanına bağladım. O da yardım etti; parmaklarım çok soğuk ve kaskatı olduğu için çok hızlı hareket edemiyordum.

"Harry," dedi Michael. Arkaya uzandı, kamyonun ön koltuğunun arkasından rulo haline getirilmiş bir termal battaniye çıkardı ve bana fırlattı. Onu aldım ve soğuk şimdiden karnımı kemirmeye başlamışken başımı sallayarak teşekkür ettim.

Böylece ben ve Mouse kamyonun arkasında, ikimiz de sıırlıklam, kışın ortasında, kar fırtınasının ortasında kaldık. Soğuk karnımdan göğsüme doğru ilerledi ve bir topun içine kıvrıldım çünkü bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Büyü bir seçenek değildi. Avuç büyüklüğündeki alev topum bir kamyonun arkasıyla iyi geçinemezdi, özellikle de zaten ne kadar titrediğimi düşünürsek. Isınmak istiyordum, kendimi ateşe vermek değil.

"B-b-b-bazen ç-ç-ç-ç-şövalyelik b-b-bazen berbattır," diye hırladım Mouse'a, dişlerim gıcırdayarak.

Kalın kış kürkü iyice ıslandıktan sonra pek işe yaramayan köpeğim, kaba battaniyenin altında, kamyonetin kabini güzelce ısınırken, camları buğulanırken, benim ona yaslandığım kadar sert bir şekilde bana yaslandı. Kendimi bir Dickens karakteri gibi hissediyordum. Düşüncelerimi meşgul etmek için bunu Mouse'a açıklamayı düşündüm ama vekaleten bile olsa Dickens'ı canlandırmak zorunda kalmadan yeterince acı çekiyordu. Böylece sefil, arkadaşça bir sessizlik içinde yolculuk yaptık. Yanımızdan geçen acil durum ışıkları olabilirdi. Korkunç vücudumdaki her kas hücresinin istemsiz ritmik kasılmalarının tadını çıkarmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

Yolculuğun otuz saniyesinde bayılacağımdan ve beş yüz yıl sonra uyanacağımdan oldukça emindim, ama sonuçta Michael dairemin önünde durmadan önce sadece sefil bir yirmi dakika kadar dayanmak zorunda kaldım.

Her iki aracın kapısı da Luccio'nun yorgun ama otoriter sesiyle açıldı. "Hâlâ koğuşlarından içeri girmemize izin verebiliyorken onu kapıya götürün."

"Ben iyiyim," dedim ayağa kalkarak. Ama sesim daha çok "Mmmnnnngh" gibi çıktı ve ayağa kalkmaya çalıştığımda neredeyse kamyondan düşecektim. Michael beni yakaladı ve Kincaid hızla hareket ederek beni yere indirmesine yardım etti.

Kincaid'in ellerinden birinin ceketimin cebine girip boş çıkardığını belli belirsiz hissettim. "Orospu çocuğu," dedi sırtarak. "Biliyordum."

Luccio kamyonun kabininden çıktı, Arşiv'in tamamen gevşemiş halini bir kalçasının üzerinde taşıyordu. Kızın kolları ve bacakları gevşekçe sallanıyordu, ağzı uykuda açık kalmıştı ve yanakları parlak pembeydi. "Ayağa kalk Dresden," dedi. Sesi sertti ama yolculuktan ısınmış olsa da hâlâ istasyondaki kadar nemliydi ve soğuğun dişlerini içine geçirmesiyle büküldüğünü gördüm. "Acele et."

Ayaklarımı belli belirsiz bir şekilde hareket ettirdim ve bir yerde yürüdüğünüzde onları dönüşümlü olarak hareket ettirdiğinizi hatırladım. Bu, ilerlememizi önemli ölçüde artırdı. Bir kapıya ulaştık ve birisi tehlikeli koşullar hakkında bir şeyler söyledi.

Şaka yapmıyorum, diye düşündüm. Evimde seni betondaki yağlı lekeler kadar kızartacak bazı koşullar var. Ama Gard'ın yapabildiklerini görmelisin.

Luccio bana koşullarla ilgili bir şeyler söyledi ve ben de onun soğuk görüldüğünü düşündüm. Evimde bir ateş vardı, muhtemelen onu kullanabilirdi. Onun için kapıyı açtım, bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi, ama Michael omzuyla itip açana ve amatör işlerle ilgili aşağılayıcı bir şeyler mırıldanana kadar lanet şey sıkışmıştı.

Sonra her şey birbirine karıştı ve kollarım ve bacaklarım çok acıdı.

Sonunda düşünmeye başladım: *Dostum, kanepem çok güzelmiş.*

Mouse yüzüme doğru burnunu çekti ve sonra başını ve vücudunun üst kısmını benimkinin üzerine koyarak beni ezdi. Bunun için onu azarlamayı düşündüm ama bunun yerine harika kanepemde uyumayı tercih ettim.

Siyahlık ortaya çıktı.

Sadece şöminemin ışığıyla aydınlanan bir odada . El ve ayak parmaklarım rahatsız edici bir şekilde zonklasa da sıcacıktım. Üzerimde, neredeyse sahip olduğum tüm battaniyeler olduğunu kanıtlayan hafif bir ağırlık vardı. Köpeğimin derin, yavaş ve sabit nefes alış sesi kanepenin önündeki halıdan fısıldıyordu ve ellerimden biri Mouse'un sırtının sert, sıcak ve kuru tüylerinin üzerindeydi.

Yakınlarda su damlıyordu.

Luccio ateşin önündeki tabureye oturmuş, yüzünü alevlere dönmüştü. Çaydanlığım ateşin üzerindeki mandalina asılmıştı. Ocağın üzerinde buharlı su dolu bir leğen duruyordu. Luccio

Bir bezi sıcak suya daldırıp omzundan geçirerek bir kolunun üzerinden aşağıya doğru kaydırmasını izledim, yüzü bana dönüktü. Gözleri basit bir zevk ifadesiyle kapalıydı. Ateşin ışığı, çıplak sırtının ince çizgileri boyunca, hareket ettikçe kot pantolonunun beline kadar hoş, zarif kadınsı gölgeler oluşturdu, sıcak bezin üzerinde kaymasının ardından bir saniyeliğine ateş ışığı gibi altın rengi parıltıya bürünen yumuşak cildin altındaki kaslar değişti ve arkasında küçük buharlar bıraktı.

Daha önce hiç aklıma gelmeyen başka bir şey vardı. Luccio çok güzeldi.

Kapak kızı güzelliğinde değildi ama doğru bir hazırlıkla buna çok yaklaşabileceğinden şüpheleniyordum. Yüz hatları çekiciydi, özellikle de gamzeleriyle çerçevelenmiş, erkeklikten yarım kirpik kadar uzak duran oldukça kare bir çeneyle tezat oluşturan küçük Cupid'in yayı şeklindeki ağzının etrafı. Kızdığında ya da eğlendiğinde parlayan koyu renk gözleri vardı ve orta kahverengi saçları uzun, kıvrık ve parlaktı. Belli ki saçlarına çok iyi bakıyordu ama yüzünde geleneksel anlamda güzel olamayacak kadar güçlü bir ifade vardı.

Güzellik bundan daha derindir.

Onda beni son derece cezbeden tarifsiz bir kadınsılık vardı - nazik kıvrımların, sessiz zarafetin ve esnek gücün kritik karışımı, sadece o saniye Gardiyanların başı ile aynı yerde ikamet ettiğini fark ettim. Belki daha da önemlisi, derinin altındaki kişinin niteliğini . Luccio'yu yıllardır tanıyordum, onunla birden fazla zor durumda kalmıştım ve onu hem sevdiğim hem de saygı duyduğum tek kıdemli Gardiyanlardan biri olarak görüyordum.

Saçlarını sırtının diğer tarafına doğru salladı ve diğer omzunu ve kolunu da aynı şekilde yavaşça ve bunu yapmaktan zevk aldığı belli olacak şekilde yıkadı.

Bir kadının çıplak sırtını ve omuzlarını görmeyeli uzun zaman olmuştu. İşimin beni maruz bıraktığı çeşitli kâbusları gördüğümde çok daha nadirdi. Sanırım onca kâbusun arasında bile, er ya da geç güzel bir rüyaya göz atacak kadar şanslı oluyorsunuz. Ve içinde bulunduğum sıkıntıya rağmen, orada, o battaniyelerin altında sadece o an için güzel bir şeye baktım. Keşke bu görüntüyü kara kalemle, mürekkeple ya da yağlı boyayla yakalayabilecek yeteneğim olsaydı dedirtti bana ama bu hiçbir zaman benim yeteneğim olmamıştı. Tek yapabildiğim o basit görüntüyü içime çekmekti: ateş ışığında yıkanan güzel bir kadın.

Luccio'nun duraklayıp başını bana doğru çevirdiğini fark etmemiştim aslında. Sadece birdenbire bakışlarıma karşılık verdiğini, koyu renk gözlerinin sabit olduğunu fark ettim. Yutkundum. Ne beklediğimden emin değildim. Ani bir öfke, belki de ısırmacı bir söz ya da en azından bir kızarma. Luccio bunların hiçbirini yapmadı. Sadece bakışlarıma karşılık verdi, sakin, dengeli ve sevimli bir şekilde, bir kolunu göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, diğer koluyla da bezi tekrar buharlı leğene daldırmıştı. "Özür dilerim," dedim sonunda, gözlerimi indirerek.

Muhtemelen kızarıyordum. Lanet-mit. Belki de hafif bir soğuk ısırtığı olarak geçiştirebilirim.

Kıkırdama olamayacak kadar rahat, sessiz bir mırıltı çıkardı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır," dedim hemen. "Tanrım, hayır, öyle bir şey değil." "O zaman neden özür diliyorsun?" dedi.

"Ben, uh..." Öksürdüm. "Kraliçe Victoria döneminde reşit olan bir kızın biraz daha muhafazakâr olacağını düşündüm."

Luccio bu kez hınzırca bir kahkaha attı. "Victoria İngiliz'di," dedi. "Ben İtalyan'ım."

"Biraz fark var o zaman?" Ben sordum.

"Sadece biraz," diye cevap verdi. "Gençken birçok ressam ve heykeltıraş için poz vermiştim, biliyorsun." Konuşurken başını arkaya yatırdı ve boğazını yıkadı. "Mmm. Tabii bu benim orijinal bedenimdeydi."

Doğru ya. Çılgın bir büyücü tarafından çalınan ve Luccio'nun zihninin kalıcı olarak bir ödünçte hapsolmasına neden olan. Gerçekten genç, formda, sevimli bir ödünç-er. "Şu anda içinde olduğun şeyin kıyaslandığında nasıl yetersiz kalabileceğini anlamıyorum."

Gözlerini açtı ve bana fazlasıyla memnun ve kız gibi bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim. Ama beni yanlış anlamamı istemem. O iğrenç çorbanın içinde sıırılsıklam olduktan sonra duşundan yararlanmak isterdim, ama Ark kovanı senin yatağında ve Kincaid kapıyı kapattı. O da dinleniyor ve uyanmadan önce boğazıma saldırmasını istemem. Ve sen de uyuyordun, yani..." Omuzlarını hafifçe silkti.

Ateşin tenine düşürdüğü gölgeler gerçekten ilginç şeyler yapıyordu ve bir anda üzerime yığılan battaniyelere sevindim.

"Kendini hissediyor musun?" Luccio bana sordu. "Yaşayacağım," dedim.

"Kincaid'le şekilde yüzleşmen çok cesurcaydı." "Sorun değil. O bir eşek."

"Çok tehlikeli biriydi," dedi Luccio. "Boston'daki güvenlik kontrol noktasından geçtiğini görmeseydim onunla seyahat etmezdim." Ayağa kalktı, elindeki bezi leğene bıraktı ve gömleğini çekerek bana ateş ışığında silüet halindeki sırtını ve belini gösteren oldukça ilgi çekici bir görüntü verdi.

İç çektim. An bitti. İşimize dönelim.

"Onlarla seyahat ederek ne yapıyordun?" diye sordum.

"Onları müzakere için buraya getirdim," diye yanıtladı.

"Görüşme mi?"

"Arşiv, suçlamalarımızla ilgili olarak Nicodemus Archleone ile temasa geçti. Konuyu görüşmek üzere bizimle burada, Chicago'da buluşmayı kabul etti. Bu olayda davayı açan taraf sizsiniz ve ben de sizin yardımcınız olarak buradayım."

Ona göz kırptım. "Sen mi? İkincim mi?"

Gömleğinin düğmelerini iliklerken yüzünü bana döndü ve baygın baygın gülümsedi. "Görev egodan önce gelir. Bu rol için yeterli tecrübeye sahip çok az Gardiyan istekliydi. Morgan'ın yerine benimle çalışmanızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu yüzden sana büyük paralar ödüyorlar, Kaptan. Kişiler arası keskin görüş."

"Bu ve bir şeyleri öldürmekte oldukça iyi olduğum ," dedi Luccio başını sallayarak. Şömineye döndü ve Gard'ın küçük tahta kutusunu şöminenin üzerinden aldı. "Dresden..."

"Cehennem çanları," diye nefes aldım, . "Kaptan, o şey tehlikeli. *İndirin* onu." Son cümlemi Molly ve Paranet aracılığıyla tanıştığım çeşitli insanlarla çalışırken alıştığım saf otorite tonuyla söyledim.

Olduğu yerde dondu kaldı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı, ama sadece bir anlığına. Sonra kutuyu usulca yerine koydu ve kutudan uzaklaştı. "Anlıyorum. Seni buraya sürüklediğimizde onu tutuyordun. Hatta bırakmadın bile."

"Şey," dedim, "hayır."

"Anladığım kadarıyla bu da istasyonda ne yaptığınızı açıklıyor."

"Şey," dedim, "evet."

"Ne tesadüf," dedi.

Başımı salladım. "Tecrübelerime göre, etrafta bir Haç Şövalyesi varsa, tesadüf diye bir şey yoktur."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Günah gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Aslında neredeyse bir asır. Yüce Tanrı'nın bana herhangi bir iyilik borçlu olduğunun farkında değilim."

"Gizemli yollar," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Güldü. "Sanırım bu cümleyi sana daha önce de kullandılar?"

"Sürekli," dedim.

"İyi bir adam," dedi. "Onun gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın."

Kaşlarımı çattım ve sessizce "Evet, öyleyim." dedim. Başımı salladım. " ne zaman?"

"Yarın öğlen." Şömine rafına başıyla işaret etti. "Bana orada ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Seçenekler," dedim. "Görüşme başarısız olursa." "Çıkar ağzındaki baklayı, Dresden," dedi.

Başımı salladım.

Bir yumruğunu kalçasına koydu.

"Neden olmasın?" "Söz verdim."

Bir an için bunu düşündü. Sonra bir kez başını salladı ve "Nasıl istersen. Biraz daha dinlen. Buna ihtiyacın olacak." Sonra sinsice aşk koltuğuma doğru ilerledi, yorgun bir şekilde koltuğa çöktü ve başka bir şey söylemeden battaniyenin altına kıvrıldı. Görünüşe göre saniyeler sonra uykuya dalmıştı.

Kalkıp Gard'ın davasını kontrol etmeyi, belki Michael ve Murphy'yi aramayı düşündüm ama aniden kollarıma yerleşen yorgunluk tüm bunları imkânsız hale getirdi. Bu yüzden biraz daha rahat bir şekilde yerleştim ve uykunun bana da hızla geldiğini fark ettim.

Yere düşmeden önce fark ettiğim son şey, tüm o beyaz kıyafetlerin altında tamamen soyunmuş olduğumdu.

Ve ben temizdim.

Bölüm 27

"Hâlâ neden gidemeyeceğimi anlamıyorum," dedi Molly kollarını kavuşturarak. "Ailenin seni ziyaret etmesinden ne kadar nefret ettiğini söylemiştin ya.

Sorularınıza cevap vermek için kutsal kitaptan alıntı mı yapıyorsunuz?" Ona sordum. "Evet."

"Bunu yapmayacağım. Çünkü bunu alıntıyı doğru yapacak kadar iyi bilmiyorum."

Gözlerini devirdi.

"Ama ayartmayı yenmenin en iyi yolunun ondan kaçınmak olduğuna dair bir şey." "Oh, lütfen," dedi Molly.

"Aslında haklı," dedi Thomas, toz bezimi uzatarak. "Ciddiyim.

Günaha girmeyi bilirim."

Molly kardeşime yan gözle baktı ve hafifçe kızardı. "Kes şunu," dedim ona.

Thomas omuz silkti. "Elimde değil. Karnım aç. Yarım saat boyunca çatıdan çatıya atladım, ellerinde ok ve yay olan bir grup üç ayak boyundaki deliden kaçtım."

"Elfler," diye mırıldandım. "Summer'ın ekibinden biri de destek çağırıyordu. İlginç. Acaba hangi taraf önce davrandı?"

"ederim," dedi Thomas.

"Hey," diye tersledi Molly. "Konuya geri dönebilir miyiz? Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum, Harry. Bunun bir konuşma olması gerekiyordu, kavga değil."

İçimi çektim ve ona döndüm. Herkes atölyede hazırlanırken biz Marangozların mutfağında birbirimizle konuşuyorduk. Thomas, akşam yemeğinden sonra asamı ve ceketimi bana geri vermek için evin ön kapısından gizlice içeri girmişti.

"Çekirge," dedim, "kiminle konuşacağımızı bir düşün." "Nicodemus.

Denaryalıların başı," dedi. "İsa'yı öldürmeye çalışan adam.

Babamı ve öğretmenimi öldürdü ve küçük kardeşimin kafasına bir iblis yerleştirmek için elinden geleni yaptı."

Gözlerimi kırptım. "Nereden biliyorsun-"

"Her zamanki gibi, annemle babama kulak misafiri olmak," diye yanıtladı sabırsızlıkla. "Mesele şu ki, onun bozuk paralarından birini almaya kalkışmayacağım, Harry."

"*Senin* ayartılmadan bahsetmiyorum, evlat," dedim. "Nicodemus için endişeleniyorum. Olan biten her şey göz önüne alındığında, Haç Şövalyesi'nin karanlıkta kalmış kızını burnunun dibinde sallamamayı tercih ederim. Büyük bir kavgadan kaçınmaya çalışıyoruz, kavga başlatmak için yeni nedenler bulmaya değil."

Molly bana sabit bir bakış attı.

"Hey," dedim, "sana verdiğim ödev nasıl ?"

Biraz daha baktı. Charity'den öğrenmişti, yani bu konuda oldukça iyiydi. Gerçi ben Charity'nin bakışlarına çok maruz kalmıştım, yani aşılardım. Sessizce döndü ve mutfaktan çıktı.

Thomas sessizce

homurdandı. "Ne?" diye

sordum. Ona sordum.

"Gerçekten bir kavgadan kaçınabileceğini mi ?"

"Sanırım Michael'ın ailesinden rehine olarak onlara vermeyeceğim," dedim. "Nicodemus'un elinde bir şeyler var." Konuşurken deri kılıfındaki küçük bıçağın hâlâ benimkine saplı olduğundan emin oldum. "Tek soru, müziği kimin ve nerede başlatacağı."

"Toplantı nerede?"

Omuz silktim. "İki taraf da bilmiyor. Kincaid ve Arşiv tarafsız bir nokta seçiyor. Bu sabah erkenden evimden ayrıldılar. Arayacaklar. Ama bu kadar erken başlayacaklarından şüpheliyim. Param Nicodemus'un Marccone karşılığında bir şeyler isteyeceğini söylüyor. İşte o zaman harekete geçecek."

"Borsada mı?" Thomas sordu.

Başımı salladım. "Bütün tamale'yi almaya çalış."

"Hı-hı," dedi Thomas. "Lafi açılmışken, dün gece suikastçı cücelerle kovalamaca oynamayı bitirdikten sonra senin evine uğradım. Kapıda parfüm kokusu aldım ve evin güney tarafındaki pencereden içeri baktım." Bana sinsi bir sırıtış attı. "Tam zamanında, dostum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Sırıttı soldu. "Yani *hâlâ*... Ah, boş bir gece, Harry." "Ne gördün?"

"*Seni* gördüm, senin için *kıyafetlerinin* yarısını çıkarmış bir kadınla konuşuyordun."

"Hadi ama," dedim. "Thomas, öyle bir şey değildi. Sadece temizleniyordu." Ona önceki akşamın kısa versiyonunu anlattım.

Thomas bana kendi bakışını attı. Sonra da kafama hafifçe vurdu.

"Hey!" dedim.

"Harry," dedi. "*Saatlerdir* uyuyordun. Temizlenmek için *bol bol* vakti vardı. Sence kadar zaman oturmasının nedeni henüz yorulmamış olması mıydı? Senin onu görmeni *planlamadığını* mı sanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ve öylece bıraktım.

"Thomas sözlerine şöyle devam etti: "Bu nedenle, uyandığında onu göremeyeceğin bir yere, kanepenin arkasına yerleşebilirdi. "Senin için oldukça hoş bir resim yaptığını düşündüğüm ateşin yanına değil."

"Ben... Ben onun..."

Bana baktı. "Bir hareket yapmadın."

"O... Luccio benim komuta subayım, dostum. Biz... biz birlikte çalışıyoruz-er."

Thomas gözlerini devirdi. "Bu yirmi birinci yüzyıla ait bir tavır dostum. O bir on dokuzuncu yüzyıl kızı. Çizgileri sizin benim çizdiğimiz gibi çizmiyor."

"Ama hiç düşünmemiştim-"

"Buna inanamıyorum," dedi Thomas. "Bana o kadar aptal olmadığını söyle." "Aptal mı?" "Aptal mı?" diye sordum.

"Evet," dedi açık açık. "Aptalca. Eğer teklif ettiyse ve sen de istemediğin bir sebep olduğu için reddettiysen, bu bir şeydir. Ama onun neden bahsettiğini hiç anlamamak, işte bu acınası bir durum."

"Hiç söylemedi-"

Ağabeyim ellerini havaya kaldırdı. "Bir kadının ne yapması gerekir, Harry? Elbiselerini yırtıp kendini senin üstüne atması ve 'Yap beni, bebeğim!' diye bağırırken kıvrınması mı?" Başını iki yana salladı. "Bazen tam bir aptal oluyorsun."

"I..." Ellerimi açtım. "Sadece uyumaya gitti, dostum."

"Çünkü sana karşı düşünceli davranıyordu. Özellikle de senden daha yaşlı ve deneyimli olduğu ve üstelik senin komuta subayın olduğu düşünüldüğünde, çok güçlü bir şekilde yaklaşıp seni rahatsız etmek istemedi. Seni baskı altında hissettirmek istemedi. Bu yüzden onu zarif bir şekilde geri çevirmen için sana bolca alan bıraktı." Gözlerini devirdi. "Arada satır aralarını oku, dostum."

"I..." İçimi çektim. "Benden yüz elli yaş büyük bir kadın bana hiç asılmamıştı," dedim geçiştirerek.

"Arada bir kadınların yanında juju sopan yerine beynini dene." Thomas bana asamı fırlattı.

Ben yakaladım. "Herkes bir eleştirmendir."

Kardeşim kapıya doğru giderken mutfaktaki adada duran sepetten bir elma aşırđı, omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve "Moron. Tanrı'ya şükür Nicodemus bir erkek."

Gitti ve ben de bir an için ona sinirlenerek orada durdum. Muhtemelen haklıydı ama bu daha az değil, daha çok sinirimi bozdu.

Haklı olduğu başka bir şey daha vardı: Anastasia o ateşin önünde tek kelimeyle muhteşem görünüyordu.

Huh.

Daha önce onu ilk ismiyle düşünmemiştim. Sadece "Luccio" ya da "kaptan" veya "Kaptan Luccio" olarak. Düşündüm de, o benden bile daha uzun süredir flört oyununun dışındaydı. Dün gece de özgüvenle dolup taşmamış olabilirdi.

Bu durum üzerinde düşünmeye değerdi. Daha sonra.

şimdilik, entrika ve kaçınılmaz bir ihanet söz konusuydu.

cus.

Atölyeye doğru yola çıktım. Gün bir öncekinden daha aydınlıktı, ama bulut örtüsü hâlâ dağılmamıştı. Kar yağışı durmuştu, ancak rüzgâr bunu söylemeyi zorlaştıracak kadar toz kaldırıyordu. Aynayı kontrol ettiğimde burnumun ucunun, kulaklarımın üst kısmının ve yanaklarımın en üst kısımlarının soğuğa maruz kalmaktan ve hipo-termi fırçamdan dolayı pürüzlü ve kırmızı olduğunu gördüm. Sanki ağır bir güneş yanığı geçirmiş gibiydiler. Rakun gözlerime ek olarak, oldukça çekici olduklarını düşünüyordum.

Luccio'nun kendini böylesine ahlaksızca bana şaşmamalı.

Kahretsin, Harry, odaklan, odaklan. Tehlike yaklaşıyor.

Michael kollarını kavuşturup "Neden gidemeyeceğimi hâlâ anlamıyorum" dediği sırada atölyenin kapısını açtım.

"Çünkü bir kavgadan kaçınmaya çalışıyoruz," dedi Luccio sakince, "ve gergin bir korku atmosferi barışıl bir alışveriş için iyi bir ortam yaratmayacaktır."

"Onlardan korkmuyorum," dedi Michael.

"Hayır," dedi Luccio belli belirsiz gülümseyerek. "Ama senden korkuyorlar."

"Her ," dedi Gard, "ne Kilise ne de şövalyeler Anlaşmanın imzacıları değil. Çok açık konuşmak istemem Sör Michael ama bu tam anlamıyla sizi ilgilendirmez."

"Bu insanları tanımıyorsun," dedi Michael sessizce. "Benim gibi değiller."

"Tanıyorum," dedim sessizce. "En azından bazı açılardan."

Michael dönüp bana sabit ve araştıran bir bakış attı. "Belki," dedi sessizce. "Sence uzak durmalı mıyım?"

Ona hemen cevap vermedim. Gard karyolasının kenarında yerden beni izliyordu, şimdi giyinik ve dikti, tam olarak sağlıklı görünmese de. Hendricks yine tezgâhın başına oturmuştu ama bu sefer bir bıçak bileliyordu. Silah delileri her zaman teçhizatlarıyla uğraşırlar. Hendricks'in tezgahının alt tarafında oturan Murphy silahını temizliyordu. Yaralı kolunu pek hareket ettirmiyordu ama görünüşe bakılırsa o elini tam olarak kullanabiliyordu. Sanya tezgâhın yakınındaki bir köşede belirmiş, sabırla *Esperacchius*'un kınına bir tür deri cilasası sürüyordu.

"Bıçağı saplamaya çalışacakları yerin burası olduğunu *sanmıyorum*," dedim sessizce. Gözlerimi Luccio'ya çevirdim. "Yanılma ihtimalime karşı birkaç Şövalye'yi hazırda bekletmenin aptalca olacağını da sanmıyorum."

Luccio'nun başı biraz geriye sallandı.

"Bahislerimizi riske atmamak için bir neden yok," dedim ona sessizce. "Bu insanlar Unseelie fae'leri ya da Kızıl Saray gibi iyi oynamazlar. Onları iş başında gördüm Kaptan."

Dudaklarını büzdü ve gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Pekâlâ Müdür Bey," dedi sonunda. "Burası sizin şehriniz."

"Bunu kabul *etmedim*," dedi Gard, yüz ifadesi bir halde ayağa kalkarak.

"Alış buna, sarışın," dedim ona. "Dilenciler ve seçiciler. Beyaz Konsey bu konuda seni destekliyor ama bunun senin için çalıştığımızdan kaynaklandığını düşünmeye başlama. Ya da patronun için."

"Ben de orada olacağım," dedi Murphy silahından başını kaldırmadan sessizce. "Sadece yakınlarda bir yerde değil. Orada. Odanın içinde."

Çok fazla konuşmayan Hendricks ve daha iyi bilen ben hariç, oradaki hemen hemen herkes "Hayır" ya da bunun bir çeşidini söyledi.

Murphy protestolar sırasında silahını tekrar bir araya getirdi ve sonrasında sessizlik içinde doldurdu.

"Eğer siz entrikalarınızı ve karanlık savaşlarınızı özel olarak yürütmek istiyorsanız," dedi, "onları Antarktika'ya ya da başka bir yere götürmelisiniz. Ya da bunu New York'ta ya da Boise'de de yapabilirsiniz ve bu beni ilgilendirmez. Ama siz o yerlerin hiçbirinde değilsiniz. Chicago'dasınız. Ve işler kontrolden çıktığında, korumaya yemin ettiğim insanlar tehlikeye girer." Ayağa kalktı ve odadaki en kısa boylu kişi olmasına rağmen kimseye bakmıyordu. "Sizin işbirliğinizle ılımlı bir etki olarak orada olacağım. Ya da

diğer şekilde de yapabiliriz. Seçim sizin ama bu doğaüstü saçmalıkların sinsice üzerimize gelmesinden bıkmış ve usanmış pek çok polis tanıyorum."

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Silahı koymamıştı. Ona gülümsedim. Sadece birazcık.

Gard bana ve "*Dresden*" dedi.

Omuz silktim ve üzgün bir şekilde başımı salladım. "Ne oldu? Onlara oy verdiğimizde işler tamamen kontrolden çıktı."

"Sen bir domuzsun, Harry," diye hırladı Murphy.

"Ama kaçınılmaz olana boyun eğecek kadar akıllı bir domuz," dedim. Gard'a baktım ve dedim, "Bana kalırsa, meşru bir çıkarı var. Onu destekleyeceğim."

"Müdür Bey," dedi Luccio uyarıcı bir ses tonuyla, "sizinle konuşabilir miyim?" Ona doğru yürüdüm.

"Luccio sessizce, "Kendini nasıl bir kedere sürüklediğini bilmesine imkân yok," dedi.

"Yapabilir," diye cevap verdim sessizce. "Çoğu savaşçıdan daha fazla şey yaşadı, Kaptan. Ve kendi kararını verme hakkını kazanacak kadar çok kez arkamı kolladı."

Luccio bir an kaşlarını çattı ve sonra Murphy'ye döndü. "Çavuş," dedi sessizce. "Bu sizi... önemli derecede riske maruz bırakabilir. Emin misiniz?"

"Eğer bu sizin şehriniz olsaydı," dedi Murphy, "işiniz, göreviniz? Parmaklarınız kulaklarınızda öylece durabilir miydiniz?"

Luccio yavaşça başını salladı ve sonra başını eğdi.

"Ayrıca," dedi Murphy, silahını omuz kılıfına yerleştirirken yarı gülümseyerek, "size fazla seçenek bırakmıyorum."

"Ondan hoşlanıyorum," diye gürledi Sanya derin, yarı yutkunur aksanıyla. "O çok küçük ve vahşi. Nasıl yapılacağını bildiğini sanmıyorum-"

"Sanya," dedi Michael, sesi çok sertti. "Bu konuyu konuşmuştuk." Koyu tenli Rus içini çekti ve omuz silkti. "Sormaktan zarar gelmez." "*Sanya*."

İki elini de teslimiyet jestiyle kaldırdı, sırtı ve sustu.

Evin kapısı çarparak kapandı ve koşan ayak sesleri karda çtırdadı. Molly atölyenin kapısını açtı ve "Harry, Kincaid telefonda. Toplantının yerini buldu."

"Kincaid?" Murphy oldukça sert bir sesle söyledi.

"Evet, bundan bahsetmemiş miydin?" Kapıya yönelirken ses tonum son derece masumdu. "Dün gece ortaya çıktı."

Gözleri kısıldı. "Konuşacağız."

"Ufacık," diye gürledi Sanya Michael'a, gösterişli bir yumruk sıkarak. "Ama *şiddetli*."

Bölüm 28

İnsanlar büyük bir şehrin ortasında, örneğin Chicago'da, olan biten her şeyi gören çok sayıda tanık olmadan hiçbir şey olamayacağını düşünürler. Çoğu insanın gerçekten anlamadığı şey, bunun böyle olmamasının iki nedeni olduğudur: Birincisi, insanların genel olarak berbat tanıklar olmalarıdır.

Yoğun bir yaya kavşağında meydana gelen küçük bir trafik kazası gibi oldukça zararsız bir olayı ele alalım. *Bip-bip, çitirtı*, ardından bir sürü bağırış ve el sallama. O kavşaktaki herkesi sıraya dizin ve onlara ne olduğunu sorun. Her biri size biraz farklı bir hikaye anlatacaktır. Bazıları her şeyi baştan sona görmüş olacak. Bazıları sadece sonrasını görmüş olacak. Bazıları arabalardan sadece birini görmüş olacak. Bazıları ise, sürücülerin yüzlerindeki ifadeler ve aracın hızlanmasındaki değişiklikler gibi ayrıntılar da dahil olmak üzere, *her iki* aracı da baştan sona gördüklerini, bunu yapabilmeleri için bilokasyon, havaya yükselme ve telepati gibi çok yönlü beceriler sergilemeleri gerektiği gerçeğine rağmen, mükemmel bir güvenceyle size anlatacaklardır.

Çoğu insan dürüst olacaktır. Ve yanlış. Dürüst yanlışlık yalan söylemekle aynı şey değildir, ancak belirli bir olayın tanıkları söz konusu olduğunda aynı anlama gelir. Göreceli bir azınlık kendilerini gerçekten gördüklerini anlatmakla sınırlayacaktır, varsayımlarla doldurdıkları şeyleri ya da başka bakış açılarına çok fazla maruz kaldıkları için kirlenmiş anılarını değil. Bu göreceli azınlıktan daha da azı, doğal eğilimi veya muhtemelen eğitimi nedeniyle sınırlı bir süre içinde büyük miktarda ayrıntıyı fark etme ve akılda tutma kapasitesine sahip kişiler olacaktır.

Mesele şu ki, olaylar bir kez hafızaya geçtikten sonra, zaten bulanıklaşmaya ve bulanıklaşmaya başlama eğilimindedirler. Görgü tanıklarının açıklamalarına dayanarak yaşananların doğru bir resmini elde etmek bir bilimden çok bir sanat biçimi olabilir - ve bu, derin kişisel veya duygusal meseleler içermeyen, tamamen yanılabilir bir zeka meselesi olan göreceli önemsiz bir konu içindir.

İşin içine duyguları da kattığınızda, hafif bir kafa karışıklığı tam bir yıkıma dönüşür. Aynı kazayı bir araba dolusu neoskinhead tip ile Güney Yakası'ndaki bir mahallede işlek bir yaya geçidinde birkaç çete üyesi arasında meydana gelen bir kaza haline getirin, işte size isyanları başlatan türden bir durum. Ne olursa olsun, muhtemelen daha sonra kimseden düzgün bir hikaye alamayacaksınız. Aslında, *herhangi birinden herhangi bir* hikaye almak için zorlanabilirsiniz.

İşin içine insani duygular girdiğinde, her şey kapanın elinde kalır.

Büyük şehrin ortasında bir şeylerin fark edilmemesinin ikinci nedeni oldukça basittir: duvarlar. Duvarlar görüş alanını engeller.

şekilde ifade edeyim: Duvarlar katılım hattını engeller.

İnsan hayvanı görme duyusu etrafında şekillenmiştir. Biz görene kadar hiçbir şey gerçek değildir: Görmek inanmaktır, değil mi? İllüzyonistlerin var olmasının nedeni de budur - gerçek olmayan şeyleri görmemizi sağlayabilirler ve bu şaşırtıcı görünür.

Eğer bir insan gerçekten kötü bir şey olduğunu görürse, harekete geçme ve olaya müdahil olma ihtimali, görme duyusunun devreye girmediği durumlara kıyasla daha yüksektir. Tarih bunu göstermektedir. Elbette, Müttefik hükümetler İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi ölüm ilgili raporları ancak bu, ilk birliklerin kampları özgürleştirirken hapsedilen Yahudileri gerçekten *görmelerinden* çok daha farklıydı. Hearst bunu daha önceden biliyordu: *Siz resimleri verin, ben de savaşı vereyim*. Ve bazılarına göre, öyle de yaptı.

Tersine, eğer bir şeyin olduğunu *görmüyorsanız*, o kadar gerçek değildir. Trajedilerle ilgili haberleri duyabilirsiniz, ancak bunlar sizi yıkıntıların arasında duruyormuşsunuz gibi etkilemez.

Hiçbir yerde büyük şehirlerdeki kadar çok duvar yoktur ve duvarlar bir şeyleri görmenizi engeller. Her şeyin daha az gerçek olmasına yardımcı olurlar. Elbette, belki bazı geceler dışarıdan yüksek ve keskin sesler duyarsınız. Ama kendinize bunların silah sesi olmadığını, polisi aramanıza gerek olmadığını, hatta endişelenmenize bile gerek olmadığını söylemek kolaydır. Muhtemelen sadece bir araba geri tepiyordur. Elbette. Ya da havai fişek atan bir çocuk. Üst kattaki daireden yüksek sesli feryatlar ya da çığlıklar geliyor olabilir, ama sarhoş komşunun karısını yine oklavayla dövdüğünü *bilmiyorsunuz*. Bu sizi ilgilendirmez, sürekli kavga ederler ve ayrıca adam korkutucudur. Evet, komşunuzun evinden saat başı arabaların gelip geçtiğini ve oradaki kalabalığın pek de namuslu bir grup olmadığını biliyorsunuz ama adamın uyuşturucu sattığını *görmediniz*. Bazen oraya gittiğini gördüğünüz çocuklara bile. Kapıyı kapatmak, sessiz olmak ve televizyonun sesini açmak daha kolay ve güvenlidir.

Biz devekuşuyuz ve tüm dünya kum.

Büyücülerin dünyasını ve doğaüstünün hoş olmayan yanlarını yeni öğrenen yeni başlayanlar, her zaman bunları herkesten saklamak için büyük bir komplo olduğunu düşünürler. Öyle bir şey yok. Ana caddedeki geçit törenlerini engellemeğin ötesinde buna gerek yok. Benim durduğum yerden bakınca, birilerinin farkına varması *bile* mucize.

Bu yüzden Arşiv ve Denaryalılarla Shedd Akvaryumu'nda yaptığımız görüşmenin dikkat çekmeyeceğinden oldukça emindim. Elbette şehrin tam ortasındaydı, Field Müzesi'ne ve Soldier Field'a bir taş atımlık mesafedeydi ama hava durumu göz önüne alındığında çok fazla yaya trafiği olmayacaktı ve Akvaryum da sezon dışındaydı. Orada hayvanlarla bir avuç insan olabilirdi ama Kincaid'in onları başka bir yerde olmaya ikna etmenin bir yolunu bulacağından emindim.

Murphy kendi arabası harap olduğu için bir araba kiralamıştı. Son birkaç gündür kar yağdığı için bir sürü kaza olmuştu ve hiç küçük araba kalmamıştı, o da yat büyüklüğünde gümüş bir Caddy almıştı, ben de ön koltukta oturuyordum. Hendricks ve Gard arka koltukta oturuyordu. Gard arabaya kendi gücüyle ulaşmıştı ama dikkatli hareket ediyordu. Luccio, ince asası ve gümüş Gard'ın yanına oturmuş, ayaklarının arasındaki döşemeye yaslanmıştı; gerçi benim asam çok daha uzundu ve ön koltukların arasından Gard'ın başının yanından geçip arka cam boşluğuna doğru eğilmek zorundaydı.

Şehirdeki çalışma ekipleri hala yolları açmak ve kritik tesislere erişim sağlamak için uğraşıyordu. Sezon dışı bir turistik cazibe merkezi kimsenin öncelik listesinde üst sıralarda değildi. Field Müzesi de hava muhalefeti nedeniyle kapatılmıştı; bu da herhangi bir yönde birkaç yüz metre boyunca işleyen hiçbir kamu binası olmadığı anlamına geliyordu.

Bu bir sorun olabilirdi. Michael'ın beyaz kamyonu fark edilmeden hiçbir yere yaklaşamayacaktı, bu da Sanya'yla birlikte yardıma iki, belki de üç dakika uzaklıkta olacakları anlamına geliyordu, tabii sinyal alabilirlerse. Bu, vio- lent bir yüzleşme söz konusu olduğunda neredeyse dünyanın öbür ucuydu. Öte yandan, bu aynı zamanda kötü adamların fark edilmeden yardım getiremeyecekleri anlamına da geliyordu.

Tabii ki araba kullanıyor olmaları şartıyla.

Bardağın yarısı dolu, Harry, bardağın yarısı dolu. Kavgadan kazançlı çıkacak bir şey yoktu, en azından henüz. Nicodemus neyin peşindeyse, ona getirmemizi istediği şey için bize kazık atmaya fırsat bulamadan taleplerini yerine getirmek zorunda kalacaktı. Ayrıca, Arşiv'i iş başında gördüğüm kadarıyla, onun hakemlik yaptığı bir yerde bir şey yapmaya kalkışması için deli olması gerekirdi. Otoritesini hafife almazdı.

En yakın cadde belediye kamyonları tarafından temizlenmişti, ancak park alanlarının hiçbiri temizlenmemişti ve caddelerdeki fazla kar yolun her iki tarafında küçük tepecikler oluşturmuştu.

Murphy sessizce, "Görünüşe göre içeri girmemiz gerekecek," dedi.

"Dönmeye devam edin. Hayvanları yıl boyunca burada tutuyorlar," dedim sessizce. "Ve her gün beslenmeleri gerekiyor. Görevliler bir yerlerde bir iz bırakmışlardır."

Gard, "Belki de fırtına sırasında sergilenenlerin aç kalmasına izin verdiler," dedi. "Çok az kişi maaş çekleri uğruna bu işe kalkışır."

"Oşinografiyi para için yapmıyorsun," dedim. "Ve sen yunuslar ve balinalarla çalışmayı büyük bir maaş çeki ve şirket arabası için kabul etmiyorsun." Başımı salladım. "Onları seviyorlar. Her gün birileri gidiyor. En azından bir ayak izi bırakmış olurlar."

"İşte," dedi Murphy, işaret ederek. Elbette, birisi yolun kenarındaki kar yığınının yararak bir geçit açmış ve diğer tarafta da bir yaya yolu kazmıştı. Murph yolun kenarına park etmek zorunda kaldı, kiralık arabanın kapıları kar duvarlarından sadece bir inç uzaktaydı. Biri çok hızlı gelirse, sokakların durumu göz önüne alındığında, Caddy parçalanacaktı, ama çok fazla seçeneği yoktu.

Hepimiz arabanın şoför mahallinden öğleden sonrasının solgun ışığına doğru yığıldık. Luccio ve ben gri Müdür pelerinlerimizi giymek için durakladık.

Pelerinler havalı görünür ama arabalarla pek iyi gitmezler. Luccio, sol kalçasında bir kılıç ve sağ kalçasında bir Colt tutan ince işlenmiş deri kemerini taktı.

44'lüğüm pardösümün cebine geri dönmüştü ve hem paltomun hem de silahımın ağırlığı beni çok rahatlatmıştı. Rüzgâr hem paltomu hem de yakaladı ve onları tekrar vücuduma yakın yerde toplayıp kontrol altına alana kadar neredeyse beni . Hendricks, koyu renkli, mantıklı London Fog kışlık paltosunun içinde sert ve iri bir şekilde, yüzünde küçük bir gülümsemeyle yanımdan geçti.

Hendricks önden gitti ve geri kalanımız da onu ancak cömertçe patika olarak adlandırılabilir bir yolda takip etti. Göğsümüze kadar gelen kar yerine, patikada sadece dizlerimize kadar iniyorduk. Akvaryum'a kadar uzun ve soğuk bir yol kat ettikten sonra tüm binanın etrafını dolaştık; kar, yapının güney tarafındaki rüzgârın etkisiyle gerçekten zorlayıcı derinliklere yığılmıştı. Donmuş gölün üzerinden gelen rüzgâr sanki uzaydan gelmiş gibiydi ve Gard hariç herkes bu rüzgâra karşı acınası bir şekilde kambur duruyordu. İzler bizi binanın yan tarafındaki bir çalışan kapısına götürdü; kapının çerçevesindeki kilit yuvasının koli bandıyla kapatıldığı ve açık bırakıldığı anlaşıldı.

Hendricks kapıyı açtı, ben de başımı içeri uzatıp etrafa hızlıca bir göz attım. Bina, boğucu kar örtüsünün altında, duvarlarda alçakta duran birkaç loş gece lambası dışında karanlıktı. Kimseyi görmedim ama bir göz attım.

Duyularımı binanın içine doğru genişletmek, gizlenen varlıkları veya düşmanca büyüleri aramak için fazladan bir iki dakika.

Hiçbir şey.

Ama bir durumda biraz paranoya asla zarar vermez.

"Yüzbaşı," dedim sessizce, "ne düşünüyorsunuz?"

Luccio yanıma yaklaştı ve kapının ardındaki koridoru inceledi, koyu renk gözleri tetikte bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Açık görünüyor."

Başımı salladım, "Affedersiniz," dedim ve büyük bir hayal kırıklığı içinde kapıdan içeri girdim. Diğerleri arkamdan içeri girerken ben de elimden geldiğince botlarımdaki ve kot pantolonumdaki karı ezdim. Koridorda ilerledim, yaklaşan birini hissetmek için zorlandım, bu da Kincaid'in uzak köşeyi dönmesinden iki ya da üç saniye önce kasıtlı olarak çıkarılan ayak seslerinin yumuşak sürtünmesini duyduğum anlamına geliyordu. Yine alışılmışı siyah kıyafetlerini giymişti, yorgunluk pantolonu ve vücut zırhı üzerine bir av ceketini vardı ve vücuduna bir terörist hücreni ya da Teksaslı bir çekirdek aileyi donatmaya yetecek kadar silah bağlanmıştı.

Selamlamak için çenesini bana doğru keskin bir şekilde kaldırdı. "Bu taraftan, lütfen..." Gözleri benden öteye odaklandı ve sesi yarıda kesildi. Bir an omzumun üzerinden baktı, iç çekti ve sonra bana "Burada olamaz" dedi.

Kaşlarımla yükseldiğini hissettim. Ağzımın kenarları da buna eşlik etti. Kincaid'e doğru biraz eğildim ve mırıldandım, "Sen söyle ona."

Bakışları Murphy'den bana kaydı. Benden daha az merhametli bir adam yüz ifadesinin ekşi olduğunu söyleyebilirdi. Bir parmağını si- dearm'ın sapına vurdu ve "Polis çağırmakla mı tehdit etti?" diye sordu.

"Chicago şehrini ve vatandaşlarını korumak için ettiği yemini ciddiye alması gibi komik bir durumu var. Sanki verdiği sözlerin onun için bir anlamı varmış gibi."

Kincaid yüzünü buruşturdu. "Bunu Arşiv'le görüşmem gerekecek." "Murphy yoksa toplantı da yok," dedim. "Ona böyle dediğimi söyle." Suikastçı homurdandı. "Ona kendin söyleyebilirsin."

Beni Sheddin koridorlarından geçirerek Oceanarium'a götürdü. Muhtemelen buradaki en popüler sergi burasıydı; dünyanın en büyük kapalı su sergilerini barındıran büyük, eski, yarım daire şeklinde bir bina. Sergilerin dış halkasında milyonlarca galon su ve bir dizi yunus ile adını asla hatırlayamadığım o küçük beyaz balinaların bulunduğu devasa havuzlar yer alıyordu. Havyarla aynı. Beluga, beluga balinaları. Kuzeybatı Pasifik gibi görünmesi için havuzların dış kısımlarına yosun, bitki ve her şeyle kayalar ve ağaçlar inşa edilmişti. Her ne kadar

seyircilerin, alkış sesleri arasında ortaya çıkıp eğitmenleri için her zamanki günlük sağlık kontrollerini yapan balina ve yunusları hayranlıkla izleyebildiği tribün koltuklarının Kuzeybatı Pasifik'e özgü olmadığından oldukça emindi. Sanırım onlar aslında Floridya kökenliydi.

Bir çift yunus suyun içinde yanımızdan geçip giderken bize bakmak için başlarını dışarı doğru salladılar. İçlerinden biri pek de melodik olmayan bir ses çıkardı. Diğer kuyruğunu salladı ve bize doğru biraz su sıçrattı, hepsi iyi eğleneliydi. Bunlar çekici Flipper türü yunuslar değildi. O kadar güzel olmayan ve televizyonda rol almayan normal yunuslardı. Belki de estetik cerraha gitmeyi reddetmişlerdir. Onlara bir yumruk kaldırdım. Temsil ediyorum.

Kincaid kaşlarını çatarak tribünleri taradı. "Burada oturuyor olması gerekiyordu. Kahretsın."

İçimi çektim ve alt kata inen merdivenlere doğru döndüm. "Arşiv olabilir ama o hâlâ bir çocuk Kincaid."

Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Ee?"

"Yani mi? Çocuklar şirini sever."

Bana göz kırptı. "Şirin mi?"

"Hadi ama."

Onu aşağıya indirdim.

Oceanarium'un alt katında da penguenlerin ve su samurlarının bulunduğu bir iç sergi halkası var.

Yani, hadi ama, deniz samurları. Sırt üstü yüzerken taşlarla deniz kulağı açıyorlar. Büyük, yumuşak kahverengi gözleri olan küçük, tüylü, yüzen, oyuncu alet kullanıcılarından daha sevimli ne olabilir?

Ivy'yi su samuru yaşam alanlarından birinin önünde, bu kez çok daha sıcak ve pratik giyinmiş ve küçük bir sırt çantası taşıırken bulduk. Habitatın etrafında birbirini kovalayan iki su samurunu izliyor ve gülümsüyordu.

Kincaid bunu görünce durdu. Ne yapacağını görmek için yanından geçmeye çalıştım. Ona müdahale etmeye kalkarsam beni öldürecekmiş gibi bir bakış fırlattı ve onun hakkındaki düşüncelerim bir kademe daha arttı. Geri çekildim ve bekledim. Kızın bir dakikalığına su samurlarını izlemesine izin vermek için dışımı sıkmaya gerek yoktu.

Çocukken, sihrim ortaya çıkmaya başladıktan sonra bazen zor olmuştu. Kendimi tuhaf ve farklı hissedirdim, tek başıma. Bu beni yavaş yavaş diğer çocuklardan uzaklaştırmıştı. Ama Ivy'nin geçici olarak bile olsa ait olma lüksü hiç olmamıştı. Anladığım kadarıyla o doğduğundan beri Arşiv'deydi, tamamen

Gözlerini açtığı andan itibaren farkında ve bilgiyle doluydu. *Bunun* ne kadar iğrenç olacağını hayal bile edemezdim.

Yaşlandıkça daha çok şey öğrendim ve keşke yine cahil olsaydım dedim. Yani. En azından masum. En azından nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum.

Ivy hiç masum olmamıştı.

Deniz samurlarına gülümsemesine izin verebilirim. Emin olabilirsiniz.

Arkamda bir gölge hareket etti ve ürkmemek için kendimi zor tuttum. Döndüm ve yukarıdaki tanktan iki yunusun geçip gittiğini ve bizi tekrar gözlemlediğini gördüm. Devasa tanklarda, ikinci kattaki galerinin tüm uzunluğu boyunca uzanan gözlem pencereleri vardı, böylece bir tarafta sevimli şeyleri görebilir, diğer tarafta ise çirkin yunusları ve havyar balinalarını seyredebilirdiniz.

Buradan, Michigan Gölü'nün açık sularına bakan kavisli bir cam duvar büyük tankın uzak duvarını da . Bu bana hep biraz sadistçe gelmiştir. Demek istediğim, doğanın masmavi denizin açık enginliklerinde dolaşmaları için donattığı hayvanlar, sadece üç milyon galon kadar bir suda tutuluyordu. Onlara bunu yapmak için yeterince kötüyken bir de o kadar açık suya pencere kenarı vermek.

Belki de değildi. Balıkçılık endüstrisinin durumu göz önüne alındığında, bugünlerde açık okyanusta balina ya da yunus olmanın berbat bir şey olduğunu duydum.

"Sanırım öyle ya da böyle bir teneke kutuya bakıyorlar," diye mırıldandım.

"Hmmm?" Kincaid söyledi.

"Hiçbir şey."

Bir an sonra su samurları inlerine girerken Ivy nefesini tatmin edici bir iç çekişle bıraktı. Sonra bize doğru döndü ve gözlerini kırıştırdı. "Oh," dedi. Yanakları hafifçe renklendi ve bir an için genç bir kıza çok benzedi. "Oh." Pantolonunda var olmayan kırıksıklıkları düzeltti, Kincaid'e başıyla selam verdi ve "Evet?" dedi.

Kincaid bana doğru başını salladı. "Yerel kolluk kuvvetleri gözlem için bir temsilci istiyor. Dresden bunu destekliyor."

Bir an için bunu düşündü. "Çavuş Murphy mi?"

"Evet," dedim.

"Anlıyorum." Kaşlarını çattı. Konuşurken tonu dikkatliydi, sanki her kelimeyi söylemeden önce düşünüyormuş gibiydi. "Hakem olarak konuşacak olursam, görüşmeye katılan her iki tarafın da onay vermesi koşuluyla bir itirazım yok."

"Doğru," dedi Kincaid. Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Ivy'ye başımı salladım, o da bana karşılık verdi. Sonra döndüm ve Kincaid'e yetişmek için acele ettim. "Ee?" Merdivenleri tırmanırken ona sordum.

"Öyleyse," dedi, "Nikodim'le konuşmaya gidelim."

* * *

Kincaid beni Oceanarium'dan aşağıya, ana giriş salonuna götürdü. Burası, tekerlekli paten pisti büyüklüğünde devasa bir tankın etrafına dizilmiş, parlak taş zemin ve yüksek Korint sütunlarından oluşan bir başka görkemli koleksiyon. Tuzlu su, mercan, deniz yosunu ve her türlü tropikal balıkla dolu. Bazen maskesine mikrofon yerleştirilmiş bir dalgıç küçük köpekbalıklarını ve balıkları besliyor ve aval aval bakan turistlerle konuşuyor. Dağınık ışık, tepedeki devasa, üçgen panelli bir kubbeden içeri doluyor.

Yakın zamanda yağan kar kubbenin camlarını karartmış ve cam ön kapıların çoğunu , bu yüzden odadaki tek ışık devasa tankın içindeki küçük renkli ışıklardan geliyordu. Balıklar akvaryumun içinde hayalet gibi süzülüyor, garip ışık pullarının üzerinde uğursuz gölgeler oluşturuyor ve gölgeleri odanın duvarları üzerinde bedensiz bir şekilde sürükleniyor, uzaklık ve akvaryumun cam duvarları tarafından büyütülüyordu.

Çok ürkütücüydü.

Gölgelerden biri dikkatimi çekti, çünkü içgüdülerim onda güçlü ve ince bir tehdit hissi olduğunu sezmişti. Bu gölgenin beni rahatsız ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü çünkü insandı ve duvarın etrafında, tankın küçük ama gerçek köpekbalıklarından birinin gölgesinin arkasında mükemmel, süzülen bir hızla hareket ediyordu - gölgeyi oluşturan adam tamamen hareketsiz durmasına rağmen.

Nicodemus akvaryumda yüzen balıkları düşünmekten döndü, böylece yumuşak renkli ışıkların altında profilinin ana hatlarını görebildim. En yakındaki su altı lambasının ışığında dişleri turuncu-kırmızı parlıyordu.

İstem dışı bir geri adım atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu bir metafor," dedi sessizce. İyi bir sesi vardı, yumuşak ve şaşırtıcı derecede derin. "Onlara bakın. Yüzüyorlar. Yemek yiyorlar. Çiftleşiyorlar. Avlanıyor, öldürüyor, kaçıyor, saklanıyor, her biri kendi doğasına uygun. Hepsi çok farklı. Birbirlerine çok yabancılar. Dünyaları sürekli hareket halinde, her zaman değişiyor, her zaman tehdit ediyor, meydan okuyor." Bir kolunu hareket ettirerek daha geniş bir hareketle süpürdü. "Ne kadar kırılğan olduğunu ya da sürekli olarak dünyalarını yok etme ve bir parmak hareketiyle hepsini öldürme gücüne sahip varlıklar tarafından kuşatıldıklarını bilemezler. Elbette bu onların suçu değil." Nicodemus omuz silkti. "Onlar sadece... sınırlılar. Çok, çok sınırlılar. Merhaba, Dresden."

"Ürkütücü havayı biraz zorluyorsun," dedim. "Daha da ileri gidip siyah bir silindir şapka takabilir ve biraz org müziği çalabilirsin."

Sessizce güldü. Kulağa şeytani gelmese de zengin ve kendinden emin bir havası vardı. "Anladığım kadarıyla toplantıda bir düzensizlik var?"

Kincaid bana baktı ve başını salladı.

"Yerel kolluk kuvvetleri bir temsilcinin hazır bulunmasını istiyor," dedim.

Nicodemus'un başı öne eğildi. "Gerçekten mi? Kim?"

"Fark eder mi?" Kincaid sıkılmış bir ses tonuyla sordu. "Eğer bir itirazınız yoksa Arşiv buna izin vermeye hazır."

Nicodemus sonunda sonuna kadar döndü. İfadesini göremiyordum, sadece tankın üzerindeki dış hatlarını görebiliyordum. Bu arada gölgesi de köpekbalığının arkasında odanın etrafında dönmeye devam ediyordu. "İki şartım var," dedi.

"et," dedi Kincaid.

"İlk olarak, temsilcinin silahsız olması ve kolluk göreviyle çatışan faktörlerin yokluğunda Arşiv'in tarafsızlığını garanti etmesi."

Kincaid bana baktı. Murphy "silahsız" kısmından hoşlanmayacaktı ama yine de yapacaktı. Hiç değilse benim ya da belki Kincaid'in önünde geri adım atmak istemezdi.

Ama merak ettim, Nicodemus'un silahlı bir polisle sorunu neydi? Silahlar adamı rahatsız etmiyordu. Azıcık bile. Bu şart neden?

Kincaid'e başımı salladım.

"Mükemmel," dedi Nicodemus. "İkincisi..." İleriye doğru yürüdü, her adımı mermer zeminde net bir şekilde duyuluyordu, ta ki biz onu en yakındaki zemin lambalarında görene kadar. Orta boylu ve yapılı bir adamdı, yüz hatları el gibi, güçlü, gözleri koyu ve zeki. Tertemiz saçlarını gümüş rengi tonlar süslüyordu, gerçi iki bin yaşındaki bir adam için oldukça iyi dayanıyordu. Siyah ipek bir gömlek, koyu renk bir pantolon giymişti ve boğazında gri bir Batı kravatı olduğu sanılabilirdi. Ama öyle değildi. Parasıyla aynı tarladan gelen eski, çok eski bir ipti. "İkincisi," dedi, "Dresden'le beş dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Alınma Nick," dedim, "ama bu seninle geçirmek istediğimden yaklaşık beş dakika daha uzun bir süre."

"Kesinlikle," diye yanıtladı gülümseyerek. Golf kulüplerinde, yönetim kurulu odalarında ve timsahların üzerinde görebileceğiniz türden bir gülümseme bu. "Medeni bir konuşma yapmak için hiçbir zaman iyi bir fırsat olmadı. Sohbet etmek için bu fırsatı değerlendiriyorum." Etrafımızdaki binayı işaret etti. "Yıkım olmadan, eğer kaçınabileceğinizi düşünüyorsanız."

Ona kaşlarını çattım.

"Bay Archleone," dedi Kincaid, "bir barış anlaşması mı teklif ediyorsunuz? Eğer öyleyse, Arşiv sizi buna mecbur tutacaktır."

Nicodemus gözlerini benden kaçırmadan, "Böyle bir şey önermiyorum," dedi. "Dresden bunu değersiz bir para olarak görürdü ve bu özel durumda gerçekten önemli olan tek fikir onunki." Ellerini iki yana açtı. "Bir konuşma, Dresden. Beş dakika. Seni temin ederim, sana zarar vermek isteseydim, Cehennem Köpeği'nin itibarı bile" -kasıtlı olarak duraklayıp Kincaid'e bakışlarında çıplak bir küçümsemeyle baktı- "beni bir an bile tereddüt ettirmezdi. Seni öldürmeye hazırdım."

Kincaid, Nicodemus'a soğuk bir gülümseme verdi ve hava potansiyel bir şiddetle kaynadı.

Bir elimi kaldırdım ve sessizce, "Sakin ol, Vahşi Bill. Onunla konuşacağım. Sonra da oturup konuşuruz. Güzel ve medeni bir şekilde."

Kincaid bana baktı ve tüylü, koyu altın rengi bir kaşını kaldırdı. "Sen Emin misin?"

Omuz silktim.

"Pekâlâ," dedi. "Beş dakika içinde döneceğim." Durakladı, sonra ekledi, "Eğer ikinizden biri resmi düello kuralları dışında şiddete başvurursa, Anlaşmaları ihlal etmiş olursunuz. Ayrıca Arşiv'in itibarına ve dürüstlüğüne de hakaret etmiş olursunuz ki bunu düzeltmek için kişisel olarak harekete geçeceğim."

Mavi gözlerindeki kış soğuğu daha çok Nicodemus içindi, ama ben de biraz anladım. Kincaid ciddiye ve onu daha önce de iş başında görmüştüm. Tanıdığım en korkutucu insanlardan biriydi; daha da korkutucuydu çünkü meseleleri acımasız bir pratiklikle ele alıyor, kişisel ego ya da sıkça rastlanan gurur tarafından engellenmiyordu. Kincaid beni öldürürken gözlerimin içine bakıp bakmamayı umursamazdı, eğer yapmak istediği buysa. Bin metre öteden kafama kurşun sıkmaktan ya da arabama bir bomba bağlayıp ertesi sabah internette ölüm haberimi okumaktan da aynı derecede mutlu olurdu. İşi ne yaparsa yapsın.

Düşmanlarınızı ortadan kaldırmak için gösterişli ya da dramatik yollar bulmak söz konusu olduğunda bu tür bir tutum size yardımcı olmaz, ancak estetikte eksik olanı ekonomik olarak telafi eder. Bütün bu karmaşanın hakkında olduğu Marcone de aynı şekilde çalışıyordu ve bu onu çok ileri götürmüştü. Böyle adamlarla karşılaşmak *son derece* tehlikelidir.

Nicodemus yine sessiz ve etkileyici bir kahkaha attı. Kincaid'den etkilenmiş gibi görünmüyordu. Belki de bu iyi bir şeydi. Çok fazla gurur bir adamı öldürebilir.

Öte yandan, onu gördüğüm kadarıyla, belki de Nicodemus gerçekten o kadar zordu.

Nicodemus, "Koş bakalım, Cehennem Köpeği," dedi. "Hanımının onuru oldukça güvende." Göğsüne bir X işareti çizdi. "Yemin ederim."

Belki de içeriden bir göndermeydi. Kincaid'in gözleri tekrar buz gibi olmadan önce sıcak ve öfkeli bir şeyle parladı. Bana başını salladı, sonra Nicodemus'a da aynı şekilde başını salladı ve gitti.

Şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli adamla yalnız kaldığımda odanın aslında daha karanlık, daha korkutucu ve daha tehditkâr hale gelmediğinden oldukça eminim.

Ama hissettirdiği kesin.

Gölgesi giriş holünün duvarlarında süzölmeye başladığında Nicodemus o dişlek yırtıcı gülümsemesini bana çevirdi. Etrafımda dönüyordu. Bir köpekbalığı gibi.

"Ee Harry," dedi yaklaşarak, "ne hakkında konuşalım?"

Bölüm 29

"Konuşmak isteyen sendin," dedim. "Ve bana Harry deme. Arkadaşlarım bana Harry der."

Bir elinin avuç içini yukarı çevirdi. "Senin arkadaşın olamayacağımı kim söyleyebilir?" "O ben oluyorum Nick. Ben . İşte, sana göstereceğim."

Telaffuz ettim: "Sen benim arkadaşım olamaz."

"Eğer ben sana Dresden diyeceksem, senin de bana Arch- leone demen adil olur."

"Archleone?" diye sordum. "' kişiyi aramak' gibi mi? Biraz dokunaklı, değil mi?"

Yarım saniyeliğine gülümsemesi neredeyse gerçek bir şeye dönüştü. "Tanrısız bir dinsiz için kutsal kitaplara fazlasıyla aşinasınız. Seni öldürebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"dağıtırız," dedim. "Ve kim bilir? Belki şansım yaver gider."

Gerçekten, gerçekten, gerçekten şanslı.

Nicodemus elini onaylarcasına hareket ettirdi. "Ama şansımız yaver gitmezse." "Evet," dedim.

"Ve buna rağmen böyle bir kayıtsızlık mı sergiliyorsunuz?"

"Alışkanlık," dedim. "Bu seni özel falan yapmaz, inan bana." "Oh, senin için doğru parayı seçtim." Yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı.

Etrafımda, tıpkı galerideki bir araba gibi. "Bir Müdür'ün düşmanlarına Cehennem Ateşi fırlattığına dair söylentiler var. Hoşuna gitti mi?"

"Sadece Çürük Yumurta yerine Çam Tazesi ve Yeni Araba'da gelse daha çok hoşuma giderdi," dedim.

Nicodemus etrafımdaki turunu tamamladı ve bir kaşını kaldırdı. "Parayı almadın."

"İsterdim ama o benim kumbaramda," dedim, "ve tabii ki domuzcuğu kıramam. O çok sevimli."

"Lasciel'in gölgesi kayıyor olmalı," dedi Nicodemus başını sallayarak. "Yıllardır seni ikna etmeye çalışıyor ama sen hâlâ hediyelerimizi reddediyorsun."

"Kıvrıcık küçük kuyruğu ve büyük, hüznü kahverengi gözleriyle," dedim, sanki hiçbir şey söylememiş gibi.

Topuklarından biri gereksiz bir güçle yere çarptı ve yürümeyi bıraktı. Burnundan nefes aldı ve tekrar verdi. "Kesinlikle senin için uygun para." Ellerini dikkatlice kavuşturdu. "Dresden, senin bir

çarpıtılmış bir imajımız var. İlk karşılaşmamızda birbirimize karşıt amaçlar doğrultusunda hareket ediyorduk ve muhtemelen hakkımızda bildiğiniz her şeyi Carpenter ve yandaşlarından öğrendiniz. Kilise her zaman mükemmel bir propagandaya sahip olmuştur."

"Aslında, sizin ve halkınızın işlediği cinayet, işkence ve yıkım kendi başına oldukça yüksek sesle konuşuyordu."

Nicodemus gözlerini devirdi. "Dresden, lütfen. Bunların hepsini şu ya da bu zamanda yaptın. Zavallı Cassius bana otel odasında ona yaptıklarını anlattı."

"Tanrım," dedim sırtarak. "Bu cümlelerin ortasında biri içeri girseydi, yüzüm kıpkırmızı mı olurdu ne?"

Bir an bana baktı ve çöl güneşinin altında kaybolan çiy damlaları gibi yüz hatlarından duygu ve ifade süzüldü. Geride kalan şey ıssızlıktan biraz daha fazlasıydı. "Harry Dresden," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki zar zor seçebildim. "Senden daha büyük güçlere meydan okumana hayranım. Her zaman takdir ettim. Ama *tempus fugit*. Hepimiz için."

Göz kırptım.

için mi? Bununla ne demek istedi?

"Çevrenizdeki işaretleri görmediniz mi?" Nicodemus sordu. "Doğalarına aykırı davranan varlıklar? Yaratıklar yapmamaları gereken şekilde mi davranıyor? Eski gelenek ve görenekler bir kenara mı atılıyor?"

Gözlerimi ona diktim. "Kara Konsey'den bahsediyorsun."

Başını hafifçe bir yana eğdi. Sonra ağzının bir köşesi seğirdi ve başını çok hafifçe salladı. "Gölgelerde hareket ederler, yavru hayvanları manipüle ederler. Bazıları Konseyinizde olabilir, evet. En az diğerleri kadar iyi bir isim."

"Masum rolü yapmayı bırak," diye tükürdüm ona. "Arctis Tor'daki Kara Konsey saldırısının kalıntılarını gördüm. Cehennem ateşinin nasıl koktuğunu biliyorum. Sizinkilerden biri de işin içindeydi."

Nicodemus.

Göz kırptı.

Sonra hızla ileri atıldı. O kadar hızlıydı ki, hareket ettiğini fark ettiğimde sırtım çoktan iki metre arkamdaki duvara çarpmıştı. Bana zarar çalışmıyordu. Öyle olsaydı, kafamın arkası paramparça olurdu. Sadece bir eli boğazımda, çelik bir mengeneden daha sıkı ve sert bir şekilde beni duvara yapıştırdı.

"Ne?" diye sordu, sesi hâlâ fısıltı halindeydi. Yine de gözleri çok genişti. Her ikisi de. Kaşlarının hemen üzerinde, belli belirsiz yeşil renkte parlayan ikinci bir set açılmıştı -Anduriel'inki olduğunu tahmin etmiştim.

"Ack," dedim. "Glarghk."

Kolu bir an titredi ve sonra göz kapaklarını neredeyse kapanana kadar indirdi. Bir an sonra kolunu çok ama çok yavaşça gevşeterek tekrar nefes almamı sağladı. Boğazım yandı ama hava içeri girdi ve o benden uzaklaşırken bir iki saniye hırıldadım.

Ona ters ters baktım ve tartaklanmaya itiraz etmek için onu Corin- thian sütunlarından birine çarpmayı düşündüm. Ama onu kızdırmak istemediğime karar verdim.

Nicodemus'un dudakları kıpırdadı ama dudaklarından tamamen farklı bir ses çıktı; müzikal, lirik ve çift cinsiyetli bir ses. "En azından *biraz* hayatta kalma içgüdüğü var."

Nicodemus bir sivrisinek tarafından vızıldatılmış gibi başını salladı ve "Dresden, konuş," dedi.

"Ben senin arkadaşın ," dedim, sesim sertti. "Senin lanet köpeğin de değilim. Konuşma bitmiştir." Gözlerimi ondan ayırmadan etrafından dolaşabilmek için bir tarafa doğru birkaç adım attım ve gitmeye başladım.

"Dresden," dedi Nicodemus. "Dur."

Yürümeye devam ettim.

Ses tonundaki teslimiyetle tekrar konuşana kadar neredeyse odadan çıkmıştım. "Lütfen."

Arkamı dönmeden durakladım.

"Ben... uygunsuz bir tepki verdim. Özellikle de bu mekan için. Özür dilerim." "Huh," dedim ve omzumun üzerinden baktım. "Şimdi keşke yanımda

Michael. Bayılırdı."

Nicodemus, "Arkadaşınız ve kardeşleri kendi gündemi olan bir örgütün araçlarıdır ve her zaman da öyle olmuşlardır," dedi. "Ama buradaki mesele bu değil."

"Hayır," dedim. "Sorun Marcone."

Nicodemus elini salladı. "Marcone acil bir mesele. Uzun vadeli meseleler söz konusu."

Yüzümü ona döndüm ve iç çektim. "Bence muhtemelen saçmalıyorsun. Ama tamam, ısıracığım. Hangi uzun vadeli sorunlar?"

Nicodemus, "Kara Konseyinizin faaliyetlerini çevreleyenler," dedi. "Arctis Tor'daki at- tack alanında Hellfire'ın kullanıldığına dair kanıt gördüğünüzden *emin* misiniz?"

"Evet." *Aptal* kelimesini eklemedim. Diplomatik olmadığımı kim söyledi?

Nicodemus'un parmakları pençe şeklinde büküldü ve sonra tekrar gevşedi. Dudaklarını büzdü. "İlginç. O zaman tek soru, bulaşan kişinin Tarikatımızın daimi üyeleri arasında mı olduğu yoksa..." Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Mantığı takip ederek sikkelerden herhangi birine sahip diğer insanlara ulaştım. "Kilise'den biri," diye fısıldadım, midemde hastalıklı bir hisle. Nicodemus, "Tarihsel olarak konuşursak, sikkelerin yaklaşık yarısını bu şekilde geri alıyoruz," dedi. "Eğer sana, seninle benim bir ortaklığımız olabileceğini söylesem ne derdin?

gelecekte çok fazla ortak çıkarımız olacak mı?"

"Ben olsam pek bir şey söylemezdim," dedim. "Yüzüne gülmekle çok meşgul olurum."

Nicodemus başını salladı. "Kısa görüşlü. Bunu karşılayamazsın. Bir haftalığına benimle gel ve işimiz bittiğinde aynı şekilde hissedip hissetmediğini gör."

"Bırakın bir haftayı, bir saatliğine bile sizinle bir yere gidecek kadar aptal olduğumu varsaysam bile, Cassius'a nasıl davrandığınızı gördüm. İsim levhamı onun ofis kapısına yapıştırmaya pek hevesli değilim."

Nicodemus omuz silkerek, "Zamana uyum sağlayamadı," diye cevap verdi. "Onu şımartarak ona iyilik yapmış olmam. Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz, Dresden. Ya uyum sağlar ve gelişirsin ya da ölürsün. Başkalarının cömertliğiyle yaşamak parazitlikten başka bir şey değildir. Cassius'a bu duruma düşmesine izin vermeyecek kadar saygı duyuyorum."

"Tanrım, çok konuşkansı," dedim. "Haklıymışsın. Bu çok eğlenceli. Neredeyse..."

Korkunç bir düşünce geldi.

Nicodemus birçok şey olabilirdi ama aptal değildi. Ekibine katılmayacağını biliyordu. Son karşılaşmamızda bana davranış şeklinden sonra olmaz. Söylediği hiçbir şeyin beni etkilemeyeceğini. Arctis Tor hakkındaki o küçük bilgi kırıntısıyla onu şaşırtmış olabilirdim ama bu da bir rol olabilirdi. Sonuç olarak, bu konuşmanın kesinlikle hiçbir işe yaramama ihtimali yüksekti ve Nicodemus bunu biliyor olmalıydı.

zaman neden içiyordu? Kendime sordum.

Çünkü konuşmanın amacının konuyla veya konuşmanın bağlamıyla hiçbir ilgisi yok, diye cevap verdim.

Buraya benimle bir şey konuşmak ya da beni bir şeye ikna etmek için gelmemiştii. Benimle konuşmak ve beni *burada* tutmak istiyordu.

Bu da başka bir yerde başka bir şeyin olmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Çarklar içinde çarklar.

Tanrım, bu bir metafordu.

Bu *konuşma*, görüşmenin bütünü için bir metafordu. Nicodemus bizimle Anlaşma ihlalleri hakkında konuşmaya gelmemiştir. Görüşmeyi o *tasarlamıştı* ve motivasyonunun Marcone'nin yeteneklerini Düşmüş bir meleğin hizmetine sunmakla hiçbir ilgisi yoktu.

O daha büyük bir oyunun peşindeydi.

Asamı Nicodemus'a doğru savurdum, panik içinde irademi ona çarparak "*Forzare!*" diye bağırdım. Görünmeyen bir güç onu ayaklarından kaldırdı ve bir gülle gibi devasa Korint sütunlarından birine çarptı. Taş, gök gürültüsü gibi sağır edici bir gürültüyle parçalandı ve bir sürü kaya düşmeye başladı.

Ne kadar olduğunu görmek için etrafta takılmadım. Bu onu öldürmezdi. Sadece diğerlerine ulaşabilmem için onu yeterince yavaşlatacağını umuyordum.

"Kincaid!" Koşarken bağırdım. Sesim, yıkılan molozların ardından boş koridorlarda yankılandı. "Kincaid!"

Kıyamet önce sadece saniyelerim olduğunu biliyordum.

"Kincaid, çocuğu buradan çıkar!" Çığlık attım. "*Ivy için geliyorlar!*"

Bölüm 30

Beynim ayaklarımdan çok daha hızlı ilerliyordu.

Dışarıdaki yoğun kar göz önüne alındığında, Arşiv'in ilk geri çekilme hattı Asla Olmayan'a doğru olacaktır. Ruhlar dünyası her yerde ve her zaman ölümlüler dünyasına temas eder. Nevernever'ın tamamen yabancı bölgelerinin gerçek dünyanın nispeten yakın noktalarına temas edebileceğini fark ettiğinizde durum tuhaflaşır. Nereye gittiğinizi tam olarak bilmiyorsanız, Nevernever'a geçmek tehlikelidir - bunu bir geri dönüş olarak çok sık kullanmıyorum. Ancak sırtınızı gerçekten duvara dayadıysanız ve karşıya geçme konusunda benden daha fazla deneyiminiz varsa, geçme konusunda bir fikir edinebilir ve neredeyse her zaman nispeten daha iyi bir yere varabilirsiniz.

Arşiv'in rahatça adım kadar bilgili olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşündüm - aslında, tam da bu nedenle görüşme için bu yeri seçmiş olabilirdi. Denaryalıları da bunu biliyorlardı ve Arşiv'in pusuya düşüp kaçmasını ve hazırlıklı olarak geri gelmesini istemiyorlardı. Tıpkı Marcone için yaptıkları gibi karşı önlemler hazırlamış olacaktı.

Hayır, onu geç. *Tam olarak* Marcone için yaptıkları gibi, fark ettim. Suç lordunun panik odasının savunmasını parçalamak için kullanılan devasa büyü, Denaryalıların bu plandaki yemi güvence altına almaları için basit bir yol değildi. Bu, geniş bir alandaki büyülü enerjiyi ve onunla birlikte Asla'ya erişimi kesmek ve aynı zamanda *büyük* bir şeyi hapsedmek için kullandıkları araçların bir saha testiydi.

Ivy için özel olarak tasarlanmış bir ayı tuzağıydı. O korkunç pentagramı tekrar ortaya çıkaracaklardı.

Ancak bu sefer olay gerçekleştiğinde içinde ben duracaktım.

Neyse ki Shedd, Marcone'nin eski apartmanına göre çok daha bodur ve sağlamdı ama bu, giriş duvarları delip geçtiğinde insanları öldürecek kadar büyük parçaların düşmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve çok fazla taş işçiliği kullanılmış olsa da, yangın tehlikesi hala vardı.

Ateş. Bir akvaryumda. İroniyi içine çek.

Ama daha da önemlisi, o pentagram ortaya çıktığında -ve şimdi geliyordu; bunu hissedebiliyordum, karanlıkta geçen devasa ve aç bir yılan gibi wi- zard'ımın duyularının kenarları boyunca kayan zayıf bir güç kıpırtısı- binayı dünyanın geri kalanıyla sihirli bir şekilde kapatacaktı. Bu da demek ki, bu binayı yok etmek için kullanabileceğim herhangi bir gücü çekemeyecektim.

Biri kafamı suyun altına soksa nefes alamayacağım gibi.

Genellikle, bir büyü yaptığınızda, çevrenizdeki ortama ulaşır ve enerjiyi çekersiniz. Bu enerji her yerden, tüm gezegendeki yaşam dokusundan içeri akar. "Büyü" dediğimiz enerji alanında bir "delik" yaratmazsınız. Hepsi birlikte akar, dünyanın her yerinde anında dengelenir. Ancak yükselmek üzere çember bunu değiştirecekti. Shedd'in içindeki nispeten küçük alan çok fazla enerji içerecekti. Kabul etmek gerekir ki burası oldukça zengin bir yerdi - binada çok fazla yaşam vardı ve özellikle de tüm o çocukların yaydığı enerji olmak üzere çok fazla duygu üreten çok sayıda ziyaretçiye ev sahipliği yapmıştı. Ancak yine de burası kapalı bir kutuydu ve büyü kullanmayı bilen insanların sayısı göz önüne alındığında, yerel kaynak uzun süre dayanmayacaktı.

Hava geçirmez bir telefon kulübesinde bıçaklı bir kavga hayal etmeye çalışın - çok fazla ağır nefes alma ve efor, ama uzun sürmez.

Öyle ya da , uzun sürmeyecek.

Planları buydu elbette. Yararlanabileceğim sihir olmadan, ben sadece silahlı olan kavgacı bir adamdım, oysa Nicodemus hala neredeyse yenilmez bir yıkım motoruydu.

Birkaç saniye için adımlarım yavaşladı.

Bu bakınca, bu işe aceleyle girişmek bana biraz çılgınca geliyordu. Demek istediğim, temelde bir iblis koleksiyonuyla bir kafes maçını tercih ediyordum ve birkaç saniye içinde kazanmam gereken ya da hiç kazanamayacağım bir maçı ve onlara karşı kullanabileceğim güç konusunda nispeten az kısıtlamaya sahip olduğumda Denarianlara karşı o kadar da etkileyici olmamıştım.

Biraz zihinsel hesap yaptım. Eğer Denaryalıların kullandığı sembol Marcone'un yerindekiyle hemen aynı boyuttaysa, merkezindeki pentagram sadece Oceanarium'u içine alacak kadar büyük olmalıydı. Murphy ve diğerleri geldiğimiz yerde kalırlarsa muhtemelen güvende olurlardı. Daha da önemlisi, eğer oldukları yerde kalsalardı, Oceanarium'a girmeleri mümkün olmazdı.

Bu da Ni- codemus, Tessa ve yalvarabilecekleri, ödünç alabilecekleri ya da çalabilecekleri her Denarian'a karşı sadece ben, Ivy ve belki Kincaid'in olacağı anlamına geliyordu. Bunlar uzun ihtimallerdi. Gerçekten, gerçekten uzun ihtimaller. Gülünç derecede uzun ihtimaller, gerçekten. Astronomik birimlerle ölçmek zorunda kaldığınızda, muhtemelen iyi bir bahis değildir.

Yani, oraya gitmek kötü olurdu.

Eğer içeri girmezsem, hepsine karşı sadece Ivy ve Kincaid olacaktı. Ölümcül bir işte, Kincaid en ölümcüllerden biriydi.

Ama ondan sadece bir tane vardı. Ivy'nin yararlanabileceği engin bir bilgi birikimi vardı elbette, ama yolu kesildikten ve elindeki sihri harcadıktan sonra, tüm bu bilgiyle yapabileceği tek şey kaçma ihtimalinin giderek kötüleştiğini hesaplamak olacaktı.

Vücudumdaki her tüy aynı anda ayağa kalkmaya çalıştı ve sembole enerji verildiğini anladım. Saniyeler içinde canlanacaktı.

Sanırım sonunda tek bir soruya geldi: Küçük bir çocuğun tehlikede olduğunu bildiğinde çekip giden türden bir adam olup olmadığım.

Bu yoldan daha önce de geçmiştim: Oraya gitmemek daha kötü olurdu.

Oceanarium'a doğru koşarken önümdeki koridorun havasını ısı parıltıları doldurdu.

Daha akıllıca dövüş, daha sert değil, Harry. Yolda güç çektim, hem *de çok* güç. Sembol yükseldiğinde kullanabileceğim bir sihir kalmayacaksa, kendi sihrimi getirmem gerekecekti.

Genelde gücü yalnızca doğrudan benden akmaya hazır olduğunda çekerim, enerjiyi zihnime ve bir büyü'nün yapısına kanalize ederim. Bu sefer enerjiyi hiç dışarı vermeden içeri çektim ve gözlerimin arkasında bir basınç olarak birikti. Vücut sıcaklığım en az dört ya da beş derece arttı ve kaslarım ve kemiklerim ani bir acıyla çılgılık atarken, görüşüm kızardı ve siyah lekelerle titreşti. Statik elektrik, uzuvlarımın her hareketinde parlak yeşil ve acı verecek kadar keskin bir şekilde çatırdıyordu, ta ki bir balonlu naylon tarlasında koşuyormuşum gibi ses çıkarana kadar. Başım, yaşadığım tüm yeni yıl akşamdan kalmaları gibi aynı noktada çarpıyordu ve ciğerlerim havanın aside dönüştüğünü hissediyordu. Ayaklarımı altımda tutmaya ve hareket etmeye odaklandım. Her seferinde bir adım.

Oceanarium'un girişine doğru hızla ilerledim, orada olduğunu hissetmediğim bir perdenin içinden geçerken ürperdiğimi hissettim ve yere çömelmiş şeytani bir figürle burun buruna geldim. Kayarak durdum ve birbirimize bakarken bir anlık şaşkınlık yaşadık.

Denarian, çoğu gibi temelde insansı, cılız, hatta iskelet gibi gri tenli bir figürdü. Kemik çıkıntıları her eklemden hafifçe kavisli ve hınzırca sivri bir şekilde çıkıyordu. Yağlı, sırık gibi saçları topuzlu kafatasından sıska omuzlarına doğru sarkıyordu ve biri çok insani kahverengi, diğeri şeytani yeşil parlayan iki çift gözünün her ikisi de genişti ve şok içinde bakıyordu.

Bir tür büyü'nün hazırlıkları arasında çömelmişti - mum, yerde tebeşirden bir daire, kafatasından yapılmış ve suyla doldurulmuş bir fincan - ve bir omzuna asılmış ağır bir kanvas postacı çantası taşıyordu. Bir eli

Hâlâ çantanın içindeydi, sanki ben geldiğimde bir şey çıkarıyormuş .

Neyse ki benim zihnim hareket halindeydi. Onunki her ne büyü yapıyorsa ona takılmıştı ve geri dönmekte benden daha yavaştı.

Ben de yüzüne tekme attım.

Homurdanarak yere düştü ve kırık bir diş parçası yerde sekti. Hangi büyüü bir araya getirdiğini bilmiyordum ama bitirmesini istemediğimden emin gibiydim. Çemberini bedenimle geçerken irademle kırdım, daha tutarlı bir şeye dönüşme şansı bulamamış rastgele ve dağınık enerjilerden oluşan bir dalgayı serbest bıraktım. Asamı kaldırıp bir ucunu sersemlemiş Denarian'a doğrulturken, "*Forzare!*" diye hırlayarak kafatası kadehini yakındaki devasa tanklardan birine düşürdüm.

İçimde tuttuğum o yakıcı güç fırtınasının bir kısmı vücudumdan çığlık atarak çıktı ve asamdan aşağı inerek Denarian'a doğru fırladı, statik deşarj bulutuyla çevrili görünmez bir top güllesi. Serbest bırakmak istediğimden daha fazla bir güçtü bu. Eğer ona isabet ederse, onu Michi- gan Gölü'nün yarısına fırlatacaktı.

Ancak Denarian'ın ölümlü gözleri şok ve şaşkınlıktan hâlâ boş olabilirken, parlayan yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Dikenli Denarian sol elini süpürme hareketiyle kaldırdı, parmaklarıyla dalgalı bir hareket yaptı, elini ağzına doğru çekti ve...

...ve az önce büyüümü *yedi*.

Onu *yedi*. Ve sonra o çelimsiz, iskelet yüz dişlek bir gülümsemeyle yayıldı. "Bu," diye mırıldandım, "inanılmaz derecede adaletsiz."

Tam Denarian çömelip siyah ipliklerden oluşan dönen bir bulut kusarken sol elimi kaldırdım ve havada düzinelerce küçük, spiral yaylar çizerek dönmeye başladı. Kalkanımı kaldırdım ama ipliklerin hiçbiri bana dokunmak için aşağı inmedi; bunun yerine neredeyse mükemmel bir daire çizerek etrafıma düştüler.

Ve bir an sonra kalkanım tekledi ve kısa devre yaptı. Hâlâ enerjim vardı, kesilmemiştım. Ama her nasılsa Denarian'ın tuhaf büyüü bedenimi terk ederken büyüü bozmuştu. Ona bir güç daha fırlatmaya çalıştım ve asamı tamamen zero etkisi yaratacak şekilde sallayarak kendimi son derece aptal hissettim.

Denarian tuhaf bir aksanla, "Bölmeler," dedi. "Her zaman kesintiler."

Sol eli çantasını karıştırmaya ederken, ölümlü gözleri büyüünün artık dağılmış olan kalıntılarına geri döndü ve belli ki benim varlığımı yok saydı. Yine de yeşil gözleri bana odaklanmaya devam etti ve karanlık, havaya kaldırdığı sağ elinin işaret parmağının etrafında toplandı.

Zaman .

Karanlık ışık bana doğru sıçradı.

Sırf meydan okuma yüzünden ileri doğru bir adım attım ve etrafımı saran küçük gölge sütunlarını aşmaya çalıştım ama onları çelik çubuklar kadar sağlam ve bir yetinin buzdolabından daha soğuk buldum. Karanlık bir şimşek kalbime doğru ilerlerken büyülerimi o parmaklıklara doğru fırlattım ama boşuna.

Bir şey oldu.

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Hayal ettiğim hapishanenin parmaklıkları arasına başka bir güç cıvatası sıkıştırmaya çalışıyordum ki... başka bir şey... işin içine girdi. Hiç bir şey taşırken birinin kasıtlı olarak, beklenmedik bir şekilde dirseğinize dokunduğu oldu mu? Buna benzer bir şey hissettim - tam da irademi son bir nafile meydan okuma çabasına harcadığım sırada küçük ama kritik zamanlanmış bir dürtme.

Güç, bedenimden çıkarken çığlık attı. Hapishanemin siyah iplikli parmaklıklarını parçaladı ve bir anlığına arkasındaki havada metalik bir ışık çizgisi bıraktı, yansıtıcı, sıvı kromdan bir iz gibi. Düşen Denarian'ı kendi yumruğumun devasa gümüşü bir simülakriyle yakaladı.

Parmaklarımın cılız, iskelet gibi, gri derili incirin üzerine kapandığını, eklem yerlerinden çıkan sayısız kemik çıkıntısının etime acıyla bastırdığını hissettim. Bir çığlık atarak onu kendimden uzaklaştırdım ve devasa gümüş el Denarian'ı en yakın duvara fırlatarak birkaç metrelik pahalı taş teraslamayı ve özenle simüle edilmiş Pasifik Kuzeybatısını parçaladı.

Bir an için önce sersemlemiş Denarian'a, sonra kendi açılmış parmaklarıma ve ötesinde, hareketlerimi yansıtan yüzen gümüşü ele baktım. Sonra iskelet halindeki Denarian kendini topladı ve hızla yükseldi; ta ki ben elimin topuğunu ileri itip kemikli kışını arkasındaki kaya duvara on santim saplayana kadar.

"Oh, evet, bebeğim!" Sevinçle uluduğumu duydum. "Elle konuş!"

Dikenli şeytanı bir bacağından tutup kaldırdım ve onu tutan yapıyı tırmalayıp ısıırken güldüm. Acısını hissedebiliyordum ama bu gerçekten de küçük bir şeydi, bir fareden alabileceğim bir . Cehennem kadar nahoştu ama çok daha kötülerini hissetmişim ve hâlâ içimde yanan gücün acısıyla kıyaslanamazdı. Onu tekrar duvara çarptım, sonra yirmi metre havaya savurdum, kırılmamış üç camdan birine doğru ittim.

Oceanarium'un dış duvarındaki inç kalınlığındaki camı kırdım, onu geri çektim ve sonra onu bir sonrakine, bir sonrakine ve ondan sonrakine çarptırdım, yaptığım gibi onu parçalara ayırdım.

Zaten aşırı yüklü olan sinirlerim çemberin kapandığını, İşaret'in yükseldiğini haykırırken, en fazla bir düzine metre öteden yaklaşan enerji dalgasını hissettiğimde, belki yarım saniyelik bir uyarım vardı. Kalkan için hâlâ zaman .

Yani Spinyboy'un yapması gerekecekti.

Onu içgüdülerimin bana gelen gücün nereden geldiği konusunda uyardığı yerle arama soktum ve sonra bir düzine türbin motorunun senkronize bir şekilde uluması gibi bir kükreme oldu. Benden otuz metre ötede duvarlar ışık ve cehennem ateşiyle patladı. Isı, ışık ve katıksız, soyut güç duyularıma çarptı ve beni ayaklarımdan fırlattı. Erimiş kaya parçaları havada tısladı, herhangi bir mermiden daha ölümcüldü.

Spinyboy onlardan bir sürü yakaladı. Sırtından uçup gittiler ve sırtında dağlanmış, tüten delikler açtılar. Onu hala tutan elin gümüşü bulanıklığından onları görebiliyordum, yapıyı delip geçerken ısıyı hissedebiliyordum ve-

-Sonra başım yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Ayaklarımdan üzerine yuvarlandım ve neredeyse sallanarak parmaklıklardan balinaların olduğu havuza düşüyordum. Sol elimle asamın ucunu yere vurdum ve nefes nefese asama yaslandım.

Hâlâ hayattaydım. Hâlâ acı verici miktarda enerjim vardı. Şimdiye kadar, diye düşündüm sersemce, her şey tam olarak plana göre gidiyordu.

İskelet halindeki, dikenli Denarian on ya da on iki metre önümde yerde seğirerek yatıyordu. Vücudunda büyük dumanlı delikler vardı. Kollarından biri hareket ediyordu. Kafası da öyle. Ama bacakları ve vücudunun alt kısmı tamamen gevşekti. Omurganın kemiklerinin cılız, emaciated sırtından keskin bir şekilde öne çıktığını görebiliyordum. Dumanı tüten deliklerden ikisi tam olarak bu omurgayla keşiliyordu. Adam -ya da kadın, sanırım, eğer fark edecekse- hiçbir yere gitmiyordu.

Sekiz ya da dokuz fit kalınlığındaki büyük enerji akımları belki elli fit ötede keşiliyordu. Sanki... taşkın halindeki bir nehrin enine kesitine bakmak gibiydi - eğer nehir su yerine ateşten yapılmış olsaydı ve iki nehir birbirinin yatağını etkilemeden keşilip birbirinin içinden geçebilseydi. Başımı çevirdim ve kırdığım cam duvarların arasından, Oceanarium'un etrafında kesintisiz bir duvar halinde aynı kırışlardan daha fazlasını gördüm.

İşin ürkütücü yanı, ateşli enerji akımının sessiz olmasıydı. Kesinlikle sessizdi. Ne bir alev çıtırtısı, ne aşırı ısınmış havanın uğultusu, ne de kar ve buz erirken çıkan buharın tıslaması vardı. Bazı molozların düştüğünü, taşın taşa çarptığını duydum. Bir yerlerde kopan bir elektrik hattının birkaç saniye boyunca tükürdüğünü ve koptuğunu duydum, sonra o da sessizliğe gömüldü.

İşte o zaman birkaç şeyin farkına vardım.

Denarian'ı kavrayan gümüş enerji yapısı gitmişti. Ve sağ elimi hissedemiyordum.

Panikle aşağıya baktım ama hâlâ orada olduğunu gördüm, en azından kolumun ucunda gevşekçe sallanıyordu. Bileğimin altında hiçbir şey hissedemiyordum. Yüzgeçlerim hafifçe kıvrılmıştı ve hareket etmelerini söylediğimde tepki vermediler.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Sonra aklımı başıma topladım, asamı sol elimle daha sıkı kavradım ve Spi- nyboy'un üzerinde durana kadar birkaç hızlı adım attım.

Sonra hareket etmeyi bırakana kadar kafasına meşe ağacının sert gövdesiyle vurdum.

Hareketsiz kalmak bilinçsiz olmakla aynı şey değildi. Binada kendi türünden tek kişi o olmayacaktı ve arkamı döndüğüm anda yerimi kimseye söylemesini istemiyordum.

Biri gitti. Kim bilir kaç tane kaldı.

Sağımda duvar, solumda Oceanarium'un dışına bakan pencereler ve arkamda Cehennem Ateşi'nin ışını olacak şekilde geçitte çömeldim. Alabileceğim en güvenli pozisyon buydu. Hâlâ ses yoktu, bu da henüz Arşiv'i ele geçirmeye çalışmadıkları anlamına geliyordu. Kincaid sessizce teslim olmayacaktı.

Ama burada benimle birlikteydiler. Olmak zorundaydılar.

Ama burada onlarla birlikte olduğumu bilmeleri gerekmiyordu.

Bu bir avantaj olabilir. Hatta belki de büyük bir avantaj. *Elbette, Harry. Hangi kedi farenin peşinden bekler ki?*

Uyuşmuş sağ elimi pardösümün cebine soktum, vücudumu saran harcanmamış gücün derin ağrısını ve bağırsaklarımdan yayılan ham dehşetin uzuvlarımı zayıflatan titremelerini görmezden gelmeye çalıştım ve birkaç Düşmüş meleği yumruklamak için sessizce ilerledim.

Bölüm 31

Yunusların da insanlar kadar zeki olduğunu okumuştum. Hatta bir araştırmacının, sonuçlarının, birlikte çalıştığı yunusların testleri attığını gösterdiğini ve bunu fark etmemizin yıllar aldığını, aslında bizden daha *zeki* olabileceklerini iddia eden bir makalesini bile okudum. Bundan biraz daha aptal olduklarını söyleyen başka görüşler de okumuştum. Bir yunusla dama oynamak için hiç oturmadığım, bu tür şeyler için kendi kişisel ölçüm cihazım, Shedd'deki o güne kadar gerçekten bir fikrim yoktu.

İşte o zaman o çirkin küçük yunuslar, dikkatimi çekmek için yüzeyi kıran sırt yüzgeçlerinin şıptırtısı dışında mükemmel bir sessizlik içinde yanımdan yüzerek geçtiler ve sonra havuzun yanındaki patikanın yetmiş metre ilerisinde, virajın etrafında ve görüş alanımın dışında, sıçrayarak, gevezelik ederek ve ciyak öterek kıyameti kopardılar.

Mesaj ulaşmadan önce yarım saniye kadar aptalca baktım: Kötü adamlar görüldü ve yaklaştılar. Belli ki suda yaşayan Amerikalılar benim ev sahibi takımında olduğuma karar . Gevezelik başladığı anda sona erdi, dol- phinler yüzeyin altında kayboldu.

Gıcırdayan, sıçrayan bir ses duydum ve içgüdülerim yüzümü yukarı çekti. Oceanarium'un karla kaplı cam çatısında kar taneleri hareket ediyordu.

Nicodemus'un beni geciktirmek için yaptığı planın bir kısmı daha netleşti. Arşiv'in Akvaryum'un neresinde olduğunu genel olarak belirledikten sonra, adamlarının binanın içinde ve tepesinde pozisyon almaları için zamana ihtiyacı vardı.

Kendimi dış havuzların yanındaki patikanın dikilmiş ağır eğrelti otlarının arasına attım ve bulabildiğim en kalın yeşillik demetinin içine çömeldim. İçime çektiğim güce sıkı sıkıya tutundum ve enayi yumruğumun tek bir vuruştan daha uzun sürmesini umdum.

Bir nefes sonra camlar kırıldı ve düştü. Karanlık, insanlık dışı formlar tepeden hafifçe düştü.

İstilacı Denaryalıların en dışındakini, hareket ve ilgi merkezinden en uzakta olanı seçtim, yeşilin ortasında saklandığım yerden asamı ona doğrulttum ve "Forzare!" diye hırladım. Görünmez güç, şekil değiştirmiş şeytani düşerken yakaladı. Çok fazla kası olduğu ve omurgasından aşağıya doğru uzanan lea- they plakaları olduğu gerçeği dışında ona pek bakamadım.

İçinizde ne kadar Düşmüş melek olursa olsun, serbest düşüşte kasların size bir faydası olmaz. Kullanabileceğiniz kanatlarınız yoksa, Dünya Ana ve Sir Isaac Newton'un ellerindesiniz demektir.

Onu gölün ortasına fırlatmaya çalışmıyordum. Sadece yörüngesini değiştirecek kadar güç uyguladım, düşen Denarian'ı rotasından otuz fit uzağa ittim ve o devasa enerji ışınlarından birinin içine düştü.

Bir beyaz ışık parlaması oldu, bir insan iskeletinin kısa bir gölgesi görüş alanımda yandı ve sonra beyaz-sıcak bir şey ışıktan dışarı fırladı. Kızgın bir buhar fışkırmasıyla havuzlardan birine düştü. Yunuslar ondan uzaklaştı.

Sonra donup kaldım, hareket etmiyordum.

Denaryalılar yağmur gibi yağdı, bir düzineden fazlası ağır sesler çıkararak ve birkaç sıçramayla yere indi...

...ve bir sıçrama. İçlerinden biri, kertenkele görünümlü bir şey, arkamdaki fo- liage'a düşmüştü ve saklandığım yerden beş metre kadar uzaktaydı, kafasının yaklaşık üçte ikisi omuzlarından ayrılmıştı. Birkaç saniye boyunca çılgınca seğirdi, yavaşça hareketsizleşmeden önce her yere insan görünümlü kan pompaladı ve sadece boşalmaya başladı.

Gözlerim çatıya doğru ilerledi ve karanlık bir köşe buldu.

Kincaid bir tür koşum takımına asılmış ve kıpırdamadan duran bir örümcek gibi asılı duruyordu ve onun da benimle aynı fikre sahip olduğunu fark ettim: Onlar savaşın başladığını fark etmeden önce, henüz konsantrasyon içinde açığa çıkarmak için tüm güçlerini saklıyorlarken onları ortadan kaldırmak. Bana acımasızca gülümsedi, başını "peşindeyim" der gibi hareket ettirdi ve ağır, büyük bir susturucuya sahip tüfeğini yanağına doğru kaldırdı.

Kincaid bir keresinde bana oldukça sakın bir şekilde, beni öldürmek isterse bunu bir milden daha uzaktan bir tüfekte yapacağını söylemişti. Bu daha çok yüz fit, belki daha azdı, ama Kincaid Denarian'ı kafasına sıktığı bir kurşunla, belki de birden *fazla* kurşunla yere düşürmüştü. Cehennem kadar ölümcüldü ve düşmanlarım kadar kolaylıkla benim de peşimden gelebilirdi, ama her nasılsa korkum ailevi ve vahşi bir şeye dönüşmüştü.

Elbette sayıca az olabilirdim ama artık benden üstün hiç emin değildim. Düşmüşler kararları verdiklerinde, eski zamanlara göre kibirliyidiler ve kulaktan kulağa oynamaya ve tempodaki değişikliklere uyum sağlamaya hiç alışık değillerdi. Para taşıyıcıları işleri yürütürken, daha fazla

Tehlikeliydi ama mecazi anlamda kılıç tokuşturduğum herkesten daha tehlikeli değildi.

O halde Nicodemus, Nicodemus olduğu için tehlikeliydi - Düşmüş bir melek olduğu ya da olmadığı için değil. Her ne kadar onu ölümcül bir tehdit olarak görmek aptallık olsa da, ondan bir kez kurtulmuştum ve bu kez tuzağın geldiğini son anda da olsa görmüştüm.

Eğrelti otlarının arasında başı kesilmiş Denarian'ın sıçrayan, seğiren kalıntılarına bir bakış attım. Bu yaratıkların omuzlarının üzerinden bakan korkunç melekler olabilirdi ama en azından önümüzdeki birkaç dakika boyunca ben de öyle olacaktım.

Bu onları daha az tehlikeli yapmadı. Sadece onlara karşı durma şansım olduğunu görmemi sağladı.

O zaman şimşek ve gök gürültüsü yok. Onlar için harcayacak enerjim yoktu. Boşa harcayacak zamanım da yoktu. Ayağa kalktım ve eğrelti otlarının arasından en yakın Denarian'ın indiğini düşündüğüm yere, sessizce ilerlemenin cinayet olduğu dik bir yamaca doğru ilerledim. Gerçi inen Denarian hareketsiz kalmamıştı. Yere indiği yerde, hindilerinkine benzeyen ama daha büyük pençe izleri buldum.

Sağ tarafıma su sıçrayınca donakaldım. Gözümün ucuyla bir Denaryalının yunus havuzunun suyundan kendini çıkardığını gördüm -Mantis Kızı, Tes- sa. Kendini yaya korkuluklarının üzerine çekti, hızlı ve temkinli hareket ediyordu. Bir elinin pençelerinde gümüş bir parıltı gördüm. Kirişe soktuğum Denarian'ın parasını geri almıştı. Yalnız olmadıklarını biliyordu. Onunla aramda çok fazla siper yoktu ama hareket etmedim ve beni fark ettiğini sanmıyordum.

Mantis Girl betona patikadan aşağıya gözden kayboldu. Uçsuz bucaksız odanın bir yerinden maymunu bir ses çıktı ama bunun dışında her şey sessizdi.

Duymak için zorlayarak tekrar ilerledim. Dram neredeydi? Patlamalar, uluyan çığlıklar, kulakları sağır eden sesler neredeydi? Bu sadece büyük, ürkütücü bir saklambaç oyunuydu.

Aniden fark ettim ki, Arşiv'in karşı stratejisi bu olmalıydı. Devasa sembolün enerji çıkışı uzun süre sürdürülemez kadar yüksekti. Eğer sembolü daha fazla sürdüremez hale gelene kadar düşmanlarından saklanabilirse, istediği zaman ayrılabilirdi. Böylece kendini savunmak için son bir gayretle, çaresizce enerjisini tüketmesine gerek kalmayacaktı - tabii bu koşullar altında peçesini koruyabilecek kadar sakın ve odaklanmış kalabilmesi şartıyla. Bu Dena-

rianlar Ivy'yi avlamak için çabalarını onun peçesini delmeye harcarken, Kincaid onları izole etmeye ve izlerini kaybettirirken öldürmeye odaklandı. Bu son derece zekice bir karşı taktikti.

Odanın uzak tarafında Denaryalılarından biri çığlık atmaya başladı, acı dolu bir feryattı bu. Gözlerim Kincaid'in pozisyonuna kaydı. O gitmişti. Asılı olduğu yerin altındaki yeşilliklerin üzerinden bir ip sarkıyordu ama anlaşılan bir düşmanı daha indirdikten sonra açığındaki atış pozisyonunu terk etmişti.

Kendimi sırtırken buldum. Güzel. Eğer oyun buysa, ben de oynayabilirdim. *Hazır ya da değil, işte geliyorum.*

Eğretili otlarının amfi tiyatronun oturma yerlerine doğru ilerledim ve alçak sesle mırıldanan sesler bana ulaştığında aniden çömeldim.

"Nerede o?" diye sordu ağır, kalın bir erkek sesi.

Yukarı bakana kadar sahte vahşi doğanın gelen seslerin kaynağını göremiyordum. Işık ve gölge odada birlikte oynuyor ve tavandaki cam panellerden birinde benim için yansıtıcı bir yüzey oluşturmak üzere bir araya geliyordu. Denaryalılarından üçü açık tribündeki koltuklarda toplanmıştı. Konuşan kişi, keçi boynuzları ve ağır pençeleri dışında büyük, kösele gibi bir gorile benzemiyordu.

"Kapa çeneni Magog," diye hırladı Mantis Kız. "Sen aptal aptal konuşurken düşünemiyorum."

"*Zamanımız neredeyse tükenmek üzere,*" diye homurdandı Magog.

"O bunu biliyor," diye tersledi üçüncü bir Denarian. Panter pençeleriyle biten ters eklemli bacakları, parlak kırmızı derisi ve saç yerine kullandığı metalik, on ayak uzunluğunda, bağımsız hareket eden bıçakları dışında kadına benzeyen bu adamı tanıdım. Deirdre, Nicodemus'un sevgili kızı. Tekrar Tessa'ya döndü. "Ama Magog haklı anne. Koku takibi işe yaramadı." Küçük pembe bir çorabı havaya kaldırdı. "onun kokusu olan giysi parçaları her yere dağılmış durumda."

"Bu Cehennem Köpeği'nin işi," diye tükürdü Magog, parlak yeşil gözleri donuk, hayvansı kahverengi gözlerinin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. "Bizimle daha önce de savaştı."

"O bizi avlıyor," dedi Deirdre, "o ise bizi bir perdeyi delmeye odaklanmaya zorluyor. Birlikte çok iyi çalışıyorlar. İkimizi öldürdü. Urumviel'i de sayarsan üç."

Tessa gümüş parayı avucunda zıplattı. "Urumviel'in gemisi kendi aptallığı yüzünden ölmüş olabilir," dedi. Böceğimsi gözleri kısılmış gibiydi. "Ya da belki de büyücü İşaret kaldırılmadan önce geri dönmeyi başarmıştır."

"O zavallı serserinin *babamı* alt ettiğini mi sanıyorsun?" Deirdre küçümseyerek söyledi.

Kıllandım.

"Onu geçmesine gerek yok, seni moron," dedi Tessa. "Sadece daha hızlı koşmak için. Ve bu Dikenli Namshiel'in neden ortaya çıkmadığını da açıklar."

Evet. Eğer Spinyboy uyanırsa, Dresden akşamdan kalmalığı ile uyanır. *Bunu pipona sok ve iç, Deedee.*

"Büyücü bir hiç," diye homurdandı Magog. "Kız bulunmazsa, hem de çabucak, bunların hiçbirisi bizim için önemli olmayacak."

Tessa parmaklarını şıklattı ve bir kez daha peygamberdevesi formunun ağzının açıldığı ve güzel bir genç kızın kafasının gülümseyerek ortaya çıktığı o iğrenç küçük numarayı yaptı. "Elbette," dedi Deirdre'ye bakarak. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

Deirdre başını eğdi. Bıçaklar bu hareket karşısında birbirlerine öldürücü bir şekilde fısıldadı. "Neyin?"

"Bu planın tüm gücü Arşiv'e değil çocuğa saldırmaya dayanıyor," dedi Tessa, gülümsemesi hainleşerek. "Kızı görmezden gelin. Bana Cehennem Köpeği'ni getirin."

Bölüm 32

Mantis Bitch'in aklında ne olduğunu anlamam yaklaşık bir saniye sürdü ve bunun için ondan nefret etmem de bunun yarısı kadar sürdü.

Ivy'nin bir ailesi yoktu. Ben ona bir aile verene kadar bir adı bile yoktu. O sadece "Arşiv "di. Sahip olduğu şey güç, sorumluluk, bilgi ve tehlike dolu bir dünyaydı ve Kincaid'di. Arşiv, Arşiv'in kutsallığını korumak Kincaid'in ölmesine izin vermenin en doğru karar olacağını bilse de, Ivy bu kararı aynı soğukkanlılıkla vermeyecekti. Kincaid ailesine en yakın olan kişiydi. Ona zarar vermelerine izin vermezdi. Veremezdi.

Küçük bir kızın yalnızlığını alıp ona karşı bu şekilde kullandıkları için onlara lanet olsun.

Kıyamet ve karanlık getirmek için büyük planlar ve kapsamlı planlar iyi ve korkutucudur, ancak en azından kişisel olmama avantajına sahiptirler. Bu basit, hesaplanmış, zalimce bir kötülüktü ve kasıtlı olarak bir çocuğu, *bir çocuğu* hedef alıyordu ve bu beni kızdırdı.

Deirdre en yakınımızdaydı. Güzel.

Eğretili otlarının arasından çıktım, asamı geniş bir ters vuruşla savurdum ve acı içinde tuttuğum gücümün bir kısmını serbest bırakarak, "*Ventas servitas!*" diye hırladım.

Bir rüzgâr Deirdre'nin altında , onu amfi-tiyatro koltuklarından kaldırdı ve bir çocuğun hava tabancasından atılan bir dart gibi havuzun üzerine fırlattı. Onu pentagramın kirişinin en yakın fırlatmıştım ama havalandığı anda saçlarının yılan gibi kıvrılan şeritleri yırtık pırtık bir paraşüt gibi açılmış ve havada çırpınmaya başlayarak onu yavaşlatmış ve rotasını değiştirmişti.

Nereye indiğini izlemek için durmadım. Magog, Deirdre'nin ayakları yerden bir metreden daha fazla kalkmadan döndü ve o çapraz si- mian hücumlarından birine başladı, sanki düz bir zemindeymiş gibi pürüzsüz bir şekilde tribünlere doğru geldi. Çabuk tepki vermediği konusunda söylediklerimi unutun. Magog'un tepki süresi hiç değilse biraz daha azdı. Yedi ya da sekiz yüz kilo ağırlığında olmalıydı ve aramızdaki kırk metreyi birkaç saniye içinde kat etti, hızlanması inanılmazdı.

Elbette, hızlı tepki vermek her zaman akıllıca tepki vermekle aynı şey değildir. Magog durdurulamaz bir güç olmaya alışmış gibi görünüyordu.

Kalkan bileziğimi kaldırdım, irademi onun içinden geçirdim ve bana kalan acı verici güç yükünün çoğunu canlanan bariyere ittim. Sözsüz bir meydan okumayla bağırdım, sesim Magog'un cevap olarak saldığı derin göğüslü böğürtünün yanında ince ve gergindi. Normalde kalkanım mavi ve gümüş karışımı bir ışıktan oluşan parıldayan bir kubbe olarak tezahür eder.

Bu sefer Magog'un bilmediğı bir şeyin ona zarar verebileceğı düşüncesiyle bariyeri şeffaf bıraktım. Şekil değiştirmiş Denarian gümüş kıvılcımlardan oluşan bir patlamayla görünmez bariyere çarptı ve bariyeri bir moun- tain'in kenarı kadar hareketsiz buldu. Goril-şey'in saldırısının gücü sadece fiziksel değildi ve çirkin kırmızı ışık savunmamın gümüş gücüne yapıştı. Fazla enerji bileziğimden ısı olarak akararak derimi haşladı ama bariyer dayanıyordu ve Magog sersemlemiş bir halde sendeleyerek geri çekildi.

"Hey," dedim kalkanın düşmesine izin verirken. "Sekiz yüz kiloluk bir gorilla nerede oturuyor?" Öne doğru bir adım attım ve tam hindistan cevizlerine olabildiğince sert bir tekme attım, ardından boynuna bir tekme attım. Magog acı içinde çığlık attı ve tribünlerden aşağı yuvarlandı. "Fazladan minderlerin olduğu bir yer sanırım, değil mi Maymun Çocuk?"

İçgüdülerim bana bir uyarı çığlığı attı ve Mantis Bitch bana parmağını doğrultup "*Amal-bijal!*" diye bağırdığı anda kendimi son sıradaki tribün koltuklarının arkasına attım. Bir gök , bir ışık parlaması, bir ısı dalgası ve parlayan kıymıklardan oluşan bir bulut birkaç metre ötede, bir saniye önce bir oturma bölümünün olduğu yere uçtu.

Cehennem çanları. Bir büyücü. Hem de çok tehlikeli bir büyücü.

Kalkanımı hazırladım, zaten bana ne kadar az enerji kaldığının farkındaydım. Onu küçük tuttum, belki bir metre genişliğinde ve yükselmeye başlamıştım ki, üstümdeki çevresel görüşümde bir şeklin uçtuğunu gördüm: Tessa, havadan gelen bir sıçramanın ortasındaydı. Tekrar haykırdı ve bir başka yıldırım daha havayı delip geçerken irkildim ve kalkanımın arkasında cenin gibi kıvrıldım.

Basınç omuzlarımı beton zemine çarptı. Işık beni körleştirdi ve ses sağırлаştırdı, dünyam uzun beyaz bir tondan başka bir şey bırakmadı. Ciğerlerim birkaç saniyeliğine görevlerini unuttu ama bacaklarım topun üzerindeydi, altıma girmek için çabalıyordu.

Nerede olduğumu henüz çözümüştüm ki, sağır edici bir parıltı ve çatırtı daha yakın bir yere çarptı ve beni tekrar yere savurdu. Ve sonra bir üçüncüsü. Kalkanımı yukarıda tutmaya çalıştım ama sarı lekelerden başka bir şey *göremiyordum* ve zaten içine koyacak bir şey de kalmamıştı. Yürürken birden kendimi zeminsiz bulmak gibiydi - ki bu daha gerçek anlamda oldu

Bir saniye sonra, bir tribün koltuğuna takılıp birkaç sıra aşağıya düştüğümde, bu süreçte kendimi oldukça iyi çarptım.

Sersemlemiş bir parçam varsayımlarımda hata yaptığımı fark etti. Tessa beni öldürmeye çalışmıyordu. Sadece adamlarının gelmesine yetecek kadar uzun süre beni sersemletmeye ve kafamı karıştırmaya çalışıyordu. Aynı parçam, daha da gecikmiş olarak, onların sözleriyle saldırıya geçmeme izin verdiğimi, akıllıca davranmak yerine kalbimin kararımı yönetmesine izin verdiğimi fark etti.

Bir şey asamı elimden . Silahıma davrandım, ancak bir başka müthiş fiziksel güç tarafından yere çarpıldım. Sonra demir çubuk gibi bir şey boğazıma çarptı.

Işık lekeleri daha önce hiç görmediğim bir Denarian'ı tepemde görebilmem için ortadan kalkmaya başladı; bu, çift cinsiyetli, çıplak, kel bir obsidyen heykeli gibiydi, yeşil gözleri parlak mavi insan gözlerinin üzerinde parlıyordu. İkinci bir şekil değiştirmiş yaratık, bu gri, tozlu görünümlü tüylerle kaplı, yüzü etli, sarkan dallardan oluşan gri bir kütle, bileklerimi yere sabitlemişti.

Tessa başımda dikilmiş, gözlerini kısmış, odanın diğer ucundaki bir şeyi izliyordu. "Onu boğma," diye tersledi. "Bilinci yerinde değilse konuşamaz."

Obsidyen heykel boynumdaki baskıyı biraz hafifletti. "Rapor ver," dedi Tessa.

"Cehennem Köpeği'nin tuvaletlerde saklandığını düşünüyoruz," diye gergin ve sert bir kadın sesi geldi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Varthiel ve Ordriel vuruldu ve McKullen öldü. Orada arama yapıyorlardı. Çıkış gözetleniyor. Odadan kaçmasının hiçbir yolu yok."

"Paraları mı?" Tessa sordu. "Kurtarıldı leydim."

"Teşekkür , Rosanna. Başka bir var mı?"

"Thorned Namshiel'i baygın ve ağır yaralı halde bulduk. Düştüğü alanın her yerinde büyük hasar meydana geldi."

"Evet. Ve yine de oldukça sessiz bir şekilde yapıldı. Görünüşe göre genç büyücü haydutumuz hakkındaki istihbaratımız hatalıymış."

Biri, muhtemelen Kaltak Mantis, kaburgalarıma tekme attı. Acıdı. Nefes almaya çalışmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

", " dedi Tessa. "Magog ve Deirdre'yi Cehennem Köpeği'ne götür. Onu canlı yakalayın. Bunu önümüzdeki beş dakika içinde yapın."

"Evet leydim," diye homurdandı Rosanna. Toynak seslerine benzeyen bir ses Uzakta.

Tessa tekrar görüş alanına girdi, tatlı ve güzel yüzü mon-Strous vücudu. Gülümsüyordu. "Çok oğlum. Bu çok şirin. Kocamın acemilerinde sevdiği türden bir şey." Beni tekrar tekmeledi. "Şahsen ben bunu son derece sinir bozucu buluyorum. Ama ileride birlikte çalışabileceğimiz için iyi davranmaya hazırım. Sana işbirliği yapman için bir şans vereceğim. Bana küçük kızın nerede olduğunu söyle."

"Keşke bilseydim," diye nefes nefese kaldım. "Böylece sana gidip kendini becermeni söylerken özgür irademi kullanabilirdim."

Şakacı bir kahkaha attı ve uzanıp kırık elimi çimdikledi.

Buru

n. Tama

m.

Ow.

"Bir erkeğe hayır demesi için üç şans vermen gerektiğini söylerler," dedi. "İkimize de zaman ve nefes kazandırır," dedim.

"Hayır, iki kez. Üç etti." "Sen bilirsin," dedi Tessa.

Pardösümün cebine uzandı, tabancamı çıkardı, işaret etti kafama doğrulttu ve tetiği çekti.

Aval aval bakıp "*Dur, dur, bu doğru değil*" diye düşünecek kadar zamanım vardı.

Namlu parladı. Yüksek bir ses duyuldu.

Güce uzandım, kalkan olmaya çalıştım ama orada hiçbir şey yoktu, kullanılacak hiçbir şey yoktu. Büyü *gitmişti*.

Bu yüzden merminin rotasını düzgün bir şekilde kesen ve onu kollarımı tutan tüylü şeye doğru sektiren başka birinin büyü olmasıydı.

Neler olduğunu anladığımda midem bulandı.

Ivy başından beri orada olmalıydı, sessizce tribünde oturuyor, peçesiyle olup biten her şeyi gizliyordu. Şimdi belki on adım ötede duruyordu, sadece genç bir kızdı, yüz ifadesi ciddiydi ama gözleri ve yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ondan uzak durun," dedi sessizce. "Hepiniz. Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim."

Düşünce çizgimi Kincaid'in ötesine pek genişletmemiştim. Ama Arşiv'le ilgilenen onca insan arasında, ona bir bilgi kaynağı olmanın ötesinde ilgi gösteren tek kişi bendim. Kincaid'i araştıran tek kişi bendim.

bizzat onun peşindeydi. Ona bir isim veren bendim. Üzücü ama gerçek, o küçük kızın bir arkadaşına sahip olduğu en yakın şey bendim.

O da bana bir şey olmasına izin veremezdi. Onu

Denaryalılarına teslim etmişim.

Tessa başını geriye attı ve uzun, muzaffer bir çığlık attı.

Bölüm 33

"Ivy," dedim yatma saatini geçiren çocuklara kullandığınız ses tonuyla. Bu konuda sandığınızdan daha iyiyim, bir öğretmen adayıyla bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra. "Şu peçeyi geri tak ve buradan git."

Tessa kaburgalarımın tekme daha attı, nefes almamı ya da konuşmamı engelleyecek kadar sertti. "Senden bir fikir almak istediğimde, Dresden," dedi, "bunu bağırsaklarında okuyacağım."

Ivy, Tessa'nın hareketi üzerine iki adım öne çıktı ve mavi gözlerini kısıtı. "Yavaşlığın yararına, Polonius Lartessa, kendimi tekrar edeceğim. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Uzak dur."

Tessa'nın gözleri aniden kısıldı. "Adımı biliyorsun."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Lartessa," dedi Ivy, sesi düz ve tutkusuzdu. "Hepsi kaydedildi elbette. O günlerde Selanik'te her şey kayıt altındaydı. Babanın iflas eden işleri. İsis tapınağına yaptığınız satışstersen, Nicodemus gelmeden önce tapınaktaki ilk yılındaki kazancınla eğitiminin maliyet-fayda analizini yapabilirim. Anlamayı kolaylaştırmak için grafikler kullanabilirim. Ve onları boya kalemleriyle boyayabilirim. Boya kalemlerini severim."

Emin değildim ama sanki çocuk benim adıma kötü adamlara bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Tekniği üzerinde çalışması gerekiyordu ama önemli olan düşüncesiydi. Nefes alabilseydim, biraz tıkanabilirdim.

"Nereden geldiğimi bildiğin için gözümün korktuğunu mu sanıyorsun, çocuk?" Tessa hırladı.

"Senin hakkında senden daha çok şey biliyorum," diye cevap verdi Ivy, sesi sabitti. "Kaç kişiye zarar verdiğini senden çok daha iyi biliyorum. Kaç tane kötü durumu daha da kötüleştirdiğini. Kamboçya, Kolombiya ve en son Ruanda, ama ister bu yüzyılda, ister Gül Savaşları'nda ya da Yüz Yıl Savaşları'nda olsun, senin hikayen tekrar tekrar anlatılan aynı aptal küçük hikaye. Derslerini çocukken öğrendin ve onlardan hiç sapmadın. Sen bir akbabasın, Lartessa. Bir kurtçuk. Hastalıklı et ve çürümüş etle hayatta kalıyorsun. Bütün ve sağlıklı olan her şey seni korkutuyor."

Küçük kız, arkasındaki eğrelti otlarının arasından sürünerek gelen ve birkaç yüz kiloluk pulları ve dişleriyle kendisini sırtına fırlatan Denarian'ı görmedi.

"Ivy!" Boğuk bir sesle söyledim.

Her şeyi halletmişti. Bir ışık parlaması oldu, ozon ve taze çamaşırların ezici kokusu yayıldı ve gümüş bir denarius, Arşiv'in küçük formuna bir metre bile yaklaşmadan yere düşen kül yığınının yuvarlanarak uzaklaştı. Para Tessa'ya doğru düz bir çizgi çizerek onun yanından geçti ama Ivy küçük ayakkabısıyla paranın üzerine basarak yere düşürdü ve Tessa'nın eline geçmesini engelledi.

"Ufacık," dedim Sanya'nın Rus aksanını abartılı bir şekilde taklit ederek, sesimden çılgınca bir kıkırdama çıkmasını engelleyemedim. "Ama *vahşi*."

Tessa düşen paraya hafif bir gülümsemeyle baktı. "Pahalı. Enerjin tükenmeden önce böyle kaç büyü yapabileceğini düşünüyorsun ufaklık?"

Ivy omuz silkti. "Kaç tane köleyi bir kenara atabilirsin? Kaç tanesi senin için ölmeye razı olacak?"

Tessa seslendi, "Herkes onun etrafını sarsın. Nerede olduğunuzu bildiğinden emin olun. vardır."

Ve küçük kızın etrafında kabus gibi şekiller yükseldi, tekinin yanında devasa, ince küçük form. Sırılsıklam olmuş, ölü balık ve deniz suyu kokan Deirdre, annesinin yanındaki basamakları tırmanırken bana asık suratlı bir bakış attı. Hâlâ ellerimi tutan tüylü şey sessizce kanıyor, nefesinin altında inliyordu. Yaralıydı ama yine de kollarımı sıkıca tutuyordu. Magog şeytani bir sırtıyla bir parça peyzajın üzerinden maymun gibi çıkageldi ve Kinca- id'in hangi cehenneme gittiğini merak ettim. Obsidyen heykel ağırlığını değiştirdi, bir elini göğsümde tutmaya devam etti - istese elini omurgama doğru itebilirmiş gibi bir his vardı içimde.

Yarım düzine daha vardı. Rosanna oldukça güzel görünümlü bir kadındı; kıızıl derili, keçi bacaklı, kösele gibi siyah kanatları ve incelikle kıvrılmış boynuzlarıyla klasik bir iblis; ancak koyu kahverengi gözleri, yeşil parıltısının altında periliydi. Omzundaki kayışa asılı bir çantası vardı, tıpkı Spinyboy'un -Tessa ona Dikenli Namshiel adını vermişti- yanında taşıdığı gibi. Diğerlerinin çoğu sadece iri ve kötü görünüyordu, çeşitli tedirgin edici tatlarda.

Sanırım cehennemde bile güçlü sırtlar bulmak, güçlü beyinler bulmaktan daha kolay.

Ivy onlarla yüzleşti ve kollarını kaldırarak belli belirsiz bir savunma dövüş sanatları duruşunu andıran bir poz verdi. Ama öyle değildi. Savunma enerjilerini manipüle etmeye hazırlanıyordu. Daha önce hiç kimsenin iki eliyle aynı anda iki ayrı büyü yapmaya hazırlandığını görmemiştim.

Bu noktada aklıma iki soru geldi. Birincisi, eğer plan Denaryalıların Ivy'nin büyüsünü yıpratması ve tuzaklarının gücü tükenmeden önce onu ana güçle ele geçirmesiye, neden bunu zaten yapmıyorlardı? Ve ikincisi.

O tıslama sesi de neydi?

Duyularımı ona odaklayana, Tüylü Tüyler'in küf kokusunu ve demir kan kokusunu ve Obsidyen Heykel'in elinin soğuk katılgını dışarıda bırakana kadar zar zor duyabildiğim bir şey etrafımızda yükseldi.

Kesin, sabit bir tıslama sesi, bir lastikten çıkan hava gibi ya da... Ya da bir kutudan çıkan saç spreyi gibi.

Başımı kaldırdım ve Shaggy Feathers'ın çömelmiş uzuvlarını görebilecek kadar döndüm; bu uzuvlar ne kol ne de bacak gibi görünüyordu ama bir örümceğin uzuvları gibi her ikisine de hizmet eden bir şeydi. Bileklerimi neyle tutturduğunu göremiyordum ve görmek de istemiyordum. *Görebildiğim*, yakındaki bir eğrelti otunun üzerinde titreyen birkaç yaprak ve gizemli tıslamanın kaynağına yakın bir yerden gelen metal parıltısıydı.

Gaz.

Bu planın tüm gücü Arşiv'e değil çocuğa saldırmak üzerine kuruludur.

Çocuklar, yetişkinlere kıyasla çok düşük vücut kütlelerine sahiptir.

Havaya yayılan bir toksin Ivy'ye karşı Denaryalılarından birinden, hatta yetişkin bir insandan bile çok daha etkili olabilirdi. Kötü adamların tek yapması gereken, bilinç kaybına neden olan ve vücut kütlelerine ağırlık veren bir şey seçmekti ve ona karşı kullanmak için ideal bir silaha sahip olacaklardı. Tessa ve Nicodemus daha yetenekli uşaklarından birkaçına o şey her neyse ondan kutular taşıtmış olmalıydı. O zaman tek yapmaları gereken kutuları açıp onun düşmesini beklemektir.

Düşüncelerim Thorned Namshiel'in gizleyici peçesinin ardında gerçekleştirdiği büyüye geri döndü. O sırada pek fark etmediğim bir ayrıntı aniden gözüme çarptı. Hangi büyüye hazırlandığı konusunda endişelenmiştim. Büyüyü yapmaya hazırlandığı *yere* dikkat etmeliydim - doğrudan bir dizi büyük havalandırma deliğinin altına. Muhtemelen bir rüzgâr büyüsünü harekete geçirmeye hazırlanıyordu, böylece havalandırma deliklerinden hava pompalanacak ve gaz Okyanus Akvaryumu'na yayılacaktı.

Bir çeşit ilaç kokusu alabilir miydim? Burnumun ucu uyuşmuş muydu? *Tanrı aşkına Harry, paniğe kapılmanın ya da aniden bayılmanın sırası değil.* Ivy'yi uyarmalıydim.

Başımı tekrar ona doğru çevirdim ve Tessa'nın bakışlarını yarı yolda yakaladım. "İşi çözdün, değil mi?" Mantis Kız mırıldandı. "Eğer konuşursa," dedi Obsidian Heykeli'ni işaret ederek, "göğsünü ez."

Androjen heykelin başının genel alanından garip bir şekilde modüle edilmiş bir ses çıktı. "Evet, yanlış-"

Sonra bir *gümbürtü* ve hava basıncının derime çarpmasıyla Heykel'in ve Shaggy Feathers'ın kafası aynı anda farklı biçimlerde kan püskürtülerek patladı. Heykel bir tür arızalı sokak asfaltlama makinesi gibi patladı ve sıcak asfalta benzeyen siyah çamuru durmaksızın fışkıran bir dere halinde her yere saçtı. Kendini sırt üstü fırlattı, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine sıçradı ve yumruklarını betona vurmaya başladı. Sanırım beni parçalamaya niyetliydi. Sanırım kafası olmadığından, aslında bir metre ötede olduğunu ve tribünlerden geçerek altındaki malzemeye doğru bir delik açtığını bilmiyordu.

Shaggy Feathers insan görünümlü, kokulu ve lezzetli bir kan yığınının içine düştü ve belki de üç yüz kiloluk gevşek, lastiksi kas göğsüme indi.

"Ivy!" Çığlık attım. "Gaz! !" *Sonra* ortalık karıştı.

Parmaklarınızı hızla daha hızlı bir şekilde bir dizi çatırdama sesi geldi ve Denaryalıları acı ve öfke içinde çığlık başladı. Onların sağa sola kaçışıklarını belli belirsiz fark ettim ve Oceanarium'un uzak tarafından bir namlu parıltısı gördüm. En azından Kincaid'in nerede olduğunu biliyordum - beni tutan *her iki* iblis tarafından ele geçirilmiş deliyi tek bir ucube kurşunla öldürecek bir pozisyon almıştı, çünkü daha azı kesin ölümüm anlamına gelirdi.

"O bir hiç!" diye uludu Tessa. "Tarsiel, Cehennem Köpeği'ni al! Diğer herkes, kız!"

Hadi, Harry. Kincaid'e borcumuzu çocuğu temize çıkararak ödeme zamanı. Bir şekilde. Sağ elim pek hareket etmiyordu ve yanmış sol kolum da bundan hoşlanmıyordu, ama kasılarak ve gerilerek ölü Denarian'ı üzerimden kaldırdım ve altından çıkmaya başladım. Tam kurtulacakken, o şeyin kafası yerine geçen yıkık dokunaçların arasından gümüş bir para yuvarlandı ve yüzüme doğru düştü. Panik içinde başımı yana salladım.

Düşen madeni para çıplak bedenime dokunmayı kıl payı kaçırdı ve beton zeminde sekti. Sol elim, mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı ve yumuşak bir şekilde hareket etti ve madeni parayı sekme anında havadan

Sanki yanmamış, yara almamış ve deri bir eldivenin içinde saklanmamış, bütün ve sağlıklıymış gibi çevik bir şekilde.

Çeyrek saniye boyunca uyuşan sağ elimle onun arasına baktım.

Ne? da ne?

Bu normal değildi.

Bunu sonra düşün, Harry. Yani, belli ki sana bir şey olmuş, ama şimdi dikkatini dağıtmanın sırası değil. Odaklan. Kızı kurtar.

Lanetli yadigârı cebime tıktırdım, 501'imın delik olmamasını umdum ve Ivy'ye doğru döndüm.

Bir büyücü olduğumu biliyorum, Beyaz Konsey'in kart sahibi bir üyesiyim. Bir Gardiyan olduğumu biliyorum, büyücü türünün sertifikalı bir savaş uzmanı, bir polis, bir sol- dier-asaya sahip, kış tekmeleyecek, eğer isterseniz. Gerçek profesyonelleri iş başında gördüğümü sanıyordum, büyücülük oyununun en iyilerini.

Yanılmışım.

Mesele Ivy'nin bir ton güç saçması değildi. Değildi. Ama bunu bir an için düşünün: Hangisi daha etkileyici? Dumanı tüten kocaman bir motorla gümbür gümbür giden dev bir kamyon mu? Yoksa birkaç AA pille çalışan, ancak işini görebilecek büyüklükte küçük bir araba mı?

Yedisi Ivy'nin peşinden büyüyle gidiyordu ve o da onlara karşı koyuyordu. Hepsine.

Magog bana yaptığı gibi ona da saldırmıştı ama kadın onu bir tuğla duvara çarparak durdurmamıştı. Onu bir tür sürtünmesiz kabarcığın içine hapsedmişti ve Magog yerden yarım santim , her hareketiyle daha hızlı dönmesine neden olan daireler çizerek işe yaramaz bir şekilde dönüyordu. Dövüşe getirdiği ek metafiziksel kütle ne olursa olsun, onun tarzını fazla sıkımadı. Kolları, kurduğu tüm düzeneklerin arasında sürekli sallanıp duruyor, birkaç saniyede bir onu çevreleyen alana çarpıyor ve yemin ederim, dönüşüne ek, mide bulandırıcı bir vektör eklemekten başka hiçbir neden olmadan dönen tuzağına çarpıyordu.

Deirdre'nin canlı kilitler yumağı mor Aziz Elmo'nun ateşiyle dans ediyor, ölümcül bir ağ ama Ivy sürekli olarak dönen bir ışık beşiği fırlatıyordu; Deirdre'nin saldırılarını durdurmaktan çok, kilitlerinden herhangi birini yakınındaki diğerleriyle karıştırıp işe yaramaz kümeler halinde birbirine dolayan minik, minicik güç iplikleri; bir tür zorunlu kötü saç günü. Ivy'nin karşı tarafında, Rosanna açık avuçlarından daha geleneksel alev mızrakları fırlattı, tıpkı I-

-Kafatasımdan *ikinci* bir orospu *çocuğu* için vahşi bir acı geçti.

-Ama Ivy onları incelikle uyguladığı hava dilimleriyle dağıttı, her bir ateş patlamasını vücudunun yeterince uzağında durdurarak, öldüklerinde onu ısı patlamasını önledi; ancak yaklaştırmaya çalıştıklarında oluşan kıvılcım bariyerini aşmaya çalışan daha fiziksel iki Denaryalı'nın şansı çok daha azdı. Cehennemkızı'nın alevleri onları fena halde yaktı.

Altıncısı, kurumuş bir ağaç kökünden oyulmuş bir kadın karikatürüne benzeyen ufak tefek bir şeydi ve elinde aç bir yılan gibi kıvrılan, ara sıra Ivy'nin kafasına doğru fırlayan sıvı bir gölge ipi tutuyor gibiydi. Ivy onu kararlılıkla karşıladı, başını sakince hareket ettirerek bir kez kaçtı ve bir saniye sonra küçük bir gümüş enerji patlamasıyla onu kenara itti.

Ama daha çok, görünüşe göre sırf eğlenmek için ona ara sıra bir yıldırım daha fırlatan, eğlenmiş görünümlü Tessa'yla karşılaştı. Bu bana bir şey anlatıyordu. Tessa'nın serseri bir büyücü olmadığını söylüyordu. Bu kadar az enerji harcarken bu kadar çok parlama ve patlama yapabiliyorsa, kendisi de Beyaz Konsey malzemesiydi. Ya öyle ya da savaştan önce derin bir nefes aldığında benim sahip olduğumdan çok daha fazla gücü kendinde tutabiliyordu. Her iki durumda da o büyük bir oyuncuydu ve Ivy'nin saldırıya verdiği tepki de bunu doğruluyordu. Arşiv her seferinde yüzünü Tessa'ya döndü ve her seferinde bir elini tamamen gelen büyüü durdurmak için kullanılan savunma önlemine adadı.

Gulp.

Vay canına. Büyü hakkında hala öğrenmem gereken çok şey olduğunu akademik olarak takdir etmek bir şeydi. Hâlâ ne kadar çok şeyi yapamadığının bir gösterisini görmek başka bir şeydi. Başka bir durumda bu aşağılayıcı olurdu. Bu seferki ise dehşet vericiydi. Belki on saniye boyunca orada durdum ve kendimi yakmadan, şişlemeden ya da başka bir şekilde yok etmeden nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalıştım.

Küçük bir baş dönmesi hissettim. Gaz seviyesi yükseliyor olmalı. *Boş ver gitsin.* Şimdiye kadar birinin beni öldürmemiş olmasının tek nedeni, şu anda o kadar önemsiz olmamdı ki, ne yaptığım kimsenin umurunda değildi. Çocuğu binanın başka bir bölümüne, gazdan uzak bir yere götürebilirdim ve eğer yolda biri beni öldürürse, ölüm lanetimi onlara yöneltmeyi deneyebilir, belki de onu bu karmaşadan kurtarabilirdim.

Ben de sıcak bölgeyi ve kapana kısılmış Magog'u kalkan olarak kullanmaya çalışarak ona doğru koştum ve "Ivy, hadi!" dedim.

Bir şey bana doğru hamle yaptı ve birkaç metre ötede silahım patladı. Eğildim ama sanırım Tessa pek iyi bir nişancı değildi. Ben vurulmadım. Bir saniye sonra Ivy'yi belinden yakaladım ve kalçama doğru kaldırdım.

"Kollarımdan uzak durun, lütfen!" Ivy emretti.

Emin oldum. Başım dönmeye başlamıştı ama her yer buradan daha iyiydi.

"Bacakları!" Tessa emretti.

O insanların iğnelerime pek çok rahatsız edici şey yapmaya çalıştıklarını hissediyordum ama bunu denemelerini izlemek için durmadım. Arşiv'in beni hareket ettirme becerisine güvenerek merdivenlere doğru . Bu iyi bir bahisti. Ivy o sırada mırıldanıyor ve kollarını sallıyordu; küçük bedeninin, üzerinde çalıştığı enerjinin canlı akımıyla karıncalandığını hissettim.

Elinde kalan gücü sonuna kadar kullanıyordu ama dipsiz değildi. Tükenmek üzereydi. Bu savaş neredeyse bitmek üzereydi.

Zaman, diye düşündüm nefes nefese. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız vardı.

Yerçekimi aşağı inmeye devam etmemi önerdi ve bu mükemmel bir fikir gibi görünüyordu. Merdivenlerden sendeleyerek alt kata indim, balina ve yunus tanklarının yeraltı manzaralarını, sevimli penguenleri ve deniz kaplumbağalarını geçtim, Denaryalılar peşimizdeydi, Ivy rezervuarındaki son enerji parçalarıyla bizi korurken büyüleri yanıımızdan geçip gitti. O tükendiğinde bunu hissettim ve bacaklarımı hareket ettirmek, takipten bir adım önde olmak için can attım.

Sonra yer bana bir aparkatla çarptı. Oceana- rium'daki diğer herkes aniden yana doğru düştü.

Ya da bekle. Belki de bendim.

Gecikmeli olarak fark ettim ki, o konteynırın yakınında yer seviyesinde olduğum ve acı ve eforla zor nefes aldığım göz önüne alındığında, muhtemelen ayağa kalkmadan önce kendime büyük bir doz vermişim. Dahası, eğer gaz havadan ağırsa, muhtemelen aşağıda tribünlerde olduğundan daha fazla gaz vardı.

Bize birkaç saniye kazandırmıştım. Ama bu yeterli bir zaman değildi.

Ivy yanıma indi. Gözlerini kırptırdı ve gözleri aniden panikle irileşti. Kollarını tekrar kaldırdı ama yavaşça, halsizce yukarı kalktılar ve parmakları uykulu bir çocuğunki gibi yarı kapalı kaldı.

Siyah ip büyüğü Ivy'nin boğazına dolandı ve Deir- dre'nin düzinelerce filizi kollarına ve bacaklarına dolandı. Onu görüş alanımdan çıkardılar.

kaldırdığımda Denaryalıların büyük tanklardan gelen ürkütücü mavi ışıkla aydınlanan koridorda grup halinde durduklarını gördüm. Rosanna bir an için dikkatle Ivy'ye baktı, sonra ürperdi ve koyu renkli yarasa kanatlarını etrafında katladı-

soğuktan titreyerek olay yerinden uzaklaştı ve parlayan gözleri kısıldı. Çantasına uzandı ve başka bir kutu çıkardı. İstenmeden Tessa'ya uzattı.

Tessa onu aldı, başlığında bir şey çevirdi ve Ivy'ye kibar bir gülümseme verdi. Sonra memeyi kelimenin tam anlamıyla küçük kızın ağzına soktu ve orada tuttu.

Ivy panikledi ve bağırdı. Tekmelediğini ve döndüğünü gördüm. Dilini ısırılmış ya da dişlerinden biri dudağını kesmiş olmalıydı. Ağzından kan akıyordu. Birkaç saniye boyunca çırpındı ve faydasızca mücadele etti, sonra da paçavra gibi gevşedi.

"Sonunda," dedi Tessa, sinirlenerek nefesini dışarı verirken. "Bundan daha sinir bozucu olabilir miydi?"

"Lanet olsun sana," diye mırıldandım. Kendimi tek dizimin üzerine ittim ve Tes- sa'ya dik dik baktım. "Hepinize lanet olsun. Onu alamazsınız."

"Klişe," diye şarkı söyledi Tessa. "Sıkıcı." Bir pençe eliyle çenesine vurdu. "Bir bakayım. Bu kadar kaba bir şekilde sözümüz kesildiğinde neredeydik? Ah!" Neşeyle gülümseyerek yaklaştı ve 44'lüğümü kaldırdı.

Tam o sırada, devasa sembol çökerken ve çember düşerken büyüünün Okyanus Akvaryumu'na geri döndüğünü hissettim.

Hayal kırıklığımı ve öfkemi alıp ham güce dönüştürdüm ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Tessa ve ekibine yöneltmedim.

Hepimiz ile üç milyon galon deniz suyu arasındaki tek şey olan cam duvara doğrulttum.

gücü ve öfkem duvarı paramparça ederek toz haline getirdi.

Deniz bir kükreme ile geldi, vücudumun her santimetrekaresine aynı anda uygulanan bir çekiç darbesi gibi hissettiren muazzam bir darbe.

Sonra soğuktu. Ve
siyah.

Bölüm 34

Sonrasında bildiğim tek şey öksürdüğüm, göğsümün ağrıdığı, başımın ağrıdığı ve diğer her şeyin ağrıdığı ve cehennemden daha soğuk olduğumdu. Nefesim kesildi ve vücudumun her şeyi göndermeye hazırlandığını hissettim. Yan çalıştım ama yapamadım, ta ki biri montumu çekip bana yardım edene kadar.

Balıklı tuzlu su ve midemde ne varsa eşit oranda dışarı çıktı.

"Oh," dedi biri. "Oh, teşekkür ederim, Tanrım."

Michael, o zaman.

"Michael!" Sanya yakınlarından bir yerden bağırdı. "Sana ihtiyacım var!" İş botları hızla ilerliyordu.

"Sakin ol Harry," dedi Murphy. "Sakin ol." Kusmam bittiğinde tekrar yardım etti. Alt kata inen merdivenlerin tepesinde yatıyordum. Alt bacaklarım aslında merdivenlerin üzerindeydi. Sol ayağım an- kle kadar soğuk suyun içindeydi.

Elimi göğsüme götürdüm, yüzüm buruştu. Murphy bir elini başımın üzerinde gezdirerek saçlarımı ve gözlerimdeki suyu temizledi. Yüzündeki çizgiler biraz daha derin görünüyordu, gözleri endişeliydi.

"KALP MASAJI MI?" Ona sordum. Sesim zayıf çıkıyordu. "Evet."

"Sanırım ödeştik," dedim.

"Cehennem ," dedi sessizce. "Sadece meyve *kokteyli*ni tükürdüm ağız."

Zayıfça güldüm ve bu da canımı yaktı.

Murphy eğildi ve alnını hafifçe benimkine dayadı. "Sen tam bir baş belası, Harry. Beni bir daha böyle korkutma."

Parmakları benimkileri buldu ve iyice sıktı. Ben de sıktım, başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Bir şey ayağıma dokundu ve neredeyse çığlık atıyordum. Doğrudum, güce ulaşmaya çalıştım, sağ elimi kaldırdım, bu sırada görünmez güç şimşek gibi dalgalar halinde elimin etrafında toplandı.

Suda bir ceset yüzüyordu, çıplaktı, yüzü koyun yatıyordu. Daha önce hiç görmediğim bir adamdı, saçları uzun, gri ve keçeleşmişti. Topallayan, uzanmış eli ayağıma çarpmıştı.

"Tanrım, Harry," dedi Murphy, sesi titreyerek. "O öldü. Harry, sorun yok. O öldü, Harry."

Sağ elim olduğu yerde kaldı, parmaklarım açıldı, üzerlerinde ışık dalgaları titreşiyordu. Sonra titremeye başladılar. Elimini tekrar indirdim, topladığım gücü yeniden bıraktım ve bunu yaparken parmaklarımın karıncalandığını ve bir kez daha uyuştuğunu hissettim.

Şaşkınlıkla onlara baktım. Bu doğru değildi. Bu konuda şu anda olduğumdan çok daha fazla endişelenmem gerektiğinden oldukça ama nedenini hatırlamak için yeterince tutarlı bir düşünce oluşturmıyordum.

Murphy hâlâ konuşuyordu, sesi sabit ve yatıştırıcıydı. Bir dakika sonra bu ses tonunun delilerle ve soğuktan donmuş hayvanlarla konuşurken kullanılan ses tonu olduğunu ve bunu açıklayacak herhangi bir dışavurum olmamasına rağmen sert ve hızlı nefes alıp verdiğimi hayal meyal fark ettim.

"Her şey yolunda, Harry," dedi. "O öldü. Beni bırakabilirsin."

İşte o zaman sol kolumun Murphy'yi kendime doğru çektiğini fark ettim, her ne yapmaya hazırlanıyorsam onu vücuduma ve uzağa doğru çekmiştim. Şu anda aşağı yukarı kucağımda oturuyordu. Bana dokunduğu her yer sıcaktı. Onu bırakmanın tam olarak neden iyi bir fikir olduğunu anlamam bir anımı aldı. Yine de bıraktım.

Murphy başını sallayarak dikkatlice yanımdan uzaklaştı. "Tanrım," dedi. "Sana ne oldu Harry? Sana ne yaptılar?"

Yığıldım, ayağımı sudan çıkaramayacak kadar yorgun, iblislerin küçük bir kızı alıp götürmesini engelleyemediğimi açıklayamayacak kadar yorgundum.

Bir anlık sessizlikten sonra Murphy, "Bu kadar. Seni bir doktora götüreceğim. Bu insanların kim olduklarını düşündükleri umurunda değil. Kasabaya ellerini kollarını sallayarak girip beni parçalayamazlar-" Birden sözünü kesti. "Hngh. Bundan ne çıkarıyorsun, Harry?"

Suya doğru bir adım attı ve . "Hayır!" Tersledim.

Olduğu yerde dondu kaldı.

"Tanrım, bu şeyler tahmin edilebilir oluyor," diye mırıldandım. "Gümüş para cesedin parmaklarından öylece düşer mi?"

Murphy gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. "Evet."

"Şeytani. Lanetli. Dokunma ona." Başımı salladım ve ayağa kalktım. Duvarın bana yardım etmesi gerekiyordu ama yine de ayağa kalkmayı başardım, bu arada yüksek sesle düşünüyordum. "Tamam, ilk iş olarak etrafta bunlardan daha fazla emin .

Zaten bir tane taşıyorum. Riski sınırlandırıyoruz. Şimdilik hepsini taşıyorum. Uygun şekilde imha edilene kadar."

"Harry," dedi Murphy kararlı bir sesle. "Mırıldanıyorsun ve söylediklerin sınırlı bir anlam ifade ediyor."

"Açıklayacağım. Biraz sabırlı ol." Eğildim ve suyun içinde suçlulukla parlayan bir başka lekeli denarius buldum. "Moron," diye mırıldandım paraya, sonra eldivenli elimle alıp diğeriyle birlikte cebime koydum. *Bir peni için, bir pound için, ah hah hah.*

Kahretsin, çok zekiyim.

Hızlı ve kesin ayak sesleri duyuldu ve Luccio Gard'ın yanına doğru yürüdü. Gard'ın Luccio'ya karşı vücut dilinde ince bir farklılık vardı, daha önce olduğundan biraz daha saygılıydı. Gardiyanların kaptanı kılıcını gri pelerinine silerek temizliyordu; kan pelerini lekelemezdi, bu da onu böyle şeyler için kullanışlı kılıyordu. Luccio beni görünce bir an durakladı, yüz ifadesi dikkatle korunuyordu, sonra başını salladı. "Müdür Bey. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Yaşayacağım," diye mırıldandım. "Ne oldu?"

"İki Denaryalı," diye yanıtladı Gard. Başını kısaca Luccio'ya doğru salladı. "İkisi de öldü."

Luccio başını salladı. "Yarı boğulmuşlardı," dedi. "Ben sadece onları öldürdüm. Onlarla taze dövüşmek istemezdim."

"Beni cesetlere götür," dedim sessizce. "Acele et."

Arkamızdan bir iç çekme sesi geldi. Bu sefer ben korkmadım ama Murphy korktu ve silahı elinde belirdi. Dürüst olmak gerekirse, Luccio da kılıcını kınından yarıya kadar çıkarmıştı. Kontrol ettim ve aşağı yukarı tahmin ettiğim şeyi buldum: Eski Denarian'ın madeni paradan arındırılmış cesedi, soğuk suda bile doğal olmayan bir hızla çürüyordu. Sikkenin içindeki Düşmüş melek zamanın tahribatına direniyor olabilirdi, ancak kum saati olan yaşlı adam sabırlıydı ve düşmüş Denarian'dan hakkını büyük bir faizle tahsil ediyordu.

"Kaptan, alabileceğimiz her bir madeni parayı almalıyız ve bunu hemen yapmalıyız."

Luccio başını bana doğru eğdi. "Neden?"

"Bakın, Kincaid'in ne gibi düzenlemeler yaptığını bilmiyorum ama yakında birileri bir şeyler fark edecek ve acil servisler buranın her yerinde olacak. Zavallı bir itfaiyeci ya da polisin yanlışlıkla bu şeylerden birini almasını istemiyorum."

"Yeterince doğru," dedi başını sallayarak ve sonra Murphy'ye baktı. "Sörgeant, aynı fikirde misiniz?"

Murphy yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, her zaman bir şeyler vardır...." Etrafına çok sıkı sarılmış bir battaniyeyi iter gibi ellerini kaldırdı ve "Evet, evet. Toplayın onları."

"Michael," dedim. "Sanya?"

"Buraya geldiğimizde," dedi Murphy, "o şeylerin bir kısmı sizi sudan çıkarıyordu."

"Onlar kaçtı. Biz de onları takip ederek farklı yönlere gittik," dedi Gard.

"Cujo nerede?" diye sordum.

Gard bana boş bir bakış attı.

"Hendricks."

"Ah," dedi. "Gözcü. Yetkililer gelmeye başladığında bize bir uyarı verecek."

En azından biri suçlu gibi düşünüyordu. Sanırım bu iş için doğru kişiydi.

Sesimi olabildiğince yükselttim. Sesim biraz tüylü ve sert çıktı. "Michael?"

"İşte," diye cevap verdi. Birkaç dakika sonra, ağır denim ceketinin altına sadece atletini giymiş bir halde, kıvrımlı patikadan yürüyerek bize doğru geldi. Onu daha önce bu kadar az giyerken görmemiştim. Michael'ın muhteşem göğüs kasları vardı. Belki de egzersiz yapmalıyım. Mavi-beyaz kot gömleğinin bir kısmını iki eliyle önünde özenle katlanmış bir bohça halinde taşıyordu.

Sanya Michael'ın arkasından geldi, göğsü paltosunun altında çıplaktı. Michael'ın göğüs kaslarını boş verin. Sanya ikimizi de daha fazla buğday tohumu yememiz gerekiyormuş gibi gösteriyordu. Bir omzunda *Esperacchius* ve *Amoracchius*'u, diğer omzunda da Kincaid'i taşıyordu.

Kincaid fazla hareket etmiyordu ama ağırlığının bir kısmını taşımaya çalıştığı belliydi. Teni tebeşir beyazıydı. Her tarafı kan içindeydi. Michael'ın gömleğinin geri kalanı ve Sanya'nın gömleğinin her ikisi de acil durum sargısı olarak kullanılmaya başlanmıştı; koli bandı kat kat sarılmış ve her iki kolunun, karnının ve bir bacağının etrafına yapıştırılmıştı.

Murphy tısladı ve ona doğru gitti, sesi çiğdi. "Jared." Jared.

Jared.

"Dresden." Kincaid'in nefesi kesildi. "Dresden."

Onu yere yatırdılar ve ben de sürünerek yanına gittim. Yanında diz çökerken üzerine düşmemeyi başardım. Onu daha önce de yaralı görmüştüm ama bu kadar kötü olmamıştı. Yine de bandı aynı şekilde kullanmıştı. Kontrol ettim. Kincaid'in teçhizat kayışındaki bir halkadan sarkan bir rulo bant vardı.

"Tıpkı vampir inindeki gibi," dedim sessizce.

Kincaid, "Burada mayın yok," dedi. "Kil mayınları olmalıydı." Başını salladı ve gözlerini birkaç kez kırptırarak odaklanmaya çalıştı. "Dresden, fazla zaman yok. Kız. Onunla birlikte çıktılar. Kız yaşıyor."

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım.

Kanlı eli dışarı fırladı ve ceketimin önünü kavradı. "Bana ." Ben de baktım.

Öfke, nefret ve suçlama bekliyordum. Tek gördüğüm çaresiz, umutsuz bir korku ifadesiydi.

"Peşlerinden gidin. Onu geri getirin.

Kurtarın onu." "Kincaid..." Yumuşakça söyledim.

"Yemin et," dedi. Gözleri bir an için odaktan çıktı, sonra soğuk bir şekilde parladı. "Yemin et. Yoksa senin için gelirim. Bana yemin et, Dresden."

"Senden korkamayacak kadar yorgunum," dedim.

Kincaid gözlerini kapadı. "Başka kimsesi yok. Hiç kimsesi yok."

Murphy, Kincaid'in yanında, benim karşımda diz çöktü. Bir süre bana baktı, sonra sessizce, "Jared, dinlen. Ona yardım edecek."

Murphy ile zayıf, yorgun bir gülümsemeyi değiş tokuş ettim. O beni tanıyor. "Ama-" Kincaid başladı.

Eğildi ve onun alnından öptü, kan ve her şeyiyle. "Sus. Söz veriyorum-ise."

Kincaid yatıştı. Ya da bayıldı. İkisinden biri. Gard sabırlı bir sesle, "Dresden, yoldan çekil," dedi. "Sakin bana doktor olduğunu söyleme," dedim.

"Kemik testeresiyle beslenen herhangi bir ölümlüden daha fazla savaş alanı yaralanması gördüm kes," dedi Gard. "Çekil."

"Harry," dedi Murph, sesi gergin çıkıyordu. "Lütfen."

Ayağa kalktım ve büyük havuzdaki yunusları ve küçük balinaları seyreden Michael ve Sanya'nın yanına doğru yürüdüm. Su seviyesi yedi ya da sekiz metre düşmüştü ve sakinler havuzun yeni kullanılmayan bölgesinden uzak duruyordu. çürüyen şeyin varlığı suyun, havanın kokmaya başladığı gibi bir his vermesine neden olduysa, onları suçlayamazdım.

"Oldukça kötü görünüyor," dedim onlara.
Michael başını salladı, gözleri . "Henüz onun zamanı gelmedi."
Bir kaşımı çattım ve ona bir bakış attım. Sanya da ona neredeyse benimki kadar şüpheli bir bakış attı.
Michael önce bana sonra da suya . "Ben sordum." "Uh-huh," dedim sessizce.
Sanya belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. Ben de ona baktım. "Hâlâ agnostiksin, ha?"
Sanya omuz silkerek, "Bazı şeylere inanmaya hazırım," dedi. "Luccio iki kişiyi indirdi," dedim Michael'a. "Sayı kaç?" Ben söylemedim.
bundan daha spesifik olmaya gerek yok.
Sanya'nın sırtışı genişledi. "İşte bu iyi haber."
Sanya'nın yüzüne döndüm. "O pislikler az önce, Düşmüş bir meleği kabul etmesi için işkence etmeyi planladıkları bir çocuğu götürdüler," dedim sessizce. "Hiç iyi haber yok."
İri Rus'un ifadesi . "İyi, onu bulduğun yerdedir," dedi öfkeyle.
"On bir," dedi Michael sessizce.
Ona göz kırptım. "Ne?"
"On bir," diye tekrarladı. "On bir tanesi bugün buraya düştü. Yaralarına bakılırsa, Kincaid öldürmüş. Yüzbaşı Luccio iki tanesini daha öldürmüş. Sanya ve ben çıkarken bir çift yakaladık. İçlerinden biri, daha önce ölenlerin paralarının bulunduğu bir çanta taşıyordu."
"Bir kurbanı ait olduğunu bildiğimiz Urumviel sikkesini bulduk," dedi Sanya, "ama bir ceset eksikti."
"O benimdi," dedim. "O artık küçük is ve kül parçaları. Bu da bizi on kişiye çıkarıyor."
"O tank çöktüğünde bir kişi daha boğuldu," dedi Michael. "Aşağıda yüzüyorlar. On bir tanesi, Harry." Başını iki yana salladı. "On bir. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"
"Bir tane daha vurursak bedava biftik bıçağı mı alacağız?"
Bana döndü, gözleri niyetli ve parlaktı. "Tessa maiyetinden sadece dört kişiyle birlikte kaçtı ve Nicodemus hiçbir yerde bulunamadı. Şimdiden on üç sikke ele geçirdik ve hepsini bulabileceğimizi varsayarsak bugün on bir tane daha ele geçireceğiz."
"Zarar vermek için yalnızca altı sikke serbest kaldı," dedi Sanya. "Sadece altı. Bu altı tanesi sonuncusu. Ve hepsi *burada*, Chicago'da. Birlikte."

"Sikkelerdeki Düşmüşler iki bin yıldır insanlığın zihinleri ve yaşamları için bir savaş , Harry," dedi Michael. "Ve biz onlarla savaştık. Bu savaş sona erebilir.

Her şey *bitebilir*." Tekrar havuza döndü ve başını salladı, yüzünde şaşkın bir adamın ifadesi vardı. "Alicia'nın softball maçlarına gidebilirim. Küçük Harry'ye bisiklet sürmeyi öğretebilirim. *Evler* inşa edebilirim, Harry."

Sesindeki özlem o kadar yoğundu ki, neredeyse yüzüme değdiğini hissedebiliyordum.

"Paraları toplayalım ve yanıp sönen ışıklar ortaya çıkmadan buradan gidelim," dedim sessizce. "Michael, paketi aç."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve kararmaya yüz tutmuş gümüş diskleri ortaya çıkardı. Eldivenli elimle cebimden bulduğum bir çift sikkeyi çıkardım ve yığına ekledim. "Teşekkürler," dedim. "Hadi yola koyulalım."

Michael bezi tekrar paraların etrafına katlarken, gözleri uzakta, muhtemelen o paraları derin, karanlık bir deliğe sokup karısı ve çocuklarıyla sıkıcı, basit, normal bir hayat sürme hayaline odaklanmışken döndüm ve uzaklaştım.

Yapabiliyorken yapmasına izin verdim.

Bu hayali ondan almak zorundaydım, kahretsin. Bu fikre uymak istese de istemese de.

Bölüm 35

Michael'ın evine dönerken yol boyunca onun kamyonetinin kabininde, yolcu tarafındaki cama yaslanarak uyudum. Sanya orta koltuğa oturmuştu. Eve dönerken birbirleriyle sessizce konuştuklarının belli belirsiz farkındaydım, ama sesleri sadece alçak gümbürtülerdi, özellikle de Sanya'nınki ve kamyon durana kadar onları duymazdan geldim.

Michael sabırlı bir sesle, "Önemli değil," diyordu. "Sanya, biz üye almıyoruz. Biz Masonların bir bölümü değiliz. Bu bir çağrı olmalı."

Sanya mantıklı bir ses tonuyla, "Her gün Tanrı'nın çıkarları doğrultusunda hareket ediyoruz," dedi. "Eğer Tanrı *Fidelacchius*'a yeni bir sahip aramakta yavaş davranıyorsa, bu belki de bizim kendi sorumluluğumuzu üstlenmemizi istediğine dair ince bir ipucudur."

"Tanrı'nın var olup olmadığı konusunda kararsız olduğunu söyleyip durmuyor musun?" Michael sordu.

"Seni rahatlatmak için senin dilinde konuşuyorum," dedi Sanya. "Ondan iyi bir Şövalye olur."

Michael içini çekti. "Belki de yeni bir wielder çağrılmamasının nedeni görevimizin neredeyse tamamlanmış olmasıdır. Belki de birine ihtiyaç yoktur."

Sanya'nın sesi kuru bir hal aldı. "Evet. Belki de tüm kötülükler, her yerde, sonsuza dek yok edilmek üzeredir ve artık kendilerini koruyamayanları koruyacak güce ihtiyaç kalmayacaktır." İçini çekti. "Ya da belki..." diye başladı, bana . Gözlerimi kırıştıtarak açtığımı gördü ve aceleyle, "Dresden. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hastanede birkaç gün, yeni bir ciğer takımı, bir fiçı Mac's Dark ve bir çift alıngan kızılın iyileştiremeyeceği bir şey değil," diye mırıldandım. Kibirli olmaya çalıştım ama istediğimden biraz daha düz ve karanlık çıktı. "Yaşayacağım."

Michael başıyla onayladı ve kamyonu park etti. "ne zaman gidiyoruz?"

"Bilmiyoruz," dedim sessizce. "Sihirli bir şekilde bulunmaya ya da araştırılmaya karşı bir tür gizlilik savunması geliştirmişler."

Michael kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Eminim *bulamadığın* birini yenmek gerçekten zordur, Michael." Gözlerimi ovuşturdum ve kendi elimi tokatlayarak uzaklaştırdım, çok acıyordu. *Ah. Aptal kırık burun. Aptal Tessa'nın onu çimdiklemesi.*

"Biraz uyumalısın, Harry," dedi Michael sessizce. "Ve belki bir duş," diye önerdi Sanya.

"Sen de yunus suyu gibi kokuyorsun koca adam," diye karşılık verdim.

"Ama o da değil," dedi. "Ve kusmadım." Bir an için ona ters ters baktım. "Sanya bir kız ismi değil mi?"

Michael homurdandı. "Önce biraz uyu, Harry."

"Sonra," dedim. "Her şey sırayla. Savaş konseyi mutfakta. Ve eğer biri bana kahve yapmazsa, Mouse gibi her şeyin üzerinde kuru kuru kayacağım."

Michael, "Mouse benim evimde bunu yapamayacak kadar kibar," dedi.

"Başkasının köpeği gibi o zaman," dedim. "Kahretsin, asamı unutmuşum."

Michael kamyonetten indi, kamyonetin kasasına uzandı ve asamı kasadan çıkardı. Dışarı çıktım ve kamyonetin arkasından bana doğru fırlattı. Sol elimle yakaladım ve ona başımı salladım. "Tanrı seni korusun. Bunlardan birini yapmak gerçekten çok zahmetli. Oymak çok daha zor..." Düşüncelerim yolundan saparken başımı salladım. "Kusura bakma. Uzun bir gündü."

Michael sessizce, "Üşütmeden içeri gir," dedi. "İyi fikir."

İçeri daldık. Diğerleri de yirmi dakika kadar sonra geldiler. Gard, Kincaid'i Marcone'nin binalarından birine götürmekte ısrar etmişti -muhtemelen polisin çalışanlarının neden silah ya da bıçak yaralarıyla geldiğini merak etmesini istemediği zamanlar için tıbbi malzeme bulundurduğu bir yerdi. Murphy'nin Kincaid'e eşlik etmekte ısrar etmesi beni çok eğlendirmişti; bu da polislerin Marcone'nin başka bir zulasının yerini, hatta belki de maaşlı doktorunun adını öğrenmek üzere oldukları anlamına geliyordu. Murphy'nin arabası olduğu, Murphy benimle birlikte olduğu ve Gard'ın yardımına ihtiyacı olduğu için Gard'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İşte benim Murphy' bulutlar bir tane bile vermediğinde kendi lanet olası gümüş astarını üretiyor.

Fare beni gördüğüne çok sevindi ve beni çok bir şekilde seğirerek, bacaklarıma çarparak ve kuyruğunu sallayarak karşıladı. En azından o, sadece ilginç koktuğumu düşünüyordu. Molly bizi biraz daha az coşkuyla karşıladı ve hemen herkes için yemek yapmaya koyuldu. Molly'nin bu açıdan annesinin kızı olmadığı ortaya çıktı. Charity mutfağın MacGyver'ı gibiydi. Bir yumurta, iki spagetti eriştesi, bazı ev kimyasalları ve bir sakızla on iki kişiye beş çeşit yemek . Mol- ly...

Molly bir keresinde yumurtamı yakmıştı. Haşlanmış yumurtamı.

Nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama çok iyi kahve yapardı.

Kincaid, Charity'nin dikiş odasındaki misafir yatağına yerleştikten sonra herkes mutfakta toplandı. Murphy gergin görünüyordu. Ona bir fincan kahve doldurdum ve yanıma geldi. Luccio'ya da bir tane ikram ettim. Küçük, minnettar bir baş hareketiyle kabul etti.

"O nasıl?" diye sordu Murphy'ye.

"Uyuyor," dedi Murphy. "Gard ona ağrı kesici verdi."

Kahvemi yudumlarken bir yandan da ürpertiyle savaşıyordum. "Pekâlâ millet. Durum şu. Eğildik, yağlandık ve Nicodemus ve ekibi şu Japon hızlı trenlerinden birini hepimizin kışına sokmak üzere."

Oda sessizleşti.

"Ivy'yi aldılar," dedim. "Bu çok kötü."

"Harry," dedi Murphy, "yeni çocuk olduğumu biliyorum ama şu küçük kız meselesini bana tekrar açıklamam gerekecek."

"Ivy Arşiv'dir," dedim sessizce. "Uzun zaman önce -ne zaman olduğunu bilmiyoruz- birisi -kim olduğunu bilmiyoruz- Arşiv'i yarattı. Bir tür istihbarat yapısı."

"Ne?" Sanya sordu.

"Saf bilgidен oluşan bir tür varlık. Bunu beyin için bir yazılım olarak düşünün," diyor Luccio. "Çok gelişmiş bir veritabanı yönetim sistemi gibi."

Sanya başını sallayarak, "Ah," dedi.

Luccio'ya şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti, biraz gülümsedi. "Bilgisayarları severim. Onlar hakkında her şeyi okurum.

Bu benim hobim aslında. Arkasındaki teoriyi anlıyorum."

"Doğru," dedim. "Ahem. Tamam. Arşiv bir nesilden diğerine, anneden kızı geçer - Arşiv'in önceki taşıyıcılarının tüm anıları ve topladıkları tüm gerçekler.

"Tüm bu bilgi Arşiv'i güçlü kılıyor ve Arşiv bir öğrenme deposu, bir sivilleşme felaketi, tüm bilginin kaybı, tüm öğrenmenin yok olması olasılığına karşı bir güvence olarak yaratıldı. Tarafsızlığa, bilginin korunmasına ve *toplanmasına* bağlıydı."

"Toplanmak mı?" dedi Murphy. "Yani... Arşiv çok okuyor mu?"

"Bundan daha derinlere iniyor," dedim. "Arşiv o kadar karmaşık bir büyü ki neredeyse canlı ve sadece *biliyor*. Yazılan ya da basılan her şeyi Arşiv bilir."

Hendricks kötü bir kelime söyledi.

"Yana doğru," diye kabul ettim. "Nicky ve Nickelheads'in aldığı şey bu-
en."

"Murphy, "bu tür bilgiler varken," dedi.

...Tanrım, yetkililere şantaj yapabilirler. Hükümetleri kontrol edebilirler." "Nükleer
savaş başlıkları fırlatabilirler," dedim. "Bu kadar küçük düşünmeyi bırak."
Başımı salladım.

Michael. "Hatırlayın, bana Nikodim'in Armagedon lotosu oynadığını söylemişsiniz.
Büyük planlar yapar, ama bu planları yaparken zihinsel bir kazanç elde edebilmek
için planlar yapar. Bu da sadece bir başka plan."

Michael kaşlarını çattı. "Başından beri Arşiv'in peşinde miydi? Buraya kasıtlı
olarak geldi ve sizin onu hakemliğe çağırmanızı sağlamak için bir çatışmayı mı
kışkırttı?"

"Bu pek de iyi bir plan sayılmaz," dedi Luccio. "Bir düzine tarafsız
hakemden herhangi birini seçebilirdiniz."

Murphy homurdandı. "Ama bu Dresden. Onunla ilk tanıştığımдан beri aynı
dairede yaşıyor. Aynı arabayı kullanıyor. Aynı küçük barda içiyor. En sevdiği
restoran Burger King. Oraya her gittiğinde de aynı lanet yemeği yiyor."

"Mükemmelliği geliştiremezsiniz," dedim. "Bu yüzden ona mükemmellik
deniyor. Peki ne demek istiyorsun?"

"Sen bir alışkanlık yaratmışsın, Harry. Değişimi sevmiyorsun."

Bunu inkâr etmenin pek faydası yoktu. "Ivy'yi aramamış olsaydım bile Nico-
demus yine de bazı kazanımlar elde edebilirdi. Belki Marcone'yi işe alabilirdi.
Belki Michael ya da Sanya'yı öldürürdü. Belki kendi örgütü içindeki bazı ölüleri
atabilirdi. Kim bilir? Mesele şu ki, Ivy'yi ben *çağırdım*, onu alaşağı etme fırsatı
buldu ve karşılığını aldı."

"Ama Arşiv tarafsız bir şekilde oluşturuldu," dedi Sanya. "Kısıtlandı. Bunu
kendiniz söylediniz."

"Arşiv öyleydi," dedim. "Ama Ivy değildi ve Ivy Ark kovanını kontrol
ediyor. O hâlâ bir *çocuk*. O çocuk incinebilir. Korkutulabilir. Zorlanabilir. Baştan
çıkarılabilir." Gözlerimin arasındaki noktayı ovuşturdum. "Onu kendilerinden biri
yapmak istiyorlar. Muhtemelen bu arada Marcone'yi de yutmayı umuyorlar."

Murphy sessizce, "Eğer kaçırılırlarsa Tanrı yardımcımız olsun," dedi.

"Kaçırılırlarsa Tanrı yardımcıları olsun," diye mırıldandı Michael. "Onları
bulmak zorundayız, Harry."

"Mab bile Denaryalıların yerini büyüyle tespit edemezdi," dedim. "Gard.
Firmanız daha iyisini yapabilir
miydi?" Kadın başını
salladı.

Michael'a baktım. "Sanırım kimse sizin görmenez için gökyüzüne yanıp sönen büyük bir ar- row çizmemiştir?"

Michael başını salladı, yüz ifadesi . "Baktım."

"Tamam o zaman. İlâhi bir müdahale olmadığı sürece onları bulmamızın hiçbir yolu yok." Derin bir nefes aldım. "Yani, onların bizi bulmasını sağlayacağız."

Sanya, "Yapabilirsek bu iyi bir numara olur," dedi. "Aklında ne var?"

Hendricks aniden başını kaldırdı. "Madeni paralar." Herkes dönüp ona baktı.

Hendricks bir an için parmaklarıyla saydı. "Sadece altı kişi var. Ve altı kişi. Peki o ürkütücü küçük kıza nasıl bozuk para verecekler? Ya da patron için bir tane?"

"İyi düşündün Cujo," dedim. "Sadece bir dakikalığına acıyacak. Ama işe yaraması için hızlı hareket etmeliyiz. Nicodemus daha fazla insan gücünü çöpe atmayı göze alamaz ama vicdanı, eğer iş o noktaya gelirse, paraları için kendi adamlarından birini öldürmekte bir an bile tereddüt etmeyecektir. Bu yüzden ona bir takas teklif edeceğiz. Kıza karşılık on bir eski nikel."

Michael ve Sanya bir anda ayağa kalkarak yüksek sesle ve iki farklı dilde konuşmaya başladılar. Kelimeleri tek tek zordu ama protestolarının genel anlamı şuydu: "*Aklını mı kaçırdın sen?*"

"Lanet olsun, Michael!" Ona doğru dönerek çenemi çıkardım. "Eğer Nicodemus Arşiv'i almayı başırırsa, o lanet olası sikkelerden kaç tanesini kilit altında tuttuğunun bir önemi kalmayacak."

Sessizlik. Giriş holündeki saatin tik takları çok yüksekti.

Geri adım atmadım. "Şu anda altı iblis on bir yaşındaki bir kıza işkence ediyor. Bana yaptıkları işkencenin aynısını. Shiro'ya işkence ettikleri gibi."

Michael irkildi.

"Gözlerimin içine bak," dedim ona, "ve bana onu kurtarmak için elimizde imkanlar varken o çocuğun acı çekmesine izin vermemiz gerektiğini düşündüğünü söyle."

Tik tak.

Tik tak.

Michael başını salladı.

Sanya sakinleşti, tekrar dolaba yaslandı, yüz dalgın ve ciddiye.

Michael sessizce, "Nicodemus bu takası asla kabul etmeyecektir," dedi.

Luccio dişlerini göstererek gülümsedi. "Elbette yapacak. Takas için ortaya çıkıp bize kazık atmak, paraları çalmak ve Arşiv'i elinde tutmak varken neden işe yarar bir hizmetliyi feda etsin ki?"

"Bingo," dedim. "Ve biz de onun için hazır olacağız. Kaptan, Anlaşmalarda belirtilen kanallar aracılığıyla onunla nasıl temas kuracağınızı biliyor musunuz?"

"Evet," dedi.

"Harry," dedi Michael nazikçe, "korkunç bir risk alıyoruz."

Luccio'yla aralarında sessizliğe gebe, derin akıntılarla sallanan bir bakış alışverişi oldu.

"Bu noktada," dedi Luccio, "yapabileceğimiz daha riskli tek şey..." Omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. "Bir şey yok."

Michael yüzünü buruşturdu ve istavroz çıkardı. "Tanrı bizimle olsun." "Amin," dedi Sanya, Michael'ın omzunun üzerinden bana göz kırparak. "Nicodemus'u ara," dedim. "Ona bir anlaşma yapmak istediğimi söyle."

Bölüm 36

Kanallardan geçmek zaman alır.

Yapmak istediğim son şey tekrar ıslanmaktı, ancak hala donuyordum ve titriyordum ve anlaşıldığı üzere, yanlışlıkla galonlarca tuzlu su yutmanın bir dizi başka uygunsuz ve hoş olmayan yan etkisi var. İnsanı en çok etkileyen küçük şeylerdir.

Sistemimi düzene sokmak, giyinmek ve yatağa uzanmak birkaç saatimi aldı ve sonunda bunu yaptığımda o kadar yorgundum ki gözlerimi zar zor odaklayabildim. Molly o sırada akşam yemeğini hazırlıyordu, Sanya'nın da yardım ve desteğiyle, devam eden tren enkazlarını izlemekten bir tür acımasız Rus zevki alıyor gibiydi. Borulara başka bir şey koyma riskini almak isteyip istemediğimi tartışmak için kanepeye uzandım ve Rip van Wink tehlikesinin tam ortasından geçti.

Uyanmak istemedim. Yaralanmadığım ve kimsenin beni tekmelemediği bir rüya görüyordum. Duvarlar beyaz, pürüzsüz ve temizdi, sadece buz gibi ay ışığıyla aydınlanıyordu ve nazik sesli biri benimle konuşuyordu. Ama sağ elim şiddetli bir karıncalanmaya, iğnelenmeye başlamıştı ve uyku geri çekilmeye başladı. Yavaş yavaş uyanmaya başladım. Odada sesler mırıldanıyordu.

"...emin olabilir mi?" Murphy hararetli bir fısıltıyla sordu. "Bu benim bilgi alanıma girmiyor," diye gürledi Michael. "Hanımefendi?"

Luccio'nun ses tonu temkinliydi. "Bu sanatın hassas bir alanı," dedi. "Ama kızın bir yeteneği var."

"O zaman bir şeyler söylemeliyiz."

"Yapamazsın," dedi Molly, sesi sessiz ve üzgündü. "Bunun bir faydası olmaz. İşleri daha da kötüleştirebilir."

"Ve sen bunu biliyor musun?" Murphy sordu. "Bunu biliyor musun?"

O kadar yorgundum ki muhtemelen bir ya da üç cümleyi kaçırmıştım. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve mırıldanarak, "Çocuk neden bahsettiğini biliyor," dedim. Etrafı karıştırdım ve Mouse'u kanepenin yanında yerde, hemen kolumun altında yatarken buldum. Oturup kalkmanın bir dakika bekleyebileceğine karar verdim. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

Molly, Murphy'ye "*İşte, gördün mü?*" der gibi bir bakış attı.

Murphy başını salladı ve "Ben Kincaid uyanmış mı diye bakmaya gidiyorum" dedi. Yüzünde taş gibi bir hoşnutsuzluk ifadesiyle oradan ayrıldı.

Mouse sağ elimi gayretle yalamaya başladı, bu bazen yaptığı bir köpek tımar ritüeliydi. Karıncalanmayı ve iğnelenmeyi biraz azalttı, bu yüzden itiraz etmedim. Elime ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Daha önce kimsenin başına böyle bir şey geldiğini duymamıştım ama çok da rahatsız edici değildi ve her şey düşünöldüğünde o an için öncelik listemin en üst sıralarında yer almıyordu.

Yine de kimse soruma cevap vermedi.

Sessizlik tuhaflaştı. Rahatsızca öksürdüm. "Uh. Saatin kaç olduğunu bilen var mı?"

"Neredeyse gece yarısı," dedi Luccio sessizce.

Bir dakika bekledim ama görünüşe göre kimse bana bir iyilik yapıp beni tekrar bayıltmayacaktı, bu yüzden ağırı ve sızıları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve ayağa kalktım. "Nicodemus'tan ne haber?"

Luccio, "geri dönmedi," dedi.

saçlarımda , "Pek de sürpriz olmadı," diye mırıldandım. Michael'eski eşofmanlarından birini ve tişörtlerinden birini giyerek uyumuştum, bu yüzden ayak bileklerim dışarıda kalmıştı ve hem tişört hem de eşofman üzerime bir çadır kadar iyi oturmuştu. "Ivy'yi zapt etmek için her ne yapıyorlarsa, oldukça ayrıntılı olmalı. Ben de sağlam olduğundan emin olana kadar aramalarımı bekletirdim."

"Ben de öyle," diye onayladı Luccio.

"Gerçekten *o kadar* tehlikeli mi?" Michael sordu.

"Evet," dedi Luccio sakince. "Konsey onu kendi başına önemli bir güç olarak görüyor, Sidhe Saraylarının en genç Kraliçeleriyle aynı seviyede."

"Bence Gardiyanların dosyalarındaki profil onu hafife alıyor," dedim sessizce. "Elinde neredeyse hiçbir şey ve Tessa ile ekibini bir fili yakalamaya çalışan pigmeler gibi gösteriyordu. Eğer önü tamamen kesilmemiş olsaydı, sanırım onları canlı canlı yerdı."

Luccio kaşlarını çatdı, rahatsız olmuştu. "Gerçekten mi?"

"Görmüş olmalısın," dedim. "Ben hiç kimseyi görmedim... Sen görmüş olmalısın."

"Eğer o kadar güçlüyse," dedi Michael sessizce, "kontrol altına alınabilir mi?" "Oh, evet," dedim. "Kesinlikle. Ama bu daha büyük bir çember gerektirir-ağır-

Hazırlanmış bir yerde görev ritüeli eşyaları. Ve çok az kusurlu olmalı, yoksa kırabilir."

Molly sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "O... o bozuk paralardan birini almayacak. Değil mi?" Luccio ile benim aramda bir ileri bir geri baktı ve biraz omuz silkti. "Çünkü... alırsa kötü olur."

Michael'a baktım. "Düşmüşler öylece içeri dalıp birini ezemezler, değil mi? Açıkça, rıza dışı ele geçirme?"

"Normalde değil," diye yanıtladı Michael. "Yine de bunu değiştirebilecek koşullar var. Zihinsel olarak zarar görmüş insanlar buna yatkın olabilir. Başka şeyler de bir ruhun ele geçirilmesine yol açabilir. Uyuşturucular, karanlık ritüellere katılım, eski eğilimler, ruhani varlıklarla kasıtlı temas. Birkaç başka şey daha."

"Uyuşturucu," dedim yorgunca.

"Tanrım." Michael yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim."

"Bir ruh saldırıya açık hale getirilse bile," dedi Michael, "akıl ve irade istilacı bir ruha karşı savaşılabılır. Şüphesiz Arşiv de zorlu bir zihin ve irade olarak nitelendirilebilir."

"Elbette. Ama bu Ivy'nin bildiği anlamına gelmez. Doğduğundan beri Arşiv'in bir parçası oldu. Kendi zihnini, kendi kişiliğini geliştirme şansı hiç olmadı." Başımı sallayarak ayağa kalktım ve odanın içinde huzursuzca yürümeye başladım. "Muhtemelen yürüyebildiğinden beri ilk kez çaresiz kalacak. Tek başına. Korkacak." Michael'a baktım. "Sence o... insanlar... küçük bir kızı nasıl korkutacaklarını bilmiyorlar mı?"

Yüzünü buruşturdu ve başını eğdi.

"Ve sonra Düşmüş geliyor ve ona nasıl yardım edebileceğini anlatıyor. Onunla nasıl arkadaş olmak istediğini. Kötü insanların ona zarar vermesini nasıl engelleyebileceğini." Başımı salladım ve ellerimi sıktım. "Belki gerçekleri öğrenir. Ama bu gerçekler onu pek rahatlatmayacak. *Kendini* iyi hissetmeyecek."

Gözlerimi kırıştırdım ve Michael'a baktım. Sonra Molly'ye. Sonra hışımla yanlarından geçip mutfığa girdim ve Charity'nin alışveriş listesi yapmak için buzdolabına mıknatısla tutturduğu kâğıtları aldım. Buzdolabının üstünde bir kalem buldum ve mutfak masasına oturup öfkeyle yazmaya başladım.

Ivy,

Yalnız değilsiniz.

Kincaid yaşıyor. Ben . geliyoruz. Onları dinleme. Dayan biraz.

Geliyoruz.

Yalnız değilsiniz.

Harry

"Oh," dedi Molly, omzumun üzerinden okuyarak. "Çok zekice."

"Eğer işe yararsa," dedi Luccio. "Bunu bilecek mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum." Alnımı ovuşturdum. "Hiç yiyecek var mı?"

"Rosto yaptım," dedi Molly.

"Ama hiç yemek var mı?"

Çok sert olmasa da kafamın arkasına vurdu ve buzdolabına gitti.

Bir şeylerden sandviç yaptım. Ben bir Amerikalıyım. İki parça ekmek arasında olduğu sürece her şeyi yiyebiliriz. Yeterince hardalla neredeyse rostonun tadını alamıyordum. Birkaç dakika boyunca dikkatimi yemeğe verdim ve bu deneyimin bir kısmının tadını çıkaracak kadar açtım - Molly'nin rostosunun sonunda hırıltılı midemi korkutarak susturduğu kısım.

Telefon çaldı.

Michael cevap verdi. Bir süre ve sonra nazikçe, "Kefaret aramak için çok geç değil. Senin için bile."

Telefonun diğer ucunda biri neşeyle gülüyordu.

Michael bir nefes sonra, "Bir dakika," dedi. Elini telefonun üzerinde tutarak döndü ve "Harry" dedi.

"O," dedim.

Michael başıyla onayladı.

Telefona gittim ve ondan aldım. "Dresden."

"Etkilendim Dresden," dedi Nicodemus. "Cehennem Köpeği'nin iyi bir gösteri yapmasını bekliyordum elbette ama sen beni şaşırttın. Yeteneklerin oldukça hızlı geliyor. Tessa sana çok kızgın."

"Yorgunum," diye cevap verdim. "Anlaşmayı konuşmak istiyor musun, musun?"

"Aksi takdirde aramazdım," diye cevap verdi Nikodim. "Ama bunu biraz daha basit tutalım, olur mu? Sadece sen ve ben. Chicago'nun yeraltı dünyasını ya da Beyaz Konsey'in geri kalanını bu çirkin küçük meseleye sürüklemek istemiyorum. Elbette karşılıklı olarak güvenli geçiş garantisi vereceğiz."

"Bunu bir kez yapmıştık," dedim.

"Ve ben ya da halkımdan herhangi biri harekete geçmeden çok önce toplantının tarafsızlığına ihanet etmiş olmanıza rağmen - ki bunu sizin açınızdan son derece umut verici bir olarak görüyorum - size bir kez daha güvenimi sunmaya hazırım."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet. Sen bir azizsin."

"Bir gün," dedi Nicodemus. "Bir gün. Ama şimdilik yüz yüze bir görüşme diyelim. Bir konuşma. Sadece sen ve ben."

"Yani sen ve ekibin bana yalnız mı saldıracaksınız? Hayır, teşekkürler."

"Gel bakalım. Dediğiniz gibi, anlaşılmayı konuşmak istiyorum. Güvenli geçiş sözünüzü uzatmaya istekliyseniz, bunu kendi topraklarınızda bile yapabiliriz."

"Oh?" Ben sordum. "Peki bu nerede?"

"Ödünç aldığın o saçma kıyafeti giyerken seninle birlikte görünmek zorunda kalmadığım sürece benim için fark etmez."

Ensemdeki tüyler saç çizgime doğru çıkmaya başladı. Başımı çok hafifçe çevirdim. Carpenters'ların arka bahçesine bakan pencerelerde panjur ve perdeler vardı ama ikisi de tam olarak çekilmemişti. Mutfak ışıkları pencereleri aynaya dönüştürmüştü. Onların ötesini göremiyordum.

"Ne olacak Dresden?" Nicodemus sordu. "Konuşmamız için bana güvenli geçiş sözü verecek misin? Yoksa adamlarım mutfak lavabosundaki o güzel genç bayana ateş mi açsın?"

Omzumun üzerinden Molly'nin bulaşıkları kuruladığı yere baktım. Göz ucuyla beni , tartışmayla ilgilendiği belliydi ama öyle görünmemeye çalışıyordu.

Nick'in adamları ateş açmadan önce kimseyi ve onları orada tuttuğuna inanıyordum. Muhtemelen ağaç evde. Mutfağı çok iyi görüyordu.

"Pekâlâ," dedim, oradaki herkesin beni duyabileceği şekilde konuşarak. "Size güvenli geçiş sözü veriyorum. On dakikalığına."

"Ve ölmeyi mi umuyorsun?" Nicodemus sordu.

Dişlerimi sıktım. "Bu hızla gidersek, birileri bunu yapacak."

Tekrar güldü. "Bu konuşmanın konusu seninle benim aramda kalsın, böylece mutfakta kimse olmak zorunda kalmaz."

Telefon kapandı.

Bir süre sonra biri ön kapıyı çaldı.

Mouse'un hırıltısı, ön odaya yerleşmiş olmasına rağmen tüm evi gümbürdetti.

"Harry?" Michael sordu.

Ayakkabılarımı buldum ve çıplak ayaklarımı içine soktum. "Onunla konuşmak için dışarı çıkıyorum. Gözün üzerimizde olsun ama o başlatmazsa bir şey yapma. Ve arkanı kolla. Onunla son konuşmamız dikkat dağıtmak içindi." Ayağa kalktım, pardösümü giydim ve asamı elime aldım. Michael'ın gözlerine baktım ve "Arkanı kolla" dedim.

Michael'ın başı hafifçe eğildi. Sonra beni geçip arka bahçeye açılan pencerelere baktı. "Dikkatli ol."

Pardösümün cebinden kalkan bileziğimi ve bileğimdeki hafif yanıkların üzerinden geçerken irkilerek taktım. "Beni bilirsin Michael. Her zaman dikkatliyimdir."

Ön kapıya doğru yürüdüm ve pencereden dışarı baktım.

Michael'ın evinin önündeki sokak lambası dışında sokaktaki tüm ışıklar sönmüştü. Nicodemus dışarıda, sokağın ortasında duruyordu. Şalı uzun ve karanlık bir şekilde bir tarafına doğru uzanıyordu - ışığın konumu göz önüne alındığında olması gereken tarafın tam tersi.

Mouse yanıma geldi ve oraya sıkıca yerleşti.

Elimi bir an için köpeğimin kalın boynuna koydum ve dışarıdaki karanlıkta başka bir şey ya da kimse olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey görmedim -ki bu gerçekten de hiçbir şey demekti. Dışarıda karanlıkta her şey olabilirdi.

Ama orada olduğunu *bildiğim* tek şey korkmuş küçük bir kızdı.

"Hadi gidelim," dedim Mouse'a ve karların içine doğru yürüdüm.

Bölüm 37

Yine kar yağıyordu. Carpenter'ların önündeki yolu temizleyen son kişiden bu yana beş ya da altı santim yağmıştı. Ayak seslerim si- lent kış havasında çıtırdıyordu. Bir blok öteden bile duyulabilirdi.

Nicodemus koyu yeşil ipek gömleği ve siyah pantolonuyla şık ve rahat bir şekilde beni bekliyordu. Nötr bir ifadeyle gelişimi izledi, gözleri kısıktı.

Bir nefes soğuk rüzgâr bana dokunduğunda titredim ve yorgun kaslarım kontrolden çıkma tehlikesi geçirdi. Kahretsin, Kış Kraliçesi için çalışan *bendim*. Peki nasıl oluyordu da *diğer* herkes kar fırtınasının ortasında son derece rahat olabiliyordu?

Michael'in araba yolunun sonunda durdum ve asamı yere diktim. Nicodemus bir süre sessizce bana . Gölgeler yüz ifadesini gizlemek için yer değiştirmişti ve yüzünü çok iyi göremiyordum.

"Ne," dedi alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "bu mu?"

Fare Nicodemus'a baktı ve o kadar alçak bir hırıltı çıkardı ki etrafındaki kar taneleri tek tek yerden havalandı. Köpeğim uzun beyaz dişlerini göstererek dişlerini gösterdi ve hırlamasının sesi yükseldi.

Tanrım. Mouse'un bir tepki verdiğini hiç görmemiştim.
yarasa.

Görünüşe göre Nicodemus da Mouse'tan pek hoşlanmamıştı. "Soruma cevap ver, Dresden," diye hırladı Nicodemus. "Neymiş o?"

"Derin karda mahsur kalmaya karşı bir önlem," dedim. "Antrenman yapıyor bir Saint Bernard olmak için."

"Affedersiniz?" Nicodemus dedi ki.

Mouse'un kulaklarından birini elimle kapatıyormuş gibi yaptım ve sahnede fısıldadım: "Ona aslında yakalarında içki fiçileri taşımadıklarını söyleme. Küçük kalbini kır."

Nicodemus kıpırdamadı ama gölgesi, Mouse'la arasında şekilsiz küçük bir havuz oluşana kadar yer değiştirdi. Yüzü tekrar ortaya çıktı ve gülümsüyordu. "Birisi yüzüme karşı bu kadar küstah davranmayalı uzun zaman olmuştu. Size bir soru sorabilir miyim?"

"Neden olmasın?"

"Korktuğunda her zaman soğukkanlılığını korur musun, Dresden?"

"Bunu bir geri çekilme olarak görmüyorum. Bunu tezahürata doğru bir ilerleme olarak görüyorum.

Size bir soru sorabilir miyim?"

Gülümsemesi genişledi. "Oh, neden olmasın?"

"Nasıl oluyor da siz eziklerden bazılarının kişisel isimleri var ve diğerleri sadece sikkedeki Düşmüş'ün adıyla anılıyor?"

"Karmaşık bir durum değil," dedi Nicodemus. "Tarikatımızdan bazıları aktif, istekli zihinlerdir ve benlik duygularını koruyacak kadar güçlüdürler. Diğerleri ise"- zarif, kibirli bir hareketle omuz silkti-"pek bir önemi yok. Tek kullanımlık kaplar, başka bir şey değil."

"Rasmussen gibi," diye mırıldandım.

Nicodemus bir an şaşkın şaşkın baktı. Sonra gözleri iyice kısıldı ve dikkatle bana odaklandı. Gölgesi tekrar kıpırdandı ve bir şey rahatsız edici derecede yılsansı bir fısıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Oh, evet, Ursiel'in gemisi. Kesinlikle." Önümden eve doğru baktı. "Arkadaşların arkandan fısıldamaya başladı mı?"

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, kesinlikle öyleydiler. Poker suratımı takındım. "Neden yapsınlar ki?"

"Akvaryumu onların bakış açısından hayal etmeye çalışın. Normalde yanlarında getirmeyecekleri biriyle birlikte sizinle birlikte bir binaya giriyorlar - ama siz polis dedektifinin grubunuza eşlik etmesi için ısrar ettiniz. Sonuç olarak, sadece siz, ben ve Arşiv'in bekçi köpeğinin olduğu özel bir konferansa yürüyorsunuz. Sonra tabela yükseliyor ve korkunç bir çatışmanın şiddetlendiğini duyabiliyorlar. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde olay yerine koşarlar ve adamlarımın seni sudan çıkardığını görürler - cebindeki parayı geri almak için, ama arkadaşlarının bunu bilmesine imkan yoktu. Arşiv'in gittiğini, korumasının yaralandığını ya da öldüğünü ve görünüşe göre adamlarımın sana yardım ettiğini görürler.

Nicodemus, "*Ve ne olduğunu hiç görmediler*," diye devam etti. "Şüpheli bir zihne göre, sen de bu suça ortak olmuşsun gibi görünebilir."

Yutkundum. "Bundan şüpheliyim."

"Öyle mi?" Nicodemus dedi ki. "Akvaryum'da aldığın sikkeleri bana geri vermeyi teklif etmek üzere olmana rağmen mi? On bir sikke, Dresden. Onları yeniden ele geçirirsem, senin ve adamlarının son birkaç gün içinde yaptığı her şeyin hiçbir anlamı kalmayacak. Aynı derecede güçlü olacağım ve Arşiv'in gücüne sahip olacağım. Kritik bir anda onlara ihanet etmek için ideal bir konumda olacağınızı düşünmek zor değil - ki şu anda öyle."

Ben... düşünmemiştim.

"Ya sonunda onun gölgesinin etkisi altına giriyorsa?" diye düşünüyorlar. "Ya kendi kararlarını tamamen kontrol edemiyorsa?" diye düşünüyorlar. İhanet tüm sihirlerden daha tehlikeli bir silahtır, Dresden. Bunu düzenlemek için iki bin yıldır pratik yapıyorum ve dostların Şövalyeler de bunu biliyor."

Birden Michael'ın tavrı çok daha mantıklı gelmeye başladı ve rosto tekrar ortaya çıkmak için mücadele etti. Poker korumaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Ah," dedi Nicodemus gözleri büyüyerek. "Onca yıl kendi Konsey'inizden gelen temelsiz şüphe ve düşmanlıktan sonra, *bu* acı verici bir farkındalık olmalı." Önce Mouse'a sonra da bana sırttı. "Küçük kalbin kırılıyor olmalı."

Mouse omzunu bacağıma bastırdı ve bir adım öne çıkararak Nico- demus'a vahşice hırladı.

Nicodemus onu görmezden geldi, tüm dikkatini bana vermişti. "Cazip bir teklif," dedi. "Sikkeleri Arşiv'le takas etmek mi? Kasadaki her mücevheri alıp gitmem için bana bir fırsat sunmak? Bu görmezden gelebileceğim bir şey değil. İyi işti."

"Yani?" Dedim ki. "Nereye kurmak istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bu oyunun sonu, Dresden, sen ve seninkiler bunu kabullenemeseniz bile. Arşiv'e sahip olduğumda, gerisi sadece bir egzersiz olacak. Sikkeleri kaybetmek acı verecek, doğru, ama onlara ihtiyacım yok. Thorned Namshiel'in şu anki haliyle bana bir faydası yok ve iki bin yıldır son anda bir kumar oynamak için çalışmadım. Anlaşma yok."

Yutkundum. "O zaman neden buradasın?"

"Yeniden düşünmen için sana bir şans vermek için," dedi Nicodemus. "Bence sen ve ben çok farklı değiliz. İkimiz de irade sahibi yaratıklarız. İkimiz de hayatlarımızı maddi şeyler için değil idealler için yaşıyoruz. İkimiz de hedeflerimize ulaşmak için fedakârlık yapmaya hazırız."

"Belki de birbirimize uygun kıyafetler giymeliyiz."

Ellerini iki yana açtı. "Şu anda sahip olduklarınızdan çok daha etkili ve tehlikeli müttefik olabilirim. Sizinle uzlaşmaya ve hedeflerinizden bazılarını kendi hedeflerim haline getirmeye hazırım. Kendi Konseyinizin sizin için şimdiye kadar yaptıklarının ötesinde bir destek sağlayabilirim. Böyle bir ortaklığın maddi getirisi nihayetinde geçici bir mesele ama küflü bir bodrumdan başka bir yerde yaşamak hoşunuza gitmez mi? Eve döndüğünüzde soğuk duşlar, ucuz yemekler ve boş bir yatakla karşılaşmaktan sıkılmıyor musunuz?"

Sadece ona baktım.

"Yapılması gereken çok iş var ve bunların hepsi sizin için iğrenç değil. Aslında, bazılarının kişisel doğru ve yanlış anlayışınız için oldukça tatmin edici olacağını tahmin ediyorum."

Poker suratının canı cehenneme. Ona dudak . "Ne gibi?"

"Kızıl Saray buna bir örnek," dedi Nicodemus. "Büyükler, iyi organize olmuşlar, planlarını için tehlikeliler, insanlığın başına bela olmuşlar ve estetik açıdan da çirkinler. Kısa vadede sakıncalı, orta mesafede tehlikeli ve uzun vadeli planlar için ölümcül olan parazitlerdir. Her halükarda bir noktada yok edilmeleri gerekiyor. Bu konudaki çabalarında size ve sizin aracılığınızla Beyaz Konsey'e yardım etmekte hiçbir sakınca görmüyorum."

"Kızıl Saray'ı yok etmek için Konsey'i kedi pençesine mi çevireceksiniz?"

diye sordum. "Sanki sen birçok kez onların maşası haline getirilmedin."

"Konsey'in bir avuç alet olmak için benim yardımına ihtiyacı yok," diye mırıldandım.

"Yine de bozma kararı adalet duygunuza hitap ediyor, tıpkı Kızıl Mahkeme'yi yıkıma uğratma fikri gibi. Özellikle de Susan Rodriguez'e yaptıkları düşünüldüğünde." Başını bir yana eğdi. "Ona yardım etmek mümkün olabilir, biliyorsun. Onu bu durumdan kurtaracak bir yol bilen biri varsa, o da Düşmüşlerdir."

"Hazır başlamışken neden bana yüzen kaleler ve dünya barışı önermiyorsun Nick?"

Ellerini iki yana açtı. "Ben sadece olasılıkları öneriyorum. Şurası kesin: Sen ve ben pek çok düşmanı paylaşıyoruz. Onlarla savaşmanıza yardım etmeye hazırım."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim. "Bana seninle çalışmamı istediğini ve benim hâlâ iyi adamlardan biri olmaya devam edeceğimi söylüyorsun."

"İyi ve kötü görecelidir. Bunu artık biliyorsunuz. Ama senden asla vicdanına karşı çalışmanı istemem. Yeteneklerinden faydalanmak için bunu yapmama gerek yok. Sana sunduğum güçle kaç kişiye yardım edebileceğini bir düşün."

"Evet. Gerçek bir hayırsever gibi görünüyorsun."

"Dediğim gibi, sizinle çalışmaya hazırım ve oldukça samimiyim." Gözlerime baktı. "Ruhuma bak, Dresden. Kendin gör."

Kalbim iki saniye içinde yaklaşık bin kez çarptı ve dehşete kapılarak gözlerimi ondan kaçırdım. Nico- demus'un karanlık, sakın, kadim gözlerinin ardında ne olduğunu görmek istemiyordum. Korkunç bir şey olabilirdi, onun ruhu, akıl sağlığımı yerle bir eden ve bir yağ lekesi gibi üzerimde kendi lekesini bırakan bir şey.

Ya da daha kötüsü olabilirdi. Ya
doğruyu söylüyorsa?

Kendimi çok üşümüş ve çok yorgun hissederek Carpenter'ların evine baktım.
Her şeyden yorulmuştum. Her yorulmuştum. Ödünç aldığım kıyafetlerime ve
ayakkabılarım gibi karla kaplı çıplak ayak bileklerime baktım.

"Kişisel olarak sana karşı bir şeyim yok, Dresden," dedi. "Dürüstlüğünüzü
yeniden takdir ediyorum. Seninle çalışmaktan zevk alırım. Ama hata yapma: Eğer
yoluma çıkarsan, diğer herkesle birlikte seni de biçerim."

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Nikodim hakkında bildiklerimi düşündüm.

Arkadaşlarımı ve arkamdan fısıldaşanları düşündüm. Garip sessizlikleri
düşündüm.

Nicodemus Ivy'ye dönerse dünyanın ne hale gelebileceğini düşündüm.

Küçük kızın şu anda ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm.

Ve Okinawa'da benim hayatım için hayatını ortaya koyan küçük, yaşlı bir
adamı düşündüm.

"Sen ve ben," dedim sessizce, "ikimiz de hedeflerimize ulaşmak için bir
şeylerden vazgeçmeye hazırız."

Nicodemus başını eğmiş, bekliyordu.

"Ama kimin kurban edileceğine ve kimin kurban edileceğine karar verme
konusunda gerçekten farklı fikirlerimiz var." Başımı salladım. "Hayır."

Yavaş, derin bir nefes aldı ve "Yazık. İyi akşamlar, Dresden. Yeni dünyada
sana iyi şanslar. Ama sanırım bu hayatta bir daha karşılaşmayacağız."

Gitmek için döndü.

Ve kalbim tekrar hızlandı.

Shiro kılıcı kime vereceğimi bildiğimi söyledi. "Bekle,"
dedim.

Nicodemus durakladı.

"Size sunacak bozuk paradan daha
fazlasına sahibim." Döndü, yüzü bir
maskeye dönüşmüştü.

"Sen bana Ivy'yi ver, ben de sana on bir sikke vereyim," dedim sessizce, "artı
Fide-lacchius."

Nicodemus dondu kaldı. Gölgesi büküldü ve . "Sende mi?" "Evet."

O çirkin fısıltı sesi tekrar geldi, daha yüksek ve daha hızlı. Nicodemus
kaşlarını çatarak gölgesine baktı.

"Diyelim ki Ivy'yi yakaladın," dedim. "Diyelim ki onu dönüştürdünüz ve kontrol altına almayı başardınız. Bu harika bir plan. Diyelim ki kıyametinizi ve yeni Karanlık Çağınızı aldınız. Bunun Şövalyeleri durduracağını mı sanıyorsun? Birbiri ardına yeni kadın ve erkeklerin kılıçlarını kuşanıp sizinle savaşmayacağını mı sanıyorsunuz? Cennetin orada öylece oturup istediğinizi yapmanıza izin vereceğini mi sanıyorsunuz?"

Nicodemus'un poker suratı benden daha iyiydi, ama ben ona sahiptim. O dinliyordu-
ing.

"Kılıçlar kaç kez planlarınızı bozdu?" Ben sordum. "Nasıl Sizi kaç kez şu ya da bu pozisyonu terk etmeye zorladılar?" Karanlıkta buna degecek gibi görünen bir bıçak darbesi aldım. " ya da boynundan bir kılıç yemekle ilgili kâbuslardan uyanmaktan yorulmadın mı? Seni Düşmüşler için atılmış bir Dixie bardağına ? Bu fani dünyadan göçüp gittiğinizde karşılaşacaklarınızdan korkmuyor musunuz?"

"Kılıç bende," dedim. "Hem onu de sikkeleri takas etmeye hazırım."
Dişlerini gösterdi. "Hayır, değilsin."

"Ben sana kılıcı ve paraları vermeye kadar istekliysen, sen de bana Arşiv'i vermeye o kadar isteklisin," dedim. "Sana bir fırsat veriyorum Nick. Kılıçlardan birini sonsuza dek yok etme şansı. Kim bilir? İşler yolunda giderse diğer ikisini de aynı anda ortadan kaldırma şansın olabilir."

Fısıltıların sesi ve hızı yeniden arttı.

Nicodemus bana baktı. İfadesini okuyamıyordum ama sağ eli sanki bir silaha sarılmak istercesine yavaşça sıkılıp açılıyordu ve nefret bir fırının sıcaklığı gibi ondan akıyordu.

"Peki," dedim elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, "değişimi nerede yapmak istiyorsun?"

Bölüm 38

Birkaç dakika sonra tekrar eve doğru yürüdüm, Mouse yanımdaydı. Michael haklıydı: İçeri girmeden önce koca köpek kendini iyice silkeledi. Ben de onu örnek almaya karar verdim ve uyuşmuş ayaklarımdaki karları sonra içeri girdim.

Oturma odasına girdiğimde herkesi beni beklerken buldum - Luccio, Michael, Molly, Sanya ve Murphy. Herkes beklentiyle bana bakıyordu.

"Bunun için gitti. Bir dakika içinde kışımızı kaldırmamız gerekecek. Ama önce seninle konuşmam gerek, Michael."

Michael kaşlarını kaldırdı. "Oh, kesinlikle."

"Yalnız," dedim sessizce. "Ve kılıcını da getir."

ve evin içinden geçerek, huysuzun tüm bunlar başlamadan önce hasar verdiği zar zor işleyen arka kapıdan çıkıp atölyeye doğru yürüdüm. Arkama bakmak için durmadım. Herkesin anlamlı bakışlar attığını bilmek için bakmama gerek yoktu.

Nicodemus'un ağaç evinde gerçekten birileri varsa bile, artık gitmişlerdi. Sırf beni dürüst tutmak için onlar hakkında yalan söylediğini düşünmezdim. Atölyeye girdim ve asamı tezgâhın üzerine koydum. Üzerinde bir sürü çizik ve çentik vardı. Bir dizi ahşap oyma aleti, zımpara kağıdı ve sabırlı bir ilgiden faydalanabilirdi.

Michael bir süre sonra sessizce içeri girdi. Yüzümü ona döndüm. Yine yün astarlı kot ceketini giymişti ve *Amoracchius*'u bir omzuna astığı kemere bağlı kılıfında taşıyordu.

Toz bezimi çıkardım ve asanın yanına koydum. "Çiz lütfen." "Harry," dedi Michael. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey çalışıyorum," dedim. "Sadece ."

Bana kaşlarını çattı, ifadesi belirsizdi ama bıçağı çekti.

Enerji halkalarımı tezgâhtaki yığına ekledim. Sonra kalkan bileziğimi. Son olarak annemin gümüş beş köşeli kolyesini çıkardım ve onu da oraya koydum. Sonra döndüm ve Michael'a doğru yürüdüm.

Gözlerine sabit bir şekilde baktım. Michael'ın ruhuna çoktan bakmıştım. Kalitesini biliyordum, o da benimkini biliyordu.

Sonra sol elimle aşağı uzandım, *Amoracchius*'un bıçağını nazikçe kavradım ve kulağımın hemen altında, boynumun sol tarafına dayanacak şekilde kaldırdım. Şah damarı. Ya da şahdamarı. Onları karıştırıyorum.

Michael'ın beti benzi attı. "Harry-"

"Kapa çeneni," dedim. "Son birkaç gündür konuşmamanın her türlüünü yaptın. Ben söyleyeceğimi söyleyene kadar biraz daha yapabilirsin."

Sakinleşti, gözleri sıkıntılıydı ve çok ama çok hareketsiz durdu. Ne diyebilirim ki? İnsanların dikkatini çekmek için bir yeteneğim var.

Ona parlayan, ölümcül çeliğin uzunluğuna baktım ve sonra, çok yavaşça, elimi kılıçtan çektim, kötü keskin kenarını hayatımın ritmine yaslardım. Sonra ellerimi açtım ve bir dakika öylece durdum.

"Sen benim arkadaşısın, Michael," dedim, ancak fısıltıdan daha yüksek bir sesle. "Sana güveniyorum. sen."

Gözleri parladı ve onları kapattı.

"Ve bilmek istiyorsun," dedi ağır ağır, tekrar başını kaldırarak, "eğer şunu söyleyebilirsem aynı."

"Konuşmak ucuzdur," dedim ve kılıcı göstermek için çenemi biraz oynattım. "Bana gösterip göstermeyeceğini bilmek istiyorum."

Kılıcı boynumdan dikkatlice indirdi. Onun elleri biraz titredi ama benimkiler titremedi. "O kadar basit değil."

"Evet, öyle," dedim ona. "Ben senin ya da . Bana güvenirsin ya da güvenmezsin."

Kılıcını kınına soktu ve arkasını dönerek pencereye baktı.

"İlk başta benim istediğim gibi şapka çıkarıp Denaryalıları saldırmak istememenin gerçek nedeni buydu. Seni bir tuzağa sürüklediğimden endişelendin."

"Sana yalan söylemedim, Harry," dedi Michael. "Ama şu anda, evet, bu düşüncenin aklımdan geçtiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum."

"Neden?" diye sordum, sesim son derece sakindi. "Bunun için sana ne sebep verdim ki?"

"O kadar *basit* değil, Harry."

"Seni ve aileni korumak için savaştım ve kanımı akıttım. Konsey onu öldürecekken Molly için boynumu ilmiğe geçirdim. Ona öğretmek için harcadığım zaman yüzünden ne kadar çok iş kaçırdığımı anlatamam. Benim yakında kötü adam olacağımı size haber veren neydi?"

"Harry..."

Nicodemus bir konuda haklıydı: Arkadaşlarım tarafından şüphelenilmek canımı yakıyordu. Hem de çok acıtıyordu. "Seninle konuşurken bana bak!" diye bağırana kadar sesimi yükselttiğimi fark etmemiştim bile.

Michael yüzünü bana çevirdi, ifadesi acımasızdı.

"Nicodemus ve arkadaşlarının tarafını tutmaya karar verdiğimi mi sanıyorsun?" Hırladım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Çünkü eğer öyle düşünüyorsan, o kılıcı hemen şimdi boynuma saplayabilirsin."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Harry," dedi sessizce. "Söylemediğin çok şey var."

"Seninle her şeyi paylaşmıyorum," diye karşılık verdim. "Ben kimseyle her şeyi paylaşmam. Bu yeni bir şey değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi.

"O zaman *neden*?" Sesimdeki ateşin bir kısmı söndü ve kendimi yarı sönmüş bir balon gibi hissettim. "Beni yıllardır tanıyorsun dostum. Birbirimizi birçok kez koruduk. Şimdi neden benden şüphe ediyorsun?"

"Lasciel'in gölgesi yüzünden," dedi Michael sessizce. "Çünkü o senin içinde olduğu sürece seni baştan çıkaracak ve ne kadar uzun süre kalırsa bunu yapma gücü de o kadar artacak."

"Forthill'e parayı ben verdim," dedim. "Bunun her şeyi açıkladığını düşündüm." Michael yüzünü buruşturdu. "Gölge sana nasıl çağıracağını gösterebilir."

Daha önce de oldu. Bu yüzden onlara dokunmamaya çok dikkat ediyoruz." "Bitti, Michael. Artık gölge yok."

Michael başını salladı, gözleri acımaya benzer bir şeyle doluydu. "Bu işler böyle yürümez, Harry."

Ateş geri geldi. İstemediğim ya da ihtiyaç duymadığım tek şey acımaydı. Kendi seçimlerimi yapmış, kendi hayatımı yaşamıştım ve hepsi akıllıca seçimler olmasa bile, pişman olduğum pek bir şey yoktu. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü iki bin yıl içinde *hiç kimse* Düşmüşlerden birinin gölgesinden kurtulamadı - iblisi tamamen içine kabul edip, sikkeyi eline alıp, pişmanlık duyacak ve onu atacak kadar yaşaması dışında. Ve siz madeni parayı hiç almadığınızı iddia ."

"Doğru," dedim.

"O zaman ya gölge hâlâ orada," dedi Michael, "hâlâ düşüncelerini çarpıtıyor. Hala sana fısıldıyor. Ya da parayı aldığın konusunda bana yalan söylüyorsun. Tek seçenek bunlar."

Bir dakika boyunca ona baktım. Sonra dedim ki, "Cehennem çanları. Ben de küstahlığın büyücülerin tekelinde olduğunu sanırdım."

Gözlerini kırıştırdı.

"Yoksa gerçekten de Kilise'nin lanetli sikkelerden herhangi birini eline alan herkesin her bir durumunu belgelemek için orada olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz? Bir Düşmüş'ün gölgesi tarafından baştan çıkarılan herkesi takip ettiklerine, ifadelerini aldıklarına. Kopyalarını çıkardılar. Hatta noterden tasdik ettirmişler. Özellikle de bana Nicodemus'un yıllar boyunca Kilise'nin kayıtlarını ve arşivlerini yok etmek için elinden geleni yaptığını söylediğin düşünülürse."

Michael ağırlığını topuklarına verdi. Kaşlarını çatı.

"İstedikleri bu, Michael. Birbirimizin boğazına sarılmamızı istiyorlar. Birbirimize güvenmememizi istiyorlar." Başımı salladım. "Ve şu an bunu onlara vermenin zamanı *değil*."

Michael kollarını kavuşturmuş, beni inceliyordu. "Zihnine bir şey yapmış olabilir," dedi Michael sessizce. "Kendini kontrol edemiyor olabilirsin, Har-ry."

Derin bir nefes aldım. "Bu... mümkün," diye itiraf ettim. "Herkesin kafası karıştırılabilir. Ama birinin beynini yeniden düzenlemeye kalkarsanız, bu ona çok zarar verir. Yaptığınız değişiklikler ne kadar büyük olursa, zihinlerini o kadar kötü bozar."

"Kızımın arkadaşlarına yaptığı gibi," dedi Michael. "Biliyorum."

"Yani işaretler var," dedim. "Eğer kişiyi yeterince iyi tanıyorsanız, neredeyse her zaman işaretler vardır. Farklı davranırlar. Ben farklı mı davranıyorum? Birdenbire sana karşı delirdim mi?"

Bir kaşını kaldırdı.

" zamankinden daha çok," diye düzelttim. Başını iki yana salladı.

"Hayır."

"O zaman kimsenin kafamı karıştırmamış olma ihtimali oldukça yüksek," dedim. "Ayrıca, bu gözden kaçacak türden bir şey değil ve Beyaz Konsey'in A sınıfı bir büyücüsü olarak sizi temin ederim başıma böyle bir şey gelmedi."

Bir an için konuşmak ister gibi göründü ama .

"Bu da bizi buradaki tek gerçek soruna geri getiriyor," dedim. "Onlara gittiğimi mi düşünüyorsun? Gördüklerimden sonra böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyor musunuz?"

Arkadaşım iç çekti. "Hayır, Harry."

Ona doğru yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "O zaman bana biraz daha güven. Bana biraz daha yardım et."

Gözlerimi tekrar aradı. "Eğer benim için bir soruya cevap verirsen veririm," diye fısıldadı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve başımı öne eğdim. "Tamam."

Derin bir nefes aldı ve dikkatle konuştu. "Harry," dedi sessizce, "patlatma çubuğuna ne oldu?"

Bir an için soru hiçbir anlam ifade etmedi. Kelimeler ses gibi geliyordu, bebeklerin konuşmayı öğrenmeden önce çıkardıkları sesler gibi. Özellikle de cümlelerin son kısmı. "Ben... Ben özür dilerim," dedim. "Ne dedin sen?"

"Nerede," dedi nazikçe, "patlatma çubuğun?" Bu sefer kelimeleri duydum.

Acı başıma saplandı, buz kıracakları iki şakağıma da saplandı. İrkildim ve iki büküm oldum. Patlatma çubuğu. Tanıdık kelimeler. Kelimelere eşlik eden bir imge *bulmaya* çalıştım ama hiçbir şey *bulamadım*. Bu kelimelerle ilişkili bir anım olduğunu *biliyordum* ama ne kadar denesem de hatırlayamıyordum. Sanki ağır bir muşambayla örtülmüş bir şekil gibiydi. Altında bir nesne olduğunu biliyordum ama ona ulaşamıyordum.

"Ben... Ben..." Daha hızlı nefes almaya başladım. Acı daha da kötüleşti. Biri kafamın içindeydi.

Birisi *kafamın* içindeydi. *Oh, Tanrım.*

Bir noktada düşmüş olmalıyım, çünkü Michael'ın geniş, iş kokan elinin alnımı nazikçe örttüğünü hissettiğimde atölyenin zemini yanaklarımdan birinin altında soğuktu.

"Baba," diye mırıldandı, alçakgönüllülükle ve hiçbir drama yapmadan. "Baba, lütfen arkadaşıma yardım et. Işığın babası, karanlığı yok et ki görebilsin. Gerçeğin babası, yalanları ortaya çıkar. Merhamet babası, acısını hafiflet. Sevginin babası, bu iyi adamın kalbini onurlandır. Amin."

Michael'ın eli aniden kızardı ve etrafındaki havada yanan gücü hissettim - her gün çalıştığım sihir değil. Bu farklı bir şeydi, daha eski, daha güçlü, daha saf bir şey. Bu inancın gücüydü ve o sıcaklık gözlerimin arkasındaki boşluklara yerleşirken, düşüncelerimin içinde bir şeyler çatladı ve parçalandı.

Acı o kadar ani bir şekilde yok oldu ki, birkaç metre uzunluğunda, yoğun bir şekilde mühürler ve rünlerle oyulmuş basit bir tahta çubuğun görüntüsü düşüncelerimin ön sıçradığında bile nefes nefese kaldım. Patlama çubuğunun görüntüsüyle birlikte binlerce anı geldi, şimdiye kadar kullanmakla ilgili bildiğim her şey

Aceleyle ateş çağırma ve kontrol etme büyüsü, çağırışım, savaş büyüsü ve bunlar bana bir balyoz gibi çarptı.

Her şeyi yeniden içime çekerken bir iki dakika boyunca titreyerek yattım. Anılar içimde var olduğunu bile fark etmediğim bir boşluğu doldurdu.

Michael elini başımın üzerine bıraktı. "Sakin ol, Harry. Sakin ol. Sadece bir dakika dinlen. Ben buradayım."

Onunla tartışmamaya karar verdim.

Bir an sonra zayıf bir sesle, "Şey," diye mırıldandım. Gözlerimi açtım ve Michael'ın yanımda yerde bağdaş kurmuş oturduğu yere baktım. "Burada birilerinin birilerine özür borcu var."

Bana küçük, endişeli bir gülümseme verdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Belki de daha önce konuşmalıydım, ama..."

"Ama beyni gerçekler konusunda çarpıtılmış biriyle yüzleşmek travmatik olabilir," dedim sessizce. "Özellikle de bu çarpıtmanın bir parçası da böyle bir şey olduğunu hatırlamadığından emin olmaksın."

Başını salladı. "Molly dün bir ara endişelenmeye başladı. Sen uyurken sana bir bakmasını istedim. Bunun için özür dilerim ama birinin seni kurcaladığından emin olmak için başka bir yol bilmiyordum."

Titredim. Ugh. Molly kafamın içinde oynuyordu. Bu düşünülecek en güzel şey değildi. Molly'nin nöromansi, yani zihin büyüsü yeteneği vardı, ama bunu geçmişte insanlara oldukça kötü şeyler yapmak için kullanmıştı - tamamen iyi nedenlerle, doğru, ama yine de dürüstçe kötülük kara büyü olmuştu. İnsanların bağımlısı olduğu türden bir şeydi ve o çocuğun içinde oynamasını isteyeceğim türden bir şeker dükkânı değildi.

Özellikle de envanterin ben olduğumu düşünürsek.

"Lanet olsun, Michael," diye mırıldandım. "Bunu ona yapmamalıydın. onu."

"Aslında bu onun fikriydi. Ve haklısın, Harry. Bunu göze alamayız. şu anda bölünmüş durumda. Ne hatırlıyorsun?"

Başımı salladım, bir kamyon dolusu gevşek anıyı sıralarken gözlerimi kısarak baktım. "En son hatırladığım, Gruff'ların bize burada saldırmasından hemen sonraydı. Ondan sonra... hiçbir şey olmadı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Ve hayır, bunu bana kimin ya da neden yaptığını da hatırlamıyorum."

Michael kaşlarını çattı ama başını salladı. "O bize her zaman istediğimizi vermez. Sadece ihtiyacımız olanı verir."

Alnımı ovuşturdum. "Umarım öyledir," dedim utanarak. "Yani. Um. Bu biraz garip. Kılıcını boğazıma dayama olayından sonra."

Michael başını geriye attı ve sıcak, zengin bir kahkaha attı. "Sen işleri yarım yamalak yapacak biri değilsin, Harry. Büyük jestler de dahil."

"Sanırım değil," dedim sessizce.

"Sormak zorundayım," dedi Michael, beni dikkatle inceleyerek. "Lasciel'in gölgesi. Gerçekten gitti mi?"

Başımı
salladım.

"Nasıl?"

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Kaşlarını çattı ama yavaşça başını salladı. "Bana neden olmadığını söyleyebilir misin?"

"Çünkü ona olanlar adil değildi." Başımı salladım. "Denaryalıların neden kiliselere girmeyi sevmediklerini biliyor musun Michael?"

Omuz silkti. "Çünkü Yüce Olan'ın varlığı onları rahat bırakmıyor, ya da ben hep öyle sanıyordum."

"Hayır," dedim gözlerimi kapatarak. "Çünkü bu Düşmüşlerin *hissetmesini* sağlıyor, Michael.

Hatırlamalarını sağlar. Onları üzüyor."

Gözlerim kapalı olsa bile onun şaşkın bakışlarını hissettim.

"Bunun ne kadar korkunç bir düşünün," dedim, "binlerce yıllık amaç kesinliğinden sonra. Birdenbire şüpheleriniz oluyor. Birdenbire yaptığınız her şeyin kocaman, beyhude bir yalan olup olmadığını sorguluyorsunuz. Eğer feda ettiğiniz her şey bir hiç uğruna feda edilmişse." Hafifçe gülümsedim. "Özgüvenin için iyi olmazdı."

"Hayır," dedi Michael düşünceli bir ifadeyle. "olacağını sanmıyorum." "Shiro bana Kılıcı kime vereceğimi bildiğimi söyledi," dedim. "Öyle mi?"

"Nicodemus'la yaptığım anlaşmaya dahil ettim. Sikkeler ve çocuk için kılıç." Michael keskin bir nefes aldı.

"Aksi takdirde çekip giderdi," dedim. "Zaman tükenirdi ve onu asla zamanında bulamazdık. Tek yol buydu. Neredeyse Shiro biliyor gibiydi. O zamanlar bile."

"Tanrı'nın kanı, Harry," dedi Michael. Bir elini karnına bastırdı. "Kumarın günah olduğundan oldukça eminim. Ve öyle olmasa bile, *bu* muhtemelen öyle olmalı."

"Gidip o küçük kızı getireceğim, Michael," dedim. "Ne yapacağım."

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve kılıç kemerini kalçasına bağladı.

Sağ elimi kaldırdım. "Benimle misin?"

Michael'ın avucu benimkine sertçe çarptı ve beni ayağa kaldırdı.

Bölüm 39

Savaş konseyleri gibi bizim toplantımız da hızlı ve kirli geçti. Öyle olması gerekiyordu.

Daha sonra Murphy'nin izini sürdürdüm. Kincaid'i kontrol etmek için Charity'nin dikiş odasına geri dönmüştü.

Bir dakika boyunca kapıda sessizce durdum. İçeride fazla yer . Kumaş ve el işi malzemeleriyle dolu plastik saklama kutuları üst üste yığılmıştı. Bir masanın üzerinde bir dikiş makinesi, bir sandalye, bir yatak ve sadece onlara ulaşmanıza yet kadar yer vardı. Daha önce de bu odada yatmıştım. Rahatlatıcı bir yerdi, yumuşaklık ve renklerle doluydu ve deterjan ve yumuşatıcı gibi kokuyordu.

Kincaid Mumya'nın dublörü gibi görünüyordu. Kolunda bir serum vardı ve yatağının yanında küçük metal bir sehpa da asılı duran bir ünite kan vardı - sanırım Marcone'nin haydut tıbbi tesislerinin bir lütfü.

Murphy yatağın yanında oturmuş, endişeli görünüyordu. Yüzündeki ifadeyi daha önce, yatay yatan ben olduğumda da görmüştüm. Bir kıskançlık dalgası hissetmeyi bekliyordum ama öyle olmadı. Sadece Murph için kötü hissettim.

"O nasıl?" Ona sordum.

Murphy, "Bu onun üçüncü ünite kanı," dedi. "Rengi daha iyi. Solunumu daha düzenli. Ama bir doktora ihtiyacı var. Belki de Butters'ı aramalıyız."

"Eğer yaparsak, bize bakacak, McCoy taklidi yapacak ve size 'Kahretsin Murphy. Ben tıbbi tetkikçiyim, makarna şefi değil.' "

Murphy kıkırdamaktan çok hıçkırmaya benzeyen küçük bir ses çıkardı.

Bir adım öne çıktım ve elimi omzuna koydum. "Michael başaracağını söylüyor."

Elimin altında sert bir şekilde oturdu. "O bir doktor değil."

"Ama çok iyi bağlantıları var."

Kincaid ürperdi ve nefesi birkaç saniye boyunca sert bir şekilde kesildi.

Murphy'nin omzu gerginlikle çelikleşti.

Yaralı adamın nefes alış verişini yeniden düzene

girdi. "Hey," dedim sessizce. "Sakin ol."

Başını iki yana salladı. "Bundan nefret ediyorum."

"O senden ya da benden daha sert," dedim

sessizce. "Demek istediğim bu değil."

Sessiz kaldım ve konuşmasını bekledim.

"Böyle *hissetmekten* nefret ediyorum. Dehşet içindeyim ve bundan nefret ediyorum." Çenesindeki kaslar gerildi. "İşte bu yüzden artık bu işe bulaşmak istemiyorum. Çok fazla acı veriyor."

Omzunu nazikçe sıktım. "Karıştın, ha?"

"Hayır," dedi. Sonra başını salladı. "Evet. Bilmiyorum. Bu bir zorunluluk, Harry."

"Birini karmaşık bir şey değildir," dedim. "*Kolay* değildir. Ama karmaşık da değildir. Bir arabanın motor bloğunu sökmek gibi bir şey."

Bana eğik bir bakış attı. "Mahrem ilişkileri otomotiv mekaniği terimleriyle anlatmayı bir erkeğe bırakın."

"Evet. de bununla gurur duyuyordum."

Sessiz bir nefes aldı, gözlerini sıkıca kapadı ve yanağını elime yasladı. "İşin aptalca tarafı," dedi, "onun ciddi bir ilişkiye ilgi duymaması. İyi geçiniyoruz. Birlikte eğleniyoruz. Onun için bu yeterli. Ve benim ona takılıp kalmam çok *aptalca*."

O kadar da aptalca olduğunu düşünmemiştim. Murph fazla yakınlaşmak, kendini savunmasız bırakmak istemiyordu. Kincaid de böyle bir ilişki istemiyordu, bu da onu güvende kılıyordu. Bu da onun umursamasını kolaylaştırıyordu.

Bu aynı zamanda onunla neden hiçbir yere varamadığımızı da açıklıyordu.

Fark etmediyseniz söyleyeyim, ben öyle gelişigüzel işlere karışacak biri değilim.

Yine de bunların hiçbirini kelimelere sığdıramadım. Bu yüzden sadece eğildim ve başının üstünü nazikçe öptüm.

Titriyordu. Gözyaşları elimin arkasında ıslak, serin noktalar oluşturdu. Diz çöktüm. Başımı aşağı yukarı onunkiyile aynı hizaya getirdim, yatağın yanında oturuyordu. Bir kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. Yine de bir şey söylemedim. Murph için bu, sanki gerçekten odadaymışım ve onun ağladığını görüyormuşum gibi olurdu. Bu yüzden o ağlamıyormuş gibi yaptı, ben de fark etmemiş gibi yaptım.

Uzun süre ağlamadı. Birkaç dakika. Sonra nefes alış veriş düzeldi ve kontrolü tekrar ele aldığını hissedebiliyordum. Bir dakika sonra ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. Ona izin verdim.

"Etki altında olduğunu söylediler," dedi, sesi daha sakın, daha işveli çıkmıştı. "Birinin kafana bir şey yaptığını söylediler. Bunu çırağın söyledi. Ama Michael diğer büyücünün önünde bir şey söylemek istemedi, bunu söyleyebilirim. Kimse de benim önümde bir şey söylemek istemedi."

"Sırlar alışkanlık haline gelmeye başladı," dedim sessizce. "Ve Molly haklıydı."

Murphy başını salladı. "Uyandığında ağzından çıkan ilk kelimeleri dinlememiz gerektiğini söyledi. Eğer bir şey zihnini karıştırdıysa, bilinçaltın sen uykunun sınırındayken bu şekilde iletişim kurabilirmiş. Ve sen de bize onu dinlememizi söyledin."

Bunu düşündüm ve dudaklarımı büzdüm. "Huh. Ben yaptım. Sanırım düşündüğümünden daha akıllıymışım."

"Senden şüphelenmemeleri gerekirdi," dedi Murphy. "Ben paranoyak bir ve senden şüphelenmekten uzun zaman önce vazgeçtim."

"İyi bir sebepleri vardı," dedim. Yavaşça nefes aldım. Zor oldu ama kelimeleri zorla çıkardım. "Nicodemus o sikkelerden birini Michael'ın çocuğuna fırlattı. Çocuk yakalayamadan ben yakaladım. Ve birkaç yıl boyunca kafamın içinde yaşayan Düşmüş bir meleğin fotokopisi vardı, beni madeni parayı almam ve geri kalanını içime atmam için ikna etmeye çalıştı."

Murphy imalı bir şekilde bana baktı. "Yani... sen de o şeylerden biri olabilir miydin?"

"Evet," dedim. "Birkaç kez çok yakındı."

"Hala... Bu ne...?"

Başımı salladım. "Artık gitti. O artık yok. Sanırım o beni değiştirmeye çalıştığı süre boyunca ben de onu değiştirmeye çalışıyordum. Ve geçen yıl Raith Deeps'te benim için psişik bir kurşun yedi - en sonunda, herkes kurtulduktan sonra." Omuz silktim. "Ben... Biz bir nevi arkadaş olmuştuk Murph. Onun etrafımda olmasına alışmıştım." Ona baktım ve hafifçe gülümsedim. "Çılgınca, ha? Hayali bir arkadaşım için bu kadar üzölmek."

Parmakları elimi buldu ve bir kez sıktı. "Hepimiz birbirimizin hayali arkadaşız, Harry." Bir an benimle oturdu ve sonra bana kurnazca bir bakış attı. "Michael'a ayrıntıları hiç anlatmadın."

Başımı salladım. "Nedenini bilmiyorum."

"Hatırlıyorum," dedi. "Kravos'un parmaklarını beynime soktuğı zamanı hatırlıyor musun?"

Ürperdim. Bunu yaparken beni taklit ediyordu. "Evet." "Bir tür hasara yol açtığını söylemiştin. Buna ne diyordun?"

"Psişik travma," dedim. "Aynı şey sevilen biri öldüğünde, büyük duygusal trajediler sırasında da olur, bu tür şeyler. Atlatmak biraz zaman alır."

"Ama üstesinden ," dedi Murph. "Dresden, bana öyle geliyor ki biri senin için normal bir bedenle normal bir kurşun atsa kendini oldukça sıkı kilitlerdin. Psişik bir saldırı altında olsaydın ve bu hayali

Arkadaşınız kendi beyninizin içinde öldü. Böyle bir şey olduğunda, en azından kısa bir süre için bir sepet kutusu olmayı beklemeniz gerekmez miydi?"

Kaşlarımı çatarak ellerime baktım. "Bunu hiç düşünmemiştim bile."

Hafifçe homurdandı. "İşte bir sürpriz. Dresden yenilmez olmadığını unutuyor."

Haklı olduğu bir nokta .

"Şu senin planın," dedi. "Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Sanırım denemek ." Derin bir nefes aldım. "Bence bunu yapmamalısın. bu işe dahil ol, Murph. Denaryalıların insan takipçileri var. Fanatik olanlar."

Murphy, "öldürmek zorunda kalacağımızı düşünüyorsunuz," dedi.

"Sanırım fazla seçeneğimiz olmayacak," dedim. "Bunun yanı sıra, kazansalar da kaybetseler de buraya inat olsun diye birini göndereceklerini hiç sanmıyorum."

Murphy bana oldukça sert bir şekilde baktı.

Omuz silktim. "Michael, Sanya ve benim dışarıda olacağımızı biliyorlar. Burada korumasız birilerinin olacağını biliyorlar. Sikkeleri alsınlar ya da almasınlar, Nicodemus yaralıların işini bitirmek için buraya birini gönderebilir."

Murphy bir an bana , sonra Kincaid'e döndü. "Seni aptal," dedi vurgulamadan.

"Seninle ağabeycilik oynamıyorum Karrin," diye cevap verdim. "Ama çok kötü insanlarla uğraşıyoruz. Molly Kincaid'le kalıyor. Ben de Mouse'u burada bırakıyorum. Gerekirse çocuğa yön verebilecek daha deneyimli biri burada olursa memnun olurum."

Kincaid'e kaşlarını çatı. Sonra da, "Endişeli kız arkadaş, ev savunucusu ve vekil anne figürünü oynamam için beni suçlamaya çalışıyorsun, ha?" dedi.

"Sana çeneni kapamanı ve mutfığa girmeni söylemekten daha çok işe yarayacağını düşündüm."

Derin bir nefes aldı ve uyuyan adamı inceledi. Sonra uzandı ve adamın eline dokundu. Ayağa kalktı ve benimle yüzleşti. "Hayır. Ben de seninle geliyorum."

, ayağa kalktım. "Emin misin?"

"Kız onun için önemli," dedi Murphy. "Onun için uzun zamandır her şeyden önemli, Harry. Onu korumak için ölür. Bilinci yerinde olsaydı, seninle gelmeyi talep ederdi. Ama bunu yapamaz. Bu yüzden bunu onun yerine ben yapmak zorundayım."

"Çok olabilir, Murph."

Başını salladı. "Bunu kız güvende olduktan sonra düşüneceğim."

Duvarda sessizce tıklayan bir saat vardı. "Toplantı bir saat içinde."

Murphy başını salladı ve ceketine uzandı. Gözyaşları akmamıştı ve yüzündeki çizgilerde gözyaşlarına dair hiçbir iz yoktu. "O halde bana izin verseniz iyi olur. Eğer dışarıda bir akşam geçireceksek, üzerime daha rahat bir şeyler giymem gerekiyor."

"Bir bayana nasıl aksesuar takması gerektiğini asla söylemem."

* * *

Karanlığın güçleriyle savaşmak için yola çıkmak bir şeydir. Bunu ödünç alınmış bir eşofman altı ve üzerime tam oturmayan bir tişörtle yapmak ise bambaşka bir şey. Neyse ki Molly kendi kıyafetlerimi çamaşır makinesine atacak kadar düşünceli davranmıştı. Rosto için onu affedebilirdim.

Çamaşır odasında Michael'ın çıkarmış, kot pantolonumu çekiştiriyordum ki Luccio kapıyı açtı ve heyecanlı bir ifadeyle içeri eğildi. "Dresden. Sanırım ne olduğunu biliyorum."

Pantolonumun kalan kısmını yukarı doğru sıyırdım ve gereksiz bir rahatsızlığa yol açmadan olabildiğince aceleyle kapattım. "Ah. Um. Affedersiniz," dedim.

Luccio gülümsedi, yanaklarındaki gamzeler onu Molly'den çok da yaşlı göstermiyordu. Yüzü kızarmadı. Onun yerine kollarını kavuşturdu ve bir omzunu kapının çerçevesine yasladı, koyu renk gözleri belirgin bir zevkle beni içine çekti. "Oh, hiç de değil, Dresden. Hiç de değil."

Bir an durakladım ve bakışlarına karşılık verdim. "Utanman, özür dilemen ve sessizce gitmen gerekmiyor mu?"

Gülümsemesi tembelce genişledi ve bir omzunu silkti. "Küçük bir kızken belki. Ama o zaman bile beni memnun eden bir şeye bakarken kendimi garip davranmaya zorlamakta zorlanırdım." Başını eğdi ve bana doğru ilerledi. Uzandı ve parmak uçlarını çok hafifçe kolumun üst kısmındaki yara izine dayadı. Yara izinin dış hatlarını çizdi ve bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Kurşun yarası," dedim. "FBI kurtadamları."

Başıyla onayladı. Sonra parmakları boğazımın çukuruna dokundu ve düz bir çizgi halinde göğsümün ve karnımın üzerinden yavaşça aşağı kaydı. Parmak uçlarının ardından ürpertici bir sıcaklık hissi tenimde dalgalandı. Tekrar bana baktı.

"Kanca bıçak," dedim. "Büyücü Field Müzesi'nde beni fileto yapmaya çalıştı."

Dokunuşu çıplak kollarımdan aşağı indi, ön kollarımda, bileklerimin yakınında durdu, sol bileğimin etrafındaki kırmızı, haşlanmış deriden kaçındı.

"Dikenli kelepçeler," dedim. "Madrigal Raith'in beni eBay'de satmaya çalıştığı zamandan kalma."

Yaralı sol elimi kendi elinin arasına aldı, parmaklarıyla sakatlanmış etimi okşadı. Bugünlerde elimi çoğu zaman gayet iyi hareket ettirebiliyordum ve artık bir elin iğrenç, yarı erimiş balmumu görüntüsü gibi görünmüyordu ama yine de hoş değildi. "Kara Saray vampirlerinin bir belası yaratıcı bir Ren- field'a sahipti. Ev yapımı bir alev makinesi vardı."

Başını iki yana salladı. "Senden yüzyıllarca daha yaşlı ama bu kadar çok yara izi biriktirmemiş adamlar tanıyorum."

"Belki de onları almayacak kadar akıllı oldukları için bu kadar uzun yaşamışlardır," dedim.

Bana yine o sırtışını gösterdi. Yakın mesafeden bakınca yıkıcıydı ve gözleri daha da karanlık görünüyordu.

"Anastasia," dedim sessizce, "birkaç dakika içinde bizi öldürebilecek bir şey yapmaya gideceğiz."

"Evet, Harry. Öyleyiz," dedi.

Başımı salladım. "Ama bu birkaç dakika kadar değil."

Gözleri parladı. "Hayır. Hayır, değil."

Hâlâ titreyen sağ elimi kaldırıp çenesini hafifçe kavradım ve eğilip ağzımı onunkine bastırdım.

Sessiz, tatmin olmuş küçük bir inilti çıkardı ve bana karşı eridi, vücudu boylu boyunca benimkine bastırdı, öpücüğe yavaş, duyuşal bir yoğunlukla karşılık verdi. Bir elinin parmaklarını saçlarımın arasına soktuğunu, diğer elinin tırnaklarını ise göğsümün ve kolumun üzerinde gelişigüzel gezdirdiğini ve neredeyse hiç dokunmadığını hissettim. Etimde bir ateş izi bıraktı ve kendimi sağ elimin parmaklarını saçlarının yumuşak buklelerine batırırken buldum, onu öpücüğün içine daha derinden çektim.

Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama lezzetli bir şekilde sona erdi. Ağzını benimkinden çektiğinde ikimiz de daha sert nefes alıyorduk ve kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Ve kotuma çarpıyordu.

Beğ on saniye boyunca gözlerini açmadı, açtığında ise kesinlikle kocaman ve arzudan erimişti. Anastasia başını arkaya yasladı ve yavaşça gerinerek uzun, alçak, memnun bir iç çekiş çıkardı.

"Sakıncası yok mu?" Ona sordum. "Hiç de değil."

"Güzel. Sadece... nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Birini öpmeyeli uzun zaman oldu. Neredeyse nasıl bir şey olduğunu unutuyordum."

"Bir erkeği öpmeyeli ne kadar uzun zaman oldu, bilemezsin," diye mırıldandı. *Nasıl* öpüştüğümü hatırladığımdan emin değildim."

Sessiz bir kahkaha attım.

Gamzeleri geri döndü. "Güzel," dedi, ses tonunda memnuniyet vardı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, tekrar manzarayı seyre daldı. Bu kez kendimi mahcup hissetmeme neden olmadı. "Güzel bir gülümseme var. Bunu daha sık göstermelisin."

"Bu gece işimiz bittiğinde," dedim, "belki bunu konuşabiliriz. Akşam yemeğinde."

Gülümsemesi genişledi ve yanaklarına renk geldi. "Bu onu memnun eder Ben."

"Güzel," dedim. Ona bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi gömleğimi giyeceğim, eğer sorun değil."

Anastasya neşeli bir kahkaha atıp benden uzaklaştı ama mesafe onu buna zorlayana kadar parmak uçlarını tenimden kaldırmadı. "Pekâlâ, Müdür Bey. Nasıl isterseniz."

"Teşekkür ederim, Kaptan." Kıyafetlerimin geri kalanını tekrar giydim. "Bana ne söyleyecektin?"

"Hmmm?" dedi. "Oh, ah, evet. Dikkatim çok akıllıca dağılmadan önce. Sanırım Denaryalıların Arşivi nerede tuttuklarını biliyorum."

Gözlerimi kırptım. "Bir izleme büyüyle mi geçtin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, fena halde başarısız oldu. Ben de beynimi kullanmak zorunda kaldım." Kılıç kemerinden sarkan sert kenarlı deri çantayı açtı. plastik bir tüp çıkardı, bir ucunu açtı ve bir rulo kâğıt çıkardı. Kağıtları karıştırdı, bir tanesini buldu ve geri kalanını yerine koydu. Kâğıdı açarak haritaya benzeyen bir şekil verdi ve kurutucunun kapağına yerleştirdi.

Ona bakmak için eğildim. Gerçekten de bir haritaydı ama üzerinde eyalet sınırları, otoyollar ve kasabalar yerine, en belirginleri Büyük Göller'in ana hatları olan doğal güzellikler yer alıyordu. Nehirler, ormanlar ve bataklıklar da öne çıkıyordu. Ayrıca, harita üzerinde birbiriyle kesişen çizgilerden oluşan bir ağ örgüsü akıyor ve renklerde mürekkeple farklı kalınlıklarda işaretleniyordu.

Ayak sesleri yaklaştı ve Molly elinde çocuk giysileriyle dolu plastik bir çamaşır sepetiyle görüldü. Bizi görünce gözlerini kırptırdı ama gülümseyerek hemen yanımıza geldi. "Bu da ne?"

"Bu bir harita," diye cevap verdim, olması gereken bilgili bir akıl hocası gibi ol.

Kadın homurdandı. "Bunu görebiliyorum," dedi. "Ama neyin haritası?"

Sonra anladım. "Ley hatları," dedim Luccio'ya bakarak. "Bunlar ley hatları."

Molly dudaklarını büzdü ve kâğıdı inceledi. "Bunlar gerçek mi?"

"Evet, henüz üzerlerini kapatmadık. Onlar... şey, onları yeraltı boru hatları olarak düşünün. Sadece suyla akmak yerine büyüyle akıyorlar. Dünyanın her yerinden geçerler, genellikle süper doğal enerjinin sıcak noktaları arasında çalışırlar."

"Noktaları sihirle birleştirin," dedi Molly. "Harika."

"Kesinlikle," dedi Luccio. "Arşiv'in gücünü yeniden zorlama şansı olan tek yöntem daha büyük bir çember kullanmak olurdu ve bu da muazzam miktarda enerji kullanırdı."

Onaylarcasına homurdandım. "Çok da mükemmel olması gerekirdi, yoksa kusurlu yerinden kopabilirdi."

"Doğru."

"Ne kadar enerjiden ?" Ona sordum.

"Böyle bir çemberi yarım saat ya da bir saat boyunca güçlendirebilirsin, Dresden. Ben bile o kadar uzun süre dayanamazdım, ah"-elini aşağıya doğru salladı-"kazadan önce."

"Demek ki çok fazla güç gerekiyor," diye düşündüm. "Öyleyse nasıl güç sağlıyorlar

Bu mu?"

"Asıl soru bu," dedi. "Ne de , bu işaret

Akvaryum, ellerinde bol miktarda stok olduğunu gösteriyor."

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "O cehennem ateşiydi."

Luccio dudaklarını büzdü. "Bundan oldukça emin görünüyorsun."

"Bundan tamamen eminim," dedim. "Cehennem kadar güçlü, kelimenin tam anlamıyla, ama istikrarlı değil. Dalgalanıyor ve tekliyor. Bu yüzden İşaret'i daha fazla ayakta tutamadılar."

"Arşiv'i hapsetmek için sürekli ve kusursuz bir kaynağa ihtiyaçları var," dedi Luccio. "Bu kadar büyük bir kaynak aynı zamanda çok karmaşık bir perdeyi de destekleyebilir - onları herhangi bir izleme büyüünden koruyabilecek bir perde. Aslında, bu kadar aşılmaz bir perde oluşturabilmelerinin *tek* yolu bu."

"Ley hatları," diye nefes aldım.

"Ley hatları," dedi memnuniyetle.

"Şehirde birkaç tane olduğunu biliyorum ama bu *kadar çok* olduğunu bilmiyordum.

şeylerin," dedim.

Luccio, "Büyük Göller bölgesi bunlarla dolu," dedi. "Bu bir enerji bağlantısı."

"Yani?" Molly sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bölgede doğüstü olayların bu kadar çok olmasının bir nedeni de bu," dedim. "Michigan Gölü'nde, Bermuda Şeytan Üçgeni'nde kaybolan gemi ve uçak sayısının üç katı kadar gemi ve uçak kayboldu."

"Vay canına," dedi Molly. "Ciddi misin?" "Evet."

"Gelecek yaz sanırım havuzdan çıkmayacağım."

Luccio parmağının ucuyla harita üzerinde çeşitli çizgiler çizmeye başladı. "Renkler, çizgide en çok hangi enerji türünün yaygın olduğunu . Burada savunma enerjisi. Yıkıcı güç burada, onarıcı çizgiler burada ve burada, vb. Çizginin kalınlığı göreceli gücünü gösterir."

"Doğru, doğru," dedim heyecanlanarak. "Yani daha büyük bir çemberin kullanımıyla uyumlu ve büyük bir çemberi çalışır ve sabit tutacak kadar güçlü bir enerji kaynağı arıyoruz."

Luccio, "En olası olduğunu düşündüğüm dört yer var," dedi. Michigan Gölü'nün kuzey ucunu işaret etti. "Kuzey ve Güney Mani- tou adalarının her ikisi de içinden geçen yoğun karanlık enerji konsantrasyonlarına sahip."

"Onların etrafında da bir sürü ürkütücü hikâye var," dedim. "Ama bu iki yüz milden daha uzak bir mesafe. Nicodemus'un yerinde olsaydım, onu o kadar uzağa götürme riskini almak istemezdim."

"Anlaştık. Üçüncüsü de doğrudan Field Müzesi'nin altından geçiyor." Bana baktı ve sesi kuruyunca kaşlarını kaldırdı. "Ama sanırım sen buna aşinasın."

"Dinozoru yerine koyacaktım," dedim. "Ama bilincim yerinde değildi." "Bu da bizi dört numaraya getiriyor," dedi Luccio. Parmak ucu dinlenmek için geldi

Şehrin kuzeydoğusunda, gölün ortasındaki küçük adalar kümesinde ve gölün içinden geçen ağır, koyu mor çizgide. "Burası."

Molly bana doğru eğildi ve kaşlarını çatarak haritaya baktı. "Michigan Gölü'nün o kısmında hiç ada yok. Her yer açık su."

"Bu haritayı bana Rüzgârın Dinledikleri verdi, Bayan Carpenter," dedi Luccio endişeyle. "Kendisi birkaç yüzyıldır bu bölgede yaşıyor."

. "Bir sürü şey duyuyorum. Sanırım orada bazı adalar var. Çeşitli savaşlarda vahşi savaşçılar için üs olarak kullanılmışlardır. Bootleg-

yasağı günlerinde Kanada'dan içki getirmek için bir aktarma noktası olarak . Ama etraflarında her zaman hikayeler vardı."

Molly kaşlarını çattı. "Ne tür hikayeler?"

Omuz silktim. "Her zamanki korkutucu şeyler. Hayaletler. Bilinmeyen güçler tarafından delirtilen insanlar. Bilinmeyen yaratıklar tarafından suya sürüklenen ya da birkaç yüzyıllık silahlarla katledilen insanlar."

"O zaman neden haritalarda yoklar?" Molly sordu.

"Adalar tehlikelidir," dedim. "Herhangi bir yardımdan çok uzakta ve göl kışın çok acımasız olabiliyor. Çok yaklaşan bir teknenin içini boşaltabilecek taş resifler de var. Belki de belediyeden birileri, herkes bunların sadece birer hikâye olduğunu düşünürse adaların insanlar için daha az cazip olacağını düşünmüş ve bunları kayıtlardan çıkarmak için biraz çaba harcamıştır."

"Bu mümkün olamaz," dedi Molly.

"Olabilir," diye cevap verdi Luccio. "Bu adaların etrafında yoğunlaşan enerjiler insanların bilinçsizce bu adalardan kaçınmasına neden olur. Eğer kişinin aklında kesin bir hedef yoksa, bölgedeki insanların büyük çoğunluğu ne yaptıklarının farkına bile varmadan adaların etrafında dönüp dururlar."

Homurdandım. "Ve eğer dışarıda kadar çok kötü büyü dönüyorsa, navigasyon cihazlarıyla cehennemi oynayacaktır. Yirmi dolarına bahse girerim ki, ana uçuş şeritleri bu yerin beş mil yakınına bile gelmiyordur." Parmağımı yere vurdum ve başımı salladım. "Doğru gibi geliyor. O orada."

"Eğer öyleyse," diye sordu Molly, "o zaman konuda ne yapacağız?" Luccio kaşlarını çatarak başını bana doğru eğdi.

"Kaptan, sanıyorum Konsey'le yeniden güçlendirme konusunda çoktan temasa geçtiniz?"

"Evet," dedi. "Mümkün olan en kısa sürede burada olacaklar - ki bu da şu andan itibaren yaklaşık dokuz saat demek."

"Yeterince hızlı değil," dedim ve düşünceler içinde gözlerimi kıstım. "Bu yüzden bazı iyilikler isteyeceğiz."

"İyilik mi?" Luccio sordu.

"Evet," dedim. "Teknesi olan bir adam tanıyorum."

Bölüm 40

Sonraki yarım saat boyunca ayrıntıları ayarlamak için koşturdum. Ben, Molly ve Kincaid dışında herkes pozisyon almak için ayrıldı. Ve Mouse.

Köpeğim onu yanımda getirmeyeceğim için açıkça üzgündü ve Molly'nin ayaklarının dibinde yere yerleşmesine rağmen kesinlikle perişan görünüyordu.

"Üzgünüm evlat," dedim ona. "Burada Molly'ye yardım etmeni ve onu herhangi bir tehlikeye karşı uyarmanı istiyorum."

İç çekti.

"Uzun bir süre sensiz gayet iyi idare ettim," dedim ona. "Benim için endişelenme."

Sırt üstü yuvarlandı ve bana acınası bir bakış daha attı.

"Hah. Sadece karnımı ovdurmaya çalışıyordum. Biliyordum." Eğildim ve ona baktım.

Bir dakika sonra arka kapı açıldı ve Thomas içeri girdi. "Sonunda," dedi. "Arabamda o kadar uzun süredir oturuyordum ki, sanırım koltukta bir çukur bıraktım."

"Özür dilerim."

"Ben yaşayacağım. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Arabana bin ve beni evime bırak."

Thomas bana düz bir bakış attı. Sonra nefesinin bir şeyler mırıldandı, cebinden anahtarlarını çıkardı ve karların içine doğru yürüdü.

"Korkunçsun," dedi Molly sırtarak.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Kardeşçe sevgimi ifade ediyorum."

Omuz silkerek ceketimi giydim ve asamı aldım. "Planı hatırlıyor musun?"

"Telefona bak," dedi Molly, parmaklarıyla her bir noktayı işaretleyerek.

"Devam et

Gözlerim açık. Mouse'un benimle aynı odada kalmasını sağla. Kincaid'i her on beş dakikada bir kontrol edin."

Bir zamanlar, heyecan verici bir şey yapılırken evde oturmak zorunda kalma ihtimaline suratı asılırdı ama dışarıda işlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlayacak ve kendi sınırlarına saygı duyacak kadar büyümüştü. Molly büyüünün çeşitli enerjileri söz konusu olduğunda olağanüstü hassastı. Onu psikomansi ve nöromanside bu kadar iyi yapan şeylerden biri de buydu. Bu aynı zamanda şiddetli kişisel veya doğal olaylar meydana gelmeye başladığında, bunları o kadar acı verici bir netlikte deneyimlediği anlamına geliyordu ki, çoğu zaman en azından birkaç dakikalığına onu tamamen etkisiz hale getiriyordu.

Savaş büyüsü hiçbir zaman onun güçlü yanı olmayacaktı ve gerçek bir çatışmada kendi müttefikleri için ölümcül bir sorumluluk olduğunu kanıtlayabilirdi.

Ama azından çocuk bunu biliyordu. Bundan hoşlanmıyor olabilirdi ama iyi bir mücadele vermek için başka yollar bulmaya gayret ediyordu. Onunla gurur duyuyordum.

"Ödevini de unutma," dedim.

Kaşlarını çattı. "Aile ağacımızı neden öğrenmek istediğini hâlâ anlamıyorum."

"Eğlendir beni, çekirge. Sana bir kar külahı alacağım."

Pencereden dışarıdaki beyaz dünyaya baktı. "Güzel." Bana baktı ve küçük, endişeli bir gülümseme verdi. "Dikkatli ol."

"Hey, Shedd'de bu eziklerden neredeyse yirmi tane vardı. Şimdi altıya düştük."

"En zeki, en güçlü ve en yaşlı altı kişi," dedi Molly. "Gerçekten önemli olanlar."

"İyimserliğiniz için teşekkür ederim," dedim ve gitmek için döndüm. "Arkayı kilitle

Ben.

"Molly dudağını ısırıldı.

"Harry?" Durakladım.

Sesi çok kısıktı. "Babama dikkat et. Tamam mı?"

Döndüm ve gözleriyle karşılaştım. Kalbimin üzerine bir X işareti çizdim ve başımı salladım.

Gözlerini hızlıca birkaç kez kırıştırdı ve bana bir gülümseme daha verdi.

". "

"Kapıyı kilitle," dedim ona tekrar ve karların içine doğru yürüdüm. Kilit arkamdan tıkırdayarak kapandı ve Molly beni karların arasından sokağa çıkarken izledi. Thomas'ın askeri nakliye kamyoneti karda gümbürdeyerek, tekerlekleri çatırdayarak geldi ve ben de bindim.

Ben ayakkabılarımdaki karları temizlerken o ısıtıcıyı biraz açtı. "Ee," dedi sokaktan aşağı inmeye başlarken. "Planın nedir?"

Ona söyledim.

"Bu kötü bir plan," dedi. "İyi bir plan için zaman yoktu."

Homurdandı. "Kasım ayı Michi- gan Gölü'nde yelken açmak için iyi bir zaman *değil*, Harry."

"Nükleer bir soykırımın ardından oraya yelken açmak için de iyi bir zaman *değil*."

Thomas kaşlarını çattı. "Burada sadece ağzınla , değil mi? Ciddi misin?"

"Bu en kötü senaryo," dedim. "Ama Nicodemus bunu yapabilir, bu yüzden niyetinin bu kategoride olduğunu varsayarak hareket etmeliyiz. Denaryalıları uygarlığı bozmak istiyorlar ve Arşiv kontrolleri altındayken bunu yapabilirler. Belki bunun yerine biyolojik ya da kimyasal silahlar kullanırlar. Belki dünya ekonomisini çökertirler. Belki de televizyondaki her programı şu reality şovlardan birine dönüştürürler."

"O iş çoktan halloldu, Harry."

"Ah. Şey. Yine de dünyanın kurtarılmaya değer olduğuna inanmak zorundayım." Zoraki sırtışlarımızı değiş tokuş ettik. "Ne yaparlarsa yapsınlar, Gerçekten Kötü Şeyler olma potansiyeli göz ardı edilemeyecek kadar yüksek ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"O alçak Beyaz Saray şeytanlarından birinin yardımı bile mi?" Thomas sordu.

"Aynen öyle."

"Güzel. Luccio'dan kaçmaktan yorulmaya başlamıştım. Sınırlı miktarda Sürekli gözlerden uzak kalmam gerekirse size yardım edebilirim."

"Bu gerekli. Konsey seninle benim akraba olduğumuzu bilseydi..."

"Biliyorum, ," dedi Thomas kaşlarını çatarak. "Serseri cüzzamlı kirli."

İçimi çektim ve başımı salladım. Beyaz Saray'ın çalışma yönteminin genellikle insanların zihinlerini çeşitli yollardan biriyle çarpıtmaktan ibaret olduğu düşünüldüğünde, Konsey'den kimsenin Thomas'ın arkadaşım olduğunu bilmesine izin vermeye cesaret edemezdim, hele üvey kardeşim olduğunu hiç. Herkes hemen en kötüsünü, Beyaz Saray'ın beni ele geçirdiğini ve Thomas aracılığıyla kafamı kontrol ettiğini düşünecekti. Onları durumun böyle olmadığına ikna etsem bile, bu çok şüpheli görünenecekti. Konsey benden sadakat göstermemi talep edecek, Thomas'ı Beyaz Saray'a karşı casus olarak kullanmaya çalışacak ve genel olarak kendini beğenmiş, aşırı önemseyen pislikler gibi davranacaktı.

İkimiz için de bununla yaşamak kolay değildi ama bu değişmeyecekti, ya da.

Daireme vardık ve hemen içeri girdim. Hava soğuktu. Ateş yanıyordu. Ben yokken yanarak yok olmuş. Elimi kaldırdım ve nefesimin altında mırıldandım, büyü aynı anda yarım düzine mumu yaktı. İhtiyacım olan her şeyi aldım, mumları tekrar salladım ve aceleyle Thomas'ın arabasına geri döndüm.

"Annemin beş köşeli yıldızı yanında, değil mi?" Ona sordum. Benim de boynumda gümüş bir zincir üzerinde eş bir kolye vardı - Thomas dışında annemin tek somut mirasıydı bu.

"Elbette," dedi. "Seni bulacağım. Şimdi nerede?"

"St. Mary's," dedim.

"Anlaşıldı."

Thomas sürmeye başladı. Yasadışı bir uzunlukta kestiğim çift namlulu av tüfeğimi kırıp açtım ve içine iki fişek doldurdum. Mantis Kızı Tessa, Akvaryum'daki düşmanlık erdikten sonra 44'kaba bir şekilde geri vermeyi ihmal etmişti ve ben de tehlikeli olabilecek bir durumda yanıma silah aldığım için nadiren pişmanlık duymuştum.

Kamyon kiliseye bir blok kadar yaklaştığında "Burada," dedim. "Beni burada bırak."

"Yakaladım," dedi Thomas. "Hey,

Harry." "Evet?"

"Ya küçük kızı adada tutmuyorlarsa?"

Başımı salladım. "Bir yolunu bulman gerekecek. Ben bunları kafamdan uyduruyorum."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Peki ya Summer'daki o serseriler? Tekrar ortaya çıkarlarsa ne yapacaksın?"

"*Eğer mi?* O kadar şanslı olmalıyım." Ona göz kırptım ve Hummer'dan indim. "Asıl soru şu: Eğer *gelmezlerse* ve üstelik mümkün olan en kötü zamanda gelirlerse ne yapacağım? Muhtemelen şoktan ölürüm."

"Yakında görüşürüz," dedi Thomas.

Kardeşıme başımı salladım, kapıyı kapattım ve caddeyi geçip Melekler Meryem Ana'nın otoparkına girdim.

Büyük bir kilise. *Gerçekten* çok büyük bir kilise. Tam bir şehir bloğunu kaplıyor ve şehrin en ünlü simgelerinden biri, Chicago'nun Notre Dame versiyonu. Kilisenin arka tarafındaki teslimat kapılarına giden yol ve dışındaki küçük park yeri temizlenmişti. Michael'ın kamyonu oradaydı. Kış gecesinin ışıltısı bana onun ve Sanya'nın kamyonun dışında duran hallerini gösterdi, her ikisi de benzer şekilde süslenmiş beyaz pardösülerin üzerine yara izli haçlarla bezenmiş uzun beyaz pelerinler giymişlerdi - Haç Şövalyeleri'nin Pazar toplantılarına giderken giydikleri kıyafetler. Kılıçlarını kalçalarına takmışlardı. Michael gerçek bir göğüs zırhı giyerken, Sanya daha modern bir vücut zırhı tercih etmişti. Her zaman pratik bir ilerici olan iri Rus, omzundaki askıda bir Kalaşnikof saldırı tüfeği de taşıyordu.

Sanya'nın Michael'ın eski görünümlü göğüs zırhının Kevlar ve balistik vuruş plakalarıyla kaplı olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Rus'un teçhizatı kılıçları ya da pençeleri durdurmak için hiçbir şey yapmazdı.

Kendi teçhizatımda da bazı değişiklikler yapmıştım. Genellikle pardösümün iç kısmındaki patlayıcı çubuğumu sabitleyen tanga şimdi tüfeğimi tutuyordu. *Fidelacchius*'u tutan basit ahşap bastonun her iki ucuna da benzer bir deri şerit bağlamıştım ve şimdi kutsal bıçağı omzuma asılı olarak taşıyordum.

Michael başıyla beni onayladı ve sonra saatine baktı. "Biraz ince ayar yapıyorsun, değil mi?"

"Dakiklik, yapacak daha iyi bir işi olmayan insanlar içindir," dedim.

"Ya da diğer ayrıntıları halletmiş olanlar için," diye mırıldandı bir kadın sesi.

Sokağın karşısındaki gölgelerin arasından çıktı, motosiklet derisi giymiş uzun boylu ve çarpıcı bir kadındı. Gözleri sıcak çikolatanın sıcak kahverengi tonundaydı ve saçları koyu renkti ve başına sıkıca örülmüştü. Makyaj ama makyajsız haliyle bile göz alıcıydı. Kim olduğunu anlamamı sağlayan yüzündeki ifadeydi; pişmanlık ve çelik gibi bir kararlılıkla harmanlanmış bir üzüntü.

"Rosanna," dedim sessizce.

"Büyücü." Aynı anda hem kibirli hem de çekingen bir tavırla bize doğru yürüdü, yürürken kalçaları sallanıyordu. Ceketi neredeyse göbük deliğine kadar açıktı ve ceketin ayrıldığı yerde teninden başka bir şey görünmüyordu. Ancak gözleri Şövalyelerin üzerindeydi. "Bu ikisi anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ve benimle tanışanın Nikodim olması gerekiyordu," dedim. "Sen değil."

"Koşullar bir değişiklik gerektirdi," diye yanıtladı Rosanna.

Bir omzumu silktim, *Fidelacchius*'u taşıyan omzumu. "Burada da aynı."

"Hangi koşullar bunlar?" Rosanna sordu.

"Tekmeleyebileceğimden daha fazla güvenmediğim, iki yüzlü, arkadan bıçaklayan, hain, katil deliler sürüsüyle uğraştığım durumlar."

Düzgün, güzel gözlerle bana baktı. "Peki Şövalyeler'in rolü nedir?"

"Güven inşa etmek için buradalar."

"Güven mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Onlar etraftayken seni çok daha uzağa tekmeleyebilirim."

Ağzına çok küçük bir gülümseme dokundu. Başını hafifçe bana doğru eğdi. Sonra Sanya'ya döndü. "Bu renkler sana hiç yakışmıyor, hayvan. Yine de seni tekrar görmek çok güzel."

"Ben artık o adam değilim Rosanna," diye cevap verdi Sanya. "Ben değiştim." "Hayır, değişmedin," dedi Rosanna, o sıcak gözleri Sanya'nın gözlerine kilitlenmişti.

Şimdi. "Hâlâ mücadeleyi arzuluyorsun. Hâlâ kavgayı seviyorsun. Hâlâ kan dökmekten zevk alıyorsun. Bu asla Magog değildi. Bu her zaman sendin, canavar."

Sanya belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Dövüşmekten hâlâ zevk alıyorum," dedi. "Sadece artık onları biraz daha dikkatli seçiyorum."

"Çok geç değil, biliyorsun," dedi Rosanna. "O oyuncağı lorduma ve leydime hediye et. Seni yine kollarını açarak kabul edeceklerdir." Ona doğru bir adım attı. "Yine benimle olabilirsin, hayvan. Bana tekrar sahip olabilirsin."

Son birkaç cümlede çok garip bir şey oldu. Bir şekilde daha kalın, daha zengin, daha müzikal bir hal aldı. Tek tek seslerin anlamla pek ilgisi yok gibiydi ama sesin kendisi bal gibi bir duygusallık ve arzu girdabı taşıyordu ve sanki kulaklarıma süzülüp beynimin içinde hafifçe parlamaya başlayacakmış gibi geliyordu. Ben de bunun sadece ve o sesin içerdiği vaadin sadece sulandırılmış bir versiyonunu almıştım. Sanya ise tam gücüyle almıştı.

Başını arkaya attı ve güldü, kilisenin buz gibi taşlarından ve etrafımızdaki binaların soğuk duvarlarından ileri geri sıçrayan zengin, gür, basso bir kahkaha.

Rosanna bunun üzerine bir adım geri çekildi ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Sana söyledim Rosanna," diye gürledi, kahkahası hâlâ ses tonunda fokurduyordu. "Ben değiştim." Sonra ifadesi aniden ayıldı. "Sen de değişebilirsin. Yaptığın bazı şeylerin seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. Kâbuslar gördüğünde ben de oradaydım. Böyle olmak zorunda değil."

Sadece ona baktı.

Sanya ellerini iki yana açtı. "Parayı ver Rosanna. Lütfen. Bırak yardım edeyim. sen."

Göz kapakları yarıklara indi. Bir kez ürperdi ve aşağı baktı. Sonra şöyle dedi: "Benim için artık çok geç Sanya. Uzun, çok uzun zamandır benim için çok geç."

"Asla çok geç değildir," dedi Sanya ciddiyetle. "Nefes aldığın sürece değil."

Rosanna'nın yüz hatlarında küçümsemeye benzer bir ifade belirdi. "Sen ne bilirsin ki, aptal çocuk." Bakışları tekrar bana döndü. "Bana kılıcı ve paraları göster büyücü."

Shiro'nun Kılıcı'nın kabzasına vurdum, bir omzumun üzerindeki doğaçlama kayışından sarkıyordu. Sonra cebimden mor Crown Royal çantasını çıkardım ve havaya kaldırdım. Onu salladım. Şingirdadı.

"Paraları bana ver," dedi Rosanna.

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

Gözleri tekrar kısıldı. "Pazarlığımız-"

"Ben kızı gördükten sonra onları görebilirsin," diye cevap verdim. "O zamana kadar, biraz cıngılla yetinmek zorunda kalacaksın." Çantayı tekrar salladım.

Bana ters ters baktı.

"Kararını ver," dedim. "Bütün gece bekleyemem. Nicodemus'a Kılıçlar'ı yok etme şansını nasıl teptiğini anlatmak ister misin? Yoksa harekete geçip bizi çocuğa mı götürmek istiyorsun?"

Gözleri öfke gibi bir şeyle titredi ve sıcak kahverengi parlak altın rengine dönüştü. Ama bana sadece küçük, sert bir baş sallama hareketi yaptı ve "Seni ona götüreceğim. Bu taraftan. Lütfen."

Bölüm 41

Sonraki birkaç dakika çok yoğundu ve bunu belli etmeye cesaret edemedim. Eğer çıkarımlarımda tamamen yanılıyorsam -ki bu mümkündü; Tanrı biliyordu ki daha önce de olmuştu- o zaman Michael, Sanya ve ben aslanın inine birlikte girmek üzereydik. Kabul ediyorum, bu Daniel için işe yaramıştı ama o kuralın istisnasıydı. Çoğu zaman sadece aslanlar için işe yarar. Bu yüzden Persler bunu bir idam aracı olarak kullandılar.

Kabul ediyorum, Michael aynı işveren için çalışıyordu ve teknik olarak Sanya da öyleydi, her ne kadar yaptığı şeyin bu olup olmadığına tam olarak karar vermemiş olsa da. Ama ben ve Yüce Tanrı hiç oturup sohbet etmedik. Harry Dresden konusunda O'nun nerede durduğundan emin değilim ve sonuç olarak teolojik duruşum oldukça basit oldu: Tanrısal, tanrısal ya da tanrısal olan hiçbir şey tarafından fark edilmemeye çalışıyorum. Sanırım bu şekilde hepimiz daha mutluyuz.

Yine de, karşımda kim olduğu düşünüldüğünde, önüme birkaç fırsat çıkmasının uygunsuz olacağını düşünmüyordum. Umarım Michael benim için iyi şeyler söylemiştir.

Rosanna caddede yürüdü ve elini kaldırdı. Gecenin içinden bir minibüs çıktı. İçinde tek bir şoför vardı; kalın boyunlu, kırık burunlu, gözleri oraya kadar gitmiş gibi görünmeyen bir tip. Muhtemelen Nick'in fanatiklerinden biriydi. Nicodemus'un bakış açısına göre, bir onur ve pratik noktası olarak dillerini ayinle aldırıyorlardı. Ondan açmasını ve bunu doğrulamasını isteyebilirdim ama bu bana biraz kaba göründü.

Michael kafasını minibüse sokup kontrol etti. Sonra kibarca Rosanna için yolcu kapısını açtı. Denarian bir an için ona ve sonra başını sallayarak minibüse bindi.

Minibüse önce Sanya bindi, en arkadaki koltuğa oturdu. Ben de Michael'in ardından bindim. Rosanna şoföre bir şeyler mırıldandı ve minibüs hareket etti.

Bir an için gerildim. Minibüs batıya, gölün tam tersi istikamete yöneldi. Sonra şoför kuzeye döndü ve birkaç dakika sonra Lake Shore Drive'ın kuzey ucundaki marinalardan birine doğru gittiğimizi fark ettim. Nefes alışımı düzgün ve dengeli tutmak için kendimi zorladım. Eğer kötü adamlar yerlerini çoktan tahmin ettiğimizi anlarsa, durum oldukça hızlı bir şekilde değişebilirdi.

Michael sakın bir şekilde oturuyordu, yüzünde hiçbir tedirginlik yoktu, ellerini *Amoracchius*'un kılıflı formuna dayamıştı, aziz sükûnetinin bir resmiydi. Sanya, ,

alçak, uğultulu bir horlama sesi çıkardı. Michael azizane değildi ama aynı derecede bir güven taşıyordu. Ben de onların sakinliğine ayak uydurmaya çalıştım, ama karışık sonuçlar aldım. *Gergin olma, Harry. Sakin ol. Damarlarında buzlu su.*

Minibüs Northerly Adası açıklarındaki marinalardan birinde durdu. Rosanna tek kelime etmeden indi ve biz de onu takip ettik. Kıyıya indi, rıhtıma çıktı ve rıhtımın ucuna demirlemiş mütevazı büyüklükteki bir kayak teknesine doğru ilerledi. Michael ve ben de peşinden tekneye bindik. Sanya tekneyi rıhtıma bağlayan ipleri çözdü, iskeleden uzaklaştırdı ve genişleyen mesafeyi rahatça atlayarak tekneye bindi.

dakika sürdü ama Rosanna eski teknenin motorlarını çalıştırdı ve bizi şehrin ışıklarından uzaklaştırıp büyük gölün karanlığına götürdü.

Dünyanın hızla zifiri karanlığa bürünmesi ürkütücüydü. Yoğun kar yağışı altında gecenin o tuhaf aydınlığı gölün sularında kaybolmuş, kar derinlere gömülmüştü. Alçak bulutlu hava bir süreliğine şehrin ışıltısını yansıtarak bize biraz ışık verdi, ancak tekne gölün ortasına doğru kaymaya devam ettikçe bu bile kayboldu, ta ki teknenin ve içindekilerin dış hatlarını etraftaki sudan zar zor ayırt edene kadar.

Karanlıkta bu şekilde ne kadar devam ettiğimizden emin değildim. Bir saat gibi gelmişti ama bunun yarısından fazla olamazdı. Tekne dalgalar arasında zıplıyor, *güm, güm, güm*, sıçrayan spreyle pruvayı parlak bir buz kabuğuyla kaplıyordu. Karanlıkta hareketi algılamaya çalışıp başaramayınca midem biraz bulandı.

Sonunda teknenin motorunun gürültüsü azaldı ve sonra hep birlikte durdu. Sessizlik kafa karıştırıcıydı. Tüm yetişkinlik hayatımı Chicago'da geçirdim. Şehre, ritimlerine, müziğine alışkınım. Trafiğin uğultusu ve tıslaması, yüksek trenlerin takırtısı, bangır bangır çalan radyolar, bipleyen kornalar, cep telefonları, sirenler, müzik, hayvanlar ve insanlar, insanlar, insanlar.

Ama burada, gölün uçsuz bucaksız, boş soğuğunun ortasında hiçbir şey yoktu. Ne şehrin kalp atışları, ne sesler, ne de teknenin gövdesine çarpan suyun şıprırtısı dışında *hiçbir şey*.

Tekne gölün dalgaları tarafından sallanırken birkaç dakika bekledim. Artık güç altında hareket etmediğimize göre, tekneyi gerçekten endişe verici derecede salladıklarını düşündüm, ama sızlanmaya başlayan ben olmayacaktım.

"Eee?" Sanya, ben çatlamadan yaklaşık beş saniye önce talep etti. "Neyi bekliyoruz?"

"Bir işaret," diye mırıldandı Rosanna. "Teknenin dibini kayalara vurup hepimizi boğmak istemezdim, sevgili hayvan."

Pardösümün cebine uzandım ve kimyasal bir ışık çıkardım. Paketinden çıkardım, çıtlattım ve sallayarak canlandırdım. Son yarım saattir ne kadar karanlık olduğu düşünülürken, etrafı yeterince aydınlatan yeşilimsi bir parıltı ortaya çıktı.

Rosanna ışığa bakmak için döndü. Yolculuk sırasında bir ara insan formu değişmiş, Akvaryum'da gördüğüm kızıl tenli, keçi bacaklı, yarası kanatlı iblis şekline dönüşmüştü. Gözleri, hem kahverengi olanları hem de parlayan yeşil çifti, kimyasal ışığa odaklandı ve beyaz, narin sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Büyü yok mu büyücü? Gücünü kullanmaktan bu kadar mı korkuyorsun?"

Kıyıda bu kadar uzakta, *bu* kadar suyun üzerinde yüzerken, herhangi bir karmaşıklıkta bir büyüyü araya getirmek zor olurdu - ama Rosanna'nın bunu benim kadar iyi bildiğinden emindim, eğer onu Shedd'de etrafa savururken gördüğüm alevler bir gösterge olsaydı. Daha sonra ihtiyacım olabilecek enerjiyi boşa harcamak *olurdu*. Ama kendime damarlarımda olduğu iddia edilen buzlu suyu hatırlattım.

"Çoğunlukla parlayan ışıkların eğlenceli olduğunu düşünüyorum," dedim. "Arnold Schwarzenegger'in oynadığı filmde Predator'un kanı için bu şeyleri kullandıklarını biliyor muydun?"

Gülümsemesi duraksadı. "Sen neden ?"

"Siz neredeyse ölümsüz tiplerin sorunu da bu," dedim. "Bir pop kültürü referansı sıçrayıp yemek borunuza bir embriyo yerleştirse bile fark edemezsiniz."

Teknenin arka tarafında Sanya öksürmeye başladı.

Rosanna bir süre ona baktı, gözleri okunmuyordu. Sonra yüz hatlarına kederli bir şeyin en ufak gölgesi değdi ve ondan uzaklaştı. Teknenin ön tarafına doğru yürüdü ve yüzü doğuya, karanlığa dönük bir şekilde durdu; kollarını vücudunun üzerinde kavuşturmuş, sınıksız kapalı bir güvensizlik duruşu sergiliyordu; kanatları onu bir battaniye gibi sarıyordu.

Sanya bunu kaçırmamıştı. Bir sırtışı gizlemek için kendini zorluyordu ama Rosanna'nın tepkisi karşısında bu sırtış yerini huzursuz bir rahatsızlığa bıraktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, sonra kaşlarını çattı ve başını salladı. Yüzünü çevirip suyun üzerinden dışarı baktı. Büyük kar taneleri aşağıya doğru sürüklenmeye devam ediyor, parlayan ışıktaki kristal yeşili titreşimler oluşturunuyordu. Michael memnuniyetle mırıldanmaya başladı: "Amazing Grace." Bu şarkıyı bir yerdeki Baptistler'den öğrenmiş olmalıydı. Güzel bir sesi vardı, zengin ve sabit.

Rosanna'nın yanına yaklaştım ve sakın bir sesle, "Bana bir şey söyle. Yaptığın şu kederli kız şeyi var ya, onunla kaç Şövalye öldürdün?"

İki çift olan gözleri bir saniyeliğine bana bakmak için yana kaydı, sonra tekrar geceye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte. Çok güzel bir hüznü havan var. Kederli, trajik ve güzel görünüyorsun. 'Kurtar beni, kurtar beni' havası yayıyorsun. Muhtemelen seni beyaz bir ata bindirip götürmek isteyen bir sürü genç erkek olacaktır."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hanımefendi," dedim, "bir ya da üç yıl önce, ilk sırada ben olurdum. Dışarı çıkma konusunda ciddi olduğunuzu düşünseydim, muhtemelen yine de size yardım ederdim. Ama çıkmak istediğini sanmıyorum. Bence o kadar zavallı olsaydın Düşmüş'ünü değil, kendini kontrol ediyor olurdun. Bence Tessa'nın güvenilir teğmeni olmanın bir sebebi var. Bu da ya bu trajik, kapana kısılmış kadın rutininin timsah gözyaşlarından ibaret olduğu ya da muhtemelen bir tür psikolojik işlev bozukluğu olarak nitelendirilebilecek kadar epik ölçekte bir ikiyüzlülük olduğu anlamına geliyor."

Gözlerini karanlığa dikti ve hiçbir şey söylemedi. "Soruma hiç cevap vermedin," dedim.

"Neden daha yüksek sesle söylemiyorsun?" diye sordu bana acı bir ses tonuyla. "Eğer benim hakkımda , o zaman arkadaşlarının ihanetim konusunda önceden uyarılması gerekir." "Doğru," dedim. "Bunu yapıyorum ve sonra gözlerin yaşlarla ve sen

Benden uzaklaş. Bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü görmelerine izin ver, sonra başını rüzgârın saçlarını diğer tarafa taşımasına izin verecek kadar çevir. Belki omuzlarının bir kez titremesine izin verirsin. Sonra, kötü durumda kapana kısılmış ve gerçekten sadece sevmek isteyen zavallı küçük kızla , vermeyen ve anlamayan büyük kötü şüpheli büyücü. Bana biraz güven, Rosanna. Onlara tuzak kurmana yardım etmeyeceğim."

Parlayan yeşil gözler beni incelemek için döndü ve Rosanna'nın ağzı hareket ederek tamamen farklı, kadınsı bir sesle konuştu. "Lasciel sana bizden bir şeyler öğretmiş."

"Öyle de diyebilirsiniz," diye cevap verdim.

Önümüzde ve biraz sağımızda karanlıkta bir ışık parladı, şenlik ateşi diye düşündüm. Gece ve yağın kar nedeniyle ne kadar uzakta olduğunu söyleyemiyordum.

"İşte," diye mırıldandı Rosanna. "Bu . İzin verirseniz."

Teknenin dümenine doğru yürürken, gölün üzerinde bir rüzgâr esmeye başladı. Aslında bu yeni bir şey değildi. Rüzgâr bütün yol boyunca esmişti.

kar fırtınası boyunca. Yine de bu esintiyle ilgili bir şey dikkatimi çekti. Bu doğru değildi.

Neyin yanlış olduğunu anlamam üç dört saniye daha sürdü. Bu bir güney rüzgarıydı. Ve sıcaktı.

"Uh-oh," dedim. Kimyasal ışığı kaldırdım ve etrafımızdaki su birikintilerini taramaya başladım.

"Harry?" Michael söyledi. "Ne oldu?"

"Şu esintiyi hissediyor musun?" Ben sordum.

"Da," dedi Sanya, sesinde şaşkınlık vardı. "Sıcak. Ne olmuş yani?" Michael anladı. "Yaz geliyor," dedi.

Rosanna omzunun üzerinden bize bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Bizi kıyıya götür," dedim ona. "gelen şeyler benimle birlikte seni de götürürlerse olmayabilir."

Dümene geri döndü ve kontağı çevirdi. Teknenin motoru tekledi, hırıldadı ve dönmedi.

Esinti arttı. Kar taneleri yerine, yarı donmuş karla karışık yağmurun kalın, sulu damlaları düşmeye başladı. Teknenin üzerinde daha fazla buz oluşmaya başladı ve ışığımın yeşil parıltısı altında daha da kalınlaştı. Dalgalar daha da dikleşmeye başladı, tekneyi gittikçe daha şiddetli sallıyordu.

", " dediğimi duydum. "*Haydi.*"

"bak!" Sanya seslendi, parmağıyla teknenin yanındaki suyu işaret etti. tekne.

Uzun, kahverengi, lifli ve yapışkan bir şey sudan dışarı fırladı ve Rus şövalyenin kolunu bileğinden dirseğine kadar sardı. "*Bozhe moi!*"

Farklı açılardan iki ip daha fırladı, biri Sanya'nın üst kolunu yakaladı, diğeri yüzünü ve kafatasını sardı ve ağırlığımı değiştirip ona uzanmam için geçen sürede onu teknenin yarısına kadar sürükledi. Botlarından birini tutmayı başarmıştım ki, Sanya suyun kenarına kadar çekilebildi. Bir ayağımı teknenin duvarına dayadım ve Sanya'nın bacağına var gücümle çektim. "Michael!"

Teknenin motoru öksürdü, ters döndü, tekledi ve öldü.

"*In nomine Dei Patri!*" *Amoracchius* kınını temizlerken Michael kükredi. Geniş kılıç tek bir kesik darbesiyle parladı ve Sanya'yı boğan ipleri kopardı. Kesilen malzemenin kenarları *Amoracchius*'un çeliğinin dokunuşuyla açık alevden çıkan kâğıt gibi yandı.

Sanya'yı tekneye geri sürükledim ve iri Rus kılıcını tam zamanında kınından çıkararak bir başka kahverengi ani-mat lifini düzgünce kopardı. "Ne oldu?"

"Kelpler," diye homurdandım. Motorun kanatlarına dolanırlarsa teknemiz hiçbir yere gidemezdi. Rosanna'ya "*Haydi!*" diye bağırdım.

Tekne aniden diğer tarafa doğru şiddetle sallandı. Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ve kelpelerin yanlardan çıktığını gördüm. Sümüksü, bulanık şeylerdi, sadece belli belirsiz insansı bir şekle sahiplerdi, ağızları açık, gözleri parlayan gümüş ışıktan iğne uçları olan ıslak ot yığınlarından oluşuyorlardı.

Döndüm ve kolumu bir yay çizerek savurdum, "*Forzare!*" diye bağırırken irademi serbest bıraktım.

Görünmez bir güç kelpeleri teknenin kenarlarından kopararak ıslak bitki parçalarının uzun iplikçiklerini fiberglas gövdeye yapışmış halde bıraktı. Geri uçarken ve suya sıçrarken gürleyen çılgınlıklar attılar.

Teknenin motoru çalıştı ve kükremeye . Teknenin arka tarafı battı ve burnu ileriye doğru yükselirken yükseldi.

Ayaklarımdan biri altımdan fırladı. Kollarımı ve bacaklarımı çırparak yere düştüm, kelpelerden birinin bir uzvunun bir şekilde ayak bileğime dolandığının farkındaydım. Hızlı bir dizi acı verici sarsıntı ve darbeyle teknenin arkasına doğru sürüklendim ve teknenin altımdan fırlayıp beni içkinin içinde bırakmak üzere olduğunu fark edecek kadar zamanım oldu. O zaman beni ilk önce neyin öldüreceği sorusu ortaya çıkacaktı: buz gibi su mu yoksa içindeki şirketin boğucu kucağı mı?

Sonra kırmızı ve beyaz bir parıltı, bir ıslık ve tıslama sesi geldi ve ayağımın birine bir ateş mızrağı saplandı. Serbest düşüşe geçtim ve teknenin arka duvarına, oradan da yere sıçradım. Buz gibi yağmur ve dondurucu su üzerime sıçradı, acımasızca soğuktu. Aşağıya baktığımda kanayan bileğimden düşen bir tutam lifli otun kıvrılıp karardığını gördüm. Sanya uzandı ve kalıntıları bacağımdan koparıp teknenin arka tarafına ve tekrar suya attı. Bileğim kanıyordu, kanım yeşil kimyasal ışıktaki simsiyahtı. *Esperacchius*'un ucunda daha fazla siyah leke vardı.

Bileğimi tuttum, acı içinde tısladım. "Kahretsin, Sanya!"

Sanya önce teknenin arkasındaki karanlığa, sonra da bacağıma . "Ah. Oops."

Michael geri gelip yanımda diz çöktü ve ayağımın üzerine çöktü. "Harry, kıpırdama." Bileğimi dürttü ve bu, ailesiyle ilgili bir şeyler homurdanmama neden olacak kadar acıttı. "değil. Uzun ama sığ." "Fena değil. Uzun ama sığ.

Amoracchius'un kılıfının karşısında, kılıç kemerindeki deri çantayı açtı ve küçük bir tıbbi kit çıkardı. Sanya'nın kılıcı kot pantolonumu çoktan yırtmıştı ama Michael onları kesikten kurtarmak için biraz daha yırttı. Sonra yarayı bir tür tek kullanımlık mendille temizledi, plastik bir tüpten çıkardığı bir şeyi yaraya sürdü, kalın beyaz emici bir bandajla kapladı ve bantla sardı. Bu işlem iki ya da üç dakikasını aldı, elleri hızlı ve emindi, bu da iyi bir şeydi. İşini bitirdiğinde yaranın şoku geçmiş ve acısı başlamıştı.

"Acı konusunda yapılacak pek bir şey yok," dedi. "Üzgünüm Harry." "Acıyla yaşayabilirim," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bana sadece bir dakika ver." "Üzgünüm Dresden," dedi Sanya.

"Evet. Sakın bir daha hayatımı kurtarayım deme," dedim ona. Sonra bacağımı yükseltmek için teknenin arkasındaki banklardan birinin üzerine kaldırdım ve gözlerimi kapattım. İlaçlar dışında ağrıyla baş etmenin pek çok yolu vardı. Birkaç yıl odaklanma ve konsantrasyon eğitimi almadığınız sürece bunların çoğu size pek yardımcı olmazdı ama neyse ki ben almıştım. Lasciel'in gölgesi bana acıyı engellemek için biraz korkutucu olacak kadar etkili bir zihinsel teknik göstermişti - daha önce kullandığımda, durumumun ne kadar kötü olduğunun tam olarak farkında olmadığım için kendimi bedenim çökene kadar zorlamıştım. Sonuç olarak ölebilirdim.

Beden ya da zihin, kalp ya da ruh, hepimiz insanız ve acıyı hissetmemiz gerekiyor. Kendinizi bundan mahrum bırakırsanız risk size aittir.

Bununla birlikte, önümüzde ve arkamızda olanları göz önüne alırsak, kendimi *daha fazla* tehlikeye atamazdım, göreceli olarak konuşursak, ve dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Bu yüzden gözlerimi kapattım, nefesimi kontrol ettim, zihnimi odakladım ve yeni sakatlığımın, kardeş burnumun, ağrıyan vücudumun acısını metodik olarak duvarlarla uzaklaştırmaya başladım. Bu dakikamı aldı ve bitirdiğimde teknenin motorunun sesi değişmiş, kükremeden daha düşük bir homurtuya düşmüştü.

Gözlerimi açtığımda Sanya ve Michael'ı iki durmuş, ellerinde kılıçlarla beni izlerken buldum. Teknenin ön tarafında Rosanna motoru biraz daha kesti ve başını çevirip yavaş bir vuruşla bana dikkatle baktı. Ağzının kenarı hafif, bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Sonra tekrar ön tarafa döndü ve ben de narin bir şekilde kıvrılmış şeytan boynuzlarının dış hatlarını görebilecek kadar ışıktı olduğunu fark ettim.

Ayağa kalktım ve kendimi gölün giderek çalkantılı gelen sularından yükselen bir adaya bakarken buldum. Gölün ortasındaki ağaçlar ve çalılarla kaplıydı.

Amerika Birleşik Devletleri'nin batısı -bir ayak kalınlığından daha az kalınlıkta bir sürü ağaç, altlarındaki boşluk dört ya da beş ayak derinliğe kadar çalılar, çalılıklar ve dikenlerle doluydu. Her şeyin üzerinde kar vardı ve Rosanna'nın profilini görmemi sağlayan şey ondan yansıyan ışıktı.

Kıyı şeridi eski bir Western hayalet kasabasını andırıyordu; ancak o kadar uzun süre terk edilmişti ki ağaçlar geri dönerek alanı geri kazanmıştı. Binaların çoğu yıkılmıştı. Yıkılmamış olanların çoğundan ağaçlar yükseliyordu ve bu manzara bana bir şekilde bir mezhep koleksiyonunu hatırlattı: bir karta iliştirilmiş boş kabuklar. Okunamayacak kadar yıpranmış bir tabela, paslanmaya yüz tutmuş zincirinin kalan tek halkasına asılmıştı. Rüzgârda sallanıyor, eskimiş metal gıcırdıyordu. Kıyı şeridinde eski bir rıhtımın iskeleti vardı; kırık dökük ahşap sütunlar, çürümüş diş kütükleri gibi suyun üzerinde duruyordu.

Mekâna bakmak beni boş, steril bir kötü niyetin dikkatine bir farkındalık duygusuyla doldurdu. Bu yer beni sevmiyordu. Beni orada istemiyordu. Bana en ufak bir saygı duymuyordu ve önümdeki küçük kasabanın cesedi, daha önce benim gibi insanlara karşı savaştığının ve kazandığının sessiz bir ilanıydı.

"Tanrım," diye seslendim Rosanna'ya. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Sessizce yukarıyı işaret etti. Parmağının yönünü takip ettim, adanın yamacına çıktım ve gölün daha uzağında gördüğüm ışığı fark ettim - kesinlikle bir şenlik ateşi, şimdi gördüm, kasabanın yukarısındaki bir tepede, adanın en yüksek noktası gibi görünüyordu. Orada gökyüzüne karşı bir şey duruyordu, bir binanın ya da kulenin karanlık şekli, ancak hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum.

Rosanna motoru tamamen durdurdu ve tekne sessizce kıyıya en yakın kırık ahşap direğe doğru süzüldü. Teknenin ön tarafına tırmandı ve teknenin pruvası sütuna çarptığında elinde bir iple bekliyordu. Tekneyi direğe bağladı, sonra suya atladı ve yolun geri kalanını yürüyerek kıyıya ulaştı.

"Oh, güzel," diye mırıldandım. "Daha ıslak."

Arkamızdan, hâlâ yükselmekte olan rüzgâr gürül gürül bir çılgılık taşıyordu. Birkaç kez kuzeye gitmiştim ve bu bir dalgıç kuşunun olabilirdi ama oradaki hepimiz daha iyi biliyorduk. Yaz hâlâ peşimizdeydi.

Michael sessizce, "Burada bekleyerek daha kuru hale getiremeyiz," dedi.

"Şu ağaçların arasında adamlar var," diye mırıldandı Sanya, kılıcını kınına sokup Kalaşnikof'u yeniden eline alarak. "Otuz metre yukarıda, şurada ve şurada. Bunlar makineli tüfek mevzileri."

Homurdandım. "Hadi harekete geçelim. Onlar sıkılıp burası Normandiya'ymış gibi davranmaya başlamadan önce."

Michael sessizce, "Tanrı bizimle olsun," diye dua etti.

Tüfeğimin namlusunu açtım ve "Amin" dedim.

Bölüm 42

Michael önceden plan yapmıştı. Yanında bir düzine kimyasal ısı torbası vardı, avcılarının montlarının bilekliklerinin içine koymaları için yapılmış türden. Onları bize dağıttı ve biz de kıyıya çıktıktan sonra çoraplarımızın içine koyduk. Aksi takdirde, dizlerimize kadar ıslanmış pantolonlarımızla o tepeye kadar karda ilerleyebilir miydik bilmiyorum.

Rosanna'nın hava koşullarıyla bir sorunu yoktu elbette. Kanatları bir pelerin gibi etrafını sararken, giydiği şeytani form soğuğa karşı dayanıklı görünüyordu ve çatal toynakları donmuş, taşlı yamaçta bir dağ keçisinininki kadar çevik hareket ediyor, diken uçlu kuyruğu o ilerledikçe dramatik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Sanya onun arkasından yürüdü, sonra ben ve Michael da en arkadan. Uzun bir yürüyüş değildi ama az bir zamana çok fazla tatsızlık . Bu küçük kasaba bir şirket kasabasıydı, eski bir konserve fabrikasına benzeyen bir binanın etrafında kurulmuştu; şimdi yıkık dökük bir caddenin en ucunda yer alan uzun bir bina.

Tepenin bir kısmında, son birkaç gündür kullanıldığı belli olan bir patıkaya rastladık. Birileri bu patıkayı kardan temizlemişti tepenin yamacındaki kayaya oyulmuş, zirveye taş merdivenleri de içeren bir patika ortaya çıkmıştı. Merdivenlerden yukarı çıktıkça tepenin üstündeki şekil daha da netleşti, yanındaki büyük ateşten gelen ışık onu daha net ortaya çıkardı.

"Bir deniz feneri," diye mırıldandım. "Ya da birinden geriye ne kaldıysa."

Bir zamanlar elli metrelik bir kule olabilirdi, ama sanki bir devin eliyle koparılmış gibi belki yirmi metre yukarıdan kırılmıştı. İşaret kuleleri tüm Büyük Göller'in kıyılarını ve adalarını süslerdi ve tüm bu tür yapılar gibi onlar da hak ettikleri garip hikâyelerden fazlasını biriktirmişlerdi. Bununla ilgili herhangi bir hikâye duymamıştım ama kaba gri taşlara bakarken, bunun tuhaf hikâyelerin yayılması için birinin karanlık bir karşılaşmadan *sağ* çıkması gerektiği gerçeğiyle ilgisi olabileceği kapıldım.

Tüm bu ürkütücü yer bana sadece perili bir yerde yürümediğimi, büyük bir perili yerde yürüdüğümü ; ilerleme ve uygarlığın, bilim ve aklın ilerlemesine asla boyun eğmemiş, insan aklının çocuklarına, atalarına gösterdiğinden daha fazla saygı göstermeyen türden bir yerde. Ada

neredeyse *canlı* , varlığımın tam olarak tanımlayamadığım bir anlamda farkındaydı ve somurtkan, kindar bir şekilde ona düşmanca davranıyordu.

Ama ürkütücü olan bu değildi.

Ürkütücü olan kısmı ise tanıdık gelmesiydi.

O taş basamakları çıkarken, bacaklarım sanki o yolu binlerce kez yürümüşler gibi sabit bir hareket düzenine girdi. Görebildiğim hiçbir neden yokken bir basamakta hafifçe döndüm, sadece arkamdaki Michael'ın düz bir çizgide yürümeye devam ettiğini ve bastığı taş ayağının altından için kaydığını duydum. Kendimi sessizce geriye doğru sayarken buldum ve sıfıra geldiğimde son basamağı da tırmanıp tepenin zirvesine ulaştık.

Her nasılsa, daha onu görmeden önce, eski deniz fenerinin bir tarafının gökyüzüne doğru yırtılacağını ve bir tüfek namlusunun içi kadar boş bir iç mekânı ortaya çıkaracağını biliyordum. Kulenin dibine inşa edilmiş küçük taş kulübenin hala makul ölçüde sağlam olduğunu biliyordum, ancak arduvaz kiremitli çatının yaklaşık yarısı içe doğru çökmüştü ve onarılması gerekecekti. Yıkılan deniz fenerinin taşlarından yapıldığını biliyordum. Ön kapıyı açtığınızda tıkırdadığını ve buradan görünmeyen arka kapının bir yağmur sırasında şişeceğini ve çerçevesine sıkışacağını biliyordum, tıpkı ...

...evde.

Tüm bunlar ne kadar tuhaf olsa da, şu anda hiçbirinin önemli olmasına izin veremeyeceğimi de biliyordum.

Nicodemus ve arkadaşları bizi bekliyordu.

Karla karışık yağmur her yeri ince bir buz tabakasıyla kaplamaya başlamıştı ama kulenin duvarındaki açıklığın önünde yere serilmiş olan şenlik ateşi bunu görmezden gelmeye yetecek kadar büyüktü. Alevler on ya da on iki metre havaya sıçradı ve ürkütücü, menekşe rengi bir ışıkla ve her yerde oluşan buz, cansız her şeye yapışan mor bir pus yanılması yarattı.

Şenlik ateşinin yanına, eski bir pagan kralının tahtını andıran taşlar yığılmıştı. Elbette Nicodemus onların üzerinde oturuyordu. Tessa onun sağında duruyordu, onu gördüğümde beri ilk kez tamamen insan formundaydı. Ehliyet sahibi olacak yaşta bile görünmeyen küçük bir kızdı ve siyah, dar bir şeyler giymişti. Deirdre, Nicodemus'un ayaklarının dibinde diz çökmüştü ve üçü bu şekilde bir aradayken, ebeveynlerinin yüz hatlarının kızlarında harmanlandığını görebiliyordum. Özellikle de gözlerin etrafında. Deirdre'ninkiler hem Nicodemus'un ruhsuz hesapçılığının hem de Tessa'nın kalpsiz bencilliğinin tam bir ölçüsünü gösteriyordu.

Magog taş yığınının dibine çömelmişti, maymunu ve devasa, somurtkan gözleri kana susamışlıkla yanıyordu. Gümüş yapıyla dövdüğüm omurgalı Denarian, Magog'un yanında yere uzanmış yatıyordu, yüzü nefretle çarpılmıştı, bir eli bükülmüş ve kenetlenmişti ama sakat bedeni bunun dışında hareketsizdi.

Kalbim ani bir heyecanla hızlandı. Hâlâ altı . Henüz Ivy'yi kırmamışlardı.

Bir elimi kaldırdım. Rosanna basamakları hafifçe tırmanıp Tessa'nın sağ elinde diz çökerken durduk.

"Vay canına," diye söylendim. "Bu yapmacık bir tablo falan değil. Buraya iş yapmaya mı geldiniz, yoksa *Family Feud* seçmelerine giderken yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Kulübedeki silahlı adam," diye mırıldandı Sanya, çok sessiz bir şekilde. "Kulenin arkasındaki gölgelerde canavarlar var," diye fısıldadı Michael.

Kendimi bakmaktan alıkoydum. Arkadaşlarım orada kötü adamlar olduğunu söylediyse, oradaydılar, hikâyenin sonu.

"İyi akşamlar, Dresden," dedi Nicodemus. "Malları getirdin mi?"

Crown Royal çantasını şingırdattım ve Shiro'nun omzumda asılı duran kılıcının kabzasına başımın yanıyla vurdum. "Evet. Ama bunu zaten biliyordun, yoksa Rosie bizi buraya kadar getirmezdin. O yüzden havadan konuşmayı geçelim. Bana kızı göster."

"Elbette," dedi Nicodemus. Bir eliyle işaret etti ve yıkık fener kulesinin iç kısmındaki karaltılar -gölgesi demeliydim- aniden kayboldu.

Kırmızı ışık o boşluğu dolduruyor, şimdiye kadar gördüğüm en özenli büyük çemberin mühürlerinden ve gliflerinden akıyordu - ve gümüş, altın ve değerli taşlardan yapılmış bir tane görmüştüm. Bu çemberde bunların hepsinin yanı sıra sanat da vardı - çoğunlukla grotesk parçalar - ses, dik duran diyapazonlardan ve boru şeklindeki çanlardan nazik, sabit dalgalar halinde yayılıyordu; ve ışık, prizmalar ve kristaller aracılığıyla odaklanmış, düzinelerce renge kırılmış, çemberin etrafındaki havada mükemmel jeo-trik şekillere bölünmüş ve bükülmüştü.

Ivy içeride kapana kısılmıştı.

Zamanında oldukça aşırı kötü muamele gördüm, ancak daha fazlasını görmek asla kolaylaşmıyor. Nick'in adamları birini çökertmek için klasik yöntemlerin çoğunu kullanmış, sonra da sıradan insanların birkaç değişiklik eklemişlerdi. Başlangıç olarak Ivy'nin kıyafetlerini almışlardı, ki bu havada

Birçok açıdan sadistçe. Saçlarını kazımışlar, birkaç üzgün, yırtık pırtık küçük altın tutam dışında kel bırakmışlardı. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı ve havada süzülüyor, yavaşça ve görünüşe göre rastgele dönüyordu. Gözleri sımsıkı kapalı, yüzü şaşkınlıktan solgun ve dehşet içindeydi.

Çemberin dışında, hayvanlar âleminde hiçbir şeye benzemeyen ama büyük bir panterle kurt arasında bir yere düşen tüysüz yaratıklar olan o iğrenç av hayvanlarından birkaçını zincire vurmuşlardı. Yaratıklar aç görünüyordu ve yüzen lokmaya bakıyorlardı. İçlerinden biri hırlayarak kendini zincirinin ucuna attı ve kızın sert etine dişlerini geçirmeye çalıştı. Kıza ulaşamadı ama Ivy seğirdi ve zayıf bir inilti çıkardı.

Dönüp durdukça -Akvaryum'da Magog' yaptıklarının kasıtlı bir yankısı olduğundan emindim- küçük zalimliklerin küçük bir lejyonunun kanıtı olan düzinelerce küçük çizik ve çürük ortaya çıktı. Ancak bunlar, daha önce hiç gerçek bir acı yaşamamış bir çocuk için yeterince kâbus gibi görünebilirdi. Tüm bunlar -acı, çaresizlik, aşağılanma, hepsi- Ivy için yeniliğinden dolayı çok daha korkunç ve dehşet verici olurdu. Acının insanlık durumunun bir parçası olduğu konusunda ne dersem diyeyim, iş bunu çocukların üzerinde görmeye geldiğinde, gün boyu olduğu kadar ikiyüzlüyüm.

Bazı şeyler olmamalı.

"İşte, gördünüz mü?" dedi Denaralıların lordu. "Anlaştığımız gibi sağ salım."

Bakışlarımı Nicodemus' çevirdim, kışının tekmelenmesine on saniye kalmıştı.

-Ve gözlerinde, savaşa hazırlanma reflekslerimin neredeyse anında soğumasına neden olan, memnuniyete yakın bir şeyin küçük bir parıltısını yakaladım.

Ivy'nin tedavisi sadece onu manipüle etmek için uygun zihin yapısına sokmaktan ibaret değildi.

Aynı zamanda *beni* manipüle etmekle de ilgiliydi. Nedenini anlamak o kadar da zor değildi. Ne de olsa daha önce de buna benzer bir durumla karşılaşmıştım.

Denaryalıları için sadece Kılıcı ele geçirmek yeterli değildi. *Fidelacchius*'u kıramaz, parçalayamaz ya da eritemezlerdi, tıpkı Kilise'nin otuz gümüş sikkeyi parçalayıp eritemeyeceği gibi. Kılıcın gücü fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı ve saf bir kalbe ve niyete sahip olanlar tarafından kullanıldığı sürece, onu yok etmek için sadece fiziksel araçlardan daha fazlası gerekecekti.

Elbette, Kılıcı, örneğin, arada bir karanlık oynamasıyla tanınan bir büyücüye verdiyseniz ve

Huysuz ve zaman zaman kendini kaybetmesiyle ve belki de sinirlendiğinde bir ya da iki binayı yakmasıyla tanınan biri için bu durum tamamen değişebilirdi. Onu gergin bir duruma sokun, öfkelenmesi için gerçekten iyi bir neden verin, elinin altında güçlü bir büyümlü silah verin ve bunu ele geçirip tamamen öfkeyle kullanabilir - bunu yaparken tamamen saf güdülerle hareket etmeyeceği gerçeğine rağmen. Ne de olsa buraya, görünüşte barış içinde, Kılıcı bir çocuğun hayatı için kurban olarak sunmak üzere gelmişim. Daha sonra aynı silahı alıp Nicodemus ve arkadaşlarına saldırmak için kullanırsam, onun gerçek taşıyıcısı olan ben, İman Kılıcı *Fidelacchius*'u bir ihanet eyleminde kullanmış olurum.

Bunu yaptıktan sonra Kılıç sadece bir kılıç, çelik ve tahtadan yapılmış bir nesne *olacaktı*. Bunu yaptıktan sonra Nicodemus ve onun küçük çalgın ailesi silahı yok edebilirdi. Silahı yok edebilmek için bu hatayı yapacak, bu seçimi yapacak birine ihtiyaçları vardı, tıpkı bir madalyonu taşıyan herhangi birinin içindeki Düşmüş'ten kurtulmak için ondan vazgeçme seçimini yapması gerektiği gibi. Kılıç üzerinde hakkı olan birinin bu hakkı kötüye kullanmayı seçmesine ihtiyaçları vardı.

Bu hatayı daha önce bir kez yapmışım, buna çok benzeyen fırtınalı bir gecede, Michael benden *Amoracchius*'u taşımamı istediğinde. Aşk Kılıcı'nı kendi kötü kararlarımın sonuçlarından kıcımlı kurtarmak için kullanmış ve sonuç olarak neredeyse yok olmasına neden olmuşum. Aslında, kardeşimin müdahalesi -o sırada akrabalarımızı bilmesem bile- kılıç yapılmamış olacaktı. Thomas biliyordu. O zamanlar bile küçük kardeşine göz kulak oluyordu.

Beni yanlış anlamayın: Bazen biraz kalın kafalı olabiliyorum-özellikle de işin içinde bir kadın varsa. Ama bu kadar büyük bir hatayı iki kez yapacak kadar aptal olmamın imkanı yok.

Ama...

Nicodemus bunu *bir kez* bile yaptığımı bilmiyordu, mi?

Beni çok iyi tanıyordu. Yaptıklarının beni ne kadar kızdırdığını, Ivy'ye yaptıklarını görünce nasıl tepki vereceğimi biliyordu ve *Fidelacchius*'u düzeltmesine yardım etmek için doğama uygun tepki vereceğime güveniyordu.

Nick kadar uzun buralarda olan bir rakiple karşılaşmak tehlikeli bir oyun olacaktı ama oynamazsam kazanamazdım ve biraz daha zaman kazanmam ve havai fişeklere başlamadan önce her iki ödülümüzün de hazır olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ben de ona istediğini verdim.

Sol elimle asanın ucunu yere vurdum, sağ elimle *Fidelacchius*'un kabzasını yakalamak için uzandım ve hırladım, "Onu o şeyin içinden çıkar, Nicodemus. Hemen şimdi."

Bana güldüler, hepsi birlikte, rahat ve aşağılayıcı bir şekilde. Daha az iyi koordine edilmiş olsalardı kulağa prova gibi gelirdi. Bunun yerine, yıllar boyunca o kadar sık yaptıkları bir şeymiş gibi geldi ki, artık doğaldı. "Yüzüne baksana," diye mırıldandı Tessa, sesinde küçük bir kız kıkırdaması vardı. "Kıpkırmızı."

Çenemi sıkabildiğim kadar sıktım. Kızgınmış gibi davranmaya devam etmek çok zor değildi, ama onlara Metod oyuncusu gibi davranmaya çalıştım. *yişin, Sör Ian*. Kılıcı kınından birkaç santim uzaklaştırdım. "Sizi uyarıyorum," dedim etrafa iyice bakmaya çalışarak. "İşler çirkinleşmeden kızı bırakın."

Rol yapma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyor olmalıydım. Michael'ın sesi arkamdan, telaşla tizleşerek geldi. "Harry," dedi aceleyle, "bekle."

Michael'ı görmezden gelerek iki adım öne çıktım ve kılıcı kınından çıkardım. *Fidelacchius* klasik, keski uçlu bir katanaydı ve eski bir tahta bastona benzeyen bir şeyin içindeydi. Benim gözetimim altındayken kılıcı temiz tutmuş ve yağlamıştım. Ses çıkarmadan kılıfından kurtuldu ve ateşin mor ışığında soğuk bir şekilde parladı. "Kılıcı getirdim," dedim Nicodemus'a, ses tonuma biraz alay katarak. "Gördün mü? Bunu istiyordun, değil mi? Kıza karşılık olarak?"

Kılıca bakarken gözleri kısıldı ve ilk kez kalçasında kendine ait bir kılıç taşıdığını fark ettim - bu konuda Tessa da öyleydi. Süperdi. Onlarla eskrim yapmayı denememek için aklıma bir not aldım. Uzun boyluyum, hızlıyım ve ülkenin öbür ucundan bile vurabilecek bir hamlem var ama iş ölümcül kılıç oyunlarına gelince, Michael gibi ciddi kılıç ustalarının yanında ben bir serseriyim ve Michael kendini Nicodemus'a hafif bir meydan okumadan fazlası olarak görmüyordu.

"Anlaşmayı yapacağını sana düşündüren nedir büyücü?" Tessa bana sordu, sesi mırıltılıydı. "Şimdi sen buradasın, Kılıç burada, paralar burada, öyle mi?"

"Belki gözünden kaçmıştır, sürtük," diye hırladım, "ama Kılıç burada. Ve *diğer* ikisi de burada. Belki de savaşmadan önce iki kez düşünmek istersin."

Dikenli Namshiel gıcırtılı bir kakhaha attı. "Sence altı kişi iki şövalyeyle karşılaşmaktan korkuyor muyuz?"

"Sanırım senden beş buçuk tane var güdük," diye karşılık verdim ve onlara doğru bir adım daha attım. Oradan kulenin içini biraz daha görebiliyordum. "Ve bildiğiniz gibi, karşınızda üç Şövalye var."

Nicodemus dişlerini göstererek gülümsedi. "Michael ve Sanya'nın bildiği kadarıyla, Dresden, ikisi altı değil yedi Denaryalı ile karşı karşıyalar. Ne de olsa onları buraya sen *getirdin*."

"Harry," dedi Michael tekrar, sesi gergindi.

"Kapa *çeneni*!" Nicodemus'a yarı çığlık atarak birkaç adım daha yaklaştım. Al-

En çok.

Magog hırıltılı bir ses çıkardı ve bana bir metre kadar yaklaştı, hurdayakları ve eklemleriyle yere vuruyor, tüylü, boynuzlu kafasını tehditkâr bir şekilde sallıyordu.

Kılıcı elime aldım ve hırlayarak dişlerimi gösterdim. "Oh, bundan biraz ister misin Magilla?" İki adım daha atarak alay ettim. "Gel de biraz al; Kong'a neler olup bittiğini sana göstereceğim."

İşte orada! Kule duvarının dibinde, kanlar içinde, morarmış, yarı donmuş ama canlı, buruşuk bir insan sureti duruyordu. Görüş alanıma girdiğimde yüzünü kaldırdı ve Gentleman Johnnie Marcone'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Onu iplerle duvara ; bu bir nevi merhametti, çünkü son birkaç gündeki hava koşullarına bakılırsa zincirler muhtemelen onu öldürecekti. Yüzünün bir tarafı morluklarla şişmişti ama iki gözü de açıktı. Kafasının bir tarafında çok fazla kan vardı. Aslında...

Cehennem çanları. Bir şey sol kulağının üst yarısını koparmıştı. Düzgünce de değil. Eti düzensiz bir şekilde yırtılmıştı. Sağ elinin parmak eklemleri kalın bir şekilde kanla kaplanmıştı. Marcone ellerini bağlamadan önce bir şeyle yırtmıştı. Onlarla dövüşmüştü.

Boş konuşmayı bıraktım ve hemen Michael ve Sanya'ya karşı geri adım atmaya başladım.

Magog dondu kaldı, başı komik bir şekilde yana eğildi, yüz ifadesi-kaynaşmış.

Nicodemus tahttaki yerine oturdu ve yaptığı planın gerçekleşmeyeceğini hissetti.

her şeyin yolunda gittiğini düşünürken, dağılmaya başlamıştı. "Michael!" ve *Fidelacchius*'u arkamdan havaya fırlattım.

"Öldürün onları!" Nicodemus bağırdı, sesi tepenin üzerinde çınlıyordu. "Onları hemen öldürün!"

Tessa neredeyse orgazmik bir çığlık attı ve yara izi ve siyah kitin parçaları etinden, vücudundan kolayca kopup ayrılıyor gibiydi.

gerilerek ve şişerek peygamberdevesi şeklini aldı. Deirdre tısladı ve annesinin kinetik bir yankısı olarak sırtını kamburlaştırdı, saçları çelik gibi bıçaklara dönüştü, teni karardı. Rosanna uluyarak ateşi -özellikle de Cehennem Ateşini- yayılmış ellerine çağırırken, Dikenli Namshiel elini havaya kaldırdı ve parmak uçları arasında yeşil şimşek titreşimleri topladı.

Magog sadece böğürdü ve saldırdı ve açlık ve öfke bir düzine tüysüz canavar etrafımızdaki gölgelerden fırladı ve kendi hayatlarını kana susamış bir şekilde hiçe sayarak üzerimize atladı. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, yarım düzine parlak kırmızı ışık noktası, gizli silahşörlerin lazer nişangâhlarının ışıkları, sis ve kar yağışı arasından bize doğru parladı.

Oh, evet. Süper plan, Harry.

tam istediğim yere koymuştum.

Bölüm 43

Michael'a doğru fırlattığım kılıca ne olduğunu görmek için durmadım. Elimi pardösümün içine daldırdım ve testere ile kesilmiş av tüfeğini çıkardım. Asamı bıraktım, silahı iki elimle kaldırdım, yüzümü başka yöne çevirdim ve tetiği çekmeden bir saniye önce "Ateş!" diye bağırdım.

Bir zamanlar Kincaid'in Wrigley Field'daki bir dövüşte Red Court vampirlerine karşı Ejderha Nefesi mermilerini kullandığını görmüştüm. O pompalı tüfek mermilerinin kırk fit uzunluğunda alev püskürmesini izlemek cehennem kadar etkileyiciydi. O zamandan beri pompalı tüfekle ateş edebileceğiniz eğlenceli şeyler hakkında biraz araştırma yaptım ve ortaya çıktığı gibi, insanlara ateş edebileceğiniz her *türlü* ilginç şey var. Bugün piyasada bulunan tüm farklı özel mühimmatların tasarımında kullanılan yaratıcılık gerçekten hayret verici.

Kişisel favorim: Ateş Topu olarak bilinen bir mermi.

Aşırı ısıtılmış metal parçacıklarından oluşan bir spreyci ateşler -üç bin derecenin üzerinde bir sıcaklıkta yanan küçük, minik metal parçaları. İki yüz elli metreden daha uzun, şimdiye kadar gördüğünüz tüm havai fişeklerden daha parlak ve daha sıcak olan devasa bir ateş ve ışık konisine yayılırlar. Ormancılık hizmetleri bunları geri ateşleme başlatmak için kullanır ve özel silah birimleri bunları muazzam, göz alıcı şaşırtmacalar yaratmak için kullanır.

Aynı anda iki Ateş Topu mermisini havaya fırlattım ve bir anlığına o tuhaf bir şekilde ateşle aydınlanmış tepeyi yaz ortası öğle vakti kadar parlak hale getirdim.

Gözlerim kapalı ve yüzüm başka tarafa dönük olsa bile, dünya göz kapaklarımdan arasından parlak pembeye döndü. Kulübenin olduğu yönden ve sol taraftaki ağaçlık alandan gelen silah sesleri duydum ama Nicodemus'un oraya yerleştirdiği silahlı adamlar flaş yüzünden kör olmuştu ve gece görüşlerinin düzelmesi zaman alacaktı.

Karanlıkta Ateş Topu mermilerini kullanmamızın amacı da buydu zaten. Bize harekete geçmek için çok fazla zaman vermeyecekti, birkaç saniyeden fazla değil - ama onları iyi kullanmaya istekliysen, birkaç saniye içinde çok şey olabilir.

Tüfeği bıraktım, asamı kaptım ve deli gibi bağırarak ileri atıldım.

Michael ve Sanya hemen peşimden geldiler. Michael sağ elinde *Amoracchius'u*, sol elinde de *Fidelacchius'u* taşıyordu ve koşarken her iki kılıç da aniden alçak, titrek gümüş bir ışıkla aydınlandı. Canavarlardan biri

Kulenin arkasında pusuya yatmış, Nicodemus'un emriyle ileri atılmıştı, hatta parıltıdan kör olmuştu ama kötü talihi beni geçip doğrudan Michael'e saldırmaktı. Haçlı Şövalye vücudunu önce sola, sonra sağa çevirerek her bir silahıyla bir çift darbe indirdi. Hızlı darbelerin çıkardığı tıslama sesleri ve canavardan gelen acı dolu çığlıkların ardından Michael adımlarını yavaşlatmadan devam etti ve canavarın hâlâ seğirmekte olan bedenini arkasında bıraktı.

Sonra hava Magog'un savaş kükremesinin gücüyle sarsıldı ve bakışlarımı çevirdim ve devasa Denarian'ın doğrudan bana doğru gürlediğini gördüm. Magog'un gücüne karşı irademi test etmeye hazırdım ve eğer bunu yapmam gerekirse onu durdurabileceğimi biliyordum. Ayrıca bunu başarmanın muazzam bir çaba gerektireceğini ve beni yoldaşlarından birine karşı savunmasız bırakacağını da biliyordum - bu yüzden onu durdurmaya çalışmak yerine irademi çağırdım ve maymunu yaratık üzerime doğru gelirken, asamı bir golf sopasının savrulduğu gibi yukarı doğru kavisli bir vuruşla savurdum ve "*For-zare!*" diye bağırdım.

İrademin görünmeyen gücü uzandı, Magog'un hücumunun ivmesine katkıda bulundu ve onu yerden kaldırdı. Magog bir ulumayla başımızın üzerinden uçarak havaya yükseldi ve az önce tırmandığımız sarp, kayalık yamacın üzerinden geçti. Devasa Denarian taşlı, donmuş yamaçtan aşağı zıplarken, hayvansı uluma, öfke çığlıkları ve acı homurtuları ile serpiştirilmiş, kulağa eski gelen bir dilde vahşi sözlerle dönüştü. Sesi yaralıdan çok öfkeliydi ve onu en fazla bir an için denklemden çıkardığımı biliyordum.

Umarım bu yeterli olur.

Deirdre taş yığınının aşağı indi, hareket etmek için dört uzvunu ve saçının bıçak tellerini birbirinin yerine kullanıyordu, böylece bir tür tuhaf, devasa örümceğe benziyordu - ta ki Sanya Ka-laşnikof'unu kaldırıp ona ateş etmeye başlayana kadar. Püskürtmeli otomatik ateş de değildi bu. Rus patinaj yaparak durdu ve hızlıca nişan aldı. Mermilerden birini Deirdre'nin solundaki bir kayadan sektirdi, ikincisini kalçasına sapladı ve üçüncü mermiyle kafatasının yakınındaki saçlarının çelik bıçaklarından bir kıvılcım bulutu çıkardı. Deirdre irkilerek acı ve korku dolu bir çığlık attı ve ışık yandığında zeminin ortasında yakalanan bir hamamböceği gibi hızla yanlara doğru gölgelerin içine kaçtı.

Her iki taraftan da silah sesleri geliyordu, hala az çok kör ve rastgele, ama bu yüzden daha az ölümcül değillerdi. Mermiler geçip giden en lanet şeylerdir. Dramatik değiller. Kendi başlarına neredeyse büyük böcekler gibi ses çıkarıyorlar, sıcak, bunaltıcı bir yaz akşamında kırdan yanınızdan hızla geçip gidebilecek bir şey gibi-

Ternoon. Tam olarak ne olduklarını anlayana kadar onlardan korkmak neredeyse zor. Aslında, duyularınızın size ölümün birkaç metre ötenizde rastgele dolaştığını söylediği an ile zihninizin onun içinde dolaşmanın berbat bir fikir olduğunu anlamanızı sağladığı an arasındaki o kopukluk anı çok kullanışlıdır. Bu size, gölgeli bir yer bulup orada kalacak kadar korkmadan önce harekete geçmeniz için zaman verir.

"Hadi, hadi, hadi!" Hâlâ ileri atılırken seslendim. Tek şansımız ilerlemeye devam etmek, Nicodemus ve arkadaşlarını yolumuzdan çekilmeye zorlamak ve o tepedeki tek sığınağa girmekti.

"Öldürün onları!" Nicodemus kükredi, sesi öfkeliydi ve sonra tepeden hızla esen rüzgârın sesi duyuldu. Gökyüzüne çıkmış olmalıydı, gölgesinin üzerinde sanki devasa yarasa kanatlarıyla uçuyordu.

Canavarlardan daha fazlası Michael'a yaklaşmıştı ve her iki kılıç da tekrar iş başındaydı, kılıçlarından gümüş ışık daha parlak bir şekilde parlıyordu. Sanya bir çığlık attı ve tepeye daha fazla ışık doldu, *Esperacchius* savaşa katılırken kendi shadow'umu önümde daha karanlık hale getirdi ve canavarların daha fazla acı çığlığı havayı salladı.

Önümde Dikenli Namshiel bilmediğim bir dilde hayal kırıklığı ve bariz bir dehşet içinde uludu ve hem Tessa'nın hem de Cehennemkızı Ro- sanna'nın ortadan kaybolduğunu gördüm. Kolunu taş tahtın uzak tarafına doğru uzatan Namshiel, sesindeki çaresizlikle ekledi: "Geri dön!"

Sonra ayaklarımın ıslak karda çalkalandığını duyunca bana doğru döndü. Dikenli elinde hâlâ yeşil bir yıldırım koronası tutuyordu ve gözleri genel konumuma odaklandığında dişlerini acı bir nefretle hırladı ve elini fırlatarak çatırdayan zümrüt rengi bir elektrik küresini bana fırlattı.

Kalkan bileziğim hazırды ve savunmamı güçlendirmek için bol miktarda dehşet, öfke ve kararlılığa sahiptim. Küreyi belli bir açıyla saptırdım ve zararsız bir şekilde gökyüzüne gönderdim.

"Amatör köpek yavrusu," diye hırladı Namshiel ve parmak uçlarında daha hastalıklı yeşil bir güç toplamaya başladı. Garip bir hareket yaptı ve yüzgeçlerini salladı ve aniden beş küçük yeşil ışık ipliği beş ayrı, spiral yolda bana doğru sıçradı.

Yeni saldırıyla kesişmek için kalkanımı ve son saniyede fark ettim ki her bir enerji ipliği, büyü enerji spektrumunun biraz farklı bir dalga boyunda, kalkanımın kapsayamayacağı bir frekans çeşitliliğinde bana doğru geliyordu. Hepsi aynı anda değil,

Her neyse. Üçüne karşı koydum ve neredeyse dördüncüyü alıyordum ama kaçtı ve beşinci ipliğe hiç dokunmadım bile.

Soğuk, yağlı piyano teli gibi hissettiren bir şey boğazımı sardı ve nefes alamadım.

"Çekilmez, kibirli küçük maymun," diye tısladı Namshiel. "Yaratılışın ateşiyle oynuyorsun. Sanki *bizden biriymişsin* gibi ruhunu ona . Buna nasıl cüret edersin? Ruh ateşini *bana* karşı kullanmaya nasıl *cüret* edersin? Ben ki, senin zavallı türün çamurdan yontulurken oradaydım."

İtiraz ettiğim şey boğularak öldürülmek değildi, hatta bu süreçte maruz kaldığım megalomanyak monolog bile değildi. Sadece neden bahsettiğini bilmeyi diliyordum. Kabul ediyorum, gümüş el olayıyla onu epeyce hırpalamıştım ama bunu o kadar *kişisel* alıyordu ki.

Ne düşündüğümü unutmuştum. Başım ağrıyordu. Boynum da öyle. Thorned Namshiel bir şey hakkında atıp tutuyordu. *Amoracchius* gümüş bir ateş çizgisiyle parlayana ve Dikenli Namshiel'in kafası omuzlarından sıçrayıp iki kez yuvarlanıp kara düşene kadar ağzından köpükler saçıyordu.

Birden derin bir nefes aldım ve dünya kendini düzenlemeye başladı
Tekrar.

Michael öne çıktı, Namshiel'in cesedine şöyle bir baktı ve sağ elini bileğinden kopardı. Eli aldı ve kılıç kemerindeki bir keseye koydu. Bu sırada Sanya tüfeğini omuzladı ve beni ayağa sürükledi.

"Git," diye boğuldum, yarı ezilmiş boğazımdan kelimeleri güçlkle çıkarabildim. Ayağa kalktım ve Sanya'ya elimle ileriye işaret ederek beni bırakmasını söyledim. "Deniz feneri. Çabuk."

Sanya benden içi boş kuleye baktı ve hemen kılıcını kınına sokarak tüfeğini yeniden eline aldı. İri Rus, omzundaki Ka- laşnikof'la kuleye doğru ilerledi ve hâlâ büyük çemberin içinde bağlı bir şekilde duran Ivy'ye eziyet etmek için içerideki duvarlara zincirlenmiş olan canavarların her birinin kafasına isabetli atışlar yapmaya başladı.

Sanya'yı olabildiğince hızlı bir şekilde takip ettim, ağrıyan boynumdan hırıltılı nefesler alıyordum. Michael ve ben kulenin taşlarından oluşan çoğunlukla kapalı halkanın sığınağına girdiğimizde, silahlı adamların gece görüşü geri döndüğünden, etrafımızdan gelen silah sesleri tekrar bize yaklaşmaya başlamıştı. Ateş Topu mermilerinin parıltısının yarattığı küçük fırsat penceresi azalmıştı.

"Nereden biliyorsun?" Michael nefes nefese sordu. "Onlara hücum edersek kırılacaklarını nereden biliyordun?"

"Yırtıcı refleksleri olmadan böyle bir oyunda iki bin yıl hayatta kalamazsınız," diye cevap verdim. "Dünyadaki tüm yırtıcılar yüksek bir sese, parlak bir parıltıya, gürültülü ve beklenmedik bir saldırıya aynı şekilde tepki verir. Yoldan çekilirler. Kendilerine gerçekten yardım edemezler. Birkaç bin yıllık alışkanlığı bozmak zordur."

Sanya sakince bir canavar daha vurdu.

Omuz silktim. "Nicodemus ve arkadaşları işlerin nasıl ilerleyeceğini bildiklerini sandılar ve bekledikleri gibi gitmeyince telaşa kapıldılar. Böylece Nickelhead'ler temize çıktı." Dudaklarımı büzdüm. "Tabii ki bir dakika içinde geri dönecekler. Ve çok üzgün. Hey, Marcone."

"Dresden," dedi Marcone, sanki kahve dükkânının dışında karşılaşmışız gibi. Sesi biraz yorgun ama sakindi. Her şey göz önüne alındığında, bu muhtemelen suç lordunun tam olarak ne kadar azimli olduğunun bir göstergesiydi. "Çocuğa yardım edebilir misin?"

Lanet olsun. Marcone hakkında en nefret ettiğim şey bu. Arada bir öyle bir şey söylüyor ya da yapıyor, onu "pislik, suçlu" diye etiketleyip çekmecenin bir köşesine düzgünce kaldırmamı zorlaştırıyor. Ona ters ters baktım. O da bakışlarımı belli belirsiz, bilmiş bir gülümsemeyle geri çevirdi. Sanya son canavarın işini bitirirken ben de içimden mırıldandım ve özenle hazırlanmış çemberi incelemeye koyuldum.

"Hiç bir şey görmemiştim," dedi Michael sessizce, bakarak.

Onu suçlamadım. Profesyoneller arasında bile bu çember etkileyiciydi. Çok sayıda ışıklı, parlayan çizgi ve girdap söz konusuydu ve bunlar özellikle geceleri her zaman hayranlık uyandırıcı görünür. Altın, gümüş ve değerli taşlar da hiç fena değildi. Çanlar ve kristaller tarafından sergilenen ışık ve müzik gösterisi, özellikle de içerideki büyü sembolojiyi çerçeveleyen grotesk sanat göz önüne alındığında, her şeye harika bir küçük ürkütücü kenar ekledi. "Bu biraz üst düzey bir şey," dedim sessizce. "Bu seviyedeki bir işe yaklaşacak kadar iyi olmam için bir, belki de iki yüzyıl daha geçmesi gerekecek. Çok hassas. Bir santimlik tek bir şey bile yerinden oynasa her şey yerle bir olur. Çok güçlü. Bunu araya getirirken, birkaç düzine güç akışından herhangi biri bir an için bile kayarsa, her şeyin dengesi bozulur ve tüm bu yamacın tepesini uçurmaya yetecek bir güçle yukarı çıkabilir. Bunu bir araya getirmek için bir *dahi* olmak gerekir, Michael."

Asamı kaldırdım.

"Neyse ki," dedim ve en yakındaki ince, narin kristal standına iki elimle bir yumruk attım. Sevindirici bir kolaylıkla paramparça oldu ve büyük dairenin etrafını saran ışık dalgalanmaya ve dağılmaya başladı. "Onu parçalamak için sadece büyük bir sopası olan bir maymun yeter."

Ben de çemberin içine daldım ve asamla bir şeyleri parçaladım. Bu terapötik bir şeydi. Kötü adamlar kim bilir kaç kez insanların evlerini, sevdiklerini, hayatın kendisini ellerinden aldıklarında hayatları boyunca yaptıkları özenli çalışmaları yok etmişlerdi. Değişiklik olsun diye hayatlarına küçük bir fincan Shiva D getirmek hoş bir duyguuydu. Arşivi tutsak etmek için ışığı bir kafese dönüştüren kristalleri parçaladım. Sesi zincirlere odaklayan diyapazonları büküm ve ezdim. Özgürlük fikrini kısıtlamaya yönelik esaret ve hapis tasvirlerini ezdim ve oradan fildişi rune çubuklarını kırmaya, glif yazılı mücevherleri ezmeye, hapis si- gilleriyle yazılmış altın plakaları okunmaz hale getirmeye devam ettim.

Hangi noktada öfkeyle çılgılık atmaya başladığımdan emin değilim. Yine de bir noktada, bu insanların büyüü, yaşamın, yaratımın gücünü, yaratma ve koruma, öğrenme ve koruma amaçlı bir gücü aldıklarını ve onu eğip bükerek bir küfre, bir müstehcenliğe dönüştürdüklerini fark ettim. Onu hapsetmek ve eziyet etmek, işkence etmek ve sakatlamak için kullandılar; tüm bunları köleleştirmek ve yok etmek amacıyla yaptılar. Daha da kötüsü, büyüü Arşiv'e karşı, bilginin güvencesine karşı ve daha da kötüsü bir *çocuğa* karşı kullandılar.

Pahalı, özenle hazırlanmış, zarif ture odalarını paramparça edene kadar, asamı tasarımın en iç noktasındaki son, pürüzsüz altın daire boyunca kasten sürükleyene, yüzeyini boydan boya çizene ve büyüünün kalan son yapısını kırana kadar durmadım.

Hapishanenin enerjileri öfkeli bir ulumayla serbest kaldı ve öfkeli mor ışıktan bir sütun halinde havaya yükseldi. Birkaç saniye boyunca içinde dönüp duran yüzleri görebildiğimi sandım, ama sonra ışık kayboldu ve Ivy soğuk zemine düştü, sadece çıplak küçük bir kızdı, morarmış, çizilmiş ve soğuktan yarı baygındı.

Michael hemen yanıma geldi ve pelerinini çıkardı. Onu aldım ve Ivy'yi sardım. İniltili protesto sesleri çıkarıyordu, ama bilinci yerinde değildi. Onu kucağıma aldım ve kendime yakın tuttum, kendi paltomu da olabildiğince ona sardım.

Kafamı kaldırdım ve Marcone'nin beni dikkatle izlediğini gördüm. Sanya onu duvardan kurtarmış ve belli ki suç lorduna sırtındaki pelerini vermişti. Marcone şimdi beyaz pelerinin içinde karla karışık yağmura karşı eğilmiş, elinde

Ellerinin arasında kimyasal ısıtma paketleri vardı. Boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve orta yapılıydı, bu yüzden Sanya'nın pelerini onu bir battaniye gibi örtüyordu. "O iyi olacak mı?" Marcone sordu.

"Yapacak," dedim kararlılıkla. "Kesinlikle yapacak." "Yere yat!" diye bağırdı Sanya.

Mermiler deniz fenerinin içinden kıvılcımlar çıkarıyor ve içeride çılgınca sarsılıyordu. Herkes yere yattı. Ivy ile gelen kurşunlar arasında vücudum gözümün olduğundan emin oldum. Sanya bir an için eğildi ve birkaç el ateş etti, sonra aceleyle tekrar siper aldı. Dışarıdan gelen ateşin şiddeti artıyordu.

Sanya, "Tepenin aşağısından takviye getiriyorlar," diye bildirdi. "Daha ağır silahlar da var."

Marcone yıkık deniz fenerinin özelliiksiz iç kısmına göz gezdirdi. "İçlerinde el bombası olan varsa, bu nispeten kısa sürecek bir kurtarma operasyonu "

Sanya eğildi ve bir çift daha ateş etti, karşı ateş bulunduğu taşı kemirmeye başlamadan önce zar zor geri dönebildi. Nefesinin altından mırıldandı ve tüfeğinin şarjörlerini değiştirdi.

Düşman ateşi aniden kesildi. Tepede yirmi ya da otuz saniye boyunca sessizlik oldu. Sonra Nicodemus'un öfke dolu sesi havaya karıştı. "Dresden!"

"Ne?" Geri aradım.

"Bundan kurtulman için sana tek bir şans vereceğim. Kızı bana ver. Paraları ver. Kılıcı ver. Bunu yaparsan, buradan canlı çıkmaya izin veririm."

"Hah!" Dedim. Göründüğüm kadar kendime güvenmiyor olabilirdim. "Ya da belki buradan giderim."

"Durduğun yerden Nevernever'a mı geçeceksin?" Nicodemus sordu. "Rus'tan senin için kafana bir kurşun sıkmasını istesen daha iyi edersin. Diğer tarafta ne yaşadığını biliyorum."

Büyük çember için tam da yoğun bir karanlık enerji kaynağı olduğu için bu yeri seçtiklerini göz önüne alırsak, buranın Nevernever'ın bazı kötü kısımlarıyla bağlantılı olduğuna inanmakta güçlük çekmedim. Nicodemus'un blöf yapmıyor olma ihtimali vardı.

"İstediyini elde ettiğin anda beni öldürmeyeceğini nereden bileyim?" Geri aradım.

"Harry!" Michael tısladı.

Onu susturdum.

"İkimiz de sözümün değerini biliyoruz," dedi Nicodemus, sesi kurumuştı.
"Gerçekten, Dresden. Eğer güvenemeyeceksek, konuşmanın ne anlamı ki?"
Heh. O Ateş Topları'nın başarması gereken şeyin ikinci yarısını beklemek için yeterince zaman kazanmak, işte bu.

İkiz iki yüz elli metrelik ateş jetleri kısa süreliğine kör etmişti, doğru.

Ama başka bir şey yapmışlardı.

Marcone bir an için başını yana eğdi ve sonra mırıldandı, "Başka kimse... teller duyuyor mu?"

"Ah," dedim ve yumruğumu havaya kaldırdım. "Ah-hahahah! *Hayatınızda* hiç bu kadar görkemli ve abartılı bir şey duydunuz mu?"

Derin, çınlayan Fransız kornoları yaylı çalgılar bölümüne katılarak tepenin üzerinde yankılandı.

"O da ne?" Sanya mırıldandı. "Bu," diye bağırdım, "*Wagner*, bebeğim!"

Bir Katil Seçici'nin giriş yapamayacağı asla söylenmesin.

Bayan Gard yenilenmiş Huey'i adanın doğu tarafından getirmiş, ağaç tepelerinin yaklaşık çeyrek santim üzerinden uçarak helikopterin alt tarafına monte edilmiş hoparlörlerden "The Ride of the Valkyries" şarkısını çalıyordu. Rüzgâr, karla karışık yağmur ve her şeye rağmen gece boyunca kusursuz bir şekilde uçtu, zifiri karanlık gölün üzerinde kilometrelerce uzaktan görülebilen Ateş Topu mermilerinin ikiz jetlerini nereye varacağını belirlemek için kullandı. Huey tepenin üzerinde yükselirken bordaya döndü, müzik ağaç tepelerindeki karları sarsacak kadar yüksek sesle çalıyordu. Helikopterin yan kapısı açıktı ve Bay Hendricks'in helikopterin güvertesine sabitlenmiş döner namlulu bir minigun kullandığı görülüyordu - tabii ki tamamen yasadışı olarak.

Ama sanırım suçlularla çalışmanın en büyük avantajlarından biri de bu. Bu tür şeyler onların *umurunda* değil.

Namlular dönmeye başladı ve topun önünden bir alev dili yalayarak . Kar ve toprak, topun önünde uzun bir hendek halinde havaya püskürdü. Bir göz atma riskini göze aldım ve bir yıkım dalgası açık tepeciğin üzerinde bir ileri bir geri gidip taş yığınının bir çakıl yığına dönüştürürken, koyu renkli kıyafetler giymiş adamların siper almak için sıçradıklarını gördüm.

"İşte aracımız!" Dedim ki. "Hadi gidelim!"

Sanya önden gidiyor, helikopterdeki silahın ateşinden kaçınmak zaten yere yatmamış olan herkese rastgele ateş ediyordu. Nikodimos'un askerlerinden bazıları diğerlerinden daha çılgındı. Birkaç tanesi atladı

ve peşimizden gelmeye çalıştı. O minigun uçakları vurmak için tasarlanmıştı. Mermilerden kalan insan bedenleri zar zor tanınabiliyordu.

inebileceği bir yer yoktu ama diğer taraftan bir halat indi, uçak üzerimizde asılı dururken bir vinçle indirildi. Başımı kaldırdığımda Luccio'nun vinci kullandığını gördüm, yüzü solgundu ama gözleri heyecanla parlıyordu. Gard'ın sigarayı nerede arayacağını bilmesini sağlayan oydu - Anastasia'ya iz sürme büyüünde kullanması için birkaç saç telimi vermiştim ve Rosanna'yla takas için buluşmaya gittiğimden beri beni takip ediyordu.

Halat, ona bağlı bir kaldırma kayışıyla birlikte aşağı indi. "Marcone," diye bağırdım rotorların ve minigun'un sesinden -yani abartılı bir şekilde ağzımdan çıkıyordu. "Önce sen. Anlaşmamız böyleydi."

Başını salladı ve parmağıyla Ivy'yi işaret etti.

Hırladım ve kızı onun kollarına ittim, sonra da ona vurmaya başladım. Bir saniye sonra anladı ve birkaç saniye içinde onu koşum oturttuk ve yarı baygın Ivy'yi ona sıkıca tutturduk. Luccio'ya baş parmağımla onay verdim ve Marcone ile Ivy beyaz pelerine sarınmış, üzerindeki kırmızı haçlar kış ışığında keskin bir şekilde göze çarpan helikoptere doğru zarifçe ilerlediler. Luccio onları çekmeye yardım etti ve bir saniye sonra boş koşum takımı tekrar aşağı indi.

"Sanya!" Dedim.

Rus bana Kalaşnikof'u verdi ve koşum takımına bindi, sonra helikoptere doğru yükseldi. Yine boş koşum takımı aşağı indi - gerçi şimdi yamacın aşağısından ara sıra daha ağır mermiler geliyordu, bazen gecenin içinde yuvarlanıp giden izli ateşin kanıtladığı gibi. Buna hemen mini topun çok daha ağır ateşiyle karşılık veriliyordu ama Gard'ın helikopteri orada uzun süre tutması mümkün değildi.

"Harry!" Michael bana koşum takımını uzattı.

Onu almak üzereydim ama şans eseri başımı kaldırdım ve Gard'ın pilot koltuğunun etrafındaki pleksiglas baloncuğun içinden bize baktığını gördüm Michael'e daha önce yüzünde gördüğüm kesinlikle sinir bozucu bir yoğunlukla bakıyordu ve kalbim dehşet içinde çarpmaya başladı.

En son böyle baktığında, Chicago'da Bock Or- dered Books'un dışında bir ara sokaktaydım ve Corpsetaker adında bir büyücü ile Li Xian adında bir hortlak beni öldürmek üzereydi. Birkaç dakika sonra Gard, Marcone'ye kaderimin o anda ve orada ölmek olduğunu gördüğünü söylemişti. Hayatta kalmamın tek nedeni Marcone'un araya girmesiydi.

Ama yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiş olsam bile, savaş alanının üzerinde gezinen bir Valkyrienin aniden belirli bir savaşıyla ilgilenmeye başlamasının iyi bir şey olmadığını düşündüm.

Çekirgeye bir söz vermiştim. Eğer yerde kalan kişi için işler zorlaşacaksa, bununla uğraşmak zorunda kalan Molly'nin babası olmayacaktı.

"Önce sen," dedim.

Tartışmaya başladı.

Koşum takımını göğsüne soktum. "Kahretsin, Michael!"

Yüzünü buruşturdu, bana başını salladı ve sonra *Amoracchius*'u kınına soktu. *Fidelacchius*'u hâlâ elinde tutarak hızla koşum takımına sarıldı. Luccio'ya baş parmağımla işaret ettim ve Michael ayağa kalkmaya başladı. Gard hafifçe kaşlarını çattı ve çılgılık atan gerginliğimin bir kısmı hafiflemeye başladı.

Tessa ve Rosanna, Molly'nin yapabileceği herhangi bir şey kadar iyi olan perdelerin arkasından ve Arşiv'i içeren daha büyük çemberdeki aslan payını kimin yaptığını anlamak için Sherlock olmama gerek yoktu. Harekete geçmek için yarım saniyem vardı ama Sanya'nın silahının kayışına takıldım, aniden sıkışırsam kendimi savunabilmem için bana vermişti. Teşekkürler, Sanya.

Güzel insan yüzü görünen, gözleri manik bir neşeyle parıldayan Tessa, kafama bir peygamberdevesi pençesi savurdu ve kafamı koparmadan önce en azından tüfeği araya sokmayı başardım. Ancak beklediğim gibi silahı parçalamak yerine, bir bebeğin elinden şekerini almak kadar kolay bir şekilde elimden çekip aldı ve benden uzaklaştı.

Sonra bana göz kırptı, bir öpücük kondurdu ve en fazla üç metre öteden Kalaşnikof'la tam otomatik olarak Michael'a ateş açtı.

Kurşunlar ona saplanırken arkadaşım çılgılık atmadı. Sadece bir kez kıpkırmızı oldu ve gevşedi.

Fidelacchius parmaklarından yuvarlandı ve yere düştü.

Kurşunlar Huey'i de delip geçerken, gövdesinin bir tarafındaki havalandırma deliğinden alev ve duman fişkırdı. Keskin bir şekilde bir tarafa doğru eğildi ve bir an için yuvarlanıp yere düşeceğini sandım ama sonra toparlandı, sarhoş bir şekilde, buzlu bir tepeden aşağı kayan bir araba gibi ivme kazanarak, arkadaşımın kıpırdamayan bedenini oltanın ucundaki yemli bir kanca gibi arka kabloda sürüklemeye devam etti ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Bölüm 44

Bir parçam tüm bu olanları not ederken bile, geri kalanım çiğ, kırmızı bir öfkeyle, acıyla, inkarla çığlık atmaya başladı.

Patlatma çubuğumu kimin bulduğumdan oldukça emindim. Bunu neden yaptıklarını bildiğimden de emindim. Hatta belli bir açıdan bakınca, bunun tamamen aptalca bir fikir olmayabileceğini bile düşündüm.

Ama şu andan itibaren resmen umurumda değildi.

Patlatma çubuğum yanımda değildi ve ne kadar öfkeli olursa olsun, ham gücümün Tessa'yı Düşmüşlerin ona verdiği savunmadan kurtarmaya yeteceğinden emin değildim. Yapay yardım olmadan ihtiyacım olan hassasiyeti asla elde edememiştim.

Şu itibariyle, resmi olarak bu da umurumda değil.

Öfkeme odaklandım, nefretime, inkârıma ve acıma odaklandım. Arkadaşımin sallanan kanlı bedeni ve Tessa'nın göğsünün ortasında iki santim genişliğinde bir nokta dışında tüm her şeyi engelledim.

Sonra bir nefes aldım, bir elimi başımın üzerinde döndürdüm ve bir şeylerin yırtıldığını hissettirecek kadar yüksek sesle, "*Fuego, py- rofuego!*" diye böğürdüm. Bunu yaparken sağ elimin ilk iki parmağını öne doğru uzattım, öfkemi ve irademi serbest bıraktım. "Yan!"

Neredeyse katı bir cisme dönüşecek kadar yoğun mavi-beyaz bir ateş çubuğu benden Tessa'ya kadar uzandı ve devasa bir mızrak gibi ona çarptı.

Mantis benzeri Denarian güzel yüzünü geriye çığlık atmaya başladı, çünkü ateş şaftı onu delip geçti ve geniş bir delik açarak kendini yakıp kapatmadan önce daha da genişledi. İnleyerek ve çırpınarak yere yığıldı, daha önce patlayıcı çubukla ya da çubuksuz çağırdıklarımın çok daha ölümcül ve yıkıcı bir ateşle yandı.

Yandan bir şeyin bana doğru yaklaştığını hissettim ve Rosanna'nın toynaklarından biri bir an önce uyluğumun olduğu yerde havayı yararak ilerlerken yolumdan yuvarlandım. Eğer vurmuş olsaydı eti kemiğe kadar olacaktı. Asamı yüzüne doğru savurarak onu eğilmeye zorladım ve ardından bir irade dalgası ile "*Forzare!*" diye bağırdım. En iyi kinetik vuruşum değildi ama onu bir düzine metre havaya fırlatacak ve yere yuvarlayacak kadar ağır bir darbeydi.

Kılıcın düştüğü yerden *Fidelacchius*'un kabzasını aldım. Parmaklarım silahın etrafını sararken, sanki öfkeme hiç aldırış etmeyen sakin, mantıklı, bilge bir yaşlı adam tarafından açıklanmış gibi, soğuk mantığın birkaç noktasını fark ettim.

İlk olarak, Michigan Gölü'nün ortasında keşfedilmemiş bir adada yalnız olduğumu fark ettim, yanımda deliler ve düşmüş meleklerden başka kimse yoktu.

İkincisi, Nikodim'in peşinde olduğu sikkeler ve kılıç hâlâ bende idi ve o hâlâ bunların peşinde olacaktı.

Üçüncüsü, Denaryalıların gerçek ödülleri ellerinden aldığım için çok kızacakları kesindi.

Dördüncü...

Yer, sanki ağır bir ayağın çarpmasıyla sarsıldı.

Dördüncüsü, Summer'ın küçük meşe yaprağı iğnesini kullanarak beni takip etme girişimini boşa çıkardığımdan beri, Büyük Kardeş Gruff muhtemelen savaşta ateş büyüsü kullanmamı bekliyordu - iki yıl önce Arctis Tor'da Yaz Leydisi'nin gücüyle birleştirdiğim aynı büyü. Kafamı karıştırmak için en olası şüpheli olan Mab'ın patlatma çubuğumu ve savaşta ateş büyüsünü nasıl kullanacağıma dair anılarımı almasının en olası nedeni buydu - her kavgaya gir istemeden Summer'a konumumu ifşa etmemi önlemek için.

Ancak şimdi, Büyük Gruff muhtemelen ziyarete geliyordu.

Beşinci ve son olarak, bu aptalca ve ürkütücü derecede tanıdık adadan ayrılmamın hiçbir yolu olmadığını fark ettim - rıhtıma ve geldiğim tekneye sürece.

Hâlâ arkadaşşıma zarar veren insanlara karşılık verme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum ama işin aslı, onlara karşılık verip hayatta kalamazdım ve eğer beni indirirlerse, Michael'ın bir ömür boyu bitirmek için mücadele ettiği savaşı sürdürmeleri için onlara sadece silah vermiş olurum.

Tek seçeneğim kaçmaktı. Gerçekçi olmak gerekirse, kaçmak bile pek görünmüyordu ama bu benim tek şansımdı.

Kılıcı kınına geri soktum, yönümü karaya ilk çıktığımız, harap olmuş küçük kasabaya çevirdim ve koşmaya başladım. Hızlıca.

Şimdi, Michael ve Sanya gibi gerçekten iri adamlar kadar güçlü değilim. Nicodemus ya da Shiro gibi insanlar kadar iyi kılıç kullanamıyorum. Kapı Bekçisi ya da Dikenli Namshiel gibi yüzyıllardır etrafta dolaşan gerçekten deneyimli büyücüler ve büyücüler alt edecek sihir deneyimine ve bilgi birikimine henüz sahip değilim.

Ama bu adamlardan herhangi birini bir ayak yarışında alırım. Kesinlikle. Koşuyorum sıksa olup iyi görünmek için de değil. Beni öldürmek isteyen bir şey beni kovaladığında *iyi* koşabilmek için koşarım. Ve bacaklarınız benimki kadar uzunsa, zayıfsanız ve formunuz yerindeyse, gerçekten hareket edebilirsiniz. Bir geyik gibi koşarak ormana girdim, yukarı çıkarken açtığımız patikadan ayrılmadım. Kar yolu görmemizi kolaylaştırıyordu ve iki saat içinde donmuş bir buz tabakasına dönüşecek olsa da, şu an için zemin mükemmeldi.

Gard'ın girişiyle ortaya çıkan kaostan faydalanıyordum. Adamlar ormanda bağırarak neler olup bittiğini anlamaya, yaralıları yardım etmeye ve Hen-dricks ve minigun'ı tarafından emir komuta zincirlerinde açılan delikler sayesinde muhtemelen birbiriyle çelişen emirlere uymaya çalışırken her türlü karışıklığı duyabiliyordum. Telsizler tıkırdıyor ve sesler üzerlerinde vızıldıyordu, yoğun büyü enerjisinin olduğu her alanda olduğu gibi güvenilir bir şekilde çalışıyorlardı.

Erkeklerin çoğunun dillerinin kesilmiş olması da muhtemelen hiçbir şeye yardımcı olmamıştı. Nick tavsiyeme uyup o şeytani lordlar listesini okumalıydı. Ciddiyim.

Sağımda birkaç metre ötede biri bana bir şeyler bağırdı. Tamamen karmakarışık bir laf kalabalığı olarak çıktı. Ben de ona benzer bir şekilde, dilim yokmuş gibi davranarak bağırdım ve tiradıma kaba bir el hareketi ekledim. Bu mükemmel bir maskaralık mıydı yoksa onu sersemletip sessizliğe mi boğdu bilmiyorum ama her iki şekilde de aynı etkiyi yarattı. Başka hiçbir tepki almadan yanından geçip gittim.

Küçük şirket kasabasının ve kıyı şeridi boyunca uzanan tek ana caddesine ulaştığımda artık özgür olduğumu düşündüm.

Sonra arkamdaki tepeden aşağı inen Magog'un böğürtüsünü duydum; hem de çok hızlı geliyordu, benim yapabildiğim hızın iki katına çıkmıştı. Bu şeytani işbirlikçi tiplerle ilgili en lanet şey buydu. Antrenman yapmadıkları halde, kığımızı kaldırabilmek için ter döken biz yolculardan daha hızlı koşabiliyorlardı. Pislikler.

Magog' peşimden geldiği ya da en azından kaçma şansımı ortadan kaldırmak için tepeden rıhtıma ve adadaki tekneye doğru geldiği açıktı. Onun dikkatini çekmemek için nereye gideceğimi seçmek için çok az zamanım vardı ve bir zamanlar konserve fabrikasıymış gibi görünen binanın uzun, ağır gölgeli, kavernous uzunluğuna eğildim.

Çatı birkaç yerden çökmüştü ve zeminin belki de üçte birini kaplayan kar, belli belirsiz de olsa ışık sağlayan tek şeydi. Evin çoğu

Duvarlar hâlâ ayaktaydı ama zemin hakkında ciddi şüphelerim vardı. Su seviyesinin üzerinde bir bodrum için fazla yer yoktu ama zayıf bir tahtanın üzerine düşersem bacağımı kırmak için yer vardı. Duvara yakın durmam ve en iyisini ummam gerekiyordu.

İlk defa, düşman insan gücü benim lehime çalışıyordu. Eğer Nicodemus yanında sadece Denaryalı arkadaşlarını getirmiş olsaydı, adanın karında sadece toynakların, dev peygamberdevelerinin, üzüm maymunlarının ve daha bilmem nelerin ayak izleri olacaktı. Ama hayır, yanında düzinelerce ve düzinelerce piyade askeri de getirmek zorunda kalmıştı ve sonuç olarak her yerde sıradan ayak izleri vardı. Aşağı yukarı bir set daha göze . Bu yüzden tek yapmam gereken binaya girip gözden kaybolmak ve Magog geçip gidene kadar saklanmaktı.

Daha çömelip fare taklidime başlamamıştım ki, eski konserve fabrikasının eski, yarı çürümüş ahşabı altımda titredi, ayaklarımın tabanında hissettiğim bir titreşim. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ritmik, yavaş ayak sesleri gibi.

Bu sesleri Magog'un yaklaşma sesi takip etti; karda ağır, kösele gibi bir ayak sürüme sesine bir demircinin körüğünü andıran ciğerlerin sürekli kabarması eşlik ediyordu. Sonra Magog'un karda kayarak aniden durduğunu ve şaşkınlıkla homurdandığını duydum; sonra da meydan okuyan devasa bir kükreme çıkardı.

Ve bir ses, çok derin, yankılanan bir ses, "Git buradan, yaratık. Benim derdim seninle değil."

Magog bir ulumayla cevap verdi ve anlamadığım bir dilde kelimeler tükürdü.

"Her ne olursa olsun, Elder One," dedi devasa ses, nazıkçe ve yeniden spect ile, "Benim de tereddüt edemeyeceğim bir görevim var. Bu gece anlaşmazlığa düşmemize gerek yok. Yük hayvanıyla birlikte huzur içinde git, İhtiyar."

Magog yine o yabancı dilde hırladı.

Derin sesi sertleşti. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Düşmüş Olan. Sana yalvarıyorum, barışçıl niyetimi zayıflıkla karıştıрма. Senden korkmuyorum. Git, yoksa seni yere sererim."

Goril benzeri Denarian uludu. Yankılanan sesin kaynağına doğru ilerlerken pençelerinin yeri kazıyıp parçaladığını duydum.

Görünüşe göre Magog'un onarım konusunda kelime dağarcığı oldukça kısıtlıydı.
tee.

Sonra ne olduğunu göremedim. Altın yeşili bir ışık parladı, Taze bahar çimenlerinden yansıyan güneş ışığı gibi ve havada bir patlama, tam olarak gök gürültüsü olmayan, tam olarak bir ateş patlaması olmayan bir ses. Bu

Gürültülü bile değildi, her yere yayılmıştı, kulak zarlarımda olduğu kadar vücudumun tüm yüzeyinde hissettiğim bir şeydi.

Konserve fabrikasının duvarı içeriye doğru parçalandı ve Magog - Magog'dan geriye ne *kaldıysa* - duvarın içinden fırladı. Benden yaklaşık yirmi metre ötede yere düştü. Goril benzeri bedeninin ön , uylukları ve gövdesinin ön yarısının büyük kısmı da dahil olmak üzere devasa parçalar . Bu bir mes- sy yarası da değildi. Boş parçalar, kanı hapsediyor gibi görünen sarı-yeşil bir parıltıyla kireçlenmişti. Ben izlerken bile Magog bir kez titredi ve sonra gevşedi. Birkaç saniye içinde yere düşen cesetten minik yeşil filizler fışkırdı, yapraklar yayıldı, sonra da bir renk cümbüşü içinde kır çiçeklerine dönüştü.

Çiçekli bitkilerin kaplaması gorilin bedenini yutmuş gibi görünüyordu; alttaki ölümlü bedeninin -yavaş yavaş ortaya çıkan kaslı genç bir adamın bedeninin- etrafını sarmıştı, ancak hala mütevazı bir çiçek örtüsüyle örtülüydü. Tamamen ölmüştü, gözleri cam gibiydi, boştu ve kalbinin olduğu yerde çiçekler büyüyordu. Deri bir tasma takıyordu ve tasmanın ucunda, künyeye benzeyen küçük bir lastik çerçeve içinde, kararmış bir denarius daha asılıydı. Çocuktuk, en fazla Molly'nin yaşındaydı.

Dışarıdan derin, yankılanan bir iç çekiş duyuldu. Sonra ağır, yeri titreten bir gümbürtü daha. Ve bir tane daha.

Yaklaşıyoruz.

Kalbim dışlerimin arasına fırladı. Elbette dışarıdakinin gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tüm o *sesler* onun Sidhe'lerden biri olduğunu haykırıyordu. Gerçekten de arkaik konuşma tarzlarına girmişlerdi - ya da belki de onlardan hiç *çıkmadıklarını* söylemek daha adil olurdu. Her neyse, bunun Kış'ın hesaplaşmaya gelen En Büyük Kardeş Gruff olma ihtimali yüksekti ve Denaryalılarından birini küstah bir peri gibi yere serdiği düşünüldüğünde, bu benim için pek de iyiye işaret değildi.

O gümbür gümbür ses tekrar geldiğinde kendimi bir adım geri atarken buldum ve ayağımın altındaki döşeme tahtası tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.

Bu bana bir fikir verdi. Ne kadar büyük olurlarsa, vesaire. Eğer Eldest Gruff daha büyükse, belki de çürük döşemeyi ona karşı kullanabilirdim - her halükarda kendimi tekneye ve adadan çıkarmaya kadar uzun bir süre. Açık su, devasa boyut farklılığı için bir başka harika nötrleştiriciydi. Gerçekçi hedefler belirlemek her zaman başarımın anahtarı olmuştur. Bu şeyle bir savaşı kazanmak zorunda değildim. Sadece kadar uzun süre hayatta kalmalıydim.

Şansımı denedim, görebildiğim en sağlam görünen döşeme tahtasını seçtim ve zeminde ilerleyerek binanın suya en yakın olan tarafına geçtim ve Magog'un cesedinin içeri girerken açtığı duvardaki deliğe doğru döndüm.

Güm. Güm. Güm.

İrademi hazırladım ve ihtiyacım olursa diye kalkan bileziğimi salladım. Asamı kaldırdım ve içeri girdiğinde Büyük Gruff'ın kafasının olabileceğini düşündüğüm yere doğrulttum, böylece ciddi olduğumu anlayacaktı.

Güm. Güm. Güm.

Asanın hedefini biraz daha yükseğe ayarladım.

Güm. Güm.

Alnımdan ter damlıyordu.

Güm. Güm.

Bu adam ne kadar yürümek zorunda kaldı?

Güm. Güm.

Bu artık saçma olmaya başlamıştı.

Güm. Güm.

Ve Eldest Gruff açılışa göründü. Bir metre boyundaydı. En fazla iki buçuk.

Kıvrık koç boynuzlarını, keçiye benzeyen yüz hatlarını, uzun beyaz sakalını, kum saati gözbebekleriyle sarı gözlerini net bir şekilde görebilmem için arkaya doğru çekilmiş bir cübbe giymişti.

Sağ elinde ise neredeyse tıpatıp benimkine benzeyen rünlerle oyulmuş ahşap bir asa taşıyordu.

Topallayarak ileri doğru bir adım attı, esasına yaslandı ve aleti yere bıraktığında yeşil bir ışıkla titredi, ardından altındaki toprağa sıçradı ve yankılanan bir dalga halinde dışarıya doğru yayıldı. *Güm.*

Döşeme tahtaları altında gıcırdadı ve temkinli bir şekilde durdu ve iki eli esasının üzerinde sessizce bana baktı. Cübbesinin kemeri eski, basit bir iple bağlanmıştı. İçinden üç tane şal sarkıyordu -mor olanlar, zaman geçtikçe solmuş ve yıpranmıştı.

Bunlar, Beyaz Büyücüler Konseyi'nin liderleri Kıdemli Konsey üyeleri tarafından giyilen mantolardı. Genel olarak konuşmak gerekirse, gezegendeki en yaşlı ve en güçlü büyücülerdi.

En Büyük Kardeş Gruff da belli ki üçünü düelloda öldürmüştü. "Bu," dedim, "gerçekten benim günüm değildi."

Huysuz adam bana ciddiyetle baktı. "Selam sana, genç büyücü." Derin, bir sesi vardı, geldiği çerçeveye göre büyük ve gürdü. "Neden geldiğimi biliyorsun."

"Büyük olasılıkla beni öldürmek için," dedim.

"Evet," dedi huysuz adam. "Kraliçemin emriyle ve Summer'in onurunu korumak için."

"Neden?" Ona ben sordum. "Summer neden Marcone'un Denarianlar tarafından alınmasını istesin? Summer neden Arşiv'in onların kontrolünde olmasını istesin?"

Huysuz adam uzun bir süre bana baktı ama konuştuğunda sesinin dalgın çıktığına yemin edebilirdim. Belki de sıkıntılıydı. "Böyle şeyleri bilmek ya da sormak bana düşmez."

"Bu konuda Summer'ın şampiyonu Gruff'lar, değil mi?" Ben de- Manded. "Sen değilsen, o zaman kim?"

"Peki ya sen büyücü?" diye karşı çıktı huysuz adam. "Kötü kalpli Kış Kraliçesi'nin neden Marcone'un en karanlık gölgenin hizmetkârları tarafından ele geçirilmesini engellemeni istediğini sordun mu? Yıkımı ve ölümü temsil eden o kadın neden Arşiv'i korumak ve muhafaza etmek istiyor?"

"Aslında var," dedim.

"Peki ne cevaplar buldun?"

"Gruff," dedim, "*ölümlü* kadınların yaptıklarını neden yaptıkları konusunda kendimi büyük ölçüde bilgisiz buluyorum. Bir fae kadınının aklından geçenleri anlamak için benden daha bilge bir adam gerekir."

Büyük Gruff bir saniye boyunca bana boş boş baktı. Sonra başını geriye attı ve öyle bir ses çıkardı ki... şey, her şeyden çok bir don- tuşu gibiydi. *Hee-haw, hee-haw, hee-haw*.

Gülüyordu.

Ben de güldüm. Elimde değildi. Bütün gün çok zor geçmişti ve gülmek bana çok iyi gelmişti. Karnım ağrıyana kadar güldüm ve huysuz *beni* gülerken gördüğünde, bu onun daha sert ve bir don anahtarı gibi gülmesine neden oldu ve bu da *beni kızdırdı*.

Yerimize oturana kadar iki ya da üç dakika geçti. "Çocuklara sizin hakkınızda hikâyeler anlatırlar, bilirsiniz," dedim. "Hâlâ mı?" dedi.

Başımı salladım. "Daha büyük, daha güçlü kardeşleri gelip trollere haddini bildirene kadar zeki küçük tekelerin büyük, acımasız trolleri alt etmesini anlatan hikâyeler."

Huysuz homurdandı. "Seninle ilgili hikâyeler duyuyoruz, genç büyücü." dedi.

Gözlerimi kırptım. "Sen, uh?"

"Biz de hikayeleri severiz..." Memnuniyetle gülümsemeden önce gözleri bir süre hafızasını yokladı. Bu jest yüzünde hoş bir şekilde şiddetsiz görünüyordu. "Mazlumlar."

. "Peki. Sanırım bu da bir başkası."

Huysuz adamın gülümsemesi soldu. "Trol olarak rol almaktan hoşlanmıyorum." "O zaman rolünü değiştir," dedim.

Kaba adam başını salladı. "Bunu yapamam. Ben Summer'a hizmet ederim. Kraliçeme hizmet ediyorum."

"Ama artık bitti," dedim. "Marccone zaten özgür. Ivy de öyle."

"Ama sen hâlâ burada, çatışma alanındasın," dedi huysuz adam nazikçe. "Ben de öyleyim bu mesele kapanmadı. Ve bu yüzden yükümlülüklerimi yerine getirmeliyim - büyük bir üzüntüyle, büyücü. Sana kişisel anlamda sadece hayranlık duyuyorum."

Başımı eğdim ve ona sertçe baktım. "Summer'a ve Kraliçe'ye hizmet ettiğinizi söylüyorsunuz. Bu sırayla mı?"

Huysuz adam jestimi yansıttı, gözleri sorguluyordu.

Cebimi karıştırdım ve dairemden aldığım diğer şeyi çıkardım: Mister'ın Küçük Chicago'nun her yerine fırlattığı küçük gümüş meşe yaprağı iğnesi. Mister'ın onlarla kedi gibi oynamasından bıktıklarında beni kovalamak için onu kullanmayı bıraktıklarını düşünmüştüm.

Kaba adamın gözleri büyüdü. "İz sürme büyümüzün üzerine yaptığın kafa karıştırıcı büyü çok etkiliydi. Bunun nasıl yapıldığını sana sormayı umuyordum."

"Ticari sır," dedim. "Ama bu iğneyle birlikte ne geldiğini biliyorsun."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Summer'ın Eniştesi oldunuz ve size bir lütuf bahşedildi, ama..." Başını iki yana salladı. "Bir lütuf önemli bir mesele olabilir, ama bu kadar ciddi bir mesele değil. Mahkemelerin kendi aralarındaki bir anlaşmazlıkta benden sana boyun eğmemi isteyemezsin."

"Yapmayacağım," dedim. "Ama açıklığa kavuşturalım. İkimiz de bu adadan ayrıldıktan sonra konu kapanacak mı?"

"Chicago'da tekrar güvende olduğunuzda, evet, öyle olacak."

"O zaman Yaz'ın bana verdiği sözü ve onun adına Kış'ın kalbine vurduğumda bana olan borcunu yerine getirmesini istiyorum."

Hırçın adamın kulakları ve bana baktı. "Evet?"

"Bana bir çörek getirmeni istiyorum," dedim. Gerçek, hakiki bir Chicago çöreği. Gösterişli bir çörek değil. Gerçek bir tane. Taze yapılmış."

Hırçın tekrar gülümserken dişleri görünmeye başladı.

"Elbette," dedim, "kan ateşle hak ettiğim nimeti benden esirgeyebilir ve bunun yerine beni öldürebilirsin, böylece Summer'ın borcunu ödememesini ve asla yerine getirememesini sağlayabilirsin. Ama bunun Summer ve onun onuru için pek iyi olacağını sanmıyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Kesinlikle olmaz büyücü," dedi huysuz adam. "Gerçekten de olmazdı." Başını bana doğru eğdi. "Çöreğinin içindeki jöleyi seviyor musun?"

"Hayır, ama lütfen, onun yerine üzerine serpiştirin," dedim ciddiyetle, "ve beyaz krema sürün."

"Böyle bir pastayı bulmak biraz zaman alabilir," dedi huysuz adam ciddiyetle.

Başımı ona doğru eğdim. "Summer'ın şampiyonlarının onuruna güveniyorum ki, zamanında gelecek."

Cevap olarak başını eğdi. "Anladın mı genç büyücü, sana daha fazla yardım edemeyeceğim."

"Zaten kuralları yeterince zorluyorsun," dedim kuru bir sesle. "İnan bana. Nasıl olduğunu bilirim."

Büyük Gruff'ın altın gözleri parladı. Sonra esasını kaldırdı ve sessizce döşeme tahtalarına vurdu. Bir kez daha yeşil bir ışık atışı ve hafif bir gök gürültüsü dalgası oldu - ve o sadece gitmişti.

Gümüş meşe yaprağı iğnesi de öyle. Parmaklarımdan öylece kayıp gitmişti ve ben hiçbir şey hissetmemiştim. Fae'lere bir alkış; ortadan kaybolmayı kimsenin işi değilmiş gibi yapabiliyorlar.

Belki de biraz ders almalıydım. Bu karmaşadan canlı çıkmama yardımcı olabilirdi.

Gıcırdayan zeminde dikkatlice ilerleyerek genç adamın cesedine . Ölürken rahatlamış, huzurlu görünüyordu. Eldest Gruff ona her ne yaptıysa acısız olduğu izlenimine kapıldım. Yaşlı perinin yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu. Eldivenli sol elimle aşağı uzandım ve Magog'un kararmış denariusunun bulunduğu etiketi kavradım. Sertçe sarsarak yakasından ve derime değıdirmemeye dikkat ederek cebime attım. Bu sikkeleri elime alma konusunda biraz bıkkınlık göstermeye başlamıştım ama tekrar tekrar korkmaya devam etmek zordu, özellikle de içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında. Ölümsüz ruhumu bir kez daha şeytani bir varlığa maruz bırakma riski, eski binanın dışında geceyi kolaçan eden şeyle kıyaslandığında sadece orta derecede bir tehlike gibi görünüyordu.

Lafı açılmışken... Derin bir nefes aldım ve sessizce sokağa geri döndüm. Hâlâ yamacın daha yukarisından gelen bağırışları duyabiliyordum. Adanın uzak tarafında bir teknenin motor sesini duydum. Kıyı boyunca başka yerlere yanaşmış başka gemiler de olmalıydı.

Sadece bir tanesini biliyordum ve o da çok yakındı. Konserve fabrikasından ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde caddeden aşağı indim.

Kaba taş merdivenin dibini geçtikten sonra kayık hâlâ yüzüyordu, eski bir ahşap sütunun kırık kütüğünün yanına bağlanmıştı. Bir atma isteğimi dizginledim ve boynumu kırmadan donmuş taşlardan olabildiğince hızlı inmeye karar verdim. Su acımasızca soğuktu ama ben hâlâ hissetmiyordum -ki bu muhtemelen iyi bir şey değildi. Bu iş bittiğinde sonradan gelen acıyla ödeyeceğim . Ama son zamanlarda yaşadığım diğer sorunlarla karşılaştırıldığında, bunu düşünmek bile bir zevkti.

Kayığa ulaştım, asamı attım ve tırmandım. Yamaçtan bir bağırtı duydum ve donakaldım. Bir el feneri ağaçların arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu ama sonra başka bir yöne doğru uzaklaştı. Görülmemiştim. Aptal gibi sııttım ve sürücü koltuğuna doğru süzıldüm. Motoru çalıştırdığımda dikkatleri üzerime çekecektim ama tek yapmam gereken yere inene kadar batıya doğru olabildiğince hızlı gitmektir. Buralardaki tüm batı kıyı şeridi yoğun bir şekilde işgal edilmişti ve daha fazla tacizden kaçınmak için yeterince halka açık bir noktaya ulaşmak sorun olmamalıydı.

Sürücü oturdum ve kontak anahtarına uzandım. Ama anahtar yoktu.

Etrafta aradım. Rosanna kontakta bırakmıştı. Bunu yaptığını özellikle tekrar hatırladım.

Gölgeler sürücü koltuğunun karşısındaki yolcu koltuğundan uzaklaşarak Nicodemus'u ortaya çıkardı. Siyah ipek gömleği ve koyu renk pantolonuyla sakın bir şekilde oturuyordu, gri ilmik boğazına kravat gibi takılmıştı, kucağında çıplak bir kılıç vardı, sol dirseği sol dizinin üzerinde duruyordu. Sol elinin parmak uçlarında bir anahtarlık vardı ve teknenin yağ bulaşmış kontak anahtarı sallanıyordu.

"İyi akşamlar, Dresden," dedi. "Bunu mu arıyordunuz?"

Bölüm 45

Karla karışık yağmur durmuş, yerine iri, ıslak kar taneleri yağmaya başlamıştı. Tekne gölün bulanık sularında hafifçe sallanıyordu. Su yanlara çarpıyor ve kıvrımlarında çağlıyordu. Teknenin yanları ve önü boyunca buz oluşmaya başlamıştı. Sanırım *pruva* ve *borda* gibi kaplanan tüm parçalar için tekne kelimeleri var, ama ben sadece hayal meyal hatırlıyorum.

"Harry Dresden'in nutku tutuldu," dedi Nicodemus. "Bunun her gün başına geldiğini hayal bile edemiyorum."

Sadece ona baktım.

Nicodemus, "Kendin için henüz anlamadıysan," dedi, "bu oyunun sonu, Dresden." Sağ elinin parmakları kılıcının okşadı. "Bir sonraki bölümü çözebilir misin, yoksa ben mi sana açıklayayım?"

"Paraları, kılıcı, kızı, parayı ve Monte Carlo'nun anahtarlarını istiyorsun," dedim. "Ya da beni vurup kenardan aşağı atarsın."

"Onun gibi bir şey," dedi. "Sikkeler, Dresden."

Pardösümün cebine uzandım ve... "Bu da nesi," dedim.

Crown Royal çantası gitmişti.

Magog'dan aldığım paraya dikkat ederek ve Nicodemus'a göstermemeye özen göstererek diğer ceplerimi kontrol ettim. Çanta yoktu. "Gitmiş."

"Dresden, bana böyle acınası bir yalan söylemeyi deneme bile."

"*Gitti!*" Ona büyük bir öfkeyle söyledim, hiçbiri yapmacık değildi. On bir sikke. Lanet olası on bir sikke. Onlara sahip olduğumu en son hatırladığım zaman kulede, Nicodemus için onları şingırdatmışım.

Bir an bana baktı, gözleri araştırıyordu ve sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Etrafındaki gölgelerden fısıltılar yükseliyordu. Dili tanı mıyordum ama ses tonunu tanıyordum. Acaba melek dilinde küfür mü vardı, yoksa sadece güzel kelimeleri tersten mi söylüyorlardı? *Doog! Teews doog!*

Nicodemus'un kılıcı titreyen bir yılanın dili gibi hızla yukarı çıktı ve boğazıma dayandı. Kaçmak için zamanım yoktu; o kadar hızlıydı. Hızlı bir nefes aldım ve hiç kıpırdamadan durdum.

"Bu izler," diye mırıldandı. "Thorned Namshiel'in boğma büyü." Gözleri boynumdaki son belirgin izden pardösüme doğru bir çizgi çizdi

bozuk para torbasının içinde olduğu cep. "Ah. Boğulma dikkat dağıtıcıydı. Etkisiz hale gelmeden önce diğer kablolardan biriyle cebinizi karıştırmış. Bunu on üçüncü yüzyılda Glasgow'da Aziz... ya da başka birine de yapmıştı."

Eski bir numarayla kandırılmak gibisi yok sanırım. Ama bu, Namshiel'in başka biriyle birlikte çalıştığı anlamına geliyordu - cebimden aldıktan sonra paraları toplamak için dolaşan ve karışıklık içinde bir kenara fırlatan başka biri. Her şeye rağmen sahtekârlık yapmayan biri.

"Tessa ve Rosanna," dedim sessizce. "Haydut koleksiyonlarını geri aldılar. Senin planını da mahvetmek için tam zamanında kaçtılar."

"Hilekâr sürtükler," diye mırıldandı Nicodemus. "İçlerinden biri bizim Judas; bundan emindim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Nicodemus, "Bu yüzden Arşiv'in dünyamıza kabulünün daha unutulmaz yönlerini onların halletmesine izin verdim," dedi. "Sanırım çocuk artık özgür olduğuna göre, bu ikisiyle pek de hoş olmayan bazı ilişkiler kuracak."

"Ve bunu bana neden söylüyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Seninle aile işinin bu özel yönü hakkında konuşabilmem biraz ironik, Dresden. Bu yeni güce, yani senin şu Kara Konsey'ine katılmadığından emin olduğum tek kişi sensin."

"Benim hakkımda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ona sordum.

"Lütfen. Bu kadar inatçı biri, kendi saf katır kafalılığından başka hiçbir şey tarafından bozulmamıştır." Nicodemus gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Yine de. Burada geçirdiğim zaman boşa gitmedi. Şövalyeler Namshiel'in sikkesini götürdüler, böylece Tessa büyücülük öğretmenini kaybetti. Birkaç dakika önce, sen aynı binadan çıkmadan hemen önce Magog'un feryadının aniden kesildiğini duydum, yani şansımız yaver giderse Tessa'nın en ağır abisi de bir süreliğine oyun dışı kaldı, ha?" Nicodemus bana neşeyle gülümsedi. "Belki yakası senin ceplerinden birindedir. *Fidelacchius* da bende. Arşiv'in kontrolünü ele geçirme şansını kaybetmiş olsam bile, Üç'ten birini ortadan kaldırmak tek bir operasyon için yeterince kârlı."

Size *Fidelacchius*'un sizde olduğunu düşündüren nedir?" diye sordum.

"Sana söyledim," dedi Nicodemus. "Bu oyunun sonu. Artık oynamak yok." Sesinin tonu ve tonlaması değişti ve hâlâ benim yönümde konuşuyor olsa da

artık *benimle* konuşmadığı açıktı. "Gölge, eğer istersen, Dresden'i etkisiz hale getir. Onunla daha sonra, daha sessiz bir ortamda konuşuruz."

Lasciel'in gölgesiyle konuşuyordu.

Kibir büyücülerin tekelinde değildi. Haç Şövalyeleri de öyle.

Ağzım yarı açık, olduğum yerde kaskatı kesildim. Sonra yana doğru düştüm, vücudum teknenin dümenine yaslandı, omurgam dimdikti. Hareket etmedim, en ufak bir kıpırtı bile olmadı.

Nicodemus içini çekti ve başını salladı. "Dresden, bu zorunluluktan dolayı gerçekten üzgünüm ama zaman daralıyor. Harekete geçmeliyim ve senin yeteneklerin işe yarayabilir. Göreceksiniz. Bu iyi niyetli aptallardan bazılarını yolumuzdan çektikten sonra..." *Fidelacchius*'a uzandı.

Ve boynuna yumruk attım.

Sonra ilmeği yakaladım ve sıkıca çektim. Asıldım, daha sıkı çektim. Judas'ın tarlasından arta kalan ilmik, Nicodemus'u kendisi dışında her şeyden az çok zarar görmez hale getiriyordu. Nicodemus bu şeyi yüzyıllardır takıyordu. Bildiğim kadarıyla, ona nasıl zarar verebileceğini çözen tek kişi bendim. Onu gerçekten korkutan tek kişi bendim.

Panik içinde bir an için gözlerime baktı.

"Lasciel'in gölgesi," dedim ona, "artık burada yaşamıyor. Düşmüşlerin benim üzerimde hiçbir gücü yok. Senin de öyle."

İlmeği biraz daha sıktım.

Nicodemus yapabilseydi çılgılık atardı. Yararsızca çırpındı, kılıcına uzandı. Ulaşamayacağı bir yere tekmeledim. Elini uzatıp gözlerimi tırmıkladı ama başımı eğip asıldım ve hareketleri pratikten çok acemiceydi. Gölgesi bir karanlık ve öfke dalgasıyla yükseldi ama beni yutmak için aşağıya doğru inerken, sırtımdaki kutsal kılıcın tahta kamış kılıfındaki yarıklardan beyaz ışık parladı ve gölgenin kendisi tıslayan, derimsi bir çılgılık atarak ışıktan kaçtı.

Ben bir şövalye değildim, ama kılıç onlar için her zaman yaptığını benim için de yaptı - alanı düzleştirdi, tüm doğaüstü süsleri ortadan kaldırdı ve geriye sadece akla karşı akıl ve iradeye karşı irade, bir adamın diğerine karşı mücadelesi kaldı. Nicodemus ve ben kılıç ve hayatlarımız için savaştık.

Yaralı bacağıma vahşi tekmeler savurdu ve Lash'in bana inşa etmeyi öğrettiği bloklar aracılığıyla bile onları hissettim. Boynunu çok iyi kavramıştım, bu yüzden karşılık olarak alnımı Nicodemus'un burnuna çarptım. Gerçekten kırıldı

tatmin edici çıtırtı sesleri. Kısa kaburgalarım yumruklar indirdi ve onları nasıl acıtacağını biliyordum.

Ne yazık ki onun için, nasıl incineceğimi biliyordum. En iyileriyle birlikte nasıl incineceğimi biliyordum. Bu eziğin beni yere sermek için kalan zamanında çok daha fazla acı çekmesi gerekecekti ve bunu biliyordum. *Biliyordum*. O eski ipe daha sıkı tutundum ve asıldım.

Yüzü kıpkırmızı olurken vücuduma daha fazla darbe aldım. Yüzü morarırken şiddetli bir tekmeyle dizlerimden birini aldı. Morluk siyaha daha çok benzemeye başladığında acıyla çığlık atıyordum ve yere yığıldı, vücudu gevşedi ve sonra tamamen gevşedi.

Pek çok insan bu olduğunda, rakibi bilinçsizce düştüğünde pes eder. Ama bu bir numara olabilir.

Öyle olmasaydı bile planlıyordum. Ben bir şövalye *değilim*.

Aslında, daha çok sıktım.

Onu ne kadar süre yere yatırdığımdan emin değildim. Otuz saniye olabilirdi. buçuk dakika da olabilirdi. Ama öfkeli yeşil ışık parlaması gördüm ve başımı kaldırıp Deirdre'nin saçları ve üç bacağı üzerinde, bir bacağı beyaz bandajlarla bağlı bir şekilde yamaçtan aşağı bana doğru geldiğini gördüm. Yanında yirmi ya da otuz dilsiz asker vardı ve parlayan gözleri bir çift spot ışığı gibi büyük bir öfkeyle yanıyordu. Yarım saniye boyunca bana odaklandı, öfkeli bir sokak kedisi gibi tısladı ve "Baba!" diye bağırdı.

Saçmalık.

Nicodemus'u gömleğinden yakaladım ve gölün siyah sularına doğru fırlattım. Suyu düştükten hemen sonra koyu renkli giysisi onu neredeyse görünmez kılmıştı.

Teknenin altını çılgınca taradım. İşte, anahtar. Onu ve kontağa soktum.

"Ateş etmeyin!" Deirdre çığlık attı. "Babamı vurabilirsin!" Havaya sıçradı, kıvrır kıvrır saçları geriye doğru katlanarak tek bir köpekbalığı kuyruğuna dönüştü ve neredeyse hiç sıçramadan suya düştü.

Anahtarı çevirdim. Eski teknenin motoru öksürdü ve . "Haydi," diye nefes aldım. "Haydi."

Deirdre babasını bulmadan önce tekneyi hareket ettiremezsem, oyun biter. Askerlerine ateş açmalarını emredecekti. Kurşunları durdurmak için bir kalkan kaldırmam gerekecekti ve bunu yaptığımda zaten bozuk olan motorun asla hareket etmeyeceği kesindi. Sıkışıp kalırdım ve bir kombinin beni vurması an meselesi olurdu.

Yorgunluk, artan acı, saldırganların sayısı ve öfkeli kızım beni alaşağı etti.

Deirdre su yüzüne çıktı, yönünü bulmak için etrafına bir göz attı ve tekrar özelliiksiz karanlığa daldı.

Motor çalıştı ve sonra sarhoş bir şekilde ters döndü.

"Boo-ya!" Çığlık attım.

Sonra tekneyi çözmediğimi hatırladım.

Ön tarafa beceriksizce ve bana doğrultulmuş silahların farkında olarak halatı çözdüm. Tekne serbest kaldı. Direği ittim ve tekne ağır ağır dönmeye başladı. Topallayarak dümene geri döndüm, dümeni çevirdim ve motora biraz güç verdim. Tekne önce zonkladı, sonra kükredi ve hızlanmaya başladı.

Deirdre babasını kucağında taşıyarak yaklaşık üç metre önümde yüzeye çıktı. Daha etrafına bakmadan "Öldürün onu, vurun onu, vurun onu!" diye bağırdı.

Neşeyle tekneyi ona doğru çevirdim. Bir şey teknenin gövdesine sertçe çarptı. Çim biçme makinesine benzer bir ses çıkmasını umdum ama çıkmadı.

Bu sırada kıyıdan silah sesleri gelmeye başladı ve bu sesler parlak ışıklardan kör olmamıştı, aceleyle ya da panikle de gelmemişti. Etrafımdaki tekneyi paramparça etmeye başladı. Küfürler savurmaya başladım ve yere çömeldim. Kurşunlar tozluğuma isabet etti. Birkaç saniye boyunca menzil oldukça yakındı, en azından kullandıkları askeri sınıf silahlar için ve toz bezi mermileri durdurma görevini yerine getirse de, bunu deneyimlemek hiç de *eğlenceli* değildi. Sonraki birkaç saniye boyunca sırtıma yarım düzine büyük lig hızlı topu isabet .

Ve soğuk su ayaklarımı yıkadı. Yarım

dakika sonra da ayak bileklerimden. *Çifte saçmalık.*

Motorlar da gerçekten tuhaf sesler çıkarıyordu. Bakmak için döndüğümde sırtım itiraz etti. Kıyıdan uzaklaştıkça gölün etrafı iyice karanlıklaşıyordu ama adanın kaybolan görüntüsü teknenin motorlarından çıkan siyah dumanla gölgeleniyordu.

Ağrı kesiciler artık düşüyordu. Canım çok yanıyordu. Teknenin dibindeki su artık baldırlarımın altına kadar gelmişti ve...

Ve adanın yönünden bana doğru gelen üç vardı.

Takip botları göndermişlerdi.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandım kendi kendime. Motora gelen tüm gücü verdim, ama takırdama şekline bakılırsa bu aşağı yukarı formaliteydi. Uzun süre dayanmayacaktı ve her halükarda batıyordu.

Suya girersem, sıcaklık göz önüne alındığında dört ya da beş dakika kadar yaşayacağımı biliyordum. Ayrıca adaların etrafındaki taş resifleri geçmem gerektiğini de biliyordum, Rosanna'nın yolumu bulmak için işaret ışığına ihtiyaç duyduğu resifleri.

Devam etmekten başka çare yok.

Birden aklıma bir fikir geldi: Kafatasçı Bob bunu, gerçek bir korsan macerasını kaçırdığı için kahrolacaktı. Avazım çıktığı kadar "Blow the Man Down" şarkısını söylemeye başladım.

Sonra korkunç bir gürültü oldu ve tekne *durdu*. Direksiyon göğsüme sertçe çarptı ve sonra sürücü koltuğuna geri sıçradım.

Su yoğun, hızlı ve karanlık bir şekilde akmaya başladı. "Ahoy!" diye mırıldandım sarhoşça.
"Resif!"

Paranın ve kılıcın hâlâ yanımda olduğundan emin oldum. Asamı elime aldım ve boynumdaki beş köşeli tılsımı çıkardım. Takip eden teknelerin ışıkları her an daha da yaklaşıyordu. Bu yakın bir mücadele olacaktı.

Eski kayak kelimenin tam anlamıyla etrafımda parçalanıyordu, pruvası, teknenin ön tarafında, merkezinin hemen solundan içeri giren kalın bir taş sivri ucunun üzerinde paramparça olmuştu. Gölün suları arasından yükselen eski taş sırt, burada yüzeyin birkaç metre yakınına kadar geliyordu. Bu bana kendimi anında soğuk suya bırakıp hipo-termi olmak dışında bir şeyler yapabileceğim bir yer sağlayacaktı.

Ve bana ayaklarımı basabileceğim ve güç alabileceğim sağlam bir kaya verecekti. Gölün suyu bunun bir kısmını -serbest akan su kadar olmasa da *bir* kısmını- temizleyecekti ama yine de kendimi savunmak için *bir şeyler* yapabilecektim.

Tekne alabora olup beni suya atmadan önce dişlerimi sıktım ve suya atladım.

Vücudum hemen bana çılgınca bir karar verdiğimi bildirdi.

Neredeyse donmak üzere olan suya atlayana kadar soğuğun ne kadar derin olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yoktur.

Nicodemus'un benim için sakat bıraktığı bacağıma dikkat ederek, donmuş ayaklarımla duracak yerler bularak çığlık atarak içeri girdim. Sonra annemin tılsımını sağ elime alıp ona odaklandım ve enerjimi ona yönlendirdim

dikkatlice ve yavaşça. Giderek artan soğukta her şey ağır ağır ama ayaklarımın altındaki taştan güç çekebildim ve muskadan gümüş mavisi büyücü ışığı çağırabildim - daha parlak ve daha parlak, gün gibi açık bir şekilde "*Buradayım*" yazan gerçek bir işaretle sulara yayılan ışık.

"T-T-Thomas," diye mırıldandım kendi kendime, o kadar titriyordum ki ayakta zor duruyordum. "Y-y-yakın olsan iyi olur."

Çünkü Deirdre'nin adamları öyleydi.

Projektörler anında bana doğru yöneldi ve kayalıkların üzerinden sıyrılıp geçen lastik botlar dalgaların üzerinden zıplayarak bana doğru geldi.

Sallardan birini batırmak imkansız olmazdı. Ama içindeki herkesi öldürürdü. Ve bunlar kendi karanlık çıkarları için de- mons ile işbirliği yapan insanlar değildi. Onlar sadece, çoğu çocukluklarından itibaren Nicodemus ve arkadaşlarına hizmet etmek üzere yetiştirilmiş ve muhtemelen gerçekten doğru şeyi yaptıklarını düşünen insanlardı. Nicodemus gibi birini öldürebilir ve sonrasında huzur içinde uyuyabilirdim. Ama salları göle indirip içlerindeki adamları ölüme mahkûm edersem kendimle yaşayabileceğimden emin . Büyü bunun için değildir.

Daha da önemlisi, onları öldürmek beni kurtarmayacaktı. Oradaki diğer tüm salları batırmayı başarsam, içlerindeki herkesi suya göndersem bile, donarak ölmemi ve boğulmamı engelleyemezdi. Sadece çok fazla arkadaşım olduğu anlamına gelirdi.

Ben bir şövalye değilim. Ama bu, çizgiyi bir yere çekmediğim anlamına gelmiyor.

Yaklaşık yüz metre öteden ateş etmeye başladılar ve ben de bir kalkan kaldırdım. Buzlu sulara bunu yapmak zordu ama onu kaldırdım ve tuttum, gümüş ışıktan parıldayan bir çeyrek kubbe. Mermiler ona çarpıyor ve üzerinden sekiyor, güçleri kalkanın üzerinde dağıldıkça yayılan enerjinin küçük eşmerkezli halkalarını gönderiyordu. Atışların çoğu hiçbir zaman gerçekten yaklaşmadı. Hareket halindeki bir lastik saldan yüz metreden ateş etmek hassas nişancılık için pek de uygun bir yöntem sayılmazdı.

Onlar yaklaştıkça ben daha da
üşüdüm. Işığı ve kalkanı tuttum.

Lütfen, kardeşim. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Bir soğuk su dalgası kürek kemiklerime çarpıp beni yere serene kadar hiçbir şey duymadım. Sonra *Su Böceği*'nin motorlarının ağır *çuf çuf çuf* sesleri etrafımdaki suyu sarsarken kardeşimin hırpalanmış eski gemisi

Resiflere tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve geminin arkamda bordaya doğru yuvarlandığını görmek için döndüm.

Thomas'a *Su Böceği* konusunda zorluk çıkarmayı severdim, onu *Jaws* filminin dekor odasından çaldığını söyleyerek alay ederdim. Ama aslı, tekneler hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bu şeyi gölün etrafında bu kadar pervasızca yüzdürebilmesinden gizliden gizliye etkilendiğimdi.

"Harry!" Murphy seslendi. Donmuş güverteden aşağıya doğru aceleyle indi, bu sırada buz parçalarının üzerinde bir oraya bir buraya kaydı. Geminin güvenlik küpeştesine taktığı koşum takımına bağlı bir halatı tokatladı ve halatın diğer ucunu bana attı. "Haydi!"

Thomas kaptan köşkünün tepesinden, "Resifin dışına çıkmanın zamanı gelmişti," diye yakındı. Ben izlerken, ağır Desert Eagle'ını yanından çekti, nişan aldı ve bir el ateş etti. Karşıdan gelen sallardan birinin üzerindeki karanlık bir şekil bir çığlık attı ve bir sıçramayla suya düştü.

Thomas'a kaşlarımı çattım. Antrenman bile yapmıyor.

Tökezleyerek ilerledim ve ipi yakalayıp sağ koluma doladım. Yapacak enerjim hemen hemen kalmıştı. Murphy ipi çekmeye başladı ve Thomas'a ona yardım etmesi için bağırmaya başladı.

"Koru beni!" Thomas bağırdı.

Kaptan köşkünden korsan tarzında indi, geminin yalpalamasına, buza ve soğuğa rağmen zarif ve şık bir şekilde aşağı atladı. Ayaklarını küpeşteye sabitlemiş Murphy elini kaydırıp ve sırtındaki kayışta taşıdığı küçük saldırı silahını, Kincaid' ona hediye ettiği P-90'ı çıkardı. Silahı omzuna kaldırdı, dürbününden yaklaşmakta olan sallardan birini gördü ve her seferinde birer ikişer olmak üzere sakince mermi sıkmaya başladı. *Fam. Famfam. Fam. Famfam. Famfam. Aile. Aile*

Sallardan biri batmış. Belki de onu yönlendiren kişiye çarpmış ve yanlış yönlendirmesine neden olmuştu. Belki de göl onu batırmıştır. Bilemiyorum. Ama ikinci bir sal hemen dönerek ilkinden suya dökülen adamları toplamaya başladı. Murphy silahını kalan sala çevirdi.

Thomas beni kolumdaki ipten tutarak sudan çıkarmaya başladı, sanki kendisinden yüz kilo daha ağır yetişkin değil de bir çocukmuşum beni kolumdan tutup yukarı çekti. Spor bile yapmıyor.

Yeterince yorgundum ve bunu yapmasına izin verdim. Sonuç olarak, ayaklarımın çıktığını ve Deirdre'nin karanlığın içinden fırlayıp ayak bileklerimi yakaladığını fark edecek kadar dikkatim vardı.

"Öldürün sizi!" diye hırladı. "Ona yaptıkların için seni öldüreceğim!" "Lanet olsun!" Thomas bağırdı.

"Ack!" Ben de kabul ettim.

Saçlarının ölümcül tellerinin çoğu onu aşağıda tutan taş resifin içine saplanmıştı ama serbest kalan birkaç tanesi Thomas'a doğru çılgınca savruldu. Bağırarak yana eğildi ve ipi tutmayı zar zor başardı.

Bacaklarımı bileklerimden çekip koparacakmış gibi hissediyordum. Çığlık attım ve elimden geldiğince ona tekme attım ama bacaklarım o kadar uyuşmuştu ki, onu sarsmak şöyle dursun, zorlukla hareket ettirebiliyordum. Thomas'ın elinden gelen tek şey ipi tutmak ve o bıçaklı tellerin ipi koparmasını engellemekti.

"Karrin!" diye bağırdı.

Murphy bacaklarını geminin küpeştesine doğru salladı, hala koşumuna bağlı halatla gemiye bağlıydı. Sonra yanımda asılı kalana kadar kendini suyun üzerindeki boş havaya doğru salladı.

Sonra P-90'ı Deirdre'ye doğrulttu ve seçiciyi tam otomatiğe geçirdi.

Ama tetiği çekmeden Deirdre tısladı titreyen bir bıçak havalanıp Murphy'nin suratına çarptı. Murphy çığlık attı ve bıçak devam ederken geri çekildi, Murphy'nin boğazını bir parmak genişliğinde ıskalayan ve P-90'ı vücudunda tutan kayışı kesen S şeklinde bir kesik. Silah suya yuvarlandı.

"Orospu!" Murphy hırladı, yüzünün bir tarafı kan içindeydi. Tabancasına uzanmaya çalıştı; omuz kılıfında, koşum takımının altında, paltosunun altında. Ayın yüzeyinde de olabilirdi.

"Murphy!" Dedim ki. Omuzlarımı büktüm ve *Fidelacchius*'un ucunu elinin ulaşabileceği bir yere kadar.

Murphy'nin parmakları kutsal kılıcın kabzasına kapandı. Kınından bir santim kadar çekti.

Beyaz ışık beni kör etti. Deirdre'yi kör etti. Murphy'yi kör etti. Thomas'ı kör etti. Herkesi kör etti.

"Hayır!" Deirdre çığlık attı, sesinde tam bir çaresizlik ve dehşet vardı. "Hayır, hayır,

Hayır!"

Ayak bileklerimdeki baskı kayboldu ve Denarian'ın suya sıçradığını duydum. Su.

Murphy kılıcın kabzasını . Işık . Başka bir şey görebilmem belki yarım dakika sürdü. Thomas elbette daha hızlı toparlandı ve o zamana kadar ikimizi *de Su Böceği*'nin güvertesine geri götürdü. Orada

Deirdre'den hiçbir iz yoktu ve iki tekne dolusu asker gidebildikleri kadar hızlı uzaklaşıyorlardı.

Sağ kaşına paralel olarak saç çizgisine kadar uzanan bir kesikten kanlar akan Murphy şok içinde bana ve kılıca bakıyordu. "Bu da neydi böyle?"

Kılıcı omzumdan indirdim. Gerçekten yorgun hissediyordum. Her yerim ağrıyordu. "Elimde olmadan," diye mırıldandım, "bunun bir iş teklifi olduğunu söyleyebilirim."

"Resiflere sürüklenmeden önce harekete geçmeliyiz," diye mırıldandı Thomas. Korsan tarzıyla aceleyle uzaklaştı. Bunu yaparken iyi görünüyordu. Tabii ya. Nemlendirici bile kullanmıyor.

Murphy bir saniye daha kılıca baktı. Sonra bana baktı ve kanlı yüzü endişeyle gerildi. "Tanrım, Harry." Yaralı bacağımın yanına gitti ve ben topallayarak geminin kamerasına girerken ağırlığımı desteklemeye yardım etti. "Hadi gel. Seni biraz ısıtalım."

"Eee?" Bana yardım ederken ona . "Ne dersin? Kullanacak birine ihtiyacı olan bir kılıcım var."

Beni geminin kamerasındaki banklardan birine . Bir an ciddi bir şekilde kılıca baktı. Sonra başını salladı ve sessizce, "Bir işim var." dedi.

Hafifçe gülümsedim ve gözlerimi kapattım. "Bunu söyleyeceğini tahmin ." "Kapa çeneni, Harry."

"Tamam," dedim.

Ve yaptım. Saatlerce. Muhteşemdi.

Bölüm 46

Birkaç ağır kuştüyü yorgan ve sayısız battaniyeyle örtülü olarak uyandım ve sabah olmuştu. *Water Beetle*'ın bank koltuğu katlanarak oldukça rahat bir karyola haline getirilmişti. Kabinin diğer tarafında bir gazyağı ısıtıcısı yanıyordu. Tam olarak kızarmış sayılmazdı ama kabini camları buharla ısıtacak kadar sıcak tutuyordu.

Yavaşça kendime geldim, her eklemim, kasım ve uzvum ağrıyordu. Eylem sonrası akşamdan kalma hali tahmin ettiğim kadar kötüydü. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bunun başa çıkılması gereken delicesine keyifli bir sorun olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Yine de bu konuda pek de sportmence davranmıyordum. Homurdandım ve biraz şikayet ettim ve sonunda oturup yorganın altından kalkacak kadar cesaretimi topladım. Küçük banyoya gittim -gerçi teknede buna aptalca bir nedenle "baş" deniyor sanırım- ve ben zombi gibi dışarı fırladığımda Thomas güverteden inmiş ve içeri girmişti. Cep telefonunu ceketinin cebine geri koyuyordu ve yüz ifadesi ciddiye.

"Harry," dedi. "?"

Üreme organlarıyla ne yapabileceğini önerdim. Bana bir kaşını kaldırdı. "Beklediğimden daha iyi."

. Sonra ekledim, "Teşekkür ."

Homurdandı. Hepsi bu kadardı. " gel. Arabada senin için kahve var."

"Vasiyetimde her şeyi sana bırakıyorum," dedim.

"Güzel. Bir dahaki sefere seni suyun içinde bırakacağım."

Bir iniltiyle ceketimi üzerime çektim. "Keşke olsaydı. Sikke? Kılıç?"

"Güvende, aşağıda istiflendi. Onları istiyor musun?"

Başımı salladım. "Şimdilik onları burada tut."

Onu kamyonete kadar takip ettim, sakat dizimin üzerinde topallayarak. Akşamın bir noktasında birinin beni biraz temizlediğini ve bacağıma ve hatırlamadığım bir dizi sıyrık ve çürüğe yeni bandajlar koyduğunu fark ettim. Üzerimde yeni kıyafetler de vardı. Thomas. Bu konuda hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Bu bir kardeş meselesi.

Hırpalanmış Hummer'a bindik ve kahverengi bir kâğıt torbanın yanında beni bekleyen bir kâğıt kahve fincanı gördüm. Kahveyi aldım, içine bolca şeker ve krema koydum, çubuğu çeyrek tur çevirerek karıştırdım ve yudumlamaya başladım. Sonra poşeti kontrol ettim. Donut. Ona saldırdım.

Thomas arabayı çalıştırmaya başladı ama olduğu yerde dondu kaldı ve hamur somununa göz kırptı. "Hey," dedi. "Bu da nereden çıktı?"

Bir ısırık daha aldım. Kekli çörek. Beyaz krema. Serpiştirilmiş. Hala sıcaktı. da sıcak kahvem vardı. Saf cennet. Kardeşime gizemli bir bakış attım ve bir ısırık daha aldım.

"Tanrım," mırıldandı kamyoneti çalıştırırken. "Küçük şeyleri bile açıklamıyorsun, değil mi?"

"Uyuşturucu gibi bir şey," dedim bir ağız dolusu yağlı arasından.

Elimden çöreğin tadını , tüm duyularımı tamamen işgal etmesine izin verdim. Bitirdikten ve kahve etkisini göstermeye başladıktan sonra, kendimi neden bu kadar uyuşturduğumu anladım: Bu muhtemelen bir süre için hissedeceğim son zevk olacaktı.

Thomas nereye gittiğimiz ya da önceki gece yaşananlardan sonra herhangi birinin nasıl olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti.

Chicago'nun tıp merkezi olarak eski Cook County kompleksinin yerini alan yeni hastane Stroger binası, eski bina yığınının sadece birkaç metre ötesinde. Bir tür kaleye benziyor. Gözlerinizi biraz yukarı kaldırırsanız, binanın özelliklerini, Chicago vatandaşlarını dünyanın vebalarına ve kötülüklerine karşı korumaya kararlı, eski bir dağ üssü gibi duran ortaçağ surları, kuleleri ve mazgalları olarak hayal edebilirsiniz.

Tabii ki yeterli tıbbi güvenceye sahip olmaları koşuluyla.

Kahvemi bitirdim ve kendi kendime biraz karamsar hissetmiş olabileceğimi düşündüm.

Thomas beni yoğun bakıma götürdü. Dışarıdaki koridorda durdu. "Luccio bilgileri koordine ediyor, bu yüzden çok fazla ayrıntıya sahip değilim. Ama Mol- ly içeride. Geri kalanları sana getirecek."

"Ne biliyorsun?" Ona sordum.

"Michael'ın durumu kötü," dedi. "Son duyduğuma göre hâlâ ameliyattaymış. Onu burada bekliyorlar. Sanırım kurşunların hepsi altından gelmiş ve giydiği zırh kurşunlardan birini içeride tutmuş. Teneke kutunun içindeki bir mermi gibi içinde zıplayıp durmuş."

Yüzümü buruşturdum.

"Sadece iki ya da üç kurşunla vurulduğunu söylediler," diye devam etti Thomas. "Ama hayatta kalması aşağı bir mucizeymiş. Kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorlar. Sanya bundan daha spesifik bir şey söylemedi."

Gözlerimi kapattım.

"Bak," dedi Thomas. "Şu anda buralarda pek hoş karşılanmıyorum. Ama olursa kalırım."

Thomas bana tüm gerçeği söylemiyordu. Kardeşim hastanelerde rahat değildi ve bunun nedenini anladığımdan emindim: Hastaneler hasta, yaralı ve yaşlılarla doluydu, yani yırtıcı hayvanların içgüdülerinin onlara en zayıf ve en kolay hedef olduklarını söylediği türden sürü hayvanlarıyla. Kardeşim doğasının bu yönünün hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Bunun olmasından nefret edebilirdi ama içgüdüleri onun ne isteyip istemediğine bakmaksızın tepki verirdi. Burada takılmak onun için işkence olurdu.

"Hayır," dedim. "İyi olacağım."

Bana kaşlarını çattı. Bir süre sonra "Pekâlâ," dedi. "Numaram sende var. Ara beni; seni eve bırakayım."

"Teşekkürler."

Bir an için elini koluma koydu, sonra döndü, omuzlarını kamburlaştırdı, başını eğdi, böylece saçları yüzünün büyük kısmını gizleyecek şekilde düştü ve hızla uzaklaştı.

Yoğun bakım servisine girdim ve bekleme alanını buldum.

Molly içeride, Charity'nin yanında oturuyordu. Anne ve kızı yan yana oturmuş, el ele tutuşuyorlardı. Gergin ve yorgun görünüyorlardı. Charity kot pantolon ve Michael'ın flanel gömleklerinden birini giymişti. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve hiç makyaj yapmamıştı. Gecenin bir hastaneye yetiştirilmek üzere yatağından kaldırılmıştı. Gözleri uzaklara odaklanmıştı ve boştu.

Küçük bir mucize. Bu onun en büyük kabusunun hayata geçmesiydi.

İçeri girdiğimde başlarını kaldırdılar ve yüz ifadeleri tamamen aynıydı: nötr, mesafeli, hissiz.

"Harry," dedi Molly, sesi boş ve hayalet gibiydi.

"Hey, evlat," dedim.

Charity'nin benim gelişime tepki vermesi bir an aldı. Gözlerini uzaktaki duvara odakladı, birkaç kez kırıştırdı ve sonra bana odakladı. Başını salladı ve konuşmadı.

"Ben, uh," dedim sessizce.

Molly konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. Ben de sustum.

"Tamam," dedi. "Bir düşünüyüm." Gözlerini kapadı, konsantrasyon içinde kaşlarını çattı ve her cümlede bir parmağını işaretlemeye başladı. "Luccio, Arşiv'in durumunun stabil ama bilincinin kapalı olduğunu söylüyor. Murphy'nin evinde ve

seninle konuşmak istiyor. Murphy sana yüzünün iyi olacağını söylememi istedi. Sanya seninle yalnız konuşması gerektiğini söylüyor, hem de mümkün olan en kısa sürede, St. Mary's'de."

Bütün bunlara elimi salladım. "Ben sonra hallederim. Baban nasıl?"

"Karaciğerinde ciddi travma var," dedi Charity, sesi tınısızdı. "Bir tanesi böbrekleri kurtarılamayacak kadar kötü hasar görmüştü. Akciğerlerinden biri çökmüş. Omurgasında hasar var. Kaburgalarından biri birden fazla parçaya ayrılmış. Kalça kemiği iki yerden kırılmış. Çenesi paramparça olmuş. Subdural hematoma. Bir göz boşluğu boyunca travma vardı. Gözünü kaybedip emin değiller. Beyin hasarı da olabilir. Henüz bilmiyorlar." Gözleri aktı ve tekrar uzaklara odaklandı. "Kalbinde travma vardı. İçinde kırık kemik parçaları var. Kaburgalarından." Ürperdi ve gözlerini kapattı. "Kalbi. Kalbine zarar vermişler."

Molly tekrar annesinin yanına oturdu ve kolunu Charity'nin omuzlarına doladı. Charity ona yaslandı, gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu ama hiç sesini çıkarmadı.

Ben şövalye değilim.

Ben de kahraman değilim.

Kahramanlar sözlerini

tutarlar.

"Molly," dedim sessizce. "Özür dilerim."

Bana baktı ve dudakları titremeye başladı. Başını salladı ve "Ah, Harry" dedi.

"Ben giderim," dedim.

Charity'nin yüzü bir anda aydınlandı ve sesi birdenbire çok net ve belirgin bir şekilde, "Hayır," dedi.

Molly gözlerini kırıştırarak annesine baktı.

Charity ayağa kalktı, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, gerginlikten kırıkmış, gözleri yorgunluk ve endişeden çökmüştü. Uzun bir süre bana baktı ve sonra, "Aileler kalıyor, Harry," dedi. Çenesini kaldırdı, ani ve şiddetli bir gurur gözlerindeki kederi kısa süreliğine bastırdı. "O senin için kalırdı."

Görüşüm biraz bulanıklaştı ve en yakın sandalyeye oturdum. Muhtemelen son birkaç gündür yaşadığım gerginliğe bir tepkiydi.

"Evet," dedim, boğazım . . ."

Molly'nin bana verdiği listedeki herkesi aradım ve Michael hakkında bilgi alana kadar beni görmek için bekleyebileceklerini söyledim. Murph hariç, hepsi buna sinirlendi. Onlara cehenneme gidebileceklerini söyledim ve telefonu yüzlerine kapattım.

Sonra Molly ve Charity'nin yanına yerleştim ve beklemeye başladım.

Hastane bekleyişleri kötüdür. Er ya da geç hemen hemen başına gelmesi, onları az iğrenç yapmaz. Her zaman biraz fazla soğukturlar. Her zaman biraz fazla keskin ve temiz kokar. Her zaman sessizdir, o kadar sessizdir ki floresan ışıkların - başka bir değişmez olan o ışıkların- uğultusunu duyabilirsiniz. Oradaki hemen hemen herkes sizinle aynı kötü durumdadır ve neşeli bir sohbet de pek yoktur.

Ve her zaman görünürde bir saat vardır. Saatin süper güçleri var. Her zaman çok yavaş hareket ediyor gibi görünür. Ona baktığınızda size zamanı söyleyecektir. Bir buçuk saat sonra baktığınızda ise size iki dakika geçtiğini söyleyecektir. Yine de bir şekilde aynı anda size hayatın ne kadar kısa olduğunu hatırlatma, sevdiğiniz birinin ne kadar az zamanı kalmış olabileceğinin farkına varmanızı sağlama yeteneğine sahiptir.

Gün sürünerek geçti. Bir doktor Charity'yi iki kez görmeye geldi, ona işlerin hala kötü olduğunu ve hala çalıştıklarını söyledi. İkinci ziyaret akşam yemeği vaktindeydi ve doktor mümkünse biraz yemek yemesini, bir sonraki prosedürden sonra, üç ya da dört saat içinde daha kesin bir şeyler öğrenmelerini .

Charity'nin Michael'ın or- gan donörü olmayı kabul edip etmediğini bilip bilmediğini sordu. Her ihtimale karşı, dedi. Ehliyetini bulamamışlardı. Charitynin doktora sorusunu nereye kadar götürebileceğini ve ne kadar ileri gidebileceğini söylemek istediği belliydi, ama o Michael'ın ona şeyi söyledi - evet, tabii ki söylemişti. Doktor ona teşekkür etti ve gitti.

Charity ve Molly ile birlikte kafeteryaya doğru yürüdüm ama canım yemek yemek ya da bana yemek yedirmek istemiyordu. Charity'nin muhtemelen çocuklarından bu kadar uzak kaldıktan sonra annelik konusunda eleştirel bir baskı hissettiğini düşündüm. Yolda bacaklarımı esnetmem gerektiğini söyledim ki bu doğrudu. Bazen kafamda çok fazla şey olduğunda, biraz dolaşmak iyi geliyor.

Bu yüzden koridorlarda yürüdüm, belirli bir yere gitmedim, sadece o anda birini hayatta tutmakla meşgul olabilecek herhangi bir ekipmanın yanından geçmemeye özen gösterdim.

Hastanenin şapelinde otururken buldum kendimi.

Böyle bir yer için olağan bir yerdi; sessiz, bastırılmış renkler ve ışıklar, ortada bir koridor bulunan sıralı oturma yerleri ve önde bir kürsü - herhangi bir sayıda inancın ayinleri için standart düzen. Belki Katolikliğe diğerlerinden biraz daha fazla meyilliydi ama bu doğal bir şeydi. Je- suits'in aslında bir papazlığı vardı ve orada düzenli olarak ayin düzenleniyordu.

Sessizdi, önemli olan da buydu. Acı içinde bir sıraya çöktüm ve gözlerimi kapattım.

Bir sürü ayrıntı kafamın içinde dolaşıp duruyordu. Michael kurşun yaralarıyla gelmişti. Polisler bu konuda bir sürü soru soracaklardı. Helikopterin Chicago'ya dönüş koşullarına bağlı olarak, bu gerçekten çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşabilirdi. Öte yandan, Marcone'un olaya dahil olma derinliği göz önüne alındığında, sorunlar ortadan kalkabilirdi. Chicago şehir yönetiminde o kadar çok parmağı var ki, gerçekten isterse muhtemelen her türlü soruşturmayı durdurabilir.

Kurtulduğu şey göz önüne alındığında, Marcone'nin kendisini kurtaran insanlara, karşılığında yapabileceği her türlü yardımla borcunu ödemesi karakteriyle tutarlı olurdu. Koşullar ne olursa olsun, Marcone'nin Michael'a önemli bir yardımda bulunabilecek bir konumda olması beni rahatsız etti.

Elbette bunun gerçekleşmesi için Michael'ın önce hayatta kalması gerekiyordu. Düşüncelerim dönüp dolaşıp buna geliyordu.

O koşum takımını takması için ısrar etmeseydim şu anda tehlikede olur muydu? Onu önümdeki ipe itmeseydim, hâlâ yukarıda, bıçağın altında ölüyor muydu? Gard'ın yüzüne bir kez bakarak sadece geleceği bildiğimi değil, aynı zamanda o geleceğin ne olması gerektiğine karar verme bilgeliğine ve hakkına sahip olduğumu varsayacak kadar kibirli olabilir miydim?

Belki de orada ben olmalıydım. Eve dönmemi bekleyen bir karım ve ailem yoktu.

Charity'nin çığlık atmasını ve bana bir şeyler fırlatmasını beklerdim. Hatta belki de bunu istemiştim. Çünkü entelektüel olarak ne olacağını bilmemin mümkün olmadığını ve sadece arkadaşımı korumaya çalıştığımı anlamış olsam da, büyük bir parçam Charity'nin öfkesini hak ettiğimi edemiyordu. Her şeye rağmen, kocasının ölümüne, onu kendim öldürmüşüm kadar kesin bir şekilde sebep olduğumu düşünüyordum.

Ama o henüz ölmemişti ve böyle düşünmek ondan vazgeçmek anlamına geliyordu. Bunu yapamazdım.

Kürsüye baktım, orada biri vaaz verirken muhtemelen Kim olursa olsun orada olurdu.

"Çok fazla konuşmadığınızı biliyorum," dedim boş odaya karşı yüksek sesle konuşarak. "Ve bir mektup arkadaşı aramıyorum. Ama Michael'ın seni oldukça iyi gösterdiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Ve tüm yaptıklarından sonra, onun için böyle biterse, Senin hakkında daha az düşünürüm. O daha iyisini hak ediyor. Bence bunu almasını sağlamalısın. Eğer faturayı bana kesmek istersen, benim için sorun değil. Sorun değil."

Kimse karşılık vermedi.

"Hazır konu açılmışken," dedim, "bence koyduğunuz kurallar berbat. Görünüşe bakılırsa eskisi kadar müdahil olmuyorsun. Ve kötü adamlar önce davranmadıkça meleklerinin ayak parmaklarını sokmalarına izin verilmiyor. Ama kafamda bazı hesaplar yapıyordum ve Denaryalıları o devasa İşaretleri kaldırdıklarında, bunu yapmak için çok fazla güce sahip olmaları gerekiyordu. Çok fazla güç. Lascielle bile sahip olabileceğimden çok daha fazla. Başmelek gücü. Ve o mürettebata yardım edebilecek o adamlardan yalnızca birini düşünebiliyorum."

Ayağa kalktım ve aniden öfkelenerek parmağımı podyuma doğru uzattım ve bağırdım: "Lanet olası Karanlıklar Prensi hile yapıp gücünü yeryüzüne boşaltıyor - hem de iki kez!" Ve Sen orada *oturmuş* kutsal bir şey yapıyorsun, tüm hayatı boyunca Senin için savaşmış olan arkadaşım *ölüyor*! Senin neyin var böyle?"

"Sanırım kötü bir zamanlama," dedi arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde koyu mavi bir tulum giymiş, üzerinde JAKE yazan yaşlı bir adamla karşılaştım. Arkasında bir çöp kutusu ve her zamanki süpürge, paspas ve temizlik ürünlerinin bulunduğu bir hademe arabası çekiyordu. Yuvarlak bir göbeği ve koyu tenine yakın kesilmiş sakalıyla uyumlu kısa, kıvrık gümüş rengi saçları vardı. "Kusura bakmayın. Daha sonra gelirim."

Kendimi aptal gibi hissettim. Başımı ona doğru salladım. "Hayır, hayır. Ben hiçbir şey yapmıyorum. Yani, beni hiçbir şeyden alıkoymuyorsun. Yolundan çekileceğim."

"Yoluma çıkmıyorsun, genç adam," dedi Jake. "Hem de hiç. Hastane şapelinde üzgün gördüğüm ilk kişi sen değilsin. Sonuncusu da olmayacak. Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hayır," dedim. "İçeri gel."

Arabayı da yanında taşıyarak köşedeki çöp kutusuna gitti. Eski astarı çıkardı. "Burada bir arkadaşın var, ha?"

"Evet," dedim, tekrar oturdum.

"Bu konuda Tanrı'ya kızgın olman sorun değil evlat. Başına gelenler O'nun suçu değil ama O her şeyi anlar."

"Belki de öyledir," dedim omuz silkerek. "Ama umurunda değil. Neden herkes O'nun umurunda olduğunu düşünüyor bilmiyorum. Neden umursasın ki?"

Jake durdu ve bana baktı.

"Yani, bütün bu evren, değil mi? Tüm o yıldızlar ve tüm o dünyalar," diye devam ettim, belki de sesim amaçladığımdan daha acı çıkıyordu. "Muhtemelen sayamayacağımız kadar çok farklı türde insan var. Neredeyse sonsuz sayıdaki gezegen arasında küçük bir gezegendeki küçük bir insana ne olduğu Tanrı'nın nasıl umurunda olabilir?"

Jake çöp torbasının ağzını bağladı ve çöp kutusuna attı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle astarı yerine koydu. "Şey," dedi, "anladığınız gibi, ben pek fazla okula gitmedim. Ama bana öyle geliyor ki, varsaymamanız gereken bir şeyi varsayıyorsunuz."

"O da ne?" diye sordum.

"Tanrı da dünyayı sizin gibi görüyor. Her seferinde bir şey. Sadece tek bir noktadan. Bana öyle geliyor ki O'nun her yerde olması, her şeyi bilmesi gerekiyor." Çöp kutusunun kapağını yerine koydu. "Bunu bir düşünün. Ne hissettiğini, nasıl acı çektiğini biliyor. Benim acımı, senin acını kendi acısıymış gibi hissediyor." Jake başını salladı. "Lanet olsun, evlat. Asıl soru, Tanrı'nın sadece bir kişiyi nasıl önemseyebileceği değil. Asıl soru, nasıl *umursamaz*."

Homurdandım ve başımı salladım.

Jake, "Şu anda duymak isteyeceğinden daha iyimser," dedi. "Seni anlıyorum evlat." Döndü ve arabayı kapıdan dışarı itmeye başladı. "Oh," dedi. "Yaşlı bir adam sana bir fikir daha verebilir mi?"

"Elbette," dedim arkamı dönmeden.

"Burada belki de bir denge meselesi olduğunu düşünmek zorundasınız," dedi. "Belki de bir başmelek gücünü bu duruma açıkça ve hemen yatırdı. Belki bir diğeri konuda daha sessizdi. Uzun vadeli düşünüyordu. Belki de sana çoktan yardım etmiştir."

Sağ elim yine karıncalanmaya ve iğnelenmeye başladı.

Hızlı bir nefes aldım ve ayağa kalkarak etrafımda döndüm. Jake gitmişti.

Kapıcı arabası hâlâ oradaydı. Arkasından sarkan bir bez parçası hâlâ hafifçe ileri geri sallanıyordu. Katlanmış ciltsiz bir kitap arabanın gövdesi ile tutamağı arasına sıkıştırılmıştı. Arabanın yanına gittim ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım.

Görünürde kimse yoktu ve rahatlıkla görünmeyecekleri bir yer de yoktu.

Kitabı elime aldım. *İki Kule*'nin hırpalanmış eski bir kopyasıydı. Bir sayfası yırtılmıştı ve bir diyalogun altı kurşun kalemle çizilmişti.

"En iyi öğreten yanmış eldir," diye yüksek sesle okudum. Koltuğuma geri döndüm ve başımı salladım. "Bu da ne demek şimdi?"

Grimalkin yanımdaki sıradan miyavladı, "Düşmüş Olan'ın gölgesine direnme deneyiminiz Gözcü'nün saygısını kazandı, Elçim."

Koltuğumdan bir iki santim kalkacak kadar şiddetli bir şekilde kasıldım ve homurdanarak geri indim. Sıranın sonuna kadar kayabildim. Çok uzak değildi. Mab'a dönmeden önce kendime sadece bir ya da üç santim daha kazandırdım.

Sakin bir şekilde oturuyordu, koyu mavi rahat bir iş kıyafeti giymişti ve üzerinde çok sayıda zarif küçük elmas vardı. Beyaz saçları örgülü bir topuzla bağlanmış, lapisle süslenmiş fildişi çubuklarla yerinde tutulmuştu. Grimalkin'i en sevdiği evcil hayvanı gibi kucağında tutuyordu, ancak sadece bir deli malk'ı evcil bir kedi sanabilirdi. Grimalkin'i ilk kez açık ışıktaki görüyordum. Bir malk için bile alışılmadık derecede iri ve kaslıydı -ve onlar ortalama bir vaşağı biraz cılız gösterme eğilimindedirler. Grimalkin, tamamı kas ve kemikten oluşan altmış ya da yetmiş kilo ağırlığında olmalıydı. Kürkü koyu griydi, siyah kürkü neredeyse ince bir filigran gibi dalgalanarak desenlenmişti. Gözleri sarı-yeşildi, çok büyüktü ve herhangi bir hayvan için fazla zeki idi.

"Bekçi mi?" Kekeledim.

Mab'ın başı sözlerle birlikte hafifçe kıpırdadı ama asıl konuşan Grimalkin'in miyavlayan sesiydi. "Ev Sahibi' Prensi tamamen şatafat ve törenden ibarettir ve hareket ettiğinde bir serafim ordusunun kanatlarının gürültüsü, davulların gümbürtüsü ve boruların yaygarasıyla hareket eder. Trompetçi bir ışık korosuyla ortaya çıkabilecekken asla sessizce yürümez. İblis Bağlayıcı görevlerini kendi omuzlarına alır ve sorunlarını kendi elleriyle çözer. Ama Gözcü..." Mab gülümsedi. "Başmelekler arasında en çok onu seviyorum. O sessiz . Kurnaz olan. En az bilineni. Ve açık ara en tehlikelisi."

Başmelekler hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. Yeterince yetersizdi ama en azından *bu* kadarını biliyordum. "Uriel," dedim sessizce.

Mab bir parmağını kaldırdı ve malk aracılığıyla konuşmaya devam etti. "Dikkatli olmanız gerekiyor, Elçi Mine. Ben sizin yerinizde olsaydım, onun adını hiç değilse gizlice söylerdim."

"Bana ne yaptı?" Ona sordum.

Mab yanardöner gözlerle bana baktı. "Bu sadece senin cevaplayabileceğin bir soru. Ama şu kadarını söyleyebilirim: O size olduğunuzdan daha fazlası olma potansiyelini verdi."

"Ha?"

Gülümsedi, vücudunun diğer tarafındaki sehpa uzandı ve patlatma çubuğunu çıkardı. "Mülkünüzün iadesi," dedi malk. "Onu senden saklama ihtiyacı geçti."

"O zaman haklıymışım," dedim, kabul ederek. "Onu sen aldın. Ve bunun gerçekleştiğine dair anıyı da aldın."

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bunu uygun gördüm," diye cevap verdi, sanki oldukça yavaş zekâlı bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Ateşini senden almasaydım, değerli ölümlülerini korumak için kendi hayatını -ve benim amacımı- riske atacaktın. Summer seni iki gün önce takip edip öldürecekti."

"Ona sahip olmamak beni de öldürebilirdi," dedim. "O zaman da beni bir sonraki Kış Şövalyesi yapmak için harcadığın onca zamanı boşa harcamış olurdun."

"Saçmalık," dedi Mab. "Eğer sen ölürsen, kardeşini işe alırım. Katillerinden intikam almak için iyi motive olacaktır."

İçimde soğuk bir his belirdi. Mab'ın onun kim olduğunu bildiğini fark etmemiştim. Ama sanırım mantıklı geliyordu. Vaftiz annem Leanansidhe öyle ya da böyle annemle sıkı fıkıydı. Lea biliyorsa, Mab'ın da bilmesi mantıklı olabilirdi. "O bir ölümlü değil," dedim sessizce. "Şövalyelerin ölümlü olması gerektiğini sanıyordum."

Grimalkin Mab için, "O aşık," diye mırıldandı. "Bu benim için fazlasıyla ölümlü." Başını öne eğdi. "Yine de sen henüz hayattayken ona bir teklifte bulunabilirim sanırım. Aşkına tekrar kavuşmak için çok şey verirdi, değil mi?"

Ona sert bir bakış fırlattım ve "Ondan uzak duracaksın" dedim.

"İstediğimi yaparım," dedi. "Onunla ve seninle."

Ona kaşlarını çatıttım. ". Ben sana ait değilim-"

de ki orta koridorda dizlerimin üzerindeyim ve Mab benden uzaklaşıp kapıya doğru yürüyor. "Ama senin var ölümlü. Bana olan borcunu ödeyene kadar benimsin. Bir iyilik daha borçlusun."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamadım. Dizlerim hareket etmiyordu. Kalbim çok sert atıyordu ve bu kadar korkmuş hissetmekten nefret ediyordum.

"Neden?" diye sordum. "Neden Denarianların durdurulmasını istediniz? Neden Ocakları Arşiv'i öldürmeleri için gönderdin? Ocakların başarısız olması durumunda Arşiv'i ve Mar- cone'u kurtarmam için neden beni görevlendirdiniz?"

Mab durakladı, döndü, baldırlarının muhteşem kıvrımlarını rahatça gösterdi ve başını bana doğru eğdi. "Nicodemus ve onun gibiler açıkça Anlaşmalarımı ihlal ediyorlardı ve belli ki onları kendi emellerine ulaşmak için kötüye kullanmayı planlıyorlardı. Bu, tasarımlarının bozulduğunu görmek için yeterli bir nedendi. Ve Düşmüşler arasında

evime yaptığı saldırının hesabını kişisel olarak bana verecek çok şeyi olan biriydi."

"Kara Konsey'in Arctis Tor'a saldırısı," dedim. "Onlardan biri Cehennem'i kullandı-

ateş."

Mab bana bembeyaz dişlerini gösterdi. "Bekçi ve ben," Grimalkin onun için miyavladı, "bugün ortak bir düşmanımız vardı. Düşman, çocuk Arşiv tarafından temsil edilen gücü elde etmek için alçaltılamazdı."

Kaşlarımı çattım ve düşmüş meleği ve onun usta büyücülerini sanki doldurulmuş bir alıştırma kuklasıymış gibi oradan oraya savuran gümüş eli düşündüm. "Thorned Namshiel."

Mab'ın gözleri ani, soğuk bir öfkeyle parladı ve kendi kirpiklerim de dahil olmak üzere şapelin her yüzeyinde kelimenin *tam anlamıyla* don oluştu.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek başkaları da var," diye hırladı Mab kendi sesiyle. Sesi iğrençti - melodik değildi, çünkü her zaman olduğu gibi zengin, dolgun ve müzikaldi. Ama öyle bir öfke, öyle bir hiddet, öyle bir acı ve öyle bir nefretle doluydu ki, her sesli harf derimi tırmalıyor, her sessiz harf sanki biri kulaklarıma zimba tabancası dayamış gibi geliyordu.

"Ben Sidhe'yim," diye tısladı. "Ben Havanın ve Karanlığın Kraliçesiyim. Ben Mab'ım." Çenesi kalktı, gözleri irileşti ve irislerinin dalgalanan renklerinin etrafında bembeyaz oldu; tam anlamıyla deliydi. "Ve borçlarımı ödüyorum, ölümlü. Hepsine."

Muazzam bir çatırtı, bir gölün yüzeyindeki kalın buzun kırılması gibi bir ses duyuldu ve Mab ile çevirmeni gittiler.

Orada diz çöktüm, onun sesini duyunca titremeye başladım. Bir dakika sonra burnumun kanadığını fark ettim. Ondan bir dakika sonra da kulaklarımdan bir damla kan geldiğini fark ettim. Gözlerim sanki uzun saatler boyunca parlak güneş ışığı altında kalmışım gibi ağrıyordu.

Bacaklarımda tekrar hareket etmeye başlaması bir dakika daha sürdü. Sonra sendeleyerek en yakın banyoya gittim ve temizlendim. Bir süre hafızamı yokladım ve daha önce olmayan delikler olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sonra başka bir şey alıp almadığını anlayıp anlayamayacağımı merak ederek bir süre daha *geçirdim*.

", " diye nefes aldım, titriyordum.

Çünkü her ne kadar Mab'ın kulesine *yapılan* ilk saldırıda yer almamış olsam da ve kuleye saldırdığımda farkında olmadan Mab'ın çıkarlarına hizmet etmiş olsam da, ona Dikenli Nemşel ile aynı hakareti ettiğim gerçeği değişmedi. Sesini jilete dönüştüren yırtıcı öfke yakın gelecekte bana da yönelebilirdi.

Aceleyle şapelden çıktım ve kafeteryaya indim.
Zorbalıkla yemek yedirilmek kulağa birkaç dakika öncesine göre çok daha hoş geliyordu.

* * *

Doktor o gece saat on yedide bekleme odasına geldi.
Charity ayağa kalktı. Günün büyük bölümünü başı öne eğik, sessizce dua ederek geçirmişti. En azından o an için tutamamıştı ve kızının koluna girerek Molly'yi yanına çekti.

"Şu anda iyileşme sürecinde," dedi doktor. "İşlemler tamamlandı..." Doktor iç çekti. En az Marangoz kadınlar kadar yorgun görünüyordu. "Beklenebileceği iyi. Aslında daha iyi. Bu noktada herhangi bir iddiada bulunmaktan çekiniyorum ama durumu stabil görünüyor ve önümüzdeki bir iki saat içinde herhangi bir komplikasyon olmadığını varsayarsak, sanırım atlatacak."

Charity dudağını sertçe ısırdı. Molly kollarını annesine doladı.

"Teşekkür ederim Doktor," diye fısıldadı Charity.

Doktor yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Şunun farkında olmalısınız... yaralar oldukça geniş. Tamamen iyileşmesi pek mümkün değil. Beyin hasarı bir olasılık - uyanana kadar bunu bilemeyiz. Bu bir sorun olmasa bile, diğer travmalar çok ağırdı. Muhtemelen hayatının geri kalanında yardıma ihtiyacı olabilir."

Charity sakince başını salladı. "O alacak."

"Doğru," dedi Molly.

"Onu ne zaman görebilirim?" Charity sordu.

Doktor, "Onu bir ya da iki saat içinde yukarı getireceğiz," dedi.

Boğazımı temizledim. "Affedersiniz, Doktor. Solunum cihazına bağlanacak mı?" "Şimdilik," dedi doktor. "Evet."

Başımı salladım. "Teşekkür ."

Doktor bize başıyla selam verdi ve Charity ona tekrar teşekkür etti.

Doktor gitti. "Tamam çekirge," dedim. "Gitme vaktimiz geldi."

"Ama onu getirecekler- Ah," dedi Molly üzüntüyle. "Solunum cihazı."

"İşi şansa bırakmamak daha iyi, değil mi?" Ona sordum.

"Her şey yolunda bebeğim," dedi Charity sessizce. "Uyanır uyanmaz evi arayacağım."

Sıkıca sarıldılar. Molly ve ben dışarı çıkmaya başladık.

"Ah," dedi Molly, sesi çok yorgundu. "O ödevi ben yaptım."
Ben de kendimi oldukça yorgun hissediyordum. "Öyle mi?"
Başını salladı ve yorgun bir ifadeyle bana gülümsedi. "Charlemagne."

* * *

Thomas'ı aradım ve Molly ile beni Murphy'nin evine bıraktı.

Gece . Bulutlar , ay ve yıldızlar karla birleşerek Chicago'yu aylar öncesinden bir kış harikalar diyarına çevirmişti. Yine de kar yağışı durmuştu. Sanırım bu Mab'ın dikkatini başka bir yere çevirdiği anlamına geliyordu. Thomas beni kısa bir mesafe ötede bıraktı ve çekirgeyi evine geri götürmek için ayrıldı. Son yüz metreyi yürüyerek kat ettim.

Murphy büyükannesine ait ufacık bir evde yaşıyor. İki yatak odası, bir oturma odası ve küçük bir mutfak olan tek katlı bir evdi. Tek bir kişinin ya da muhtemelen tek çocuklu bir çiftin yaşaması için tasarlanmıştı. Oraya üşüşen Gardiyan kalabalığı yüzünden aşırı yüklü olduğu kesindi. Luccio'nun takviye kuvvetleri gelmişti.

Küçük oturma odasında dört Gardiyan vardı, hepsi de tecrübeliydi, mutfakta iki genç üye vardı ve dışarıda peçelerin ardında nöbet tutan en az iki kişi daha olduğundan emindim. Mutfak kapısından içeri girdiğimde genç gardiyanlardan biri bana eğlenen bir ses tonuyla parola sordu. Ona lütfen kaba bir şey yapmasını söyledim ve Luccio'nun nerede olabileceğini sordum.

Genç adam İngiliz aksanıyla, "Bu anatomik olarak mümkün değil," diye cevap . İkinci bir fincan dumanı tüten çay doldurdu ve "İçin. Ona burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra Luccio içeri girçayımı yudumluyor ve Murphy'nin masasında oturuyordum. "Bize odayı verin lütfen Chandler, Kostikos."

Genç adamlar oturma odasını boşalttı - aslında kibar bir yanılsama. Ev, mahremiyet sağlamak için çok küçüktü.

Luccio kendine bir fincan çay doldurdu ve oturdu.

Omuzlarımın biraz gerildiğini hissettim. Kendimi sessiz kalmaya zorladım ve biraz daha çay yudumladım.

"Endişeliyim," dedi Luccio sessizce, "Arşiv hakkında." "Onun adı Ivy," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bu... endişemin bir parçası, Harry. Onunla kişisel yakınlığın. Bu tehlikeli."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tehlikeli mi? Ona gerçek bir insan gibi davrandığımı için mi tehlikeyeyim?"

Luccio acı bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Dürüstçe mi? Evet."

Diplomatik ve kibar olmayı düşündüm. Gerçekten düşündüm. Ama bunu düşünürken, yanlışlıkla ağzımı otomatik pilota geçiren düğmeye bastım, çünkü "Bu saçmalığın daniskası Kaptan, bunu sen de biliyorsun" dedi.

Tüm dikkati bana odaklanırken yüz ifadesi sabitleşti. "Is Bu mu?"

"Evet. O bir çocuk. O yalnız. O bir bilgisayar veritabanı değil. ona davranmak insanlık dışıdır."

"Evet," dedi Luccio açıkça. "Öyle. Ve aynı zamanda bu, bu işle başa çıkmanın en güvenli yolu.

onu.

" "Kim için en güvenli?" Ben talep ettim.

Luccio çayından bir yudum aldı. "Herkes için." Kaşlarımı çatarak fincanıma baktım.

"Anlat bana."

Başını salladı. "Arşiv... uzun zamandır buralarda. Her zaman bir aile çizgisinde, anneden kıza aktarılır. Arşiv genellikle bir kadın tarafından otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında, annesi öldüğünde ve kendi kızını doğurduktan sonra oluşturulur. Kazalar nadirdir. Arşivin doğasının bir parçası da kendini koruma güdüsüdür, onu barındıran kişiyi riske maruz bırakmaktan kaçınma ihtiyacıdır. Ve sahip olduğu geniş bilgi birikimi göz önüne alındığında, Arşiv ilk etapta riskli durumlardan kaçınmakta çok iyidir. Ve ortaya çıkmaları halinde, Arşiv'in sahip olduğu güç genellikle hayatta kalmasını sağlar. Bir Arşivin ev sahibinin genç yaşta ölmesi son derece nadirdir."

. " et."

"Arşiv geçtiğinde... Harry, hayatını tüm zaferleri ve trajedileriyle yaşadığını hayal etmeye çalış ve birdenbire kendini, senin için en az kendi hayatın kadar gerçek olan ikinci bir anılar dizisiyle bul. İkinci bir kalp kırıklıkları, aşklar, zaferler, kayıplar. Hepsi aynı derecede gerçek ve sonra bir üçüncüsü. Ve bir dördüncü. Ve beşincisi. Ve daha fazlası ve daha fazlası ve daha fazlası. Mükemmel hafıza, senden önce gelen her Arşiv'in mutlak hatırlanması. Onların beş bin yılı."

Gözlerimi kırptım. "Cehennem çanları. Bu..."

"İnsanı delirtiyor," dedi Luccio. "Evet ve genellikle de öyle olur. Pek çok kahin ve kahineyle ilgili tarihsel kayıtların onları deli kadınlar olarak sunmasının bir nedeni var. Pythia ve diğer pek çokları, geçmişe dair engin bilgilerini kullanarak en olası geleceği tahmin etmek için modeller kuran birer Ark kovanıydı. O bir deli kadındı ama aynı zamanda Arşiv'di.

"Bir savunma olarak Arşivler kendilerini diğer insan varlıklardan duygusal olarak uzaklaştırmaya başladılar. Bu kadar çok bilgiyi taşımanın zaten muazzam olan yüküne de yaşam boyu süren deneyim ve kederin ağırlığını eklemeyi bırakabilirlerse, bunun işlevlerini daha iyi yerine getirmelerini sağlayabileceğini düşündüler. Ve öyle de oldu. Arşiv'ev sahibini duygusal olarak uzak bir nedeni vardır; aksi takdirde binlerce yaşamın tutkuları, önyargıları, nefretleri ve kıskançlıkları tek bir varlıkta damıtma potansiyeline sahiptir. "Normalde, bir Arşiv'in tüm bu diğer duygular ve anılarla karşılaştırmak için kendi yaşam boyu deneyimine sahip olması gerekirdi.

onlara karşı."

Birden anladım. "Ama Ivy anlamıyor."

"Ivy bilmiyor," diye onayladı Luccio. "Büyükannesi garip bir kazada ölmüş, bir otomobil kazası sanırım. Annesi on yedi yaşında aşık ve hamile bir kızdı. Kendi hayatına sahip olmak isterken öldüğü ve Arşiv'i taşıması için onu lanetlediği için annesinden nefret ediyordu ve önünde ömür boyu sürecektir bir özgürlük olduğu için çocuktan da nefret ediyordu. Ivy'nin annesi Arşiv'i taşımak yerine kendini öldürdü."

Kendimi biraz hasta hissetmeye başladım. "Ve Ivy bunu biliyor."

"Biliyor. Biliyor, hissediyor. Annesinin kendisi hakkında tam olarak ne düşündüğünü ve hissettiğini bilerek doğdu."

"Onun hakkında bunu nasıl bilebilirsin..." Düşünerek kaşlarımı çattım. Sonra dedim ki, "Kincaid. Kız Kincaid'e aşıktı."

"Hayır," dedi Luccio. "Ama Kincaid o sırada Ivy'nin büyükannesi için çalışıyordu ve kız sırrını ona açtı."

"Dostum, bu bir şey," dedim.

"Ivy hayatı boyunca mesafeli durdu," dedi Luccio. "Arşiv olarak görevlerine ya da genel olarak hayatına kendi duygularını dahil etmeye başlarsa, psikolojik olarak başa çıkmaya hazır olmadığı ve olamayacağı duygu ve tutkularla boğulma riskiyle karşı karşıya kalır."

"Kontrolde çıkabileceğinden korkuyorsunuz."

"Arşiv tarafsız bir güç olması için oluşturuldu. Bir bilgi deposu. Ama ya Ivy'nin benzersiz durumu bu sınırlamaları görmezden gelmesine izin verirdiye?"

tions? Tüm bu yaşamların öfkesi, acısı ve intikam arzusunun, Arşiv'in gücü ve on iki yaşındaki bir çocuğun itidali ile birleştğinde ortaya çıkan sonuçları bir düşünün."

"Yapmamayı tercih ederim," dedim sessizce.

"Ben de öyle," dedi Luccio. "Bu gerçek bir kabus olabilir. Tüm o bilgi, onu yönlendirecek bir vicdan olmadan. Büyücü Kemmler'ın hizmetinde böyle bir ruh vardı, Arşiv'in bir tür minyatür versiyonu. O kadar güçlü değildi ama nesillerdir büyücülerin yanında çalışıp öğreniyordu ve yapabildiği şeyler dehşet vericiydi." Başını iki yana salladı.

Çaydan bir yudum aldım, çünkü aksi takdirde yudumlamak şüpheli olacaktı. Bob hakkında konuşuyordu. Ve Bob'un neler yapabileceği konusunda haklıydı. Eski sahiplerinden bazılarının altında kişiliğin kilidini açtığımda, neredeyse beni öldürüyordu.

"Muhafızlar onu yok etti tabii ki," dedi.

Hayır, yok etmemişlerdi. Justin DuMorne, eski Müdür, kafatasını yok etmemişti. Kemmler'ın laboratuvarından kaçırmış ve kendi laboratuvarında saklamıştı - ta ki ben onu yakarak öldürene ve karşılığında ondan alana kadar.

"Çok az kısıtlama altında çok fazla güç vardı. Ve Arşiv'in çok daha büyük ölçekte benzer bir tehdit haline gelmesi tamamen mümkün. Çocuğu önemsedığını biliyorum, Harry. Ama uyarılman gerekiyordu. Arkadaşı gibi davranarak ona iyilik yapmıyor olabilirsin."

"Kim rol yapıyor?" Ben dedim. "Nerede o?"

"Onu uyutuyorduk," dedi Luccio, "sen ya da Kincaid gelene kadar. burada."

", " dedim. "Ona yakınlaşmamam gerektiğini düşünüyorsun. Tabii sen Onu uyandırdığınızda ne olacağından endişeleniyor ve gerçekten korkmuş ve kafası karışmış durumda."

Luccio'nun yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Bütün endişelerim yok, Dresden. Sadece endişelerim var."

İçimi çektim.

"Her neyse," dedim. "Bırakın onu göreyim."

Luccio beni Murph'ün misafir yatak odasına götürdü. Ivy çift kişilik yatakta çok küçük görünüyordu. Yanına oturdum ve Luccio eğilip elini nazıkçe Ivy'nin başına koydu. Bir şeyler mırıldandı ve elini çekti.

Ivy küçük bir inilti çıkardı ve sonra gözlerini kırıştıtararak açtı, aniden nefes nefese kalmıştı. Gözlerini kocaman açarak çılgınca etrafına bakındı ve küçük bir çığlık attı.

"Sakin ol, sakin ol," dedim nazikçe. "Ivy, her şey yolunda. Güvendesin." Hıçkırarak ağladı ve bana sıkıca sarıldı. Ona sarıldım. Onu nazikçe salladım ve ağlarken ona sarıldım.

ağlad

1. Luccio beni izledi, gözleri şefkatli ve hüzünlüydü. Uzun bir süre sonra Ivy fısıldadı, "Mektubunu aldım. Teşekkür ederim." Biraz sıktım. "Bana bir şeyler yaptılar," dedi. "Biliyorum," dedim sessizce. "Ben de . Ama bir süre sonra iyi oldum. İyi olacaksın. Her şey bitti."

Bana biraz daha sarıldı ve ağlayarak tekrar uyudu.

Luccio'ya baktım ve "Hâlâ onu uzaklaştırmamı mı istiyorsun? Onun temelini o hayvanlarla paylaştığı şey olmasını mı istiyorsun?"

Luccio kaşlarını çattı. "Kıdemli Konsey-"

"*Grey's Anatomy*'nin bir kopyası, X-ray görüşü ve bir stetoskopu olsa kalbini bulamazdı" dedim. "Hayır. Büyü hakkında kanun koyabilirler. Ama bana kiminle arkadaş olabileceğimi söyleyemezler."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra yavaş bir gülümseme ağzının bir tarafını kıvrırdı. "Morgan onlara bunu söyleyeceğini söylemiş. McCoy ve Lis-tens-to-Wind de öyle. Merlin bunu duymayacaktı."

"Merlin kendi dünya görüşüne uymayan hiçbir şeyi duymaktan hoşlanmaz," dedim. "Japonca."

"Affedersiniz?"

"Japon. Bazen kutlama yapmak için gittiğim bir Japon et lokantası var. Bu karmaşadan sağ çıkmak da buna dahil. Benimle gel, yarın akşam yemeği. Teriyaki için ölünür."

Daha geniş bir şekilde gülümsedi ve başını bir kez eğdi.

Kapı açıldı ve Murphy ile Kincaid geldiler. Kincaid kendi gücüyle hareket ediyordu, ancak çok hantaldı ve bir baston yardımıyla hareket ediyordu. Ben yoldan çekildim ve o da gelip Ivy'nin yanına yerleşti. Kurabiye ve Happy Meal hakkında bir şeyler mırıldanacak kadar uyandı. Adam onun yanındaki yatağa yerleşti ve Ivy tekrar dinlenmeye çekilmeden önce adamın koluna . Kincaid, belli ki yorulmuştu, çekti, emniyetini açtı, göğsüne yerleştirdi ve o da uyumaya gitti.

"Çok şirin," diye fısıldadım Murphy'ye. "Oyuncak bir Glock'u var."

Kincaid ve Ivy'ye kesinlikle tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Başını hafifçe salladı, bana göz kırptı ve "Hmm. Oh, hah, çok komik. Bu arada arabayı kardan çıkardım."

Ona göz kırptım. "Teşekkür."

"Anahtarlarını aldın mı?"

"Evet."

"Seni oraya bırakayım," dedi. "Harika."

Havalandık.

Arabaya binip hareket ettiğimizde Murphy, "Luccio'yu sevdim." dedi. "Öyle mi?"

"Ama o sana göre değil." "Hı-hı," dedim.

"Farklı dünyalardan geliyorsunuz. Ve o senin patronun. Ondan saklamanız gereken sırlar var. Bu işleri zorlaştıracak. Ve ortaya çıkabilecek başka sorunlar da var."

"Bekle," dedim. Kulaklarımı temizleme taklidi yaptım. "Tamam, devam et. Çünkü bir an için bana ilişki tavsiyesi veriyormuşsun gibi geldi."

Murphy bana dar ve eğik bir bakış attı. "Alınma Dresden. Ama iyi ve kötü ilişkilerin toplam saatlerini karşılaştırmak istiyorsan, her iki kategoride de seni bırakıyorum."

"Touché," dedim. Suratsızca. "Kincaid orada çok babacan görünüyordu, değil mi?"

Murphy kaşlarını çatarak, "oradan," dedi. "Michael nasıl?"

"Başaracağım," dedim. "Kötü yaralandı ama. Bundan sonra ne kadar hareketli olacağını bilmiyorum."

Murphy alt dudağını titretti. "Şövalye işine devam edemezse ne olacak?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben sadece... kılıçlardan birini almanın geri çevirebileceğiniz türden bir iş teklifi olduğunu düşünmemiştim."

Murphy'ye göz kırptım. "Hayır, Murph. Zorunlu bir şehitlik söz konusu değil. Seçme şansın var. Her zaman bir seçeneğin vardır. Benim anladığım kadarıyla inancın özü de bu."

Bunu bir süre sessizlik içinde sindirdi. Sonra, "İnanmadığım için değil," dedi.

"Bunu biliyorum," dedim.

Başını salladı. "Bu benim için değil, Harry. Ben zaten yerimi seçtim. Bir yemin ettim. Bu benim için bir işi kabul etmekten daha önemli."

"Biliyorum," dedim. "Eğer sen böyle olmasaydın, Murph, İnanç Kılıcı sana bu kadar güçlü tepki vermezdi. Benim gibi kalın kafalı biri bunu anlıyorsa, herhalde Yüce Olan da anlamıştır."

Homurdandı ve bana hafif bir gülümseme verdi ve yolun geri kalanını sessizce arabama doğru sürdü.

Oraya vardığımızda arabayı Blue Beetle'ın yanına park etti. "Harry," dedi, "hiç yaşlı ve yalnız kalacağımızı düşündüğün oluyor mu? Biz... bilmiyorum... hiç kimsemiz olmamaya mahkummuşuz gibi? Kalıcı bir şey?"

Hâlâ yaralı olan sol elimin parmaklarını ve hafifçe karıncalanan sağ elimi oynattım. "Ben daha çok asla kurtulamayacağım şeyler için endişeleniyorum." Ona baktım. "Bu neşeli konu nereden çıktı?"

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Sadece... merkez dayanamıyor, Harry. Sanırım her şey parçalanmaya başlıyor. Bunu göremiyorum ve kanıtlayamıyorum, ama *biliyorum*." Başını salladı. "Belki aklımı kaçırıyorumdur."

Kaşlarımı çatarak dikkatle ona baktım. "Hayır, Murph.

Değilsin." "Kötü şeyler oluyor," dedi.

"Evet. Ve pek çok parçayı bir araya getiremedim. Henüz. Ama dün gece bazı kötü adamları etkisiz hale getirdik. Arşiv'e ulaşmak için Denarianları kullanıyorlardı."

"Ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama büyük ve kötü olacak." "Bu kavgada ben de olmak istiyorum, Harry," dedi.

"Tamam."

"Sonuna kadar. Söz ver bana."

"Tamamdır." Ona elimi uzattım. O da tuttu.

* * *

Peder Forthill çoktan uyumuştı ama ben St. Mary's'e uğradığımda kapıyı Sanya açtı. Üstü başı dağınıktı ve yorgun görünüyordu ama gülümsüyordu. "Michael uyandı ve konuşuyordu."

"Bu harika," dedim sırıtarak. "Ne dedi?"

"İyi olup olmadığını öğrenmek istedi. Sonra tekrar uyumaya gitti."

Güldüm ve Sanya'yla birbirimize sarıldık, erkekçe bir sarılmaydı bu, sırtıma vuruyordu ve Sanya iki yanağımlı da Rus öpücüğüyle mahvetti.

"İçeri gel, içeri gel," dedi. "Sizi acele ettirmeye çalıştığım için özür dilerim. Sikkeleri topladığımızdan ve mümkün olan en kısa sürede güvenli bir şekilde sakladığımızdan emin olmak istedik."

Nefes verdim. "Bende ."

Gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

Ona Thorned Namshiel'den bahsettim.

Sanya küfretti ve yüzünü ovuşturdu. Sonra da "Gel." dedi.

Personelin mutfağına varana kadar devasa arka tarafındaki koridorlarda onu takip ettim. Buzdolabına gitti, açtı ve bir şişe burbonla çıktı. Bir kahve fincanına biraz doldurdu, içti ve biraz daha doldurdu. Şişeyi bana uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Votka içmen gerekmiyor mu?"

"Senin sivri şapka takman ve uçan süpürgeye binmen gerekmiyor mu?"

"Touché," dedim.

Sanya başını salladı ve sağ elinin parmaklarını bükte. "On bir. Artı altı. On yedi. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ama Thorned Namshiel'i çiviledik," dedim. "Ve Eldest Gruff Magog'u bir patates çuvalı gibi yere serdi. Yarın sana onun parasını getireceğim."

Sanya'nın gözlerinden bir memnuniyet titreşimi geçti. "Magog mu? Güzel. Ama Namshiel, hayır."

"Ne demek hayır? Michael'elini kestiğini ve kesesinin içine attığını gördüm."

"Da," dedi Sanya, "madeni para sağ elinin derisinin altındaydı. Ama hastaneye gittiğinde para kesesinde değildi."

"Ne?"

Sanya başını salladı. "Kanamayı durdurmak için helikopterde zırhını ve teçhizatını çıkardık. Belki de göle düşmüştür."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Baba, biliyorum. Böyle bir şey olmadı." İçimi çektim. "Marcone. Bunu araştıracağım."

"Emin misin?"

"Evet. O insanları tanıyorum. Şimdi onları görmeye gideceğim. Gerçi bir süreliğine eve gitmeyi dört gözle bekliyordum." Kalçalarımı yaslandıkları tezgâhtan yukarı ittim. "Peki, bir şey daha var, değil mi?"

"İki şey daha var," dedi Sanya. Ortadan kayboldu ve bir dakika sonra geri döndü. Kınında *Amoracchius*'u taşıyordu. Onu bana uzattı.

İki kaşımı da kaldırdım.

"Talimatlar," dedi Sanya. "Onu sana vereceğim ve sen de bileceksin-" "Kime vereceğini bil," diye mırıldandım. Tavana baktım. "Birisi-

Şu anda benim yüzümden çok gülüyorlar." Sesimi biraz yükselttim. "Bunu yapmak *zorunda değilim*, biliyorsun! Benim özgür iradem var! Sana gidip bir göle atlamayı söyleyebilirdim!"

Sanya orada durmuş, bana kılıcı uzatıyordu.

Nefesimin altında homurdanarak kılıcı elinden kaptım ve Volkswagen'ime doğru yürüdüm. Kılıcı arkaya fırlattım. "Sanki yeterince sorunum yokmuş gibi," diye mırıldandım, yolcu kapısını çarpıp sürücü tarafındaki kapıya yöneldim. "Hayır. Şimdi de yanımda lanet Excalibur'u taşımak zorundayım. Tabii değilse, kim bilir." Sürücü kapısını çarptım ve Uriel'in bana bıraktığı ve pardösümün cebine koyduğum *İki Kule*'nin eski kâğıt arkalı kopyası yan tarafıma saplandı.

Kaşlarımı çattım ve çıkardım. Ön kapağın iç tarafına doğru açıldı ve orada akıcı bir elle yazılmış bir yazı vardı: *İyi yapılmış bir işin ödülü daha fazla çalışmaktır.*

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. Kitabı cebime geri koydum ve tekrar yola koyuldum.

* * *

Bunu ayarlamak bir telefon görüşmesi ve bir saat sürdü ama Marcone benimle Executive Priority'nin üst katındaki ofisinde . Elimde kılıçla içeri girdiğimde Marcone ve Hendricks'i ofisinde buldum - şimdilik sade ve oldukça Spartalı bir yerdi. Buraya daha yeni taşınmıştı ve bir suç dehasından çok, aktif bir üniversite profesörünün ofisine benziyordu, işlevseldi ve esas olarak tecrübeyle bir araya getirilmişti.

Direkt konuya girdim. "Birileri senin hayatını kurtaran insanları arkadan bıçaklıyor ve ben buna izin vermeyeceğim."

Marcone kaşlarını kaldırdı. "Lütfen açıklayın."

Ona Thorned Namshiel ve sikkeden . "Bende değil," dedi Marcone.

"var mı?" Ben sordum.

Bu soru karşısında kaşlarını çattı. Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyenin kollarına dayayarak ellerinin parmak uçlarını birleştirdi.

"Gard nerede?" Ben sordum.

"Ev ofisine rapor veriyor," mırıldandı. "Soruşturma yapacağım."

Marcone'nin bana yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Bu onun alışkanlığı değildi, ama bu sadece yalan söylediğinde daha etkili olduğu anlamına geliyordu. Acaba doğruyu mu söylüyordu? Eğer öyleyse, belki de Monoc Securities kendi Düşmüş meleşine ve büyü ve büyü teorisi uzmanına sahip olmuştı.

"Çocuk," dedi Marcone. "O iyi mi?"

"O güvende," dedim. "Onu önemseyen insanlarla birlikte."

Başını salladı. "Güzel. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır," dedim.

"O zaman biraz dinlenmelisin," dedi Marcone. "Bir rakun gibi görünüyorsun" -ağzının kenarları yukarı doğru seğırdi- "bir lokomotif tarafından ezilmiş bir rakun gibi. Bir lokomotif tarafından ezilmiş."

"Bir dahaki sefere o ukala kıcını adada bırakırım," dedim kaşlarımı çatarak ve dışarı çıktım.

Binadan çıkmak üzereydim ki bir tane daha yapmaya karar verdim.

Dur.

Madam Demeter her zamanki gibi şık giyinmiş olarak ofisindeydi.

"Merhaba Bay Dresden," dedi birkaç dosyayı düzenli bir şekilde , tam olarak emrediyor. "Oldukça meşgulüm. Umarım çok uzun sürmez."

"Hayır," dedim. "Sadece sizinle bir teorimi paylaşmak istedim."

"Teori mi?"

"Evet. Görüyorsunuz, tüm bu heyecan, patlamalar ve şeytani kargaşa içinde herkes küçük bir ayrıntıyı unutmuş."

Parmakları hareket etmeyi bıraktı.

"Birisi Denaryalıları Marcone'nin panik odasının yerini vermiş. Ona yakın biri. Onun birçok sırrını bilen biri. Ona zarar vermek için iyi bir nedeni olan biri."

Demeter sadece başını çevirip bana baktı, gözleri kısılmıştı.

"Pek çok erkek yattığı kadınlarla konuşur," dedim. "Bu her zaman doğru olmuştur. Ve bu size onunla yakınlaşmak için gerçekten iyi bir neden verir."

"O da pek çok erkek gibi," dedi Demeter sessizce.

"O çekmecedeki bir silahın olduğunu biliyorum," dedim ona. "Sakın deneme." "Neden denemeyeyim ki?" dedi.

"Çünkü seni Marcone'ye vermeyeceğim."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Bazen senden bilgi isteyebilirim. Kendini tehlikeye atmadan bana yardım edebilirsen minnettar olurum. Her halükarda, bu Marcone ile konuşup konuşmayacağımı etkilemez."

Gözleri kısıldı. "Neden olmasın?"

"Belki bir gün onun battığını görmek isterim," dedim. "Ama çoğunlukla beni ilgilendirmedeği için. Sadece seni gördüğümü bilmeni istedim. Belki bu sefer her şeyi bir araya getiremeyecek. Örgütünün içinde senden daha fazla şüphelisi var ve Torelli'nin ne kadar büyük bir kurban olacağını fark etmemiş olsaydın çok şaşırdım."

Demeter bana soğuk bir gülümseme verdi.

"Ama kendine fazla güvenme. Eğer bu kadar açık bir hamle daha yaparsan, o da bunu anlayacaktır. Ve sen de ortadan kaybolursun."

Demeter çıplak bir kahkaha attı ve dosya dolabını kapattı. "Yıllar önce ortadan kayboldum." Bana sabit bir bakış attı. "İş yapmak için mi buradasınız, Bay Dresden?"

Kabul ediyorum, ses tonum üzerinde çalışmaktan mutluluk duyacak bir bina dolusu çok formda kız vardı. Vücudum da bana üzerinde çalışılmaktan mutlu olacağını söylüyordu. Ancak vücudumun geri kalanı, büyük bir yemeğin ve yaklaşık iki haftalık uykunun çok daha iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ve boynuma kadar geldiğinizde, vücudumun geri kalanı buranın her ziyaretimde daha güzel ve daha çirkin görüldüğünü düşünüyordu.

", " dedim ve ayrıldım.

* * *

Evde uyuyamadım.

Sonunda sağ elimdeki sorunun ne düşünecek kadar boş vaktim oldu.

Kendimi laboratuvarımda buldum, Bay için bayat kedi nanesi paketini salladım ve Bob'a son birkaç günde olanları .

"Vay canına," dedi Bob. "Ruh ateşi. Ruh ateşi dediğine emin misin?"

"Evet," dedim bıkkınlıkla. "Neden?"

"Şey," dedi kafatası. "Ruh Ateşi... şey. Aslında Cehennem Ateşi'dir. Sadece başka bir yerden."

"Heavenfire?"

"Şey..." Bob dedi ki, "Evet. Ve hayır. Cehennem ateşi bir şeyleri yok etmek için kullandığınız bir şeydir. Ruh ateşi ise tam tersi şekilde, bir şeyler yaratmak için kullanılır. Bakın, temelde yaptığınız şey, ruhunuzun bir kısmını almak ve onu büyünüz için bir matris olarak kullanmaktır."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Bob, "Bu, betonun içinde inşaat demiri kullanmaya benziyor," dedi. "Bir inşaat demiri matrisi koyuyorsunuz, sonra etrafına beton döküyorsunuz ve tüm bunların bir araya gelmesiyle oluşan mukavemet, her birinin ayrı ayrı olacağından çok daha yüksek oluyor. Tek başına inşaat demiri ya da betonla asla yapamayacağınız şeyleri bu şekilde yapabilirsiniz."

"Ama bunu *ruhumla* mı yapıyorum?" Ben talep ettim.

"*Hadi* ama Harry. Siz ölümlülerin hepsi değerli *ruhlarınıza* takılıp kalıyorsunuz. Ruhunuzu hiç görmediniz, ona hiç dokunmadınız, onunla hiçbir şey yapmadınız. Bütün bu telaş da neyin nesi?"

"Yani bu el yapısının benim ruhumdan yapıldığını mı söylüyorsunuz?" dedim.

Bob, "Ruhun ve büyün birbirine karıştı, evet," dedi. "Ruhun enerjiye dönüştü. Ruh ateşi. Bu durumda, ruh enerjisi auranızdan sağ elinizin etrafından çekildi, çünkü sağ elinizin büyük bir versiyonu olduğu için yapıya çok iyi uyuyordu. Standart güç projeksiyonu büyünüz ruh ateşi matrisinin etrafında şekillendi ve anlık bir güç uygulaması olan şey, aynı derecede manipülasyon ve zorlama yeteneğine sahip uzun vadeli bir varlık haline geldi. Aslında güç büyüsünden daha güçlü değil, sadece güç büyüsünden *daha fazlasıydı*."

Karıncaşanan parmaklarımı oynattım. "Ama ruhum iyileşecek, değil mi?"

"Elbette," dedi Bob. "Birkaç gün, en fazla bir ya da iki hafta içinde tekrar çıkacaktır. Dışarı çıkın ve iyi vakit geçirin, eğlenin, insan ruhunu yüceltecek bir şeyler yapın, o zaman daha da hızlı geri gelecektir."

Homurdandım. "Yani ruh ateşinin yeni bir şey yapmama izin vermediğini mi söylüyorsun? Sadece beni zaten olduğum şeyden daha fazlası yapıyor."

"*Çok* daha fazlası," dedi Bob, rafından neşeyle başını sallayarak. "An-geller tüm işlerini böyle yaparlar. Gerçi kabul etmek gerekir , onların sizden çok daha fazla ruhu var."

"Meleklerin ruhu yok sanıyordum," dedim.

Bob, "Dediğim gibi, bu kelime kullanıldığında insanlar heyecanlanıyor ve geriliyor," dedi. "Meleklerin elinde *başka* bir şey yok."

"Oh. Eğer ben, uh, bilirsin. Çok fazla kullanırsam?" "Beş eksi beş kaç eder, Harry?"

"Sıfır."

"Doğru. Bunu bir dakika düşünün. Eminim doğru sonuca varacaksınız."

"Kötü mü?"

"Gördün mü? Tamamen umutsuz değilsin," dedi Bob. "Ve hey, bakman gereken yeni bir sihirli kılıcın da mı var? Merlin, yüreğini ye; sadece bir tanesine bakmak ! Ve Uriel ile bir dava üzerinde çalışıyorsun! Büyük işler başarıyorsun, Harry!"

"Uriel hakkında pek bir şey duymadım," dedim. "Yani onun bir baş melek olduğunu biliyorum ama..."

"O... Eski Ahit'ten sayılır," dedi Bob. "Mısır'ın ilk doğan çocuklarını öldüren adamı biliyor musun? Onu. Bunun dışında, şey. Sadece şüpheler var. Ve o övünecek biri değil. Her zaman sessiz olanlardır, biliyor musun?"

"Cennetin bir var," dedim. "Ve Mab onun tarzını seviyor."

"Ve sana bir *iyilik* yaptı!" Bob parlak bir şekilde söyledi. "Bunun iyi bir şey olamayacağını biliyorsun!"

Başımı masaya koydum ve iç çektim.

Ama ondan sonra yukarı çıkabildim ve gerçekten uyuyabildim.

* * *

Japon biftek evlerinde yaptıkları soğan-volkan şeyini hep sevmişimdir. Ben ve masadaki diğer yedi yaşındaki çocuklar. Şef bıçağıyla karidesleri yüksek bir kavis çizerek fırlattığında ben de karidesleri ağzımda yakaladım. O kadar iyi yaptım ki, elimdeki bıçakla ikişer tane vurdu ve masadakilerin alkışları ve Anastasia'nın içten kahkahaları arasında de yakaladım.

Lezzetli bir yemek yedik ve küçük ızgara masamızdaki diğer herkes gittikten sonra ikimiz oyalandık.

"Bir konuda görüşünü alabilir miyim?" Ona sordum. "Elbette."

Ona adadaki deneyimimi ve bununla birlikte gelen ürkütücü yakınlık hissini anlattım.

"Ah, şu," dedi Anastasia. "Görüşün geliyor. Hepsi bu." Ona göz kırptım. "Uh. Ne?"

"Öngörü," yanıtladı sakince. "Her büyücü olgunlaştıkça bir miktar önsezi geliştirir. Bana öyle geliyor ki seninki kıpırdanmaya başlamış ve gelecekte senin için önemli olabilecek bir yeri fark etmiş."

"Bu *herkesin* başına gelir mi?" İnanamayarak söyledim. "Her büyücüye," dedi gülümseyerek.

"Evet."

" zaman neden hiç duymadım?" Ben talep ettim.

"Çünkü Görü'lerinin gelişini bekleyen genç büyücüler, daha apaçık fantezileri Görü'lerinin ifşası olarak etiketleyerek rahatsız edici gerçekleri görmezden gelme konusunda dehşet verici bir eğilime sahiptir. Önemsedikleri her şey bir kehanete dönüşüyor. Bu son derece sinir bozucu ve bundan kaçınmanın en iyi yolu, genç bir büyücü bunu kendi başına öğrenene kadar sessiz kalmak."

Bu fikir üzerinde birkaç dakika düşündüm. "Geleceğim için önemli, ha?"

"Potansiyel olarak," diye cevap verdi sessizce, başını sallayarak. "Biri eski-Elbette her türlü ön bilgiye dayanarak hareket ederken çok dikkatli olmak gerekir ama bu olayda, o adada görüldüğünden daha fazlası olduğu açık. Ben olsaydım, dikkatle araştırırdım."

"Teşekkür ," dedim ona ciddiyetle. "Tavsiye için yani."

"Bana yeterince ucuza mal oldu," dedi gülümseyerek. "Bir konuda görüşünüzü alabilir miyim?"

"Adil görünüyor."

"Sana şaşırdım, Harry. Her zaman Karrin'e karşı bir ilgin olduğunu düşünmüştüm."

Omuzlarımı silktim. "Zamanlama, belki. Bizim için hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmedi."

"Ama ona değer veriyorsun," dedi.

"Elbette," dedim. "Başka bir şey için benimle birlikte çok fazla kötü yere gitti."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Anastasia, gözleri sabitti, "anlayabiliyorum."

Başımı eğdim ve yüzünü inceledim. "Neden başka bir kadın hakkında soru soruyorsun?" Gülümsedi. "Neden burada olduğunu anlamak istedim."

Ona doğru eğildim, sağ elimin parmak uçlarıyla çenesine hafifçe dokundum ve onu çok nazıkçe öptüm. O da yavaşça karşılık verdi, ağzımın onunkine dokunuşunun tadını çıkarıyordu.

Halka açık bir mekân için uygunsuz hale geldikten birkaç dakika sonra öpüşmeyi kestim ve "Çünkü ruha iyi geliyor" dedim.

"Mükemmel bir cevap," diye mırıldandı, kara gözleri kocaman açılmıştı. "Belki de daha fazla araştırılması gereken bir cevap."

Ayağa kalkıp ona sandalyesini uzattım ve ceketini giymesine yardım ettim. Anlaşıldığı üzere, gecenin geri kalanı da ruhuma iyi geldi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.